VP MAGAZIN 44

FOILETON

3A

ACTIUNE

AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Lectură plăcută

şi

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

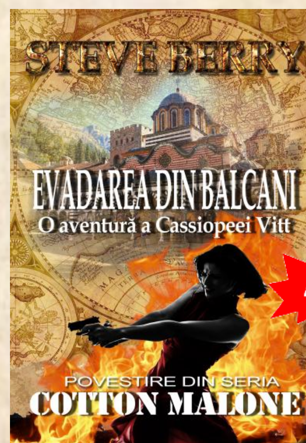

Jennifer BROZEK
Ultimul raport

Barry SADLER
Mercenarul etern
Episodul VI

Lee CHID
Nu-i antrenament

Steve BERRY
Evadare din
Balcani

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul VIII

John P. McAFEE
Comando prin
ploaia trista
Episodul I

Lee CHILD
Primul meu proces
cu droguri

Chuck GROSSART
Aviatorii
Episodul III

Leon NEGRUZZI
Gangster
Episodul IV

E.R.BURROUGHS
Geronimo şi
Diavolul Sângeros
Episodul IV

JENNIFER BRÖZEK

ULTIMUL RAPORT

JENNIFER BROZEK

ULTIMUL RAPORT

versiunea în limba română

UNCRIS

— Dă-te la o parte din fața mea! Trebuie să ajung pe puntea de comandă!

Emery și-a umflat mușchii masivi în fața mecanicului prichindel și grăsuț.

— N-ar fi trebuit să fii acolo încă de acum zece minute?

Trina zâmbea larg în urma camaradului ei. Căpitanul ordonase „toată lumea pe punte” și cu toții erau în mișcare.

— Cu picioare lungi ca ale voastre, ar fi de presupus că sunteți mai rapizi. Sau măcar mai abili.

— Las-o baltă, măi, femeie. Dormeam.

— Așa cum ai făcut la meciul de basket de săptămâna trecută?

— Vedem noi cine râde săptămâna viitoare. Te-oi fi mișcând tu ca un pește la zero G, dar eu am talentul și puterea să te înving.

Cei doi se grăbeau pe holul ce ducea către Puntea de Comandă. De Trina, a treia în ierarhia de comandă, nu era nevoie acolo, decât pentru consilier și lucru la scanner. Emery era atât șeful securității cât și al doilea la comandă. Pe o navă mică de cercetare precum *Psychopomp*, toți membrii aveau mai multe funcții. Cei doi au năvălit pe Puntea de Comandă, unul după altul. Au fost ultimii dintre cei ce au trebuit să vină pe acolo.

— Pe cinci monede că am să fiu prima.

Trina se așeză în scaunul stației scanner și a început să baleieze spațiul de dinaintea lor.

Emery s-a așezat la pupitrul de control al armamentului și a extras ultimile informații.

— Cinci ale tale și plusez cu un pește stricat pe care să-l mănânce cel ce pierde.

— Tu și mâncatul de ciudățenii. Ai să-și regreți vorbele.

— O să vi le regretați amândoi dacă nu încetați să vă măsurați egoul și nu vă apucați de treabă.

Căpitanul Ahmed s-a ridicat, cu părul cărunt lucind în lumina de pe Punte.

— Câmpul de resturi la vedere.

Privea concentrat la monitoarele ce redau imagnea spațiului din fața navei.

— Prima dintre marile nave abandonate trebuie să apară *la vedere* în orice clipă, a raportat Trina în timp ce nava de cercetare intra în câmpul de epave. Cel puțin, după coordonatele dumitale, *Captain*.

Acesta a confirmat cu o înclinare a capului.

— Acum vom vedea dacă am fost înșelat sau nu.

— E prea târziu să mai facem ceva dacă ați fost. Dar am o umbră mare la limita de acțiune a scanerului.

Căpitanul a lăsat să-i scape un oftat ușor când primul dintre obiectele mari ale câmpului a apărut la vedere.

— Un *battlecruiser* dezafectat. Acesta va acoperi întregul cost al călătoriei. Kaida, ochii pe obstacole, încet și ușor. Emery, pregătește scuturile și pulsul gravitațional pentru ca matahala să nu ne zdrobească. Trina, monitorizează dacă sunt și alte nave active pe-aici. Nu vrem să ne trezim cu prada furată de sub nasul nostru.

Câteva mormăieli au marcat faptul că cei de pe Puntea de Comandă se concentrează pe sarcinile ordonate. *Psychopomp* s-a apropiat și mai mult de cea mai mare pradă din viața lor. Minutele treceau, iar *battlecruiser*ul se făcea tot mai mare pe monitoare. Găuri neregulate și urme de incendii atestau bătălia care s-a dat aici.

Ușa Punții de Comandă a glisat în lateral.

— Ceva supraviețuitori? a întrebat Vito, intrând urmat de Gunnar.

Nimeni nu i-a răspuns, medicului sau psihologul comportamental și specialistului în prim contact/aventurier – un pasager plătitor, ceva rar în aceste vremuri.

Trina le-a aruncat o privire scurtă.

— Nu. Încă nu.

Cei doi nou veniți erau exact opuși ca înfățișare. Amândoi erau albi. Vito brunet cu ochi negri și piele bronzată, în timp ce Gunnar era blond cu ochi albaștri ca de gheață și piele palidă. Se completau unul pe altul. Zvonistica spunea că Gunnar a venit în acestă călătorie de cercetare mai mult pentru Vito decât pentru șansa de a face primul contact cu alte specii – nu că aceasta ar fi fost cu adevărat o posibilitate. Alienii nu bântuie prin navele spațiale abandonate.

— Este de datoria mea să vă reamintesc că acolo nu sunt vieți de salvat. Toți *marinarii*, spațiali sau tereștri, au datoria de a-i salva pe cei aflați în pericol, fără să se aștepte la o recompensă. Legile de salvare se aplică doar în acțiunile de recuperare a proprietății.

Aceste ultime cuvinte au fost îngânate pe un ton ritos de toți cei de pe Punte. Vito le repeta de fiecare dată când puneau ochii pe o pradă potențial valoroasă. Dar, își primea întotdeauna partea cînd venea vremea împărțirii recompensei.

— E de datoria mea să vă amintesc tuturor că salvarea unei persoane nu anulează recompensa noastră pentru recuperarea bunurilor găsite.

Căpitanul Ahmed își ținu privirea pe monitor.

— Kaida, oprește înaintarea navei, acum.

Vocea lui era fermă și intensă.

— Facem pe *mortul*.

Când căpitanul avea acest ton al vocii, nimeni nu îndrăznea să comenteze sau să nu execute. Văzuse ceva foarte neobișnuit și făcea tot ce era necesar pentru a le salva viețile. Când Kaida a oprit toată energia, cu excepția celor mai vitale sisteme ale navei, Puntea de Comandă a devenit întunecată, luminată doar de strălucirea unor butoane și de indicațiile cadranelor. Sistemul radar al Trinei dădea cea mai strălucitoare lumină în partea din spate a Punții.

Nimeni nu a spus o vorbă. Toți priveau înainte, încercând să priceapă brusca teamă și precauție a căpitanului.

— Sfântă Fecioară! a suflat încet Emery.

Trina a pus o mână pe gură când a văzut ce l-a înfricoșat pe căpitanul Ahmed. Pe partea cealaltă a *battlecruiser*ului era o navă *gunoier.* În formă de torpilă cu o serie de inele în jurul cocii, nava gunoier părea să fi participat și ea la bătălie… chiar la mai multe bătălii. Principalul con de pintenare era deviat și ars, dar încă intact. Trina putea spune care dintre camarazii ei pricepeau în ce pericol se aflau, numai după suspinele ușoare și rugăciunile murmurate, amestecate cu blesteme. Doar Gunnar părea neștiutor de faptul că se aflau la doar câteva secunde de momentul când puteau fi spulberați în iad.

Ușa Punții de Comandă s-a deschis și Zuri, cel mai nou recrut, a intrat. Trina a făcut un semn cu mâna pentru a o face pe femeie să tacă, dar aceasta nu avea nevoie să i se spună. Zuri a aruncat o privire la torpila ce creștea drept în fața lui *Psichopomp* și s-a dat înapoi până ce umerii i s-au lipit iar de ușă. N-a scos nici un cuvânt. Ochii albi, larg deschiși, contrastau cu pielea smeadă. Știa ce era. Dacă vor supraviețui, Trina îi va cere să-i povestească de unde știa.

S-a concentrat din nou asupra scanerului, căutând nave *gunoieri* mici, de cercetare și echipaje de *spintecători*. Nu a văzut nimic.

— Mișcare?

Kaida a răspuns la întrebarea căpitanului dând încet din cap.

În timp ce urmărea indicațiile instrumentelor de bord, își lega mai strâns panglica lungă, neagră.

— Nimic. Nu ne-au văzut.

Mulțumesc Luminii că *gunoierii* au protocoale de frontieră teribile. Schimbă cursul. Nu-mi pasă în ce direcție. Doar să ne îndepărtăm. Vom analiza ce-i de făcut duă ce vom fi în siguranță.

— *Captain*, acolo nu se mișcă nimic.

Trina se uita fix la scanerul ei.

— Vreau să spun, torpila e activă, dar nu se mișcă. E în derivă la fel ca toate astea ce ne înconjoară.

— Are dreptate.

Kaida a ajustat comenzile de navigație pentru a permite navei să deriveze păstrând o distanță sigură de orice resturi care ar fi putut-o avaria.

— Nu văd deloc o navă activă, în zbor.

Puntea de Comandă rămase tăcută în timp ce căpitanul se gândea.

— Balize de urgență?

— Patru. *Battlecruiser*ul, două distrugătoare, și… - Trina privi în sus – *cruiser*ul torpilor. Bazat pe datele primite, torpilorul și-a setat baliza de urgență acum șase zile, dar semnalul este slab. Restul… acum mai mult de un an. Singurul motiv pentru care pot recepționa semnalele este proximitatea.

Fața căpitanului s-a întins într-un zâmbet.

— Bine. Păstrează cursul de scăpare fixat ca urgență în sistemul navigațional. Vreau doar o singură apăsare de buton dacă e nevoie să plecăm de aici. Dacă e o capcană – trase adânc aer în piept – vom afla. Reactivați energia de pe navă și să mergem către *cruiser*ul torpilor.

Luminile de pe nava cercetaș au revenit la viață, făcându-i pe toți să clipească. Zuri s-a încruntat:

— Căpitane, de ce să mergem pe nava pirat?

Vito a răspuns în locul lui.

— Ca să căutăm supraviețuitori.

— Mergem să salvăm pirați?

— Nu – a răspuns căpitanul de data aceasta. Mergem să-i ucidem pe pirați și să salvăm prizonierii. De altfel, vom cere drepturi asupra întregului câmp de epave și vom trimite coordonatele la cartierul general Kosana. Aici sunt destule încât să ne dotăm fiecare cu propria navă. Sau să ne *pensionăm*.

— Nici un răspuns la apelul nostru, căpitane.

— Nici o mișcare la scuturi și sistemele de armament, a adăugat Emery. Nava este activă, dar în derivă.

Cu toții puteau vedea acum numele navei *gunoierilor*, aplicat pe o latură. Căpitanul Ahmed și-a strâns mâinile la spate.

— Trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu nava *Oxenham*. Nu văd semne proaspete de luptă. Ceva s-a întâmplat aici. Va trebui să mergem la bordul ei pentru a afla ce s-a întâmplat.

— — —

Emery, Trina și Vito așteptau împreună cu Zuri în camera sas. Toți patru erau echipați cu costume, chiar dacă Zuri cică era doar rezervă. Trina era la comanda grupei de abordaj, dar fiecare își avea propria arie de expertiză. Ea va verifica motoarele lui *Oxenham* și va determina dacă nava mai poate să zboare. Dacă da, ar fi fost cireașa de pe tort a acestei solicitări de drepturi de salvare.

— Ne mișcăm în grup până ce putem aprecia nivelul de pericol. Dacă nivelul se dovedește a fi nul, ne despărțim în echipe. Vito cu Emery, căutați supraviețuitori. Zuri, tu vii cu mine. Mergem în CNC[1] pentru a determina avariile navei. Sau, dacă trebuie, mergem la motoare.

— Da, doamnă.

Îi zâmbi Trinei, iar cei doi bărbați s-au uitat unul la altul și au ridicat din umeri.

— Emery, Zuri, duceți-ne la bord.

Cei doi s-au apropiat de trapa exterioară a sasului. *Psychopomp* aluneca în lungul lui *Oxenham* până la una dintre trapele exterioare. Emery a apăsat o serie de butoane pentru a lansa tunelul ombilical. Zuri a manevrat capătul îndepărtat al acestuia până ce l-a atașat complet la trapa celuilalt sas. La ermetizat de coca navei aflate în derivă și a activat zăvoarele. Acum, cele două nave derivau împreună, tunelul flexibil devenind un coridor drept.

După presurizarea acestuia și deschiderea trapei de pe *Psychopomp*, Emery a preluat conducerea și a plutit către trapa exterioară a celeilalte nave. A deschis panoul de control și a început să forțeze zăvorul. Trina a înțeles că a reușit când sasul lui *Oxenham* a început și el să se presurizeze.

— Căpitane, intrăm.

— Am înțeles. Amintește-ți că *gunoierii* sunt criminali și că trebuie să tragi în plin imediat ce-i ai *la vedere*. Oricărui prizonier i se va acorda asistență medicală pe loc. Li se va permite accesul la bordul lui *Psychopomp* numai după ce statusul lor a fost confirmat.

— Da, *sir*.

Trina și-a mutat atenția asupra echipei de abordaj.

— L-ați auzit pe căpitan. Armele pregătite.

[1] CNC - Central Navigation Computer – Centrala Navigațională Computerizată.

Nimeni n-a scos o vorbă, dar toți patru și-au scos armele – *blastere* de diverse tipuri – inclusiv medicul. Văzuse destule „rezultate” ale activității *gunoierilor* ca să știe că nu dorește să ajungă în mâinile lor.

Trecerea de pe o navă pe alta era traversarea tunelului și reînchiderea trapelor de la sasurile de la ambele capete. Emery și Zury au trecut în față când trapa de pe *Oxenham* s-a deschis. Echipa a intrat la bordul navei *gunoierilor* și a așteptat presurizarea sasului.

Gravitația artificială s-a restabilit și ea imediat. Zury a privit prin fereastra murdară a trapei interioare.

— Cred că e cineva acolo. Văd o siluetă.

Emery le-a făcut semn lui Vito și Trina să flancheze trapa, iar Zuri s-a lăsat pe vine. Emery a apăsat butonul de deschidere. Toți aveau armele ațintite asupra deschiderii.

Era o persoană care-i aștepta, dar era foarte, foarte moartă.

Țintuit de peretele coridorului cu o bucată ascuțită de metal, omul era mort de câteva zile. Era atât de evident, încât nici Vito nu s-a mai grăbit să-l ajute. În schimb, a clătinat din cap:

— *Gunoierii*. Ai crede că pot să fie ceva mai *curați* de atât.

Făcu un gest cu mâna către balta de sânge uscat de pe jos.

— Neigienic.

După ce Emery a dat *liber*, Trina a înaintat pe coridor.

— Asta nu pare a fi o luptă obișnuită de interior. *Gunoierii* sunt nedisciplinați, nu respectă nici o regulă, dar nu sunt… *așa*. Nu lasă cadavre pe coridor. Mergem cu toții pe Puntea de Comandă. Vreau să știu ce s-a întâmplat aici.

A activat schema standard a unui cruiser de clasă torpilor și a trimis-o pe HUD-ul tuturor.

— Urmăm calea până ce descoperim că au făcut modificari neobișnuite la acestă navă.

Cu Emery în frunte și Zuri în ariergardă, cei patru au înaintat prin nava tăcută. Vito pălăvrăgea pentru a-și acoperi nervozitatea și pentru a transmite informații către *Psychopomp*.

— Atmosfera este normală. Oxigen și restul. Nu sunt detectate toxine aeropurtate. Sigur, ăștia ar putea să aibă ceva nou și captivant. Recomandări: purtarea costumelor EVA[2] până ne dăm seama că suntem în siguranță.

— Niciodată nu putem fi în siguranță pe o navă inamică. Cineva l-a ucis pe tipul acesta.

Capul lui Emery pivota în toate direcțiile, în căutarea pericolelor.

[2] EVA - ExtraVehicular Activity – activitate în exteriorul navei spațiale.

Replica aceasta a încheiat discuția până au ajuns pe Punte. Pe drum, semnele de luptă – urme de arsuri pe pereți și viscere uscate pe podea – i-au ținut în stare de alertă. Nimic nu-i-a deranjat, doar luminile pâlpâitoare ale unei nave, active, dar nepilotată. Unele posturi erau stropite cu ceva ce semăna suspicios de mult cu sângele. Totuși, nimic nu părea distrus. Dacă aici a avut loc o luptă, fie a fost foarte scurtă, fie au avut grijă să nu avarieze comenzile navei.

— Securizați zona, a comandat Trina, apoi s-a apropiat de un pupitru de unde a început să scaneze interiorul navei.

— Puntea nu mai deține controlul asupra propulsiei navei. A fost redirecționată către sala motoarelor. Tot ce putem acționa sunt comenzile pasive.

Vito s-a apropiat de alt pupitru.

— 90% din navă încă mai are atmosferă. Este o breșă într-una dintre cale. Scanez imediat după forme de viață.

— Zuri, la ușă – Emery a accesat pupitrul de securitate. Ceva a scos din uz această navă.

Cu toții au clipit când din pupitrul lui Emery au izbucnit deodată strigătele unui om: *„E o fantomă! Vine după mine. I-a ucis aproape pe toți ceilalți. Nu-l putem opri! O, Doamne, ajutați-mă!”* Vocea s-a întrerupt brusc într-un răcnet și un gâlgâit.

— Ce dracu?

Trina s-a uitat în ochii lui Emery.

— Ce-a fost asta?

— Ultima înregistrare a acestui… tip. Nu știu ce status avea. Dar, trebuie să vezi asta. Nu glumea despre fantomă.

Vito și Trina i s-au alăturat lui Emery la pupitrul de securitate. El a reluat ultima înregistrare, dar fără sunet. Au văzut cum un tip cu părul vâlvoi și hainele în dezordine răcnea în microfon, apoi a fost smucit înapoi. Ceva i se pusese în jurul gâtului și l-a tras din fața monitorului.

Trina privea atentă. A reluat ultimele secunde ale înregistrării și a oprit imaginea. Arătă spre ceva neclar din jurul gâtului acelui om.

— Ce-i asta?

Vito și Emery au dat din cap.

— Armură invizibilă? încercă Emery să ghicească. Poate. N-am văzut niciodată așa ceva.

La pupitrul lui Vito s-a auzit un *beep*.

— În afară de noi, mai sunt doi oameni vii. Sunt împreună și nu se mișcă.

— Altceva nimic? Nu se mișcă nimic spre noi?

— Nu.

Trina a analizat situația.

— Căpitane?

— Sunt aici – spuse cu o voce intensă.

— Recomand aruncarea în aer a tuturor trapelor și depresurizarea navei. Va trebui să mă duc jos, în compartimentul motor principal, pentru a comanda această manevră.

Vito a ridicat o mână.

— Stai așa! Sunt doi oameni vii la bord. Asta iar ucide.

Trina s-a încruntat la el.

— Cel puțin unul dintre ei este un ucigaș.

Căpitanul Ahmed a intervenit înainte ca dialogul să se transforme în ceartă.

— Gunnar a subliniat că acesta ar putea fi de fapt o situație de *prim contact*. Exact pentru așa ceva se află el aici. Vrea să vină la bord și să facă contactul.

Emery a scuturat din cap.

— Proastă idee. Trebuie să plecăm de pe această navă. Trina are dreptate cu ideea ei.

— Nu înainte de a ajunge la acești oameni. Dacă sunt *gunoierii*, îi lăsăm aici, dar dacă sunt prizonieri, avem datoria să-i ajutăm. Înregistrarea aceea a fost un apel pentru ajutor. Legile spațiale şi maritime ne obligă să încercăm măcar să-i ajutăm. Am semnat cu toții un contract prin care suntem de acord cu asta.

S-au uitat cu toții unul la altul până ce căpitanul a oftat.

— Bine. Gunnar și cu mine venim la bord. Sistem pereche. Nimeni nu rămâne singur. Emery și Trina la motoare. Zuri și Vito merg la cei doi oameni. Dacă vedeți ceva ca chestia aia neclară din înregistrare, trageți în plin.

Trinei nu-i plăcea. Totuși, Ahmed nu era căpitan degeaba.

— Vă voi trimite pe HUD cele două căi de deplasare.

— Noi ne ducem către cei doi oameni. Voi doar luați nava sub control.

— Da, *sir*.

Trina se uită la Emery.

— L-ai auzit pe căpitan. Zuri, Vito… duceți-vă la cei doi oameni. Vedeţi… ce-i de văzut. Vă veți întâlni cu căpitanul și Gunnar. Considerați pe orcine ca fiind ostil, până când se dovedește a fi altfel. Luați toate măsurile de precauție.

Zuri îi făcu semn lui Vito.

— Haidem!

Trina a comutat pe comunicarea în privat.

— Nu e bine. Nu-mi place.

— Nici mie, spuse Emery. Dar, ordinele sunt ordine. Dacă totul merge bine, acesta este ultimul nostru raid de cercetare. Mai bine să-l terminăm cât mai repede.

— Tot mai cred că ar trebui să evacuăm imediat atmosfera.

— Femeie setoasă de sânge.

În vocea lui Emery nu era pic de ranchiună.

— Sigur că ai dreptate. Supraviețuitorii pot doar complica lucrurile.

Își continuară amândoi drumul spre compartimentul motoarelor.

— — —

Vito și Zuri au urmat traseul stabilit pentru ei. Zuri mergea prima, cu arma pregătită să tragă. S-a oprit când a dat peste un cadavru lățit pe podeaua holului. Ce mai rămăsese din cadavru. Arătă spre un fir subțire.

— Capcană.

Au urmat acest fir până ce a dispărut.

— Ce rol are?

— Nici unul bun – și-a încruntat Zuri sprâncenele. Nu fi prea curios. Acesta e mort. Pășește peste sau pe lângă el. Pe noi ne îngrijorează cei vii.

Vito s-a uitat lung la ea înainte de a face ce i s-a spus. Pe harta electronică a marcat locul cu un semn de pericol.

După câteva minute, au ajuns la altă capcană. Aceasta fusese cu arc. Viscere uscate arătau că victima nu a putut pleca de acolo. Totuși nu o vedeau nicăieri. Vito făcu o strâmbătură:

— Careva și-a pierdut un membru.

— Și altcineva l-a luat cu el.

Ea se opri la capătul holului și arătă spre ușă.

— Pe aici. Doi oameni vii.

Trecu de pe rețeaua privată pe cea deschisă.

— Intrăm după cei doi oameni vii.

Zuri n-a așteptat un răspuns, a dat ușa de perete și a intrat cu arma pregătită pentru orice atacator. După o clipă a șoptit:

— Sfinte Dumnezeule!

Vito a intrat în încăpere. Nu a vomat. I s-a oprit în gât. Apoi s-a forțat să înghită, cu voința care l-a făcut doctorul ce era.

— Căpitane… vezi asta?

Zuri a panoramat sala… un altar… a Dumnezeu știe ce. Fusese o sală de ședințe. Acum era un abator, decorat cu oase – umane – și un fel de arme. Peste tot atîrnau trofee macabre. Cranii de om, coloane vertebrale legate la un loc cu tendoane și decorațiuni spiralate din oase și sânge expuse pe pereți. În centrul încăperii erau spânzurate trei trupuri. Unul era decapitat și jupuit, atârnat de picioare. Celelalte două – doi bărbați – erau crucificați pe niște stâlpi atașați de traversele tavanului.

— Sunt vii?

Întrebarea căpitanului l-a îmboldit pe Vito să se miște. S-a apropiat de primul om echipat într-o pseudouniformă militară compusă din pantaloni cenușii și tricou. Toate

logourile și alte semne de identificare fuseseră îndepărtate. Vito a trecut scanerul său medical peste trupul nemișcat.

— Acesta este viu. Aproape.

Se apropie de al doilea, un tânăr ce purta același gen de uniformă. Când a ridicat scanerul, tânărul a deschis ochii și s-a smucit țipând.

Vito s-a dat înapoi.

— Prieten. Suntem prieteni.

— Fantoma! Fantoma!

Ochii săi priveau peste umărul lui Zuri.

Aceasta nu a ezitat. S-a răsucit cu repeziciune și a deschis focul asupra a ceea ce părea a fi aer rarefiat. Ar fi putut părea o nebunie dacă jumătate dintre proiectilele trase de ea n-ar fi ricoșat de ceva ca o distorsionare a realității. Fantoma a înaintat și o lamă lungă a despicat-o pe Zuri prin mijloc. Ea a țipat, continuând să tragă asupra unei creaturi pe care nici măcar nu o putea vedea.

Vito a făcut singurul lucru pe care-l putea face în timp ce Zuri se lupta cu monstrul. A fugit. Strigătele de moarte ale lui Zuri l-au urmărit până ce atât arma cât și vocea au tăcut.

— Căpitane, nu e o fantomă. E o armură invizibilă.

Se mișca cât de repede putea în costumul EVA. Acesta nu era făcut pentru sprint.

— Supraviețuitorii sunt pirați.

Nu putea fi sigur, dar se gândea că fantoma se află pe urmele sale.

— Am nevoie de ajutor, a icnit. Zuri e moartă.

— — —

Compartimentul motoarelor era un dezastru. Cineva o folosise ca pe o ultimă redută. Dar care, precum Alamo, fusese cucerită. Trina și Emery și-au croit drum prin dezastru, printre resturi. După ce a îndepărtat mizeria de pe un pupitru, Trina a accesat terminalul.

— Unde sunt cadavrele?

Emery dădu din cap.

— Indiferent ce sau cine a năvălit aici, le-a luat cu el.

S-a întors cu spatele la ea, iar cu fața și arma a rămas să supravegheze atent zona înconjurătoare.

— Încearcă să preiei controlul navei, sau măcar vezi dacă mai este operațională.

Trina nu i-a răspuns. Nu avea de ce. Era la fel de agitată ca și el. În timp ce degetele înmănușate zburau pe tastatură, ea știa că indiferent cine se baricadase aici,

a rezistat cam două zile. Erau împrăștiate niște ambalaje de pachete de rații, iar într-un colț se vedea o găleată ce fusese folosită pentru *rezultatul* acestor rații.

— Haide, *Oxenham*, dă-mi secretele tale.

Lucra cât putea de repede ca să acceseze sistemul. Chiar când a reușit, au început țipetele.

— — —

Căpitanul Ahmed și Gunnar înaintau prin navă fără grabă. Gunnar era fascinat.

— Acești pirați…

— *Gunoieri*.

— *Gunoierii* care trăiau pe acest *cruiser*, în spațiu, ce făceau? Capturau și abordau nave? Apoi prăduiau tot ce voiau sau aveau nevoie?

— Cam așa ceva.

— Și ce făceau cu echipajele?

Cei doi s-au oprit lângă cadavrul cu capcană.

— Dacă mai exista vreun suflet viu după ce nava era pintenată, îi ucideau sau îi făceau sclavi. Cei norocoși erau răscumpărați.

Ahmed a arătat spre firul metalic subțire care pleca de la cadavru, pe perete, în sus.

— Să nu atingi asta.

— Am mai văzut așa ceva. De obicei proteja ceva important într-un mormânt.

Cei doi au pășit peste cadavru și s-au oprit când Zuri și Vito i-au apelat. Ahmed s-a încruntat preocupat uitându-se la video.

— Sunt vii?

Gunnar se mișca de colo, acolo, excitat.

— Am auzit de asta. E o rasă de războinici care vânează…

Sări brusc într-o parte la izbucnirea zgomotelor de luptă.

— Vito?

— Stai aici, Gunnar. E un ordin.

Căpitanul Ahmed puse o mână pe umărul lui Gunnar, împingându-l înapoi, în timp ce el se întorcea cu fața în direcția medicului.

Consultantul l-a ignorat pe Ahmed și a trecut pe lângă el în fugă.

— Vito!

Avea blasterul pregătit și alerga către sunetele focului de arme.

— — —

Vito alerga în lungul holului cât de repede putea. Nu-și bătea capul să privească în urmă. Chiar dacă ar fi făcut-o, tot nu ar fi văzut nimic. Casca EVA i-ar fi obturat câmpul vizual, doar dacă s-ar fi întors cu totul, dar puținul pe care l-ar fi văzut – Zuri înfiptă într-o lamă, ridicată de nişte *aer* neclar, luptându-se și țipând – nu i-ar fi făcut nici un bine. A continuat să alerge.

— Vito! Vin!

Era Gunnar prin rețeaua de transmisie.

— NU! a strigat, gâfâind din greu în microfon. Plecați de pe navă!

A încetat să vorbească când s-a apropiat în viteză de capătul holului. Avea de ales să continue să alerge și să se izbească de capăt, sau să încetinească și să o ia pe după colț. N-ar fi vrut nici una nici alta. Făcând pași mai mici a încercat să încetinească destul încât să nu se lovească prea tare la ricoșeul de zid, dar să-i rămână destulă energie cât să cotească din aceeași mișcare.

O forță incredibilă l-a lovit din spate și a fost țintuit de perete. Lovindu-se cu fruntea de vizorul căștii, Vito a gemut de durere și surprindere. Peste tot simțea dureri ca făcute de niște tăieturi. Și-a deschis ochii și s-a văzut imobilizat de perete într-u plasă din fire metalice subțiri care îl tăiau intrând încet în carnea lui.

O mișcare de pe hol i-a atras privirea.

— — —

Gunnar alerga cu toată viteza. În ciuda a ceea ce credea echipajul de pe *Psychopomp* despre el, era un cosmonaut cu experiență și era *la zi* cu antrenamentul cu costum EVA. Al lui era cel mai bun din câte existau. Fantomă sau nu, îl va ajuta pe Vito.

Și-atunci a făcut primul contact. A cotit după colț urmat de căpitanul Ahned care blestema într-un dialect pe care nu avea nevoie să-l înțeleagă. Acolo, la celălalt capăt al holului, Vito era țintuit la zid de o plasă. Nu va mai rezista mult timp. Era complet neajutorat. Nici măcar nu se mai împotrivea.

— Vito, sunt aici. Te scot eu de acolo.

— Fugi! vocea lui Vito era slabă și plină de durere. În spatele meu. Fantoma. Fugi!

Gunnar l-a ignorat și și-a pus *blaster*ul în toc, după care și-a scos pumnalul.

— Nu. Pot să te ajut.

A ajuns lângă Vito înainte de a pricepe că pumnalul său este inutil.

Aerul vibra chiar lângă el.

Gunnar a răcnit un cuvânt spre el:

— Mdi!

Nu era sigur că era cuvântul potrivit – dacă această creatură era cea care credea el că este.

Acel aer *neclar* s-a solidificat într-o creatură umanoidă de cel puțin 2 m înălțime. Avea piele reptiliană, pieptul larg, gheare la mâini și un cap uriaș cu un fel de apendice mobile. Terifiante erau ochii roșii și gura cu mandibule. Era acoperit cu o armură, arme, oase și alte lucruri neidentificabile. Și-a extins mandibulele. Gunnar a devenit entuziast. Avusese dreptate.

— E un Predator, căpitane.

Gunnar a întins mâinile. Una cu pumnalul, cealaltă deschisă pentru a ține creatura la distanță. Nu știa unde era Ahmed. Abia acum își dăduse seama – căpitanul nu se mai afla în spatele său.

— Un ordin secret de vânători…

— — —

Predatorul a mârâit ca un fel de clinghet înainte de a vorbi încet.

— *Nan-deThan-gaun*.

Și cu asta a pus capăt flecărelii celui cu carne moale.

— — —

— Încă nu ai preluat controlul. Fă tot ce poți. ACUM!

— Da, *sir*.

Trinei nu-i plăcu tensiunea din vocea căpitanului. S-ar fi zis că-și privea moartea în față fără să știe dacă va putea supraviețui. A continuat să tasteze linii după linii de cod, ce-i dădeau controlul asupra lui *Oxenham*. Ea era noul căpitan al *cruiser*ului torpilor și avea cel mai înalt nivel de acces. Adevărul este că ea copia mult din ceea ce persoana anterioară – Shaw Doty – scrisese. N-avea nici un rost să reinveteze roata. Totuși, de această dată, ea dirija controlul navei către dispozitivul cel purta la încheietura mâinii și-l făcea accesibil și prin comenzi vocale.

Emery se frământa în spatele ei, la fel de tensionat ca și ea.

— Ai reușit?

— Cred că da. *Oxenham*, evacuează atmosfera din zona pupa-babord și deschide trapa 3B de la sala motoarelor!

Întregul cruiser s-a cutremurat și s-a înclinat, făcându-i pe cei doi să se izbească de perete. Trina a blestemat abia reușind să respire.

— Kaida, ține *Psychopomp* sincronizat cu *Oxenham*. Nu lăsa să se rupă coridorul ombilical.

— Am înțeles. Dar dacă vrei să ajuți cu ceva… nu mai face chestia asta încă o dată.

— *Roger*.

După ce amândoi și-au recâștigat echilibrul, Emery i-a spus:

— Asta a fost o mișcare tâmpițică.

— Poate că da. Poate că nu. Acum am controlul.

Trina simți un fior fierbinte în ceafă.

— Hai s-o ștergem de aici înainte ca fantoma „predator” să ne găsească.

— — —

Căpitanul Agmed s-a oprit când l-a văzut pe Vito țintuit pe perete. Știa că era o capcană. A ridicat arma în căutarea *aerului neclar* și a comutat comunicația numai către echipaj, tăind legătura cu Gunnar.

— Vito e mort. Urmează Gunnar. Trina, care e statusul?

— Sunt gata să preiau controlul. Mai am nevoie doar de câteva…

— Nu e timp. Fă ce poți. ACUM!

— Da, *sir*.

Ahmed nu a răspuns. S-a uitat și a ascultat cum aleargă Gunnar către moarte. Acum, singurul lucru pentru care mai era bun consultantul a fost informația: *cine* sau *ce* era inamicul?

Aerul *neclar*.

Gunnar a strigat ceva.

Aerul neclar a devenit o creatură despre care vorbea legenda. Ahmed a uitat de frică, devenind un pachet de hotărâre. Imediat ce a avut o linie de tragere bună… a tras. Prea târziu. Descărcarea energetică a ricoșat de scutul creaturii. În același timp, Predatorul l-a despicat pe Gunnar de la vintre până la stern. Ahmed a tras din nou – Predatorul l-a înjunghiat pe Gunnar într-o parte, ripostând în același timp cu propria sa armă, o lamă-proiectil.

Nava s-a zguduit chiar în acel moment, făcând ca lama metalică curbată să rateze.

Ahmed s-a întors și a rupt-o la fugă. Mintea i se mișca mai repede decât putea el să o facă în costumul EVA. Știa că nu poate alerga mai repede decât creatura – bătrânul său mentor îi șoptise câte ceva despre acești vânători, odată, când avusese câteva pahare la bord.

— Dacă fugi de unul, atunci fugi și nu te uita în urmă. Nu încerca să salvezi pe nimeni dacă vrei să te salvezi pe tine. Fugi, Tariq. Este tot ce poți face.

Trebuia să-l depășească în gândire. Cadavrul-capcană era singura sa salvare. Și-a desprins cârligul de la centură. Era destinat pentru ancorarea de exteriorul navei

spațiale. Acum, ori îi va salva viața, ori îi va provoca moartea. Își dezgoli dinții într-un zâmbet feroce. Va lupta pentru fiecare secundă de viață… așa cum făcuse întotdeauna.

— — —

La zece metri de cadavru, Ahmed aștepta îm mijlocul holului. Dacă a gândit bine, Predatorul se va dezvălui pe sine însuși când se va apropia ca să ucidă. Explozibilul de sub cadavru probabil era suficient ca să-l rănească pe monstru, permițându-i lui și echipajului să scape. Într-o mână ținea coarda cu cârligul, iar în cealaltă *blaster*ul.

Predatorul venea mârâind.

Ahmed a smucit de coarda atașată de cârlig și s-a rugat ca explozia să ucidă monstrul. S-a rugat degeaba.

— — —

Pe când căpitanul blestema, iar zgomotele luptei se estompau, Kaida a intervenit:

— Căpitane, ordine? ...Căpitane?

Trina a întors capul spre Emery.

— Răspunde-i.

Amândoi au auzit explozia și cuvintele agonizate ale căpitanului într-un limbaj pe care nici unul nu-l recunoșteau. Asta însemna că Emery trebuia să preia comanda, fie că-i plăcea, fie că nu.

O știa și el la fel de bine și s-a încruntat.

— Ordinele sunt să stai pe loc, Kaida. Nu-ți părăsi postul. Fii gata de evacuare la comandă.

Emery se legăna de pe un picior pe altul înainte de a pleca aproape în fugă. Trina putea vedea că transpiră în interiorul costumului EVA, deși avea climat controlat.

— Dar căpitanul…

— Va fi bine, sau e deja mort. Rămâi la postul tău.

După o pauză vocea lui Kaida a revenit tremurătoare:

— Da, *sir*.

Trina a așteptat să se încheie comunicația înainte de a vorbi.

— Nu trebuia să fii atât de dur.

— Da, știu.

Se afla la un pas în fața ei.

— Acum tu ești în responsabilitatea mea. Treaba ta este să te duci înapoi pe *Psychopomp* și să plecați de aici.

Ea nu-i putea vedea fața, dar nu-i plăceau implicațiile ordinelor sale.

— Și tu? Tu ce ai să faci?

— Tu fii sigură că ți-o faci pe a ta sau că ai să mori încercând să o faci.

Au cotit pe holul cu sasul atașat la tunelul către *Psychopomp*. La celălalt capăt era monstrul care șchiopăta. A urlat de furie către Emery și s-a năpustit către el.

— Fii gata pentru baschet.

A fost singurul avertisment dat de Trina când l-a văzut pe Predator alergând către ei. Și a anulat gravitația pe *Oxenham*.

Emery era pregătit.

— Du-te pe *Psychopomp* imediat.

Și s-a lansat către inamicul mortal.

Trina a făcut așa cum i s-a ordonat și a deschis trapa interioară a sasului. Apoi a suprascris comenzile pentru deschiderea trapei către coridorul ombilical dintre cele două nave în timp ce încă o mai ținea deschisă și pe cea interioară ca să poată trece și Emery.

— Haide, Emery. E deschis.

A intrat în tunel, mișcându-se rapid în imponderabilitatea din el.

Răspunsul lui Emery a fost un urlet urmat de o șoaptă:

— Du-te!

Cu ajutorul mânerelor de pe laterale s-a răsucit cu fața înapoi spre sasul deschis. Împotriva oricărei speranțe, s-a rugat ca Emery să apară. N-a făcut-o.

— *Psychopomp*, deschide trapa 2D de la sas.

În spatele ei trapa s-a deschis. În fața sa se vedea aerul *neclar* în sasul lui *Oxenham*.

— *Oxenham*! Închidere de urgență a tuturor trapelor de la sasuri!

Trapele interioare și exterioare de pe *Oxenham* s-au închis în grabă.

Trina s-a întors în direcția lui *Psychopomp*.

— Kaida, evacuare de urgență imediat ce ajung înăuntru. Nu pierde timpul.

— Ce…?

Trina s-a agățat de mânerele trapei exterioare de pe *Psychopomp* și a lovit în comanda de decuplare a tunelului ombilical. În același timp, trapa s-a închis.

— Hai, Kaida! Haide! Evacuarea!

Trina nu era foarte sigură, dar i se păruse că vede ceva *neclar* în tunelul dintre nave chiar înainte ca *Psychopomp* să se smucească într-o parte și să se rotească. Când motoarele navei s-au activat, Trina a șoptit o comandă:

— *Oxenham*, autodistrugere. Comandă prioritară *Delta-Echo-Alpha-Delta*. ACUM!

Ultimul lucru pe care l-a mai făcut Trina a fost să comande lansarea balizelor de salvare ce marcau traseul către cimitirul navelor spațiale. Vreo două balize nu mai erau perfect aliniate după ce *Oxenham* a implodat, dar erau suficient de aproape pentru ca *Kosana Salvage Company* să-l regăsească. Asta era tot ce conta.

Asta, și faptul că amândouă, ea și Kaida, au supraviețuit.

— — —

RAPORT

Balizele de marcaj de la 1A până la 1G au fost lansate în zona exterioară a Sectorului *Kilo-Mike-Kilo*, Quadrant 7429, la coordonatele de mai sus, pentru semnalarea revendicării tuturor bunurilor materiale descoperite în numele *Kosana Salvage Company*.

Anomalie: Acolo se afla un *cruiser*-torpilor funcțional în derivă în mijlocul câmpului de resturi, cu o baliză SOS avtivă. Conform legilor maritime-spațiale, echipajul de pe *Psychopomp* a abordat nava *gunoierilor*. Din motive necunoscute, membrii echipajului acesteia s-au confruntat unii cu alții, ucigându-se între ei și punând capcane explozive.

Mai era acolo și un animal ce se mișca liber pe navă. Animalul i-a ucis pe Membrul de echipaj Zuri Becker și pe *Security Chief* Emeri Manzur. Capcanele explozive i-au ucis pe Consultantul civil Gunnar Larson, Medicul Vito Cocci și Căpitanul Tariq Ahmed. Larson a setat una dintre capcanele explozive pentru auto-distrugerea *cruiser*ului-torpilor. Datorită acesteia din urmă, balizele de marcaj 1A, 1B și 1C au fost scoase puțin de pe aliniament.

Recompensa pentru recuperarea bunurilor trebuie să fie împărțită între Navigator Kaida Asari și Inginer Trina Gannon.

Beneficiile rămase în urma deceselor sunt destinate familiilor lui Zuri Becker, Vito Cocci, Emery Mazur, Tariq Ahmed.

Semnează Kaida Asari, Navigator.

Semnează Trina Gannon, Inginer.

— — —

— Și te aștepți să-mi pun amprenta pe asta?

Trina nu trebuia să se uite la Kaida pentru a ști că aceasta plânge.

— Da, așa mă aștept.

Kaida înălță privirea spre tavanul lui *Psychopomp.*

— Nu crezi că vor vrea niște dovezi?

— Am avut deja grijă de asta. Dacă Compania chiar vrea dovezi, le pot trimite ceva ce am editat.

Pusese la un loc un set mărișor de înregistrări audio și video pentru raport, care să-i susțină afirmațiile. Restul îl ștersese de pe fiecare computer care înregistrase toate chestiile astea.

— Totul este o minciună.

Trina o întoarse pe cealaltă femeie cu fața spre ea.

— Vrei să le spunem că o fantomă ne-a ucis camarazii?

— Nu o fantomă. Un Predator.

Trina a ridicat din umeri.

— Nu știu ce-i asta. Nu vreau să știu. Dacă ești deșteaptă, vei încasa recompensa și te vei stabili pe o planetă frumoasă și sigură, sau pe o stație spațială. Eu așa am de gând să fac. Suntem destinate să trăim. Dacă vrei să vânezi creaturile astea, o faci pe cont propriu. Asta a fost ultima mea călătorie de cercetare.

Kaida s-a uitat îndelung la ea, apoi și-a presat degetul mare pe monitor.

— Ai dreptate. Am terminat-o.

Trina și-a presat și ea degetul pe ecran înainte de a trimite raportul final de pe *Kosana Scout Ship Psychopomp*.

Se ruga ca nimic să nu le urmărească spre casă.

SFÂRȘIT

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

NU-I ANTRENAMENT

LEE CHILD

NU-I ANTRENAMENT

O povestire din seria Jack Reacher
Traducerea: Ştefi Todo

Prezentare:

Micuțul oraş Naismith nu avea nimic – cu excepția începutului unui traseu care duce în sălbăticie prin pădurile sălbatice ale statului Maine. Dar într-o zi traseul este închis brusc de poliția statală.
Fără niciun motiv. Zvonurile încep – există ceva în pădure care nu trebuie văzut de nimeni? Ceva despre care nu trebuie nici măcar să ştie nimeni?
Apoi apare Jack Reacher în oraş. Ce face el cu semnul „Trecerea oprită” legat între copaci?

Un lucru duce la altul şi, în cazul lui Jack Reacher, o zi caldă şi fără nici un scop din august, o călătorie zguduită într-un camion gol de cherestea a dus în East Millinocket în Maine, ceea ce a dus la o masă decentă la jumătatea dimineții într-un restaurant de pe marginea drumului de lângă autostradă, ceea ce a dus la o discuție cu bărbatul de la masa alăturată, ceea ce a dus la o ofertă de călătorie mai departe spre nord, într-un loc numit Island Falls. Prețul nerostit dar implicit al călătoriei era plata cafelei şi plăcintei tipului, dar localul era ieftin şi Reacher avea bani în buzunar şi, ca întotdeauna, nu se îndrepta spre un anumit loc, aşa că a acceptat.
Un lucru duce la altul.
Maşina tipului s-a dovedit a fi un Chevrolet vechi şi lent, plin de rugină, iar Island Falls s-a dovedit a fi un loc mic şi plăcut lângă un lac, departe în nord, unde Maine se înfige ca un deget în fundul Canadei, cu Quebec la stânga şi New Brunswick la dreapta. Dar cel mai important, Island Falls era foarte aproape de capătul din nord al autostrăzii I-95. Ceea ce era ispititor. Reacher avea un instinct de colecționar când era vorba despre locuri. Cunoştea destul de bine capătul dinspre sud al I-95. La mai mult de 3.000 de kilometri distanță, chiar în centrul oraşului Miami. A fost acolo de mai multe ori. Dar n-a văzut niciodată capătul din nord.
Nu avea nici un loc anume în care să fie.
Un lucru duce la altul.
Să plece din Island Falls a fost destul de simplu. A luat o cană de cafea de la o tarabă de lângă un loc de închiriere de caiacuri şi a stat în căldura de pe

malul lacului admirând priveliştea, apoi a întors spatele la tot şi a ieşit din oraş pe acelaşi drum pe care a intrat bătrânul Chevy, înapoi spre intersecția în formă de trifoi de la autostradă. S-a aşezat pe o rampă spre nord şi a aşteptat. Spera că nu prea mult. Era august, era cald, era concediu. Starea de spirit era binevoitoare. Era mijlocul zilei. El era curat. Hainele aveau doar două zile şi se bărbierise acum trei zile. În ansamblu, condiții ideale.

Şi în mai puțin de zece minute un model vechi de Jeep SUV cu plăcuțe de New Brunswick a încetinit şi a oprit. Era o femeie la volan şi un bărbat lângă ea pe locul pasagerului. Păreau să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, în mod clar tipul de oameni cărora le place în aer liber, cu pielea bătută de vânt şi arsă de soare. Fără îndoială, se îndreptau spre casă, după o vacanță activă. Poate au fost cu caiacul. Sau cu cortul. Sau ambele. Spațiul din spate al camionului era plin de tot felul de lucruri.

Tipul din scaunul pasagerului a lăsat geamul în jos, iar femeia s-a aplecat şi ea să-l vadă.

— Mă tem că mergem doar până la Fredericton, care nu-i prea departe, a spus tipul. E bine pentru tine?

— Asta-i în Canada? a întrebat Reacher.

— Sigur.

— Atunci e perfect, a spus Reacher. Tot ce-mi doresc e să merg până la graniță şi înapoi.

— Ai ceva împotriva Canadei?

— Paşaportul meu a expirat.

Tipul a aprobat din cap. Trecuseră zilele când o persoană putea circula liber în țările vecine.

— Dar nu e nimic de văzut de aici până acolo, a spus tipul. Nimic de văzut nici prin gard. Cu siguranță ar fi mai bine să stai aici unde eşti.

— Vreau să văd sfârşitul drumului, a spus Reacher.

— Sună cam dur, a spus tipul.

— Noi îl considerăm începutul drumului, a spus femeia.

— Bună observație, a spus Reacher.

— Sari în spate, a spus tipul.

S-a răsucit pe scaunul lui şi a aruncat bagajele. Reacher a deschis uşa, a intrat şi şi-a folosit şoldul pentru a-şi termina treaba. A închis uşa, iar femeia a apăsat accelerația şi au plecat, mergând încet pe ultimii aproximativ cincizeci de kilometri din America.

Ultima ieşire era spre un oraş numit Houlton. Sau prima intrare, s-a gândit Reacher, din punctul de vedere Canadian. Apoi au mai rămas cam doi kilometri din interiorul țării, o coadă mică în trafic, bariere şi gherete şi semne oficiale. Reacher a stat în Jeep până în ultimul moment, apoi a mulțumit, a salutat şi a sărit jos, a păşit înainte şi a pus piciorul pe ultimul centimetru de asfalt, chiar sub barieră.

Sfârşitul drumului.

Un lucru duce la altul.

S-a întors, a traversat drumul spre sud şi s-a oprit cam la treizeci de metri de bariere. Voia să le dea şoferilor care veneau destul timp ca să-l vadă, dar nu destul ca să aibă deja viteză prea mare ca să oprească. Încă o dată, anticipa că nu va fi o aşteptare lungă. August, lumina zilei, concediu, şoferi canadieni cu inima caldă şi relaxaţi, plini de generozitate şi bunăvoinţă. Maxim zece minute, s-a gândit, poate mai aproape de cinci şi era foarte posibil ca prima maşină care va trece să şi oprească.

Nu a oprit. Dar a doua da. Şi era mai mult decât o dubiţă. Dar nu genul de care ar fi fost mândră mama unui jucător de fotbal. Era veche şi murdară şi oarecum ponosită. Albastru deschis, poate, când a ieşit din fabrică, dar acum aproape fără culoare, decolorată de soare şi sare. La volan era un bărbat tânăr, lângă el o femeie tânără şi o altă femeie tânără în spate. Maşina avea plăcuţe din New Brunswick şi a lăsat în urmă o dâră de fum când a trecut de vamă.

Dar Reacher a călătorit şi în maşini mai rele.

A încetinit şi a oprit lângă el.

— Mergem la Naismith, a spus femeia din faţă.

Era un loc de care Reacher nu auzise niciodată.

— Nu prea ştiu unde e, a spus el.

Tipul de la volan s-a aplecat spre el şi a spus:

— Allagash, omule. Cam la o oră de Route 11, spre vest. După ce mergi puţin spre nord. E un oraş mic. În care e un traseu sălbatic prin pădure. E un loc cu adevărat mişto.

— La nord de aici? a întrebat Reacher.

— O ţară frumoasă, omule. Vezi pădurile alea. Cu adevărat virgine. Păşeşte lângă potecă şi ai putea fi primul om care a pus vreodată piciorul acolo. Literalmente, vreau să spun. Zece mii de ani de natură netulburată. De la ultima eră glaciară.

Reacher nu a spus nimic.

— Du-te până mai poţi, amice. Nu va fi acolo pentru totdeauna. Schimbările climei vor distruge totul.

Nici un loc anume în care să fie.

— Bine, sigur, mulţumesc, a spus Reacher.

Un lucru duce la altul.

Se duse în spatele dubiţei, iar fata din spate făcu uşa să alunece pe o şină ruginită şi el urcă. În spatele lui, în spaţiul de bagaje erau doi rucsaci mari şi o valiză din material tare. Scaunul era dintr-un fel de nailon, plin de grăsime din cauza timpului. Se aşeză, închise uşa şi dubiţa porni, fumegând din nou din cauza efortului.

— Mulţumesc, spuse Reacher a doua oară.

Cei trei s-au prezentat. Fata din spate se numea Helen, cea din faţă Suzanne, iar şoferul era Henry. Henry şi Suzanne erau un cuplu. Aveau un magazin de biciclete într-un loc numit Moncton. Helen era prietena lor. Planul era ca Henry şi Suzanne să meargă pe jos pe traseul sălbatic la nord de Naismith, către un loc numit Cripps, ceea ce ar dura patru zile. Helen îi va

aştepta acolo cu dubița, petrecându-şi cele patru zile făcând altceva, poate căutând antichități în Presque Isle şi Caribou.

— Nu-mi plac pădurile, a spus ea ca şi cum simțea că era necesară o explicație.

— De ce nu? a întrebat Reacher, pentru că el simțea că se aşteaptă să spună ceva.

— Prea înfiorător, a spus ea. Prea întuneric. Prea plin de gândaci.

Au trecut de Houlton, apoi Henry s-a întors pe 212, de unde în curând au ajuns pe Route 11 mergând spre nord, un drum destul de frumos. Muntele Saddleback era în față spre dreapta, iar în stânga era o întindere nesfârşită de păduri şi lacuri. Copacii erau verzi, apa strălucea, iar cerul era albastru. O țară frumoasă, exact cum promisese Henry.

— Nu-mi plac pădurile, a spus Helen din nou.

Avea către treizeci de ani, s-a gândit Reacher. Poate treizeci, exact. Era mai palidă decât prietenii ei, mai elegantă şi mai îngrijită. În interior mai mult decât în exterior. Urban, mai degrabă decât rural. Exact ca bagajul ei. Era o valiză tare, nu un rucsac. Henry şi Suzanne erau mai voinici şi ciufuliți şi arşi de vânt. Dar nu mai în vârstă. Poate că fuseseră toți prieteni la colegiu, rămânând încă un trio la mai mult de cinci, dar mai puțin de zece ani de la absolvire.

— Pădurile sunt de fapt minunate, Helen, a spus Henry.

A spus-o într-un mod plăcut, plin de entuziasm. Nicio urmă de dorință de confruntare sau ceartă. Doar un tip care iubeşte pădurile şi nu e capabil să înțeleagă de ce prietena lui nu. Părea cu adevărat intrigat de posibilitatea de a merge pe unde nicio altă ființă umană nu a mers vreodată, în toată istoria. Reacher i-a întrebat de unde erau fiecare de loc şi a aflat că Henry şi Suzanne erau din suburbii, ale oraşului Toronto, respectiv Vancouver, iar Helen era cu adevărat fata de la țară, dintr-un loc pe care ea l-a numit pustiul fără drumuri dintr-o provincie nordică din Ontario. În cazul acesta, îşi dădu el seama, are dreptul la opinia ei. Şi-a câştigat-o, probabil.

Apoi ei l-au întrebat de unde era el şi biografia lui a umplut următorii câțiva kilometri. Familie din Marină, întotdeauna în mişcare, o duzină de şcoli elementare, o duzină de licee, apoi West Point, apoi Armata Statelor Unite, poliția militară, întotdeauna în mişcare peste tot, uneori în aceleaşi țări, uneori în altele noi, niciodată în acelaşi loc suficient de mult timp încât să conteze. Apoi retragerea, lăsarea la vatră şi rătăcirea. Călătoriile cu autostopul, pe jos, motelurile. Fără nici un țel. Niciun loc anume în care să fie. Henry credea că totul e foarte mişto, lui Suzanne îi plăcea ceva mai puțin, se gândi Reacher şi îşi dădu seama că Helen nu credea deloc că e mişto.

Au încetinit şi au cotit la stânga pe un drum rural cu două benzi care mergea spre vest printre copaci. Acolo era un semn ruginit pe care scria *Naismith 40 de mile*. Era posibil ca drumul să fi avut vreodată o bandă de refugiu, dar era de mult înrădăcinată cu arbori şi copaci care au ajuns la o înălțime de 12 metri. În unele locuri ramurile lor se întâlneau deasupra, aşa că la un moment dat au mers sute de metri ca printr-un tunel verde. Reacher

se uita pe ferestre, stânga, dreapta. În orice parte nu putea vedea mai mult de doi metri din cauza vegetației. Se întreba cât de mult ar putea fi pădurea mai sălbatică. Mărăcinii şi crengile erau strâns împletite, iar aerul era umed, rece şi nemişcat. Pământul părea moale şi flexibil, plin de frunze căzute, umed şi fecund. Asfaltul negru din față devenise cu timpul gri, iar căldura pe care o degaja făcea ca aerul de deasupra să fie plin de insecte mici. După zece kilometri parbrizul era plin de un fel de mâzgă, de la milioane de lovituri separate.

— Ați mai fost aici? a întrebat Reacher.

— O dată, a spus Henry. Am mers la sud de Center Mountain. Şi a fost plictisitor, omule. Îmi place să stau sub ramurile copacilor. Cred că sunt un locuitor al pădurii.

— Sunt animale acolo?

— Urşi, cu siguranță. Plin de animale mici, evident. Dar tufele nu sunt mâncate niciodată, deci nu există căprioare. Şi e interesant de ce. Cel mai probabil, prădate. Dar de cine? Leii din munte, poate. Sau lupi, dar nimeni nu i-a văzut sau auzit vreodată. Dar e ceva acolo, asta-i sigur.

— Dormi în cort?

— Cort mic, a spus el. Nu ceva mare. Îți împachetezi mâncarea bine, te speli la gură într-o apă curgătoare şi creaturile nu te vor mirosi. Urşilor le place să mănânce, dar dacă nu le oferi un picnic te vor lăsa în pace. Dar ştii toate astea, nu? Vreau să spun, armata nu vă antrenează peste tot? Credeam că ai fost prin toate felurile de teren.

— Nu într-o pădure ca asta, a spus Reacher. Nu poți să te mişti prin ea, în mod sigur nu poți să mergi cu maşinile prin ea, nu poți să tragi prin ea. Curățarea ei cu napalm şi explozivi ar dura o veşnicie. Aşa că ar trebui să facem manevre în jurul ei. Cel mai bun tip de barieră naturală care există.

Au mers mai departe, pe o suprafață care devenea din ce în ce mai proastă. Încurcătura de ramuri a muşcat din drum pe ambele părți, iar apoi rădăcinile copacilor au făcut găuri mari, adânci şi înghețul iernii a mărit crăpăturile, iar reparațiile făcute de stat au fost rare şi grăbite. Suspensiile vechii dubițe scrâşneau şi băteau. Tunelul de deasupra devenea mai mult sau mai puțin continuu. În unele locuri frunzele de viță de vie treceau prin acoperiş.

Henry a încetinit, iar drumul a cotit la stânga şi au ajuns într-un luminiş cam de mărimea unui stadion de fotbal. Drept în față era un lac de forma unui deget îndoit, întâi arătând spre nord şi apoi îndreptându-se spre est. Drumul a devenit un fel de stradă principală care ducea direct la mal. La celălalt capăt era un dig pentru caiace, iar la stânga şi la dreapta erau clădiri mici din lemn, cu cabane de vacanță lângă apă, un magazin universal şi un mic restaurant şi mici reşedințe mai departe de el. Erau străzi laterale făcute din aceleaşi şuvițe de asfalt gri. Naismith, Maine. Un oraş miniatural, în mijlocul pustiului.

— Mi-e foame, a spus Suzanne.

— O să cumpăr eu prânzul, a spus Reacher. E cel mai mic lucru pe care-l pot face.

Henry a parcat dubița în fața restaurantului şi a oprit motorul. Lumea a devenit tăcută. Toți au coborât şi toți s-au ridicat şi s-au întins. Aerul era într-un anumit fel, pe jumătate proaspăt şi pe jumătate greu, aburii apei lacului amestecate cu mirosul copacilor, şi nu se auzea nici un sunet dincolo de bâzâitul subliminal făcut de miliardele de aripi ale micilor insecte. Nu era nicio adiere de vânt, nici un foşnet de frunze, nicio lovitură de valuri. Doar linişte calmă.

Micul restaurant era din lemn, înăuntru şi afară, plăci vopsite brut, strălucitoare de frecarea mâinilor, coatelor şi umerilor. Erau acolo plăcinte în cutii de sticlă şi opt mese pătrate acoperite cu fețe de masă cu pătrățele roşii. Chelnerița era o femeie dură de aproximativ şaizeci de ani, purtând o pereche de ochelari bărbăteşti şi papuci. Două mese erau ocupate, ambele de oameni care arătau mai mult ca Henry şi Suzanne, decât ca Helen. Chelnerița a arătat spre o masă liberă şi s-a dus să aducă meniurile şi pahare cu apă.

Mâncarea era aceeaşi pe care Reacher o mâncase în mii de alte mici restaurante, dar era potrivită, iar cafeaua era proaspătă şi tare, aşa că el era fericit. La fel erau şi ceilalți, nu că ei ar fi acordat prea multă atenție la ceea ce mâncau sau beau. Vorbeau între ei, revizuindu-şi planurile. Ceea ce părea destul de simplu. Toți vor petrece o noapte într-o cabană rezervată înainte şi la prima rază de lumină Henry şi Suzanne vor porni pe jos la drum, iar Helen va conduce înapoi la Route 11 şi va căuta orice va putea găsi. Patru zile mai târziu se vor întâlni la capătul celălalt al traseului. Simplu ca bună ziua.

Reacher a plătit nota, şi-a luat rămas bun şi i-a lăsat acolo. Nu se aştepta să-i mai vadă vreodată.

De la cantină s-a plimbat până la digul pentru caiace, s-a dus la capătul lui, s-a aşezat şi a stat cu picioarele deasupra apei. Lacul era o săgeată strălucitoare albastră îndreptată spre nord şi apoi, în depărtare, spre est, probabil mai lung de cincisprezece kilometri dar nu mai lat de două sute de metri. Deasupra capului era un cer de vară însorit, complet fără nori, străbătut doar la distanțe mai mari 10.000 de kilometri de urmele avioanelor transatlantice care se îndreptau spre şi dinspre Europa, în şi din Boston şi New York şi Washington DC. Rutele Marelui Cerc pe deasupra Canadei şi Groenlandei, apoi îndreptându-se spre Londra şi Paris şi Roma. Linii drepte pe o planetă sferică, dar nu pe o hartă plană de hârtie.

La nivelul solului, pădurea era compactă pe ambele maluri ale lacului, o boltă verde continuă care acoperea tot ce nu era lichid. Erau sute şi sute de kilometri pătrați. Zece mii de ani de natură nederanjată, spusese Henry, şi exact aşa arăta. Pământul s-a încălzit, ghețarii s-au retras, semințele au încolțit, a căzut ploaia şi sute de generații de copaci au crescut, au murit şi au crescut din nou. În alte părți de pe uriaşul continent, oamenii i-au tăiat ca să elibereze pământul pentru agricultură, pentru cherestea ca să ridice case, sau ca să le ardă în sobe sau în locomotivele cu aburi, dar unele părți au fost lăsate în pace şi poate aşa vor fi lăsate pentru totdeauna. Ai putea fi primul om care a pus piciorul acolo, a spus Henry, şi Reacher nu avea nicio îndoială că avusese dreptate.

Se întoarse şi trecu pe lângă cabanele de vacanță care erau toate liniştite. Oamenii erau pe-afară şi prin alte locuri, în mod clar, făcând lucrurile pentru care veniseră acolo. A dat peste o curbă la stânga, în esență spre nord, unde a găsit o stradă laterală de vreo sută de metri, pe care a urmat-o, iar la capătul ei a găsit o arcadă de lemn legat cu scoarță din coajă de copac maro închis, ca un lucru ceremonial. Literalmente, o poartă spre pustiu. Dincolo de ea începea traseul. Mergea înainte douăzeci de metri, toți bătătoriți de picioare încălțate, apoi o cotea şi dispărea. Următoarea oprire, oraşul numit Cripps, la patru zile distanță.

A păşit sub arcadă şi a stat nemişcat pe primul metru al traseului. Apoi a mers înainte, douăzeci de paşi până la prima curbă. A trecut de ea şi a continuat să meargă alți douăzeci de paşi, alți douăzeci de metri şi s-a oprit din nou. Traseul era lat cam de un metru. Ambele părți erau străjuite de pădure. Trunchiurile copacilor erau înspicate cu ramuri moarte pe toată arcada de deasupra capului. Copacii crescuseră înalți şi drepți, luptând pentru lumină. În unele locuri erau la distanță de un metru, în altele se atingeau, mai mult sau mai puțin. Unii erau vechi şi maturi, toți noduroşi şi îndoiți şi de un metru grosime, alții erau mai tineri şi mai subțiri şi mai palizi, exploatând golurile, ca buruienile oportuniste. Până la înălțimea pieptului lăstarii erau mai denşi şi încurcați, un amalgam de frunze moarte cu vlăstari spinoşi care se strecurau printre crenguțe uscate şi fragile. Aerul era tăcut şi complet liniştit. Lumina era verde şi slabă. S-a rotit făcând un cerc complet. Era la patruzeci de metri de arcada ceremonială, dar se simțea ca şi cum ar fi fost la un milion de kilometri de orice loc.

A mers din nou, alți douăzeci de paşi. Nimic nu s-a schimbat. Poteca a deviat câte puțin la stânga şi la dreapta. A bănuit că vreo autoritate locală a tăiat lăstarii şi i-a lăsat să fie călcați pentru a zdrobi noile semințe. A bănuit că fără acea intervenție umană traseul s-ar fi închis într-un an sau doi. Cel mult, trei ani. Ar fi devenit de netrecut. Recuperat de natură. A bănuit că acolo unde erau locuri mai largi, pădurea a fost folosită ici şi colo pentru locurile de campare. Pentru corturi. Aproape de apă, poate. Nu era niciun alt loc unde să poți dormi noaptea.

S-a oprit încă un minut în lumina verde filtrată şi liniştea ciudată. Apoi s-a întors şi a pornit-o înapoi spre strada principală din Naismith şi a mers pe acelaşi drum spre semnul de bun venit de pe margine. Dar nu era nicio maşină care părăsea oraşul şi după un moment de gândire şi-a dat seama că nici nu va fi; nu până a doua zi dimineață. Putea presupune că ora de eliberarea a cabanelor de vacanță era 11 sau 12, ceea ce însemna că exodul de peste zi era deja terminat. Cantina şi magazinul universal trebuiau să aibă livrări ocazionale, dar şansele ca un camion de livrări să treacă în curând erau mici. A stat în liniştea grea încă un minut, din niciun alt motiv real decât acela că se bucura de ea şi apoi a pornit refăcându-şi drumul prin oraş către lac.

Cabanele de vacanță erau împrăştiate la întâmplare, ca o mână de zaruri aruncate. Reacher s-a gândit că cea mai îndepărtată de apă era mai puțin

dorită şi era destul de sigur că era folosită ca locuință a şefului rezident, cu camera din față amenajată ca birou, unul din geamuri transformat într-o cabină deschisă cu un raft în spatele ei pe care era un clopoțel de alamă şi un stilou prins cu un lanț. A sunat din clopoțel şi după un lung moment a apărut un bătrân, încet, ca şi cum ar fi avut artrită. Da, aveau locuri libere. Tariful pentru o noapte era mic. Reacher a plătit şi şi-a scris numele cu stiloul legat cu lanț, şi a primit în schimb o cheie de la ceea ce s-a dovedit a fi o căsuță mică de lemn care mirosea a încins şi a mucegai. Nu cu o poziție de top, dar avea vedere parțială spre lac. Restul priveliştii era reprezentată de copaci, inevitabil. Avea un pat şi două scaune, baie şi facilități de bucătărie, şi un raft mic cu cărți şifonate şi ponosite. Afară, în spatele ei, era o terasă mică pe care erau aruncate două scaune pliante cu țesătura decolorată şi slăbită de soare. Reacher şi-a petrecut restul după-amiezei în unul dintre ele, cu picioarele pe celălalt, citind o carte de pe raft, încălzit, singur, relaxat, fericit cum nu-şi mai amintea să fi fost de multă vreme.

S-a trezit la şapte dimineața, dar a mai stat încă o oră întreagă în pat, întins ca o stea de mare, ca să-i lase pe călători şi pe barcagii să treacă pe la restaurant înaintea lui. Se gândea că ei îşi vor dori un start matinal. El nu se grăbea. Se gândea că ora 10 va fi optimă ca să prindă primul val de plecări. O călătorie înapoi la Route 11 era tot ce avea nevoie. Până la I 95 ar fi un bonus, iar Bangor sau Portland sau orice alt loc mai departe spre sud ar fi cireaşa de pe tort. Se gândea că se va îndrepta spre New York. Bilete la Yankees vor fi uşor de găsit. Zile de vară fierbinte, oamenii plecați din oraş, o grămadă de locuri în primele rânduri din soare.

A făcut duş, s-a îmbrăcat şi a împachetat, ceea ce a însemnat să-şi ia periuța de dinți şi să o bage în buzunar. A văzut-o pe femeia de serviciu între alte două cabane şi i-a spus că a lui e goală şi pregătită pentru ea. Arăta ca şi cum ar fi sora chelneriței, ceea ce probabil că era. A mers mai departe, gândindu-se la cafea, clătite şi o masă într-un colț dintr-o încăpere goală şi liniştită şi poate vreun ziar lăsat de cineva, pe care să-l citească.

Nu a găsit o încăpere goală şi liniştită.

Henry şi Suzanne erau acolo, împreună cu alți nouă oameni, toți învârtindu-se pe-acolo, toți vorbind într-un fel tensionat şi agitat, ca într-o scenă dintr-un film în care oamenii află că o companie minieră le-a otrăvit apa. Toți s-au întors să se uite la el când a intrat.

— Ce se întâmplă? a întrebat.

— Au închis traseul, a spus Henry.

— Cine?

— Polițaii. Statul, cred.

— Au întins bandă la intrare.

— Când?

— Azi noapte.

— De ce?

— Nu ştie nimeni.

— Nu ne-au spus, a zis Suzanne. Am sunat toată dimineața. Tot ce au spus a fost că traseul este închis până la noi informații.

— E închis şi la Cripps, a spus alt tip. Anul trecut am pornit de acolo. Am încă numărul de telefon de la motel. Aceeaşi situație. Bandă între copaci.

— E un drum de patru zile, nu? a spus Reacher. Trebuie să fie o mulțime de oameni încă acolo. Poate s-a întâmplat ceva.

— Atunci de ce nu ne-au spus?

Reacher n-a spus nimic. Nu era problema lui. Tot ce voia erau clătitele. Şi cafeaua, şi mai urgent. S-a uitat după chelnăriță, i-a prins privirea şi a găsit o masă liberă.

Henry l-a urmat până acolo.

— Pot să facă asta?

— Ce să facă?

— Să închidă aşa traseul?

— Tocmai au făcut-o.

— E legal?

— Cum aş putea să ştiu?

— Ai fost polițai.

— Am fost polițist militar. Nu un gardian de parc.

— E un bun public.

— Sunt sigur că există un motiv. Poate cineva a fost mâncat de un urs.

Unul câte unul tot grupul nemulțumit s-a adunat în jurul lui. Unsprezece oameni în picioare, Reacher stând jos. Tipul care avea încă numărul de la motelul din Cripps a întrebat:

— Cum ştii asta?

— Ce să ştiu? a întrebat Reacher.

— Că cineva a fost atacat de un urs?

— Am spus *poate*. Ca o glumă.

— Atacul unui urs nu e ceva distractiv.

— Poate e doar un antrenament, a spus un tip.

— Ce fel de antrenament?

— Ca o repetiție. Pentru o urgență medicală, poate. Pentru primii care răspund.

— Atunci de ce au spus *până la noi informații*? De ce n-au spus până azi la ora prânzului sau ceva de genul ăsta?

— Pe cine-ar trebui să sunăm? a întrebat alt tip.

— Nu ne vor spune nimic, a spus Suzanne.

— Am putea încerca la biroul guvernatorului.

— Ca şi cum el ne-ar spune ceva dacă ceilalți n-o fac, a spus o altă femeie.

— Nu pot fi urşii.

— Atunci ce e?

— Nu ştiu.

— Ce putem face? l-a întrebat Suzanne pe Reacher.

— Mergeți să vă plimbați altundeva, a spus Reacher.

— Nu putem. Suntem blocați aici. Helen a plecat cu dubița.

— A plecat deja?
— Nu a vrut să mănânce micul dejun aici.
— Nu poți s-o suni?
— Nu e semnal la telefon aici. Nu putem s-o sunăm. Am încercat de la telefonul din magazin. E pe undeva pe unde n-are nici ea semnal.
— Atunci mergeți undeva cu caiacul. Probabil e la fel de distractiv.
— Nu vreau să merg cu caiacul, a spus Henry. Vreau să merg pe traseul din pădure.
În cele din urmă, micul grup a început să umble din nou pe-acolo, ieşind afară în parcare, încă mormăind şi bombănind, iar chelnerița a venit să ia comanda lui Reacher. A mâncat şi a băut în linişte, a luat nota, şi a plătit în numerar.
— Traseul va fi închis mult timp? a întrebat-o el pe chelnăriță.
— Nu s-a mai întâmplat niciodată, a răspuns ea.
— Ai văzut cine a făcut-o?
A clătinat din cap.
— Dormeam.
— Unde e cel mai apropiat post de poliție?
— Proprietarul caiacelor spune că au fost soldați.
— Zău?
Ea a aprobat din cap.
— Spune că i-a văzut.
— În mijlocul nopții?
A aprobat din nou din cap.
— Locuieşte chiar lângă arcadă. L-au trezit.
Reacher a mai pus un dolar la bacşiş şi a ieşit în stradă. S-a întors la dreapta şi a făcut un pas spre ieşirea din oraş dar apoi s-a oprit şi a mers înapoi şi a găsit strada lăturalnică de o sută de metri care ducea spre traseu.
Henry şi Suzanne erau chiar acolo, la arcadă. Doar ei doi. Aveau rucsacii cu ei. Arcada avea bandă legată de ea, trei rânduri, una la nivelul genunchilor, una la nivelul taliei şi una la nivelul pieptului, panglici de plastic de cinci centimetri, albastru cu alb, răsucite în unele locuri, pe care scria *Poliția, Trecerea oprită.*
— Vezi? a spus Reacher.
— Te-am crezut de prima dată, a spus Reacher.
— Şi ce crezi?
— Cred că traseul e închis.
Henry s-a întors şi s-a holbat la bandă, ca şi cum ar fi putut s-o facă să se dematerializeze doar prin puterea voinței. Reacher a mers înapoi pe strada principală, către ieşirea din oraş, către semnul de bun venit de pe marginea drumului. Zece minute, credea el. Poate mai puțin. Se gândea că exodul de dimineață va fi mai alert decât în mod normal.
Dar prima maşină pe care a văzut-o venea, nu pleca. Intra în oraş, nu ieşea. Şi era un vehicul militar. Un Humvee, ca să fie exact, vopsit de camuflaj,

negru şi verde. Vuia când a trecut, roţile bătând şi scrâşnind. A luat curba şi a dispărut.

În ea erau patru tipi, oameni duri, toţi în noua uniformă de luptă a armatei.

Reacher a aşteptat. Un minut mai târziu a apărut o maşină care părăsea oraşul, dar era plină. Doi în faţă, doi în spate. Nu era loc pentru un autostopist, mai ales unul atât de mare ca Reacher. I-a recunoscut pe oamenii pe care-i văzuse în cantină, dezolaţi şi plângându-se, încălţaţi şi pregătiţi, cu rucsacii stivuiţi într-un colţ, fără un loc în care să meargă.

A aşteptat.

Următoarea a fost un alt Humvee, intrând, nu ieşind. Motorul vuind, rulând cu viteză, cauciucurile scrâşnind, patru tipi purtând noile uniforme. Reacher a privit-o cum ajungea la curbă şi chiar de la distanţă a auzit-o încetinind, schimbând viteza şi apoi accelerând din nou. Întoarcere la dreapta, s-a gândit el şi ar fi pariat toţi banii pe care-i avea în buzunar că se îndrepta spre arcada de lemn.

S-a holbat după ea, gândindu-se.

Apoi altă maşină a apărut părăsind oraşul. Un sedan. Doi oameni. Bancheta din spate liberă. Şoferul era tipul care avea încă numărul de telefon al motelului din Cripps. A încetinit şi a oprit şi femeia de lângă el a deschis geamul.

— Unde mergi? a întrebat ea.

Reacher n-a spus nimic.

— Noi mergem înapoi la Boston, a spus ea.

Ceea ce ar fi putut fi minunat. La trei ore de New York. Mai multe rute. Trafic intens.

— Îmi pare rău, dar m-am răzgândit, a spus Reacher. Voi rămâne aici.

Femeia a ridicat geamul şi maşina a plecat fără el.

A mers înapoi la biroul unde se închiriau cabane şi a sunat din clopoţel. Cabana lui era încă disponibilă. A plătit pentru încă o noapte şi, în schimb, a luat cheia. Apoi s-a îndreptat spre arcadă, o sută de metri pe o stradă lăturalnică şi când a ajuns acolo a găsit cele două Humvee şi pe cei opt ocupanţi ale lor. Humvee-urile erau parcate unul lângă altul, lipite, blocând întreaga lăţime a drumului. Ocupanţii lor coborâseră deja. Toţi erau înarmaţi cu M16. Stabileau o zonă exclusivă. Reacher cunoştea semnele. Două echipe, fiecare câte patru ore de pază. Poliţia militară, cu siguranţă. Reacher cunoştea şi semnele astea. Nu era Garda Naţională. Era armata regulată a Statelor Unite. Nu era antrenament. Nimeni nu va putea trece de ei.

Nu era niciun semn de Henry şi Suzanne.

— Sergent? a spus Reacher.

Unul din ei se întoarse mormăind. Galoane la butoniera din centrul pieptului. Cel puţin cu douăzeci de ani mai tânăr decât Reacher. O întreagă generaţie diferenţă. Poliţia militară nu avea strângeri de mână secrete. Niciun cuvânt magic. Şi nicio înclinaţie reală de a colabora cu nişte dinozauri, indiferent cine ar putea pretinde că a fost, cu o zi în urmă, cu un timp în urmă.

— Domnule, trebuie să păşiţi înapoi zece metri, a spus sergentul.

— Asta ar fi un pas mare ca naiba, nu? a spus Reacher.

Doi recruţi târau capre de tăiat lemne afară din Humvee. În formă de A, cu plăci care se potriveau pe ele, pe care scria *Trecerea oprită.*

— Bănuiesc că ordinele voastre sunt să ţineţi oamenii afară din pădure. Ceea ce e în regulă pentru mine. Faceţi ce vreţi. Dar o observare mai atentă a terenului ne arată că pădurea începe acolo unde începe, nu dincolo de lungimea unui Humvee plus încă zece metri pe stradă.

— Cine eşti tu? a întrebat sergentul.

— Sunt un tip care a citit odată Constituţia.

— Tot locul acesta e pădure.

— Am observat şi eu.

— Aşa că dă-te înapoi acum.

— Unitatea?

— 345 MP.

— Numele.

— Cain. Pe litere *C, A, I, N*, nu cu *E.*

— Ai un frate?

— Ca şi cum n-am mai auzit asta până acum.

Reacher a aprobat din cap.

— Continuă-ţi treaba bine sergent, a spus el, s-a întors şi a plecat.

S-a dus înapoi la biroul de închirieri şi a sunat din nou la clopoţel. Bătrânul a apărut, scârţâind şi Reacher l-a întrebat:

— Prietenii mei mai sunt aici? Oamenii cu care am venit. Henry nu ştiu cum şi Suzanne nu ştiu cum.

— Au eliberat camerele devreme azi dimineaţă.

— Nu s-au întors?

— Au plecat, domnule.

Reacher a dat din cap, s-a îndreptat spre cabana lui, unde şi-a petrecut următoarele patru ore pe terasa din spate, stând pe un scaun pliant, cu picioarele pe celălalt, privind cerul. Era o nouă zi frumoasă şi n-a văzut altceva decât un gol albastru strălucitor cu urmele avioanelor la 10.000 de kilometri deasupra.

La începutul după-amiezei s-a îndreptat spre restaurant pentru un prânz târziu. Era singurul client. Oraşul părea gol. Nu era traseu, nu erau afaceri. Chelneriţa nu părea fericită. Nu numai din cauza lipsei veniturilor. Era la telefon, ascultând pe cineva, îngrijorarea văzându-i-se pe faţă. O poveste tristă, în mod clar. După un minut lung a închis telefonul şi s-a îndreptat spre masa lui Reacher.

— Trimit patrule de căutare la sud de Cripps, a spus ea. După drumeţi. Îi găsesc şi îi dau afară. Foarte rapid.

— Soldaţi? a întrebat Reacher.

— Mulţi, a răspuns ea aprobând din cap.

— Ciudat.

— Şi asta nu-i cel mai rău lucru. După aceea îi țin ca să-i interogheze. Vor să ştie dacă au văzut ceva.

— Tot soldații fac asta?

— Oameni în costume. Prietena mea crede că sunt de la FBI.

— Cine-i prietena ta?

— Lucrează la motelul din Cripps.

— Ce se presupune că ar fi văzut oamenii?

— Tot ce avem sunt zvonuri. Un urs care a luat-o razna, poate. Un mâncător de oameni. Haite de coioți sălbatici, lei de munte, monştri. Sau vreun criminal evadat de la închisoare. Sau lupi. Sau vampiri.

— Crezi în vampiri?

— Am văzut la televizor, la fel ca toată lumea.

— Nu sunt vampiri, a spus Reacher.

— E ceva în pădure, domnule.

Reacher a mâncat o salată de ton, a băut cafea şi apă, apoi s-a îndreptat iar spre arcadă să mai arunce o privire. Caprele erau montate, la zece metri de Humvee-urile parcate. Patru soldați stăteau acolo, cu armele pe umeri. O demonstrație de forță. *Trecerea oprită.* Nu era antrenament. O misiune plăcută, una peste alta, având în vedere anotimpul. Iarna ar fi putut fi mult mai rău.

Reacher s-a întors în oraş. Exact când a ajuns pe strada principală, dubița fără culoare a apărut de după colț. Helen conducea. A oprit lângă el şi a lăsat geamul jos.

— I-ai văzut pe Henry şi Suzanne? a întrebat ea.

— De la micul dejun, nu, a răspuns el.

— Oamenii spun că traseul e închis.

— Aşa e.

— Aşa că am venit să-i iau.

— Succes.

— Unde sunt?

— Cred că Henry e un bărbat greu de descurajat.

— Aşa că s-au dus oricum?

— Aşa cred.

— După ce a fost închis?

— A fost un moment în care ar fi putut. După ce au fost puse benzile, înainte de sosirea soldaților.

— Am auzit de soldați.

— Unde ai auzit?

— S-a întâmplat ceva rău în pădure.

— Vampiri, poate, a spus Reacher.

— Nu e distractiv. Am auzit că ar putea fi prizonieri evadați sau militari care au luat-o razna. Ceva foarte periculos. Toată lumea vorbeşte. E la radioul local. Deja sunt zvonuri în Cripps.

— Vrei o cană de cafea?

Helen a parcat în fața restaurantului şi au intrat împreună, aşezându-se la aceeaşi masă la care a stat Reacher înainte. Chelnerița a adus cafea şi apoi s-a repezit din nou la telefonul de pe perete. Vorbea cu prietena ei din Cripps, probabil. Pentru ultimele ştiri şi bârfe şi zvonuri.

— Henry e un idiot, a spus Helen.

— Îi plac pădurile, a spus Reacher. Nu-l poți învinui pentru asta.

— Dar acum e ceva acolo, evident.

— Cred că e.

— Despre care el trebuia să ştie. Nu e chirurgie pe creier. E un prost, dar nu un *idiot*. Dar oricum s-a dus. Şi a târât-o pe Suzanne după el. E un prost. Şi un idiot.

— Suzanne putea să spună nu.

— De fapt şi ea e la fel. Nu-şi poate controla impulsurile. Am auzit că au patrule de căutare la sud de Cripps.

Reacher a aprobat din cap.

— Şi eu am auzit. Chiar de la sursă. Sau foarte aproape de asta, cred. Chelnerița noastră are o prietenă acolo.

— Ce caută?

— Oameni ca Henry şi Suzanne. Îi scot de acolo şi le pun întrebări despre ce au văzut.

— Dar îi vor rata pe Henry şi pe Suzanne. Nu-i aşa? E inevitabil. Ei se aşteaptă la un termen de trei zile. Se vor opri când îi vor găsi pe toți care au pornit ieri dimineață. Henry şi Suzanne sunt cu douăzeci şi patru de ore în urma lor. Îi vor lăsa acolo. Cu orice e acolo. Asta nu-i bine.

— E o pădure mare.

— Ce-i acolo ar putea să fie înnebunit şi să vâneze. Sau dacă sunt prizonieri evadați vor sta oricum aproape de traseu. Trebuie să facă asta. Henry şi Suzanne vor fi acolo singuri cu ei.

— Nu sunt prizonieri evadați, a spus Reacher.

— De unde ştii?

— Am fost să văd soldații de la arcadă. Sunt din poliția militară, de unde am fost şi eu. Dar tehnic, ce fac ei nu e chiar în regulă. Armata nu poate îndeplini îndatoriri civile în aplicarea legii. Au tot felul de reguli despre asta. Dar sergentul mi-a spus numărul unității fără să ezite deloc. Apoi mi-a spus numele lui la fel de repede. Chiar pe litere. Cain, fără *e*.

— Şi ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu le e frică de nimic. Aşa că pot să mi-o spună direct. Ceea ce înseamnă că au mână liberă. Ceea ce înseamnă că sunt ordine urgente de undeva de foarte sus. Dintr-un loc imbatabil. Aşa că dacă vreun cetățean ca mine face scandal va fi zdrobit de maşinărie. Şi soldatul va lua o medalie. Ceea ce face ca asta să fie o chestie de securitate națională. Şi oamenii evadați din închisoare nu reprezintă securitate națională. E o problemă statală.

Helen a tăcut o secundă.

Apoi a spus:

— O problemă de securitate națională ar putea fi o unitate militară insubordonată. Sau o bandă de teroriști. Sau prizonieri evadați de la Homeland Security. Sau vreun tip de mutanți scăpați, vreun experiment genetic. Sau orice alt fel de experiment genetic scăpat. Intenționat. Poate e vreun atac. Şi ei sunt chiar acolo.

— Nu e niciuna din astea, a spus Reacher.

— De unde știi?

— Pentru că am stat toată dimineața într-un scaun şi am privit cerul.

— Şi ce ți-a spus asta?

— Niciun avion care să zboare în cercuri la joasă înălțime, nicio dronă, nici un elicopter. Dacă ar vâna o creatură sau mai multe cu sânge cald, ar fi acolo tot timpul cu detectoare de căldură. Şi radare care văd la sol şi orice alte lucruri ciudate mai au ei acum.

— Deci tu ce crezi că urmăresc?

— Ceva fără căldură proprie şi prea mic ca să fie detectat de radar.

— Şi ce ar putea fi?

— Habar n-am.

— Dar e ceva pe care ei nu vor ca noi să-l vedem, evident. Ceva despre care nu trebuie să ştim.

— Evident.

— Ar putea fi o creatură cu sânge rece. Ca un şarpe.

— Sau un vampir. Ei au sânge rece?

— Nu-i distractiv. Dar bine, poate că nu-i deloc o ființă. Poate e o piesă de la un echipament secret. Inertă, cumva.

— Posibil.

— Cum a ajuns acolo?

— Asta-i marea întrebare, a spus Reacher. Cred că trebuie să fi căzut dintr-un avion.

Şi-au umplut din nou ceştile de cafea şi Helen a continuat să se îngrijoreze în minte, iar în final a spus:

— Chiar e foarte rău.

— Nu chiar, a spus Reacher. Henry şi Suzanne nu au de ce să se teamă de o piesă inertă dintr-un echipament. Nu va sări la ei să-i muşte de fund.

— Ba da. Exact asta se va întâmpla. Figurativ vorbind. Sunt ilegal în pădure, la douăzeci şi patru de ore în spatele tuturor. Pare secret. Ca şi cum treaba lor e să găsească lucrul şi să-l scoată în secret de acolo. Să presupunem că e o bombă sau o rachetă. Asta e, nu? Bombe şi rachete căzute din avion. Din greşeală. Se întâmplă câteodată, nu? Am citit într-o carte. Dar mai degrabă în mod deliberat. Ca o mare conspirație. Ce facem dacă Henry şi Suzanne vor fi considerați de partea duşmanului? Nu e nevoie de prea multă imaginație. S-au strecurat pe sub bandă, sunt singuri cu o fereastră de timp de douăzeci şi patru de ore, treaba lor e să înşface racheta de sub nasul guvernului tău şi s-o strecoare la graniță, până când într-o zi un avion aterizează pe JFK şi e din nou 9/11.

— Henry şi Suzanne sunt excursionişti. Entuziasmați de sălbăticie. E vacanța de vară. Sunt canadieni, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi ce înseamnă asta?

— Cei mai drăguți oameni din lume. Aproape la fel de buni ca elvețienii.

— Dar oricum, îi vor verifica.

— Nume şi numere, în câteva baze de date. Mai nimic.

— Suzanne are o istorie.

— De ce fel? a întrebat Reacher.

— E o persoană minunată. Trebuie să înțelegi asta. Are simpatie pentru toată lumea.

— Şi asta-i o problemă?

— Bineînțeles că da, a spus Helen. Pentru că toată lumea înseamnă toată lumea. Literalmente. Ceea ce înseamnă că dacă îndrepți reflectorul într-o anumită direcție poți găsi simpatii care nu sunt agreate de țara ta. Scoase din context şi îndreptate într-o anumită direcție, deloc echitabil, dar faptele sunt fapte.

Reacher nu a spus nimic.

— Şi e foarte pasionată de politică. Şi foarte activă.

— Cât de activ e foarte activ?

— E ceea ce face. Ca un serviciu. Henry conduce magazinul de biciclete singur cea mai mare parte din timp.

— Aşa că e în mai mult decât câteva baze de date. În câteva sute, cel puțin.

— Cu steag roşu în cele mai multe dintre ele, probabil. Vreau să zic, nu e Che Guevara sau Preşedintele Mao, dar memoria computerelor e foarte ieftină în aceste zile şi ei trebuie s-o umple cu ceva. E în primul milion, sunt sigură. Şi sunt la fel de sigură că au nişte răspunsuri pregătite. Ecranele se vor aprinde ca becurile dintr-un pom de Crăciun şi ea va fi exilată în Egipt sau Siria. Va fi în sistem. Ar putea s-o lase să se întoarcă acasă într-un an sau doi, ciudată şi uşor de condus. Dacă va supraviețui.

— S-ar putea să nu fie o rachetă, a spus Reacher. S-ar putea să fie vreo cutie neagră plictisitoare plină de date codificate. Poate a căzut dintr-un satelit nu dintr-un avion. Fără posibilitatea de a fi folosită de altcineva. Ceea ce face ca ideea unui duşman trimis să o recupereze să fie o nebunie. Dacă îi vor vedea pe Henry şi Suzanne venind de după colț, îmbrăcați ca nişte excursionişti, mergând ca nişte excursionişti şi vorbind ca nişte excursionişti, atunci îi vor considera excursionişti. Le vor da un pahar cu apă şi îi vor lăsa să plece.

— Nu poți fi sigur de asta.

— E una dintr-un număr de posibilități.

— Care sunt celelalte?

— Bănuiesc că unele dintre ele se apropie inconfortabil de genul de lucruri de care eşti îngrijorată.

— Câte dintre ele?

— Practic, toate, într-adevăr. Cel mai rău e că e un cetățean străin în mijlocul unei crize naționale.

— Trebuie să-i scoatem de acolo, a spus Helen.

Rezistența era inutilă. Reacher a ştiut asta pe loc. Era un om realist. Un stoic, în sensul original al cuvântului. Un tip care accepta circumstanțele aşa cum erau şi nu căuta să le schimbe.

— Cât de repede merg? a întrebat el.

— Nu foarte, a spus Helen. Sunt nişte oameni simpli. Păşesc în afara potecii şi lasă urme în pădurea virgină, privesc totul. Ascultă păsările şi vântul în copaci. Ar trebui să-i putem prinde.

— Mai bine să-i depăşim.

— Cum?

Au început de la bucătăria restaurantului, unde un tip confuz din tura de zi le-a dat două arme ca nişte macete. Posibil topoare pentru tăierea cărnii. Apoi s-au grăbit până la docul cu caiacuri şi au închiriat un vas subțire de două locuri. Era portocaliu strălucitor. Avea țesătură impermeabilă în jurul găurilor pentru scaune. Pentru a le prinde de talie, s-a gândit Reacher. Ca şi cum ai purta barca ca pe-o pereche de pantaloni. Pentru a opri apa să intre. Ceea ce s-a gândit că era nejustificat, într-o zi frumoasă de august, într-o apă interioară la fel de liniştită ca iazul unei mori.

Reacher s-a aşezat pe locul din spate. Era strâmt. Helen arăta mai bine în față. Tipul de la închirieri a desfăcut o sfoară şi ei au vâslit, la început haotic, apoi tot mai bine. Mult mai bine. Totul era găsirea unui ritm. O cadență lungă, constantă, propulsivă. Ca la înot. Dar mai rapidă. Mai rapid şi decât mersul pe jos. În mod sigur mai rapidă decât a unor oameni simpli care lăsau urme în pădurea virgină şi care ascultau păsările. Poate de două ori mai rapidă. Poate şi mai mult. Ceea ce era bine. Lacul făcea o curbă, ca un deget îndoit într-un semn de chemare, ceea ce a însemnat că în mod natural au înconjurat şi ei, la început mergând paralel cu traseul, apoi intrând în el, tot drumul până la capătul degetului, exact unde ar fi unghia, ceea ce era atât de aproape de traseu pe cât puteau spera că vor ajunge. Pentru că după curbă lacul intra în pădure, la fel cum statul Maine intra în Canada. Ca o lamă. Ca o rană de cuțit. Cel mai îndepărtat punct îi putea duce la doar câteva sute de metri de potecă. La cinci sute de metri, maxim. Partea sălbatică a pădurii nu era largă acolo. Din cauza apei. Ca un golf. Ca un estuar.

Au continuat să vâslească. Nu sprint. Distanță medie. O milă, probabil. Un film alb-negru cu domni slabi mergând în jurul urmelor de zgură. Cămăşi albe lăbărțate. Grimase. Săpând. Îndurând. Macetele erau între picioarele lui Reacher. Alunecau în spate şi în față, în față şi în spate în cadența vâslelor.

Vârful îndepărtat al degetului era un V stâncos, legat de trunchiurile copacilor. Ceea ce a făcut uşoară stabilizarea caiacului înainte de a coborî. Peste tot găseau locuri de care să se țină. Dar o fost greu să mişte mai mult de un picior pe țărm. Totul se limita la a se strecura, a-şi face loc cu un umăr, a-şi face loc cu celălalt, a fi atenți cu piciorul din față, aşa cum e când traversezi o cameră aglomerată la o petrecere, cu excepția faptului că erau lucruri nemişcate în locul oamenilor, toate la fel de tari ca fierul. Şi nu în

lumina lumânărilor, ci într-o lumină verde de la soarele strălucitor din spatele unui miliard de frunze liniştite şi tăcute.

Şi nici chiar un luminiş mai larg nu era un bonus real, pentru că toate erau pline de viță de vie împletită cu mărăcini, care într-o oarecare măsură puteau fi străbătute, dar în nouă cazuri din zece macetele erau necesare pe ultimii un metru sau doi, pentru a elibera gleznele încolăcite într-un moment de relaxare.

— Eşti bine, a întrebat Reacher.

— În ce sens? a răspuns Helen.

— Nu-ți plac pădurile.

— Vrei să-ți las trei încercări ca să ghiceşti? Acum, în acest moment?

Au continuat drumul, cu Reacher în față, făcând găuri mari în vegetație, cu Helen venind aproape în urma lui, ambii lăsând urme acolo unde probabil nu a mai păşit nicio ființă umană. Şi apoi mai degrabă au simțit decât au văzut traseul în față, o deschizătură, o discontinuitate, o absență. O gaură în sunetele din pădure. O schimbare pe cer. O crăpătură în boltă. Apoi au păşit pe el, trecând peste trunchiuri îndoite ca nişte genunchi, întorcându-se, strecurându-se şi în cele din urmă căzând pe ceea ce era, literalmente, drumul bătut. Aerul de deasupra lui era umed şi nemişcat şi sensibil rece.

— Deci suntem în fața lor? a întrebat Helen.

— Cred că da, a spus Reacher. Cu siguranță, dacă stau să admire. Poate că nu, dacă i-a speriat ceva şi s-au grăbit. Dar sunt aproape sigur că i-am depăşit. Şi când vine vorba de speculații sunt un tip foarte precaut.

— Deci aşteptăm aici?

— Cea mai eficientă utilizare a timpului nostru ar fi să ne mişcăm şi să le ieşim în cale. Prin definiție, îi vom întoarce mai aproape de Naismith decât din acest loc.

— S-ar putea să ne îndepărtăm de ei.

— Viața e un joc de noroc, cred.

— A fost o situație înfricoşătoare de la început. Poate că s-au grăbit tot drumul. Doar ca să poată spune că l-au străbătut. Ar fi putut trece pe aici cu treizeci de minute în urmă.

— Bănuiesc că nu s-au grăbit. Păreau cu adevărat pasionați de chestia asta. Cred că se vor plimba încet, oprindu-se tot timpul, privind în toate părțile. Singuri. Sunt doar ei şi pădurea. Aş spune că sunt cu treizeci de minute în fața noastră.

— Ai mai făcut asta, nu?

— Din când în când.

— Şi ai reuşit?

— Câteodată.

Ea a respirat adânc şi a spus:

— Bine, să sperăm că îi vom întâlni în față. Şi dacă nu, te voi numi cu nişte nume foarte ne-canadiene. Unele cu multe silabe.

— Chiar aşa? a spus Reacher.

— Eu prima, a spus ea.

Era mult mai uşor cu traseul sub picioare şi era un drum drept, fără curbe şi răsuceli, ceea ce însemna că puteau acorda atenţie lucrurilor cu mai mult decât un pas şi jumătate în faţă. Şi erau multe. Şi care, în cele din urmă, i-au încetinit mai mult decât mărăcinii. Pentru că erau multe pe care să le priveşti. Primitiv era cuvântul potrivit. Nu neapărat pasiunea lui Reacher, dar nici el nu putea să nege sentimentul de legătură primitivă. S-ar fi putut ca o sută de generaţii de strămoşi să fi trăit în pădure. Trebuiau să trăiască undeva. Copacii erau împestriţaţi de licheni şi netezi de la muşchiul verde deschis şi se îndoiau, se curbau, se răsuceau şi se împingeau după lumină şi spaţiu, iar formele sumbre pe care le făceau păreau să vorbească, doar puţin, ca un murmur îndepărtat. *Un loc perfect pentru o ambuscadă în faţă şi la stânga, aşa că fii atent. Două poziţii defensive în faţă şi la dreapta, aşa că planifică să-l foloseşti pe primul, cu cel de-al doilea pentru retragere dacă e necesar.* O sută de generaţii şi, prin definiţie, toţi au supravieţuit.

Au continuat să meargă prin aerul rece, ca aerul dintr-o pivniţă, liniştit şi jilav şi netulburat. Traseul în sine era moale şi elastic, un pământ întunecat, bogat în frunze. Ca un covor.

Niciun excursionist în faţă.

Nu în primele cinci minute, sau primele zece. Ceea ce făcea ca în fiecare minut să fie din ce în ce mai probabilă întâlnirea. Două cupluri pe vectori perfect opuşi, unii mişcându-se repede, unii mişcându-se încet, cincisprezece minute deja trecute. Fereastra de timp în care întâlnirea trebuia să aibă loc se făcea mai mică şi mai mică. Dacă se va întâmpla, se va întâmpla curând.

Nu s-a întâmplat.

Nu în următoarele cinci minute, sau următoarele zece. Ceea ce era dificil din punct de vedere aritmetic. Era greu de imaginat că Henry şi Suzanne puteau fi destul de înceţi ca să facă potrivite numere mai mari. Doar dacă li s-a făcut frică şi s-au întors drept spre Naismith. Răzgândire, poate şi o retragere onorabilă. Ar fi putut păşi în faţa sergentului Cain exact în acelaşi moment în care ei vâsleau îndepărtându-se de doc.

N-aveau cum să ştie.

Nici un excursionist în faţă.

— Reacher, ai dat-o-n bară, a spus Helen.

— Poţi să începi cu exemplele de mai multe silabe, a spus el. Sunt întotdeauna interesat.

— Poate li s-a întâmplat deja ceva.

— Dar ce? Nu sunt patrule de căutare venind din nord spre Naismith. Niciun alt excursionist. Echipamentul pierdut nu sare să-i muşte de fund. Nu chiar. Poţi spune asta mai târziu, figurativ, dar până acum nimic mai mult nu li se putea întâmpla.

— Atunci unde sunt?

— Poate că s-au oprit. Poate că deja au montat cortul. Poate că au găsit locul perfect.

— Eu cred că s-au grăbit şi i-am pierdut. Cred că am ajuns în spatele lor. Ai greşit.

— Viața e un joc de noroc, a spus Reacher din nou.

Au pornit iar, grăbindu-se un pic, ignorând luminişurile din pădure în stânga şi în dreapta lor, fiecare o curiozitate în sine, ca o cameră dintr-un muzeu. Deasupra lor se simțea o nouă briză şi acoperişul fremăta, crengile copacilor clicăiau şi gemeau. Animale mici ascunse scoteau sunete ascuțite în arbuşti. Insectele zburau în nori strânşi, care trebuiau evitați, dacă era posibil, sau penetrați, dacă nu.

Apoi traseul o lua la dreapta şi la stânga în jurul unei grămezi uriaşe de muşchi de mai mult de un metru lățime, iar chiar în față, în întuneric, au văzut două obiecte strălucitoare aşezate unul lângă altul pe jos. Roşu şi portocaliu şi galben, nailon, curele şi catarame.

Rucsaci.

— Ai lor, a spus Helen.

Reacher aprobă din cap. A văzut rucsacii înainte, cel mai recent în acea dimineață la arcada sălbatică, puşi în poziție de plecare. Au mai mers până lângă bagaje. Nu erau abandonate. Ambele stăteau în picioare, sprijinite unul de altul. Fuseseră aşezate cu grijă.

— Au mers pe lângă traseu, a spus Reacher. O mică excursie în lateral. Nici un motiv să târască bagajele prin tufişuri.

— Când? a întrebat Helen.

— Recent, sper. Ceea ce înseamnă că sunt pe aproape.

În afara zgomotului şi zumzetului vietăților pădurii nu era altceva decât linişte în jurul lor. Nici o gâfâială, nici un glas, nici un pas sfâşiind încâlceala rădăcinilor.

Nimic.

— Am putea striga? a întrebat Helen.

— Nu prea tare, a răspuns Reacher.

— Henry? Suzanne?

Le-a spus numele ca o şoaptă puternică pe scenă, mai tare decât vorbirea normală, dar departe de a fi un strigăt, cu un semn de întrebare nervos la sfârşitul numelor.

Niciun răspuns.

— Nu pot fi prea departe, în mod sigur, a spus ea.

Reacher a studiat tufişurile din stânga şi din dreapta. Logica spunea că dacă au părăsit traseul, au făcut-o lângă bagaje. Nu avea sens să lase bagajele şi apoi să iasă din pădure la o sută de metri mai încolo. Aşa că Reacher ştia unde să înceapă să caute. Dar nu era expert în căutarea urmelor. Nu în sălbăticie. Nu ca în filme, unde tipul stă pe vine, se gândeşte un moment şi spune *Au trecut pe aici cu trei ore în urmă şi femeia avea o rană pe gleznă.*

Dar erau lăstari distruşi şi frunze rupte într-un loc. Destul de uşor de imaginat un picior înfipt bine în pământ şi întinderea unei mişcări scurte şi prudente, apoi celălalt picior şi cealaltă persoană urmându-l, făcându-şi loc cu un umăr, apoi făcându-şi loc cu celălalt, strecurându-se prin gaură.

— Ar trebui să încercăm? a întrebat Helen.

— Strigă-i din nou, a răspuns Reacher.

— Henry? Suzanne? Unde sunteți?

Niciun răspuns. Niciun ecou din copaci.

Reacher şi-a făcut drum prin tufiş, privind înainte, căutând dezordine, crengi rupte, sevă scursă din tulpini zdrobite. Nu era un proces exact. În cele mai multe locuri nu era nicio direcție evidentă pe care s-o urmeze. Era forțat să se oprească la fiecare câțiva metri, să examineze toată arcada din fața lui şi să aleagă cea mai rea posibilitate dintr-un număr de unghiuri la fel de plauzibile. Şi-a imaginat că iepurii şi alte animale mici ar putea zdrobi iarba la fel de uşor ca un picior de om, dar numai greutatea umană ar putea rupe ceva mai gros decât un creion, aşa că şi-a bazat presupunerile pe prezența sau absența strălucirii lemnului pe crengile rupte. Şi tot aşa, ca un algoritm, da şi nu şi da şi nu.

Tot mai adânc în pădure.

La fiecare zece metri ei s-au oprit şi au ascultat, creierul lor filtrând sunetele normale şi urmărind tot ce e anormal. Dar nu au auzit nimic, nu la prima oprire, la a doua, la a treia, dar a patra oară, în jurul lui, Reacher a simțit o respirație susținută în apropiere, o vibrație umană tensionată, pe care partea străveche a minții sale o interpretă ca prădător sau ca pradă, şi prin urmare, de interes, oricare variantă ar fi fost. O sută de generații şi toate au supraviețuit. Apoi au auzit un sunet slab, ceva între o respirație şuierătoare şi o bâlbâială, însoțite de scârțâit şi fluierat şi o rezonanță mecanică, scăldate într-un ecou slab, dar cavernos. Ca o cameră Nikon, dar nu chiar. O imitație electronică, stridentă şi fără substanță.

Un telefon mobil, făcând fotografii.

Şi încă o dată.

Reacher se grăbi, cu paşi mari ca să nu se împiedice în viță, strecurându-se prin găuri şi apoi i-a văzut dintr-odată pe Henry şi Suzanne, stând umăr lângă umăr, la vreo cinci metri, uitându-se în jos, făcând fotografii cu telefonul la un lucru de pe jos din fața lor. *Fără căldură proprie şi prea mic ca să fie detectat de radar.* Asta era al naibii de sigur.

Era un cadavru, un bărbat, mic şi cu piele închisă la culoare, slab şi ascetic, într-o haină veche portocalie de închisoare. Era întins pe spate, iar unghiul pe care-l făceau gâtul şi membrele nu avea niciun sens anatomic. Părea moale pe dinăuntru, aproape lichid, ca şi cum oasele îi erau sfărâmate şi organele interne zdrobite.

— A căzut dintr-un avion, a spus Reacher. Nu de pe un avion, exact. Prin uşă. De sus. Aşa că s-a înnegrit pentru că nu a avut oxigen, sau poate frigul brusc i-a produs un atac de cord chiar atunci şi acolo, dar oricum a căzut ca o păpuşă de cârpă, a trecut prin tavanul de frunze şi a lovit pământul, unde sigur a murit. Tavanul de frunze s-a dus înapoi aşa că nu se vedea sub el, iar el s-a răcit repede până la temperatura din aer, aşa că razele infraroşii nu l-au detectat, iar în ceea ce priveşte radarul, arată exact ca o rădăcină de copac sau o grămadă de ramuri rupte.

— Sper că a avut un atac de cord de la frig, a spus Suzanne.

— Întrebarea e a sărit sau a fost împins? a spus Reacher.

— A sărit.

— Cine e?

— E un cetățean canadian. Se presupunea că va ajunge în Toronto. Dar a ratat.

— Şi tu cine eşti?

— Doar un alt cetățean canadian.

— Pentru cine sunt fotografiile?

— Familia lui.

— Cine e? a întrebat Reacher din nou.

— Eu văd ambele părți, a spus Suzanne. Aş face orice pentru a opri un alt atac. Dar totul a luat-o razna acum. Îi duc pe tipii ăştia de la Guantanamo în Egipt şi în Siria, unde fac o treabă bună, dar după un timp, cei care supraviețuiesc trebuie să se întoarcă, pentru că egiptenii şi sirienii nu-i pot ține pe vecie, dar tu nu-i vrei înapoi pentru că ce să faci cu ei? Guantanamo e întotdeauna plin şi nu poți să spui că nu contează şi să-i laşi să plece, pentru că toți au poveşti de spus.

— Deci ce fac cu ei? Şi spune-mi cum de ştii?

— Este o rețea, formată din oameni cu conştiință. Ascunşi în întuneric. Sunt stabilite anumite fapte. Echipajele de la sol aranjează ceva şi fac posibilă deschiderea uşilor în timpul zborului. La viteze foarte scăzute şi altitudini foarte mici, mai ales în nordul îndepărtat al Atlanticului, în umbra radarului, unde coboară şi merg încet şi deschid trapa. Asta fac cu ei. Problemă rezolvată.

— Şi?

— Şi vorba se împrăştie, iar aceşti tipi ştiu că vor muri sub tortură sau aruncați din avion în drum spre casă. Nu e nicio fericire să sfârşeşti aşa. Aşa că decid să sară prin uşă în timpul zborului. Să-i ia prin surprindere. Undeva deasupra oraşului Toronto. Să facă o declarație. Presa străină compătimitoare, o şansă să se facă presiuni din străinătate.

Reacher aprobă din cap. *Ca un deget în fundul Canadei.* Toronto nu era prea departe.

— Ce a mers greşit? a întrebat Reacher.

— Nu prea mult. Au acces la informații şi experți de toate felurile. Ştiu ruta, care nu se schimbă niciodată şi ştiu timpul. E doar o problemă de a număra minutele în cap şi după aceea s-o faci. Ceea ce cred că nu poate fi întotdeauna exact. Deşi se antrenează luni de zile. Iar o rafală de vânt înseamnă foarte mult, presupun. Micile erori se multiplică.

— Pentru cine sunt fotografiile? a întrebat Reacher din nou.

— Familia lui. Nu e nimic altceva de făcut. Nimic din toate astea nu e consemnat în hârtii. Negarea ar fi instantanee şi convingătoare. Ar spune că fotografiile sunt false. Lumină slabă verde, puțin granulară. Străini radicali cu un magazin de biciclete. Totul nu ar dura mai mult de o zi.

— Ar dura mai mult în Toronto?

— Ei aşa cred. Oraşele şi suburbiile sunt diferite. Sunt o mulțime de martori şi polițişti şi televiziuni. Lucrurile nu se pot şterge aşa uşor. Ei cred că ar fi putut fi un moment răsunător.

— Se pare că ştii o mulțime despre ce gândesc ei.

— Încerc să învăț cum gândeşte fiecare. E cheia pentru a înțelege. Nu că acesta era un inocent. Era un asasin venit direct din Evul Mediu. Era un ucigaş vicios. M-am bucurat că a sărit din avion. Dar le-a spus deja ceea ce ştia. Şi l-au trimis oricum. Doar din obişnuință. E o nebunie acum.

— De unde ai ştiut unde să cauți?

— Analiza experților.

— De ce voi?

— Eram cel mai aproape.

— Din câte variante?

— Multe.

— Inclusiv Helen?

— Bineînțeles, a spus Helen.

— A fost ideea ei să te luăm şi să te aducem aici, a spus Henry. Cel puțin în felul ăsta avem un martor american. Acum ai văzut. Nu poți şterge asta.

— Trebuie să ne întoarcem în Naismith, a spus Reacher.

Dar nu au ajuns prea departe. Nu ca un grup. S-au întors pe urmele paşilor. Era uşor să meargă pe urmele făcute neîndemânatic de Reacher, în sens invers. Apoi, la treizeci de metri de drum, a auzit zgomote în față şi a văzut o urmă de mişcare printre trunchiurile copacilor. Şi-a ridicat mâna în semn de avertizare, iar Suzanne, Helen şi Henry au înghețat în spatele lui. S-a strecurat mai departe fără ei, aplecându-se mai degrabă decât mişcându-se, strecurându-se înainte, cercetând în față.

Patru tipi în uniforme. Unul din ei era sergentul Cain. Toți se holbau la rucsaci. Aranjați cu grijă. Unul sprijinindu-se de celălalt.

Reacher se întoarse, toți patru îşi apropiară capetele şi el le şopti:

— Mergeți prin pădure încă o sută de metri. Ocoliți-i. La sud de ei mergeți pe traseu cât mai repede. Săriți în dubiță şi mergeți direct spre casă. Vă doresc noroc pe drum. Nu vă întoarceți.

Şi-au strâns mâinile şi trei dintre ei au plecat, iar Reacher a aşteptat. Le-a dat trei minute, apoi s-a dus spre cei patru soldați, cu atât de mult zgomot cât era posibil, frecându-se de lucruri şi rupând lucruri cu fiecare prilej. L-au auzit de la zece metri şi s-au întors toți deodată, ridicând armele M16 şi Reacher a auzit patru zgomote silențioase pe măsură ce s-au armat puştile. Sunete clare, precise, puternice şi reale, nu ca cele de la fotografiile cu telefonul.

— Puştile lungi sunt o alegere proastă în pădure, sergent Cain, a spus el. Poți să ținteşti ce vrei, dar întotdeauna va fi un copac în cale. Asta-i prima voastră greşeală. Să sperăm că e şi ultima.

— Oamenii ăia sunt cu tine? a întrebat Cain.

— Care oameni?

— Infiltrații.

— Erau excursionişti din Canada. Nu i-am văzut de azi dimineață.

— Nu te cred.

— Lasă-i în pace, sergent. Fii deştept. Nu e nicio medalie în joc. Până mâine dimineață nu se va fi întâmplat nimic.

— Ar fi putut vedea o dovadă a unei operații sub acoperire.

— Au văzut ce trebuiau să vadă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Cain.

— Ca un magician pe scenă, a spus Reacher. Cu mâna stângă face ceva spectaculos, atrăgând toată atenția, în timp ce mâna dreaptă face lucrul real. Există activişti în lume, sergent Cain. Nu-i putem face să dispară. Întotdeauna caută ceva spre care să fluiere şi să mormăie. Deci le dăm ceva. Ceva spectaculos cu mâna stângă. Ceva în jurul căruia să se agite. Dar nu prea multă agitație, pentru că, până la urmă, pe cine interesează cu adevărat un criminal vicios venit direct din Evul Mediu? Între timp, mâna dreaptă face netulburată lucrurile importante. Clasica distragere a atenției.

— Tu cine eşti?

— Am fost în poliția militară odată. Am fost şeful şefului şefului vostru. Şi fratele meu a însemnat ceva la serviciul militar de informații. Am întâlnit câțiva din oamenii ăştia. Erau câteva minți viclene acolo, sergent. Era un tip bătrân pe nume O'Day. Şi pariez că schema asta era una dintre ale lui. Gândeşte-te la asta. Sute de oameni, o rețea secretă, tot felul de planuri şi scheme. E un absorbant de energie. Ca o chiuvetă. Îi ține acolo unde îi putem vedea.

Niciun răspuns.

— Lasă-i în pace, sergent, a spus Reacher din nou. Vezi-ți de treaba ta, care e să arăți înspăimântător lângă Humvee-ul tău. Nimeni nu-ți va mulțumi dacă-ți depăşeşti îndatoririle. Lucrurile astea sunt foarte atent orchestrate.

Apoi Reacher s-a retras şi a tăcut şi a lăsat preocuparea pentru carieră a lui Cain să facă treaba pentru el. După un minut, Cain a dat ordinul şi toți patru s-au aşezat în formație şi au alergat înapoi pe drumul pe care au venit. Reacher i-a urmat după cinci minute, dar şi-a luat măsura de precauție să meargă ultimii o sută de metri prin tufişuri şi a ieşit pe o stradă paralelă. Două minute mai târziu era înapoi la semnul de bun venit, făcând autostopul pentru a pleca din oraş.

SFÂRŞIT

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05

VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 8

CAPITOLUL 21

Luni 23 iunie
0611 Zulu (0711 ora locală)
***Viking* 700**
Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a strâns tare manșa lui S-3A când avionul s-a scuturat la trecerea printr-o masă de aer turbulent. Un avertizor începu să clipească, însoțit de tonul *ciripit* din căști.

— La dracu, Spock! i se adresă omului de lângă el. Ne-au depistat deja.

Sperase să mai zboare vreo 10-20 mile înainte de a fi localizat de radarul inamic.

— Afirmativ, a confirmat TACCO, *Lieutenant Commander* Ralph Meade, pe un ton mai rece și mai lipsit de emoții ca niciodată. Frecvență schimbătoare, monopolar, ne scanează prin bruiaj. Pare a fi tip *Head Lights*. SA-N-3.

Își mai studie un moment ecranul, apoi a avertizat:

— SAM, SAM! Am contact pozitiv, se apropie două rachete, SARH-active, distanța 2-9 mile.

Hunter îl privi pe ofițerul tactic. Calmul profesional, lipsa de emoții ce-i aduseseră porecla de Spock, îl uimeau de fiecare dată. Acum, ei se aflau într-o misiune sinucigașă, confruntându-se cu două rachete SAM, iar tipul raporta informațiile de parcă stăteau într-un simulator, acasă la Norfolk. Maniera relaxată a lui Spock avea un efect calmant asupra sa. Dar inima îi bătea nebunește sub chingi.

— Ei bine, spuse Hunter pe un ton egal, oricum urmau să se ia de noi, mai devreme sau mai târziu.

SA-N-3, numită *Goblet* de NATO, era o rachetă semiactivă radar suficient de mare și de rapidă pentru a fi folosită împotriva țintelor aeriene sau de suprafață.

Head Lights era numele de cod pentru radarul de control al focului ce ghida racheta la țintă.

Anunță pe frecvența tactică a lui *Viking*:

— *Fisher 1-1* către toți *Fisher.* Treaba începe să se încingă. La comanda mea, executați Planul de Dispersie *Alpha*. La 3… 2… 1… GO!

La propriul său ordin a tras de manșă spre stânga, în timp ce fiecare dintre cele patru S-3 degajau în direcții diferite, pe câte un alt cap-compas. Pentru radarul sovietic părea că ei tocmai au executat o lansare de *Harpoon*. De asemenea îi separau ca ținte și putea deveni clar pe care dintre avioanele lor se fixau rachetele SARH.

— *Smokescreen*, *Smokescreen*, sunt *Fisher 1-1*, a apelat Spock pe o frecvență diferită. Suntem pe ecranele lor și am detectat lansări de SAM. Voi detectați vreo activare *Head Lights*? *Over*.

— *Fisher 1-1*, *Smokescreen*, afirmativ, a replicat o voce în căști. O livrare specială e *pe vine*.

— Renunțați sau crăpați, avortonilor, a mârâit Hunter către ruși.

Dacă *Smokescreen* își făcea treaba bine, atunci și ei aveau șanse bune să scape. Tot nu voia să se gândească la aceasta ca fiind o misiune sinucigașă.

0611 Zulu (0711 ora locală)
***Smokescreen* 111**
Deasupra Mării Norvegiei

Erau cunoscuți ca *nevăstuci sălbatice* (*wild weasels*), un termen moștenit de pe vremea Războiului din Vietnam ce ara atribuit avioanelor desemnate să identifice, să localizeze și să distrugă sistemele defensive antiaeriene ale inamicului, prin fixarea pe radiația lor radar. În US Air Force, venerabilele F-4E și G *Phantom* îndeplineau adesea acest rol, dar în operațiunile moderne de pe portavion, erau EA-6B *Prowler* cele care căutau emisiile radar inamice cu sofisticatele lor echipamente electronice și lansau asupra lor puternicele rachete antiradiații HARM.

AGM-88A cântărea aproape 400 kg și zbura cu o viteză de Mach 2. Prima HARM s-a desprins de burta avionului *Prowler* aflat în frunte, orientându-se spre radarul sovietic *Head Lights* aflat la 30 mile drept înainte. Era o țintă dificilă, pentru că *Head Lights* schimba cu repeziciune și aleator între un număr de frecvențe, parțial pentru a pătrunde prin interferențele inamicului, parțial ca și contramăsură împotriva rachetele antiradar.

Timp de câteva secunde, a fost un feroce război al emisiilor, cum le numeau cei din VAQ-143, electronica înfruntându-se cu electronica la viteze care sfidau înțelegerea umană. Radarul sovietic schimba frecvențele, AGM-88 le căuta, depista și fixa, ciclul repetându-se iar și iar, totul în interval de microsecunde în timp ce HARM se năpustea spre nord la mai mult de March 2. Operatorii sovietici de la bordul lui *Soyuz* și *Marșal Timoshenko* au detectat lansarea rachetelor și se confruntau cu o alegere – să continue marcarea țintei pentru SAM-urile aflate deja pe drum, sau să închidă emisiile pentru a-și salva radarele.

Decizia era ușoară. Sistemele radar erau mult mai scumpe – și mai greu de înlocuit – decât rachetele suprafață-aer. Câteva clipe, controlul rachetelor a fost transferat alternativ de la o navă la alta, între *Soyuz* și *Timoshenco*, „iluminarea” țintelor ce se apropiau fiind făcut când de una, când de alta. Totuși, după câteva minute HARM s-au apropiat destul, încât ambele nave au trebuit să-și întrerupă emisiile. *Head Lights* au fost oprite, iar cele două *Goblet* SSM și-au continuat zborul pe traiectorie balistică.

0613 Zulu (0713 ora locală)
***Viking* 700**
Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a întrezărit-o cu câteva clipe înainte de a lovi. Lungă de 20 picioare și groasă de numai unul, SAM semăna cu un stâlp de telefon zburător ce lăsa în urmă o coadă de fum alb. A izbit marea la două sute de metri înainte și spre tribord, trimițând în sus o coloană masivă de apă și spumă albă și a provocat turbulența aerului din jurul lui *Viking*.

— Racheta a explodat! Ratare totală! a raportat.

Nu a putut vedea ce s-a întâmplat cu a doua rachetă.

Lăsând fuioare de aburi de la vârful aripilor și a ampenajelor, prin aerul umed din imediata apropiere a suprafeței apei, avioanele Viking se retrăgeau din falsul lor atac.

0615 Zulu (0715 ora locală)
Grupul de Luptă *Soyuz*

Marea Norvegiei

Soyuz și *Marșal Timoshenko* au continuat să navige. *Admiral Yumashev*, aflat mult prea departe la nord de portavion ca să poată participa la uvertura high-tech a bătăliei, și-a modificat cursul, manevrând să ajungă într-o poziție mai bună de unde ajute la apărarea lui *Soyuz*.

Între timp, portavionul sovietic lansa avioane pentru a întări CAP, o duzină de interceptoare MiG și Sukhoi trimise spre sud.

De asemenea recupera avioane, o operațiune delicată și periculoasă sub urgența unui atac. Încă se mai întorceau avioane din raidul împotriva portavionului american din Romsdalfjorden, iar altele erau parcate pe punte pentru că tehnicienii le rearmau cu muniție și le alimentau cu combustibil. Americanii atacau în cel mai rău moment posibil, pentru că *Soyuz* era o bombă plutitoare, cu muniția stivuită pe punți și cu vapori explozivi adunându-se în spațiile hangarului.

Dar *Marșal Timoshenko* era un scut puternic, rapid, bine înarmat, practic împănat cu câteva tipuri de rachete suprafață-aer. Marele *cruiser* din Clasa *Kresta*-II continua să se lupte cu avioanele ECM americane, preluând radarele de control al focului și lansând rachete *Goblet* când putea, după care oprea emisiile când *Prowler* lansau rachete antiradar.

Iar *Soyuz* continua să arunce avioane în cer. Multe depindeau de bătălia avioanelor de luptă, când interceptoarele sovietice vor ataca scutul aerian american. Cu F-14 ale lor eliminate din drum, avioanele de atac ale SUA, lipsite de apărare vor fi măturate cu ușurință de pe cer.

0616 Zulu (0716 ora locală)
Tomcat* 200 *Viper 1
Deasupra Mării Norvegiei

Coyote își distribuia atenția între informațiile afișate pe HUD și ecranul sistemului de televiziune ce reda imaginea luată de camera cu teleobiectiv TXX-1 de pe *Tomcat*, care urmărea automat grămada de impulsuri ce părea a se împrăștia pe cer imediat deasupra orizontului nordic. Avioanele inamice se aflau prea departe de el pentru a le putea identifica, dar știa ce trebuiau să fie: MiG-29 și Su-27 navalizate.

— *Bifröst, Bifröst,* sunt *Viper 1-1,* a apelat Coyote. *Tallyho*. Avem contact vizual, direcția între 3-5-8 și 0-0-5, distanța 8 mile, *angels* 20.

— *Roger, Viper 1-1*. Îi urmărim pe *bandits*. Avem… 12 ținte, repet, 12 ținte. Estimat Mach 1.7. Aveți permisiunea să atacați.

— *Roger, Bifröst*, angajăm inamicul.

După care a schimbat frecvențele.

— *Viper 1-1*, *Viper 2-1*. Unde ești, Batman?

— La șasele tău, Coyote, juma' de milă în urmă și o milă mai sus.

— Bine. E timpul să-nceapă spectacolul. Dă-te aproape și arată-ne cum se face!

— *Roger*. Ochiu' mare și luați notițe în timp ce noi le văxuim cozile. *'2-1'* către *Viper 2*. O luăm din loc.

Toate ca unul, în perfect unison, cele patru *Tomcat* care formau *Viper 2* au executat o răsturnare pe aripa stângă și au degajat de lângă grupul principal, lăsând celelalte patru F-14 ale *Viper-1* încă în formație strânsă cu patru *Intruder* din *Dealer flight*.

Coyote a privit în stânga. *Wingman*ul său, Trapper Martin în *Tomcat* 209, se afla în tribordul său. Dincolo de el se aflau avioanele *Intruder* în formație „diamant" strânsă, iar și mai departe, cele două *Tomcat* rămase din *flight*ul său, Baird și Whitman în 205, Sheridan și Glazowski în 212.

— *Viper 1*, *Viper Leader*, a apelat. Stați aproape, băieți, și făceți-vă că plouă. '2' plachează, în timp ce noi îl protejăm pe *quarterback*.

— *Viper Leader*, *Dealer Leader*, spuse o altă voce. Avem ținta. Intrăm pe traiectoria de atac.

Coyote simți că i se strânge stomacul. Batman a degajat pentru a tăia calea *vânătorilor* ruși care se apropiau – 3 la 1 – dar el și celelalte trei F-14 din *Viper 1* aveau cea mai grea misiune: să-și croiască drum către portavionul sovietic, escortând avioanele *Intruder* suficient de mult cât să-și poată lansa încărcăturile mortale. Imediat ce sovieticii vor realiza faptul că *Fisher* au fost doar o momeală, tot iadul se va dezlănțui asupra lor.

Era tensionat, atât de concentrat asupra fiecărui detaliu din cockpit, de pe mare și din cer, încât păreau să apară în câmpul său vizual cu o claritate de cristal. Dar frica exista în subconștient, ca un curent subteran care îi concentra mintea și voința, însă fără să-l atingă.

— *Copy*, *Dealer*. Să ne spui când putem să te urmăm.

Înainte și mai jos, dârele de condens lăsate de *Viper 2* s-au intersectat cu cele, mai numeroase, lăsate de avioanele rusești. *Înhață-i, Batman*, i-a urat în gând, dorind ca avioanele sovietice să dispară de pe cer. *Doboară-i*!

0616 Zulu (0716 ora locală)
Tomcat* 204, *Viper 2
Deasupra Mării Nordului

Batman și-a despărțit *flight*ul în două elemente de câte două F-14 fiecare: el și Mustang Davis în 210, Beaver Camerotti și Mad Dog Dubois în 233 și 236.

— '2-2', aici '2-1'. Malibu are o țintă SARH. Vrei să faci tu onorurile?

— *Roger*, Batman. Walkman a preluat-o.

Lieutenant Bruce R. Davis era un boboc, la prima sa detașare pe un portavion aflat în misiune în largul mării. Puștiul se străduise al dracului de mult ca să ajungă să fie numit pe un portavion și, până acum, s-a descurcat bine; la Capul Bremanger, în acțiunea de deasupra Trondheim și în dimineața aceasta la Romsdalfjorden. Totuși, nu avea încă nici o victorie – probabil mai mult datorită ghinionului decât lipsei de aptitudini – dar Batman l-a ales pentru această misiune.

În scaunul din spate, Malibu marca unul dintre MiG-uri pentru ca Mustang și al său RIO, Terry 'Walkman' Walker, să poată fixa o rachetă *Sparrow* pe reflexia radar.

— Pare bine fixată, a hotărât Mustang. *Fox 1*!

AIM-7 *Sparrow* a șuierat de sub aripa lui *Tomcat* 210. Batman și-a menținut avionul îndreptat asupra țintei, vizibilă pe ecranul telephoto ca fiind un Su-27. Pe HUD, încă mai era doar un simbol de computer, invizibil cu ochiul liber la distanța de aproape opt mile. Avioanele inamice manevrau stânga-dreapta, răspândindu-se pe cer după ce au degajat din formația de atac.

Batman era cu ochii pe Sukhoi până ce a văzut că *Sparrow* a lovit ținta. *Flash*ul a luminat ecranul AXX-1.

— Unu' la mână! a strigat Malibu pe rețeaua tactică. În inventar, unu' pentru Mustang și Walkman!

După câteva secunde, aripa altui MiG a explodat când *Sparrow* lansată de Mad Dog a spulberat-o aprinzând combustibilul din rezervor. Într-o clipită, *Fulcrum* a intrat în sălbatica spiralare mortală către apa mării, lăsând o coadă de fum precum o cometă. Acum erau în aer și rachetele rusești, AA-10 și AA-11. Cele două grupuri de avioane se apropiau unul de altul. Cu o viteză însumată de mult peste Mach 3.

— Rachetă la ora 11! a strigat o voce în casca lui Batman – să fi fost Beaver? Degaj', Mad Dog, DEGAJ'!

Alte voci s-au amestecat, confuze, urgente, redând vârtejul dansului suprarealist ce se desfășura dincolo de cupola cockpitului, între cer și mare.

— Aruncă momeala! *Chaff*! *Chaff*!

— Cristoase, cât p-aici!

— Cască ochii! Ora două, jos! Am două *Fulcrum* în cabraj rapid!

— Degajează stânga, Beav'! STÂNGA!

— Îl văd, Mad Dog. Acoperă-mi șasele! Mă dau la el!

Avioanele se răsuceau și virau, încercând să se doboare unul pe altul de pe cer. Un MiG a fulgerat prin stânga lui Batman, atât de aproape încât a zărit reflexia soarelui în vizorul căștii pilotului. Avertizorul de pericol i-a *ciripit* și s-a lansat într-un picaj pe stânga, pierzând 5.000 de picioare înainte de a redresa, în timp ce Malibu arunca încontinuu momeală. Racheta a trecut pe deasupra cupolei lui Batman, suficient de aproape să o atingă, dacă ar fi fost posibil. Senzorul de proximitate al

acesteia a detonat-o cu un *bang* care a scuturat *Tomcat*ul, dar – miraculos – pe bordul lui Batman nu s-a aprins nici un bec roșu de avertizare.

Aflat din nou în urcare, Batman a pus ochii pe un *Fulcrum*, care, la o milă depărtare, urca și el abrupt. Dintr-o privire, Batman a înțeles că-l urmărea pe *Tomcat* 233.

La fel ca și Mustang, *Lieutenant* Paul Francis Camerotti era un nou venit în *squadron*. Căpătase numele de cod 'Beaver' datorită legendarului incident cu fiica unui *captain* pe vremea când executa zboruri de antrenament la Pensacola. RIO său, *Lieutenant Commander* Vince 'Hard Ball' Bollinger era un veteran, deși se afla cu CVW-20 de mai puțin de un an. Lui Batman nu i-a plăcut niciodată de Beaver, care se cam dădea mare și uneori lăsa aroganța înăscută a aviatorului naval să-l ducă nițel cam departe când se afla la un pahar de vorbă sau în *ready room*.

Dar, acum nu s-a mai gândit la toate acestea.

— Beaver! Ai unul în șasele tău, mult mai jos. Vino dreapta și îl rad eu!

— Mulțam!

Beaver părea un pic crispat, zdruncinat. Bătălia dura de mai puțin de un minut, dar stresul își spunea deja cuvântul.

— Virez stânga…

— Ținta fixată! a strigat Batman. Fixare solidă! *Fox* 2!

O *Sidewinder* s-a desprins din ghidajele de sub aripa lui *Tomcat*, năvălind direct către MiG chiar în clipa în care rusul a lansat și el.

O AA-8 *Aphid* s-a îndreptat spre *Tomcat* 233, desenând pe cer o linie delicată, alba. Beaver a acționat postcombustia, ajutajele devenind brusc precum o pereche de ochi portocalii, furioși.

— Negativ la postcombustie! a răcnit Malibu. E o căutătoare de căldură!

Beaver lansa deja *flăcări*, o succesiune de lumini albe orbitoare, dar racheta le-a ignorat, continuându-și zborul către ajutajele lui F-14.

— Beaver! Taie postcombustia, omule! Ai o căutătoare de căldură la curul tău!

Postcombustia ridica mult mai mult temperatura ajutajelor motoarelor decât dacă maneta de gaze ar fi fost la minim – senzorii IR ai rachetei nu puteau rata o țintă atât de caldă.

Prea târziu. AA-8 *Aphid* a lovit în coada lui *Tomcat* 233 și a explodat. Batman a văzut cum se scutură avionul, apoi, odată cu stabilizatorul stâng care s-a desprins, a început să scoată o trenă de fum. O secundă lungă, Beaver s-a luptat să-și mențină avionul sub control, dar era evident că e inutil.

— Beaver! l-a apelat Batman.

Abia dacă băgase de seamă că propria sa rachetă lovise MiG-ul chiar când acesta degajase din urmărirea lui F-14 avariat. Un glob de foc portocaliu a apărut în locul treimii posterioare a lui *Fulcrum*.

Fragmente, multe arzânde, au început să cadă din norul de foc și fum, arcuindu-se spre mare.

— Catapultează-te! Catapultează-te!

*Tomcat*ul lui Beaver și Hard Ball continua să cadă, rotindu-se în aer până ce a întrat în vrie pe spate, spre apa mării aflată la 17.000 picioare dedesubt. Unul dintre motoare, sau poate o conductă de combustibil ruptă s-a aprins deodată. Flăcările au erupt din motorul stâng ca explozia unei bombe.

— Beaver! Hard Ball! *Eject*! *Eject*!

— Atenție! a intervenit Malibu din scaunul din spate. Vin două tare din șasele nostru! Atenție! Atenție!

Shit! Batman a virat F-14 strâns la dreapta, apoi a tăiat postcombustia, și și-a continuat traiectoria spre înaltul albastru. A pierdut din vedere avionul distrus al lui Beaver după acesta a început să cadă greu pe verticală și în flăcări.

— Beaver și Hard Ball sunt loviți, a transmis Malibu, în timp ce nori se roteau în jurul canopiei. Sunt loviți și se prăbușesc. Negativ pára.

Trei ruși doborâți și un american. Dar șansele continuau să fie de 3 la 1. Încruntat și cu încrâncenare, Batman își smucea *Tomcat*ul în toate direcțiile posibile. Trebuia să egalizeze șansele, sau unii dintre ruși se vor strecura și vor ataca pe *Viper 1*.

Dar, chiar în timp ce manevra, a văzut șase dintre *bandits* degajând din *dogfight*ul cu F-14 *Viper 2*.

Fragila linie de protecție americană a fost copleșită. Inamicul a străpuns-o.

0618 Zulu (0718 ora locală)
***Viking* 700**
Deasupra Mării Norvegiei

Hunter a verificat VDI. Încă 12 mile până la țintă… iar asta însemna că se aflau în sau aproape în raza de acțiune a defensivei ruse, a rachetelor cu rază scurtă *Gecko* și SA-N-9. În orice clipă spațiul aerian urmă să fie saturat cu obiecte zburătoare mortale. A stâns și mai tare în mână manșa lui *Viking*.

— *Fisher 1*, sunt *Bifröst*. *Fisher*, *Bifröst*. Ai permisiunea să rupi contactul și RTB.

Hunter s-a încruntat. *Intruder* încă nu au ajuns la obiectiv. Trebuia să le mai acorde ceva timp.

— *Roger*, *Bifröst*.

Apoi a schimbat frecvențele.

— *Fisher*, aici *Fisher Leader*. Avem ordin să rupem contactul și RTB.

Dar continua să-l țină pe *Viking* 700 în zbor orizontal, pe curs direct către nord.

— Care-i treaba? a întrebat Spock, imperturbabil ca totdeauna.

— Ăă… habar nu am. Cred că *Intruder* încă nu s-au apropiat suficient. Ce-ai zice dacă ne-am extinde nițel anvelopa?

Trene de fum alb s-au întrețesut pe cer, înaintea lor, ridicându-se dinspre orizont ca o perdea fantastică, animată, de pânză de păianjen.

Dar TACCO doar a înclinat capul.

— Îi vom dezorienta oarecum dacă trei dintre avioane vor vira cu 180^0, iar al nostru nu. Oricum, merită să încercăm.

La câteva mile spre est, un *flash* mut a luminat o clipă cerul și marea. Spock își studie ecranul radar.

— Cred că tocmai l-au distrus pe *Lieutenant Commander* Burroughs.

— Blestemații!

Hunter își încleștă fălcile și-și aținti ochii către orizontul nordic. Rabbit Burroughs fusese prieten cu Hunter, ironia numelor de cod (*rabbit*-iepure, *hunter*-vânător) fiind un motiv de glume în *squadron*. Pilotase *Viking* 704.

— La naiba! OK. Hai să vedem cât de mult putem forța lucrurile.

Și menținu *Viking*ul pe curs direct către nord.

CAPITOLUL 22

Luni 23 iunie
0619 Zulu (0719 ora locală)
Grupul de Luptă *Soyuz*
Marea Norvegiei

Când avioanele de atac au ajuns aproape, navele rusești au trebuit să activeze radarele, cu toată amenințarea rachetelor HARM. Mai întâi sistemele *Head Lights* care dirijau rachetele antiaeriene *Goblet*. Apoi *Head Net C* și *Top Sail*, ambele radare de cercetare aeriană de pe *Kresta*-II, și *Bass Tilt*, care asigura controlul tirului. Fiecare radar avea propria sa semnătură electromagnetică caracteristică, și era înregistrată de EA-6B *Prowler* care continuau să supravegheze întreaga flotă sovietică.

O a doua AGN-88 Harm s-a desprins de sub *Prowler*, a accelerat timp de două minute, apoi a intrat pe traiectorie descendentă.

Pe *cruiser*ul din Clasa *Kresta*, radarul *Top Sail* are cea mai mare antenă, o enormă structură curbă de fire și suporți montată în cel mai înalt punct al suprastructurii navei.

Marșal Timoshenko se afla la jumătatea unui viraj înspre babord când HARM a plonjat dintre nori, străbătând aerul cu un șuierat ascuțit și a explodat în focarul antenei. *Farfuria* principală a antenei a fost complet distrusă. Fragmentele au fost

împrăștiate asupra punții, ucigând sau rănind câțiva marinari și s-au răspândit în apă de o parte și de alta a navei. Șrapnelele au perforat precum focurile trase de o *shotgun* antena *Head Lights* montată deasupra punții, înaintea celei *Top Sail*, și – măcar temporar – a scos-o din uz. Având scoase din funcțiune ambele radare de cercetare aeriană și de conducere a tirului, *Timoshenko* era orb. Alte radare încă mai erau active, dar erau specializate pe navigație sau pentru controlul tirului tunurilor de 57 mm.

Căpitanul de rangul I Piotr Șelepin a ordonat imediat ca *Timoshenko* să vireze tribord, către nord-vest. Timp de câteva minute critice, până ce *Yumashev* să poată ajunge pe poziție, *Soyuz* a fost *cu nădragii pe vine*, expus atacului american.

0620 Zulu (0720 ora locală)
***Viking* 700**
Deasupra Mării Norvegiei

Acum, Hunter putea vedea portavionul, o insulă cenușie profilată deasupra orizontului, un munte metalic aflat la mai puțin de zece mile distanță.

— Băi, Hunter – zise B/N – e timpul să le arătăm curu'…

— Cred că ai dreptate, răspunse cu oarece teamă în voce. Cum se comportă acum, că suntem așa de aproape?

— Avertizoarele de pericol *ciripesc*.

— Lansează *chaff*! Ne cărăm de aici!

A smucit manșa, virând strâns. A văzut cum portavionul „alunecă" spre tribord. Dincolo de el se zărea suprastructura unei nave importante dominând marea.

Racheta a lovit în aripa dreaptă a lui *Viking*. Plexiglasul s-a spulberat și aerul a pătruns șuierând în cockpit. Simțea cum cedează controlul și ei se aflau jos, foarte jos…

— Eject! Eject! a strigat.

Lângă el, Spock avea capul căzut în piept. Oare era… smuci de maneta de catapultare și cupola a dispărut în flăcări și fum. Păru că trece o veșnicie până ce rachetele de sub scaun s-au declanșat. Iar când au făcut-o, a fost o lovitură sălbatică. Apoi a urmat o fază imponderabilă, într-o tăcere absolute.

Parașuta i s-a deschis cu o smucitură cumplită în ham. Spock! Unde era Spock? Privi în jur, răsucindu-se în suspante, dar nu-l putu vedea pe B/N. Dar a văzut coada lui S-3 scufundându-se în apă, la câteva sute de metri mai încolo.

Hunter nu avea timp să se uite. Bocancii au izbit suprafața apei cu un șoc dureros. Dar antrenamentul a preluat controlul, cursurile de supraviețuire și nenumăratele ore petrecute în clasă și în piscină, învățând cum să amerizeze în apă și să se elibereze de parașută înainte de a fi tras în adâncuri. Căută febril șnurul de la vesta de salvare și trase tare de el. Cu un șuierat, vesta s-a umflat, gulerul tare al

acesteia apăsându-i ceafa. Cu o oarecare neîndemânare, sub apă, a acționat cataramele Koch care legau suspantele parașutei de ham. Masca s-a umplut cu apă, așa că a tras-o deoparte, inspirând adânc aerul rece, curat. Era amorțit de șoc. Îi trebuiră câteva momente ca să priceapă ce s-a întâmplat. A fost doborât… s-a catapultat… era viu.

Viu și în voia valurilor în mijlocul Grupului de Luptă sovietic. Dar măcar nu mai trăgea nimeni în el. Mica sa bărcuță pneumatică, atașată la scaunul cu care se catapultase, s-a umflat automat și plutea în apropiere, amarată de el cu o cordelină. Încruntat, cu ambele mâini, a început să o tragă spre el.

0619 Zulu (0719 ora locală)
Tomcat* 200 *Viper 1
Deasupra Mării Norvegiei

Coyote a zburat „lipit”de *Intruder* cea mai mare parte a drumului către obiectiv. Când distanța s-a micșorat la mai puțin de 12 mile, cele 4 *Intruder* din *Dealer Flight* s-au despărțit, luând poziții de atac mult distanțate pentru a dezorienta radarele sovietice de cercetare și control al tirului care și așa erau solicitate la greu.

Acum, el și Trapper se aflau aripă lângă aripă după *Dealer Leader*, *Intruder* 502, în urma și deasupra traiectoriei de atac a acestuia.

— A-ha, a intervenit Teejay pe ICS. Vești proaste, *Boss*. Avem niște gagii care vin dinspre ora cinci și par șucăriți rău!

La naiba. MiG și *Sukhoi* sovietice probabil că au trecut de apărarea TACCAP a lui Batman.

— OK. Ce avem?

— Două *bogies* la 2-0-5, vin cu Mach 1,5. Distanța 8 mile și scade rapid.

— Trapper, ai auzit?

— Afirmativ, Coyote. Cred că n-au încredere în intențiile noastre.

— Să-i ia dracu, au și de ce. Să vedem ce doresc domnii. Degajăm stânga.

Și-și forță F-14 într-o întoarcere dură, cu aripile strânse.

— Vin după tine. Viraj stânga.

Simbolurile au alunecat pe HUD-ul lui Coyote. Comutându-și AXX-1 pe telescopic, a putut vedea țintele. *Bogies* zburau în formație strânsă, aparent direct către ei.

Făcu reticulul de ochire să se suprapună pe una dintre țintele de pe HUD.

— O fixare radar, Teejay!

Contact! Tonul a sunat în căști iar reticulul și-a schimbat forma din romb în cerc.

— Am ton. *Sparrow* fixată. *Fox* 1!

Se auzi și un „ciripit” de avertizare. *Tomcat* era vizat de radarul de ghidare al unei rachete inamice.

— Probleme, *Boss*! l-a atenționat Teejay. Lansare! Lansare! Am rachete inamice, două… nu trei rachete în aer. SARH-active. Pe noi ne țintesc.

— La dracu, Teejay, acum suntem blocați pe poziție.

Atât timp cât marcau avioanele inamice cu propriul lor radar pentru AIM-7, manevrele evazive erau imposibile.

— Am înțeles. Văd rachetele inamice la 6 mile… 5,5… 5 mile…

Coyote simțea cum pielea feței i se umezește sub cască și mască. Era blocat într-un joc high-tech de genul „cine cedează primul”, *Sparrow* a sa ducându-se spre inamic cu Mach 2, în timp ce trei rachete inamice se apropiau de el cu aceeași viteză. Degajarea însemna pierderea țintei, fără a avea certitudinea el că va putea să fenteze trei rachete sovietice.

Își menținu *Tomcat*ul pe curs neschimbat, continuând să ochească perechea de *vânători* sovietici.

— Am o locare *Sidewinder*, a izbucnit Teejay. *Fox* 2! *Fox* 2!

— Rachetele sunt la 2 mile.

Lui Coyote i se păru că aude o ușoară nuanță de neliniște în vocea lui RIO.

— 1,5… o milă…

Se văzu un *flash* îndepărtat pe cer, și Coyote își smuci *Tomcat*ul într-un viraj strâns pe stânga. Marea și cerul s-au rostogolit peste cupola, un amețitor amestec neclar de albastru și alb, în timp ce forța G îl zdrobea în scaun. Acum cădeau. Scala care marca altitudinea pe laterala HUD, își modifica valorile prea repede pentru a putea fi citite.

— *Chaff*! a strigat în timp ce se lupta să controleze *Tomcat*ul, cu ambele mâini pe manșă, sperând că Teejay încă îl putea auzi ca să lanseze contramăsurile.

Ceva a fulgerat peste canopie… urmat de un alt ceva, mai apropiat, cu o trenă de alb. Ratare! Coyote a tras manșa spre sine, scoțând *Tomcat*ul din prăbușirea de două mile către apa mării. Forța G îi apăsa pieptul, făcându-l să respire cu greutate.

Revărsarea de adrenalină din sistem îi bloca frica, nesiguranța; și-a încordat brațele, umerii și gâtul, forțând sângele fugit în extremități să se întoarcă în creier. Pentru că trăgea în continuare de manșă, *Tomcat* ieși din picaj…

Șocul l-a pocnit pe Coyote în spate atât de tare încât a văzut stele verzi, iar efectul de tunel datorat forței G crescute aproape că l-a doborât, aruncându-l în beznă. Manșa a devenit moale în mâinile sale, nemaiopunând nici o rezistență, în timp ce marea și cerul se roteau în parbriz atât de sălbatic încât nu le mai putea deosebi una de alta.

Ceva era absolut în neregulă. Acum nu mai era zdrobit în scaun, ci preset tare în partea dreaptă a cockpitului. Cu greu, a priceput că *Tomcat* se rotea, că forța

centrifugă îl împingea în lateral, că doar chingile îl rețineau să nu fie aruncat prin canopie, iar el era la fel de neajutorat ca o insectă prinsă cu un bold în insectar.

Mâinile îi căutau frenetic corzile dungate galben-negru ale dispozitivului de comandă a catapultării. Unde erau? Nu putea să le apuce… nu putea… DA!

A tras de ele și universul a explodat într-o vâlvătaie strălucitoare de artificii, de întuneric străbătut de fulgere și de o ceață roșie de durere. Canopia era largată și curentul de aer mugea peste cască, mască, corp, precum un demon furios, o bestie turbată care încerca să-l sfâșie în bucăți. *Teejay… unde era Teejay*?

Ultimul gând al lui Coyote a fost la Julie… apoi a fost învăluit de întuneric și foc…

0621 Zulu (0721 ora locală)
CIC, USS *Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

— *Tomcat* 2-dublu-0 e lovit! Sunt doborâți!

Pumnii lui Tombstone s-au strâns, cu unghiile în carne, pe când asculta apelul urgent al lui Trapper.

— Distrus un MiG.

Părea a fi vocea lui LD, RIO lui Trapper.

— Distrus și al doilea… adică avem la activ două MiG.

— O, doamne, Coyote și Teejay sunt doborâți, coordinate X-ray 1-5-9. Yankee 3-1-1. Nu văd nici o parașută.

Nu Coyote! *La dracu, la dracu, la dracu*!

— *Camelot*, a apelat o altă voce. *Camelot*, sunt *Bifröst*. *Fisher 1-1* a dispărut de pe ecranele noastre. I-am pierdut și pe *Fisher 1-2* și *Viper 2-4*.

Brațul lui Tomstone a căzut de pe rezemătoarea scaunului. Aviatorii, aviatorii *săi*, au căzut din cer mai repede decât putea el să-și amintească chipurile și numele lor.

Dar nu era timp pentru văicăreli, nici măcar pentru a gândi. *Dealer* se afla aproape la obiectiv, iar Coyote și Hunter și ceilalți le-au acordat timpul de care au avut nevoie ca să se apropie. Era timpul ca sacrificiul lor să fie răzbunat.

0621 Zulu (ora locală 0721)
***Intruder* 502**
Deasupra Mării Norvegiei

Sluf a auzit comunicarea cum că unul dintre *Tomcat* este doborât, dar atenția sa era acum total concentrată asupra HUD. *Visual Display Indicator Kaiser* AVA-1 afișa

imaginea electronică, strălucitoare, a obiectivului, minuscul pe linia înclinată a orizontului larg, așa cum o reda computerul de pe *Intruder*. A menținut reticulul pe ținta pe care electronica de la bordul său o desemna ca sursă pentru câteva emisii radar diferite.

— Avem contact, spuse Spoiler, cu fața îngropată în manșonul ecranului radar. Fixare solidă… *shit*! O grămadă de bruiaj. Comut pe FLIR[1]. Aha! Pare a fi portavionul nostru, e bine.

B/N deja manevra panoul de comandă al muniției pentru a lansa perechea de rachete *Harpoon* AGM acroșate sub aripile *Intruder*-ului. Sluf aproape că le putea simți acolo jos, cum ticăie și torc, în timp ce computerul le încarcă cu date despre curs, viteză și țintă.

— Cred că cei de jos au dat *deșteptarea*, spuse Sluf.

Mai multe rachete se arcuiau dinspre mare ce se întindea în fața lor. Avertizoarele de pericol „ciripeau” și pâlpâiau pe consola sa.

— Ăștia încep să creadă că s-ar putea totuși să nu fim *Tomcat* sau *Prowler*.

— Mda, iar amicii de la *vânătoare* le atrag rachetele asupra lor, spuse Spoiler. Îi avem în mână pe bastarzi. Armele activate. Siguranțele scoase. *Pickle's hot*[2]!

— Distanța zece mile. Țin-te bine!

Comută pe frecvența tactică.

— Aici *Dealer Leader*. Pregătirea pentru atac.

— *Roger*, a replicat o voce în cască. *Dealer 2*, ne pregătim pentru atac.

— *Dealer 3*, venim și noi. Lăsați-ne și nouă o porție.

— Dealer 4. Gata!

Bine. Toați patru *Intruder* au reușit să ajungă până aici, deși cel puțin unul dintre F-14 fusese doborât. A împins manșa, mărind viteza când botul avionului a coborât sub linia orizontului. Vremile de altădată ale bombardierelor în picaj din Navy erau demult apuse, se gândea Sluf, dar emoția copleșitoare, tensiunea sângelui în urechi și-n piept trebuie să fi fost asemănătoare cu cea simțită de piloții neînfricați de pe SBD când își aliniau avioanele greoaie și colimatoarele primitive asupra portavioanelor japoneze la Midway.

— Detectez un val de SAM-uri.

Era vocea lui Scooter Van Buren, din *Dealer 3*.

— *Shit*! Una s-a fixat pe mine!

— Renunță la atac, Scoot, a intervenit altă voce.

— Negativ. Lansez *chaff*. Eu…

---

[1] FLIR - *Forward Looking InfraRed* – tehnologie bazată pe detectarea energiei termale utilizată pe avioane, nave, tancuri, vehicule terestre pentru rcunoașterea obiectelor în întuneric sau ceață.

[2] Pickle hot – murătura e picantă – termen-cod ce confirmă faptul că o armă (bombă, rachetă, etc) este activată și gata de lansare.

Întreruperea transmisiei a fost înfiorătoare prin bruschețea ei.

Sluf ar fi vrut să arunce o privire în afară ca să vadă dacă *Dealer 3* – Scooter și Rider au *tăiat-o* undeva spre est – dar nu-și putea muta atenția de la VDI.

Însă, când a ridicat privirea la HUD, a putut vedea cu proprii ochi portavionul sovietic profilându-se pe orizont. Rachetele erau acum mult mai aproape, străbătând cerul cu o încetineală înșelătoare. Norișori de fum, mici, amăgitori, cu un aspect aproape prietenos, au început să apară deasupra orizontului nordic. Acolo, deasupra navelor sovietice, acționa destulă triplu-AAA cât să apere un mic oraș.

— Menține-l pe curs, a avertizat Spoiler când *Intruder* s-a scuturat ușor în aerul turbulent. Drept înainte… *Harpoon* 1 lansată!

Intruder a tresărit violent când racheta s-a desprins și și-a activat motorul. Vederea sa asupra portavionului rusesc a fost obturată de strălucirea albă, fierbinte, din exhaustorul rachetei.

— *Pickle hot* numărul 2, a anunțat Spoiler.

— Lansează 2!

A-6 a tresărit din nou. Imediat după ce racheta a plecat, Sluf a tras manșa, virând strâns spre dreapta ca să părăsească zona de luptă. Avertizorul de pericol continua să pâlpâie pe consolă.

— Avem două SAM care se apropie rapid, Sluf.

— Le văd. *Chaff*.

— *Rog*.

Au făcut tot ce au putut împotriva aviației de pe portavionul sovietic. Acum va fi doar o luptă pentru supraviețuire în cerul dantelat cu fum de deasupra Mării Norvegiei.

0623 Zulu (0723 ora locală)
Grupul de Luptă *Soyuz*
Marea Norvegiei

Lipsit de acoperirea aeriană a escortelor sale, Soyuz făcea tot ce putea pentru a se apăra singur. Portavionul sovietic era dotat cu sistem de armament tip CIWS, plus lansatoare pentru SAN-3 și SAN-4. Radarele sale 3-D de apărare antiaeriană, reactivate imediat după ce CIC-ul portavionului a pierdut sursa de date – avariatul *Marșal Timoshenko* – au detectat șase rachete *Harpoon* venind din trei direcții diferite.

Dacă *Kirov* ar mai fi fost parte a Grupului de Luptă, poate că rezultatul ar fi fost diferit. *Cruiser*ele din Clasa *Kirov* puteau lansa salve de SAN-6 asupra unor obiective mari aflate la peste 50 mile depărtare.

Dar *Kirov* se afla acum undeva la vreo 40 km în pupa, derivând neajutorat, o epavă înnegrită de fum, iar *Soyuz* pur și simplu nu avea destule dotări antiaeriene cu care să facă față singur țintelor ce-l atacau.

Tunurile sale *Gatling* au „țipat", împrăștiind proiectile de 30 mm în cer. Mai mari și mai încete, tunurile antiaeriene li s-au alăturat, aruncând spre înalturi obuz după obuz, care se trezeau la viață într-un mic norișor de fum alb pe fondul albastru al cerului.

O rachetă *Harpoon* a fost distrusă la 8 km de navă, despicată în două de un șuvoi zbârnâitor de proiectile trase de la pupa lui *Soyuz*. A doua *Harpoon* a explodat o clipă mai târziu, împroșcând cu șrapnele o zonă de apă de mare spumantă de mărimea unui portavion. A treia a fost lovită, explodând în flăcări, apoi tunurile CIWS s-au ajustat, au detectat, și s-au rotit către o altă țintă…

Strecurată prin focul de acoperire, o *Harpoon* a lovit pupa portavionului, penetrând într-un compartiment mare aflat chiar sub locul de pe puntea de zbor unde se afla CIWS AK-630 al navei sovietice. Explozia a smuls turela *Gatling* din suporți și a aruncat-o în mare, după ce a rănit o mulțime de oameni.

Următoarea *Harpoon* a lovit trei secunde mai târziu, avariind insula lui *Soyuz* înspre pupa și tribord. Încărcătura de luptă a perforat doi pereți metalici și a explodat în Centrul de Informații al Departamentului Aerian. Douăzeci de oameni au fos incinerați instantaneu când explozia a smuls punțile și a spulberat computerele, tăind toate liniile electronice. Alte două sute de oameni au murit pentru că explozia a distrus un întreg nivel și centrul de control al zborului de pe portavion.

Lovitura fatală a fost livrată de următoarea *Harpoon*, venită la cinci secunde după prima și pe o traiectorie nițel mai înaltă. A trecut peste pupa lui *Soyuz* și prin norul de fum și schije, după care s-a autodistrus printre rândurile de MiG și *Sukhoi* parcate înapoia Punții de Comandă.

Bombe și rachete atașate sub aripi, rezervoare pline cu JP5, furtunuri de combustibil desfășurate ca niște spaghetti de-a latul punții, proiectile de tun aranjate în încărcătoare, toate au erupt într-o detonare sălbatică care a copleșit *flash*ul inițial și *boom*ul exploziei rachetei *Harpoon*.

Pe *flag bridge*, *Admiral* Khenkin s-a ridicat cu greu în picioare pe puntea acoperită cu cioburi de sticlă spartă. Oamenii erau împrăștiați pe jos, morți și pe moarte, șocați și răniți. Cineva striga în agonie prin întunericul creat de fum.

Brațul lui Khenkin era frânt, iar fața acoperită cu sânge, dar el abia dacă băgă de seamă. Ceea ce simțea era evidenta denivelare a punții. *Soyuz* era înclinat la babord și spre pupa.

Cu siguranță că avariile erau fatale.

Cioburile se spărgeau sub pașii săi. Toate ferestrele punții fuseseră spulberate de explozie, iar perdeaua de fum era atât de groasă încât lumina zilei era complet

blocată. Printr-una dintre ferestrele sparte, s-a uitat jos, în infern, unde puntea de zbor a fost spintecată ca de un cuțit titanic încins până la alb și înconjurat de flăcări crude.

Marele experiment social era terminat. *Soyuz* era condamnat. Rusul mistic ce sălășuia în Khenkin acceptase deja hotărârea Sorții, judecata-prin-luptă.

În același timp, știa că moartea sa nu însemna nimic pentru Vorobiev sau pentru ceilalți militariști, sau pentru *Admiral* Ivanov care, în acest moment, naviga spre nord la bordul lui *Kreml*. Lupta va continua, cu alte mii de morți care vor confirma ceea ce el știa deja: americanii luptă precum demonii, tehnologia lor era superioară… iar cele două bătălii de astăzi, la Romsdalfjorden și aici, au dovedit că au o voință de a lupta pentru crezul lor cel puțin egală cu cea a sovieticilor.

Lupta și moartea vor continua. Înțelegerea acestei realități l-a umplut de tristețe.

Sub infern, gazolina și JP5 revărsate din conductele rupte, au transformat spațiile hangarului în enorme rezervoare de amestec exploziv aer-combustibil. Flăcările răspândite dinspre pupa portavionului au aprins mixtura. Pe când Khenkin încerca să ajungă la un telefon de pe *flag bridge*, portavionul sovietic murea în jurul său.

Cu o izbucnire ce a detunat precum Judecata de Apoi, coloana de fum străbătută de flăcări s-a ridicat la cinci sute de metri în aer. Avioane, părți din avioane, bucăți metalice de mărimea unei case provenite din insulă și puntea de zbor erau răsucite iar și iar și iar prin aer, sus și departe de portavionul distrus, datorită exploziilor ce urmau una după alta, fiecare provocând următoarea detonare sălbatică, în cascadă, precum un tsunami de tunete primitive.

Aflat în apa mării, la o milă distanță, Hunter Harrison, cățărat în bărcuța sa pneumatică, privea cu uimire ceea ce i se părea o rupere a cerului, simțea valul de căldură pe față și mâinile direct expuse, simțea teribila putere a dezlănțuirii de tunete.

Iar la bordul lui Intruder 502, Sluf Dodd a simțit unda de șoc ce i-a ajuns din urmă și a scuturat A-6 ca un dulău furios că i s-a luat osul. A strâns din dinți și a menținut avionul pe curs, în timp ce flăcările luminau interiorul cockpitului precum un răsărit de soare. Răsucit în scaun, privi la coloana de fum ce se înălța din mare, precum erupția distrugătoare a unui vulcan de pe o insulă.

Deschizând un canal tactic, Sluf a repetat o frază care deja intrase în istoria Navy, una spusă acum peste jumătate de secol, după scufundarea portavionului japonez *Shōhō* în Bătălia din Coral Sea.

— *Camelot*, *Dealer 1*. I-am tras-o-n freză!

În urma sa, flăcările ajunseseră la cer.

CAPITOLUL 23

Luni 23 iunie
0900 Zulu (ora locală 1000)
CBG 14
Marea Norvegiei

Ultima mișcare a forțelor americane în ceea ce urma să fie cunoscută ca Bătălia de la Freya Bank a fost oarecum mai puțin spectaculoasă. În timpul atacului aerian împotriva forțelor sovietice, *sub*ul de atac *Galveston*, care se afla de câteva zile pe urmele Grupului de Luptă inamic, în cele din urmă s-a strecurat pe lângă două distrugătoare din Clasa *Kashin*, l-a localizat pe *Soyuz* și escortele sale de la o distanță de aproape 120 mile și a lansat ultimile sale două *Harpoon*.

Operatorii radar sovietici de pe *cruiser*ele ce o escortau pe *Soyuz*, distrași de explozia care a demolat portavionul și l-a transformat într-o epavă în flăcări, n-au văzut deloc rachetele de croazieră care zburau la rasul valurilor venind dintr-o direcție total neașteptată – dinspre nord-vest. Ambele *Harpoon* au lovit *cruiser*-ul *Admiral Yumashev*, una în puntea elicopterului, la pupa, cealaltă în cocă, chiar sub suprastructură.

Detonarea încărcăturilor explozive, a combustibilulul din elicopter și a magaziilor în care se aflau câteva duzini de torpile antisubmarine nu a fost nici pe aproape la fel de spectaculoasă precum explozia care l-a distrus pe *Soyuz*, dar *Yumashev* era o navă mult mai mică. Chila s-a rupt, nava s-a secționat în două la ora 0842 și s-a scufundat, luând cu ea în adâncuri 303 din echipajul de 380 ofițeri și marinari.

În acest timp, *Soyuz* continua să ardă.

Prima navă americană care a ajuns la *Soyuz* a fost fregata *Stephen Decatur*, dar nu s-a putut apropia la mai puțin de 100 m datorită căldurii degajate de incendiul de pe portavion. Exploziile de la bord au deschis cale liberă apei de mare. Deja valurile treceau peste pupa, în timp ce suprastructura insulei era puternic înclinată spre tribord.

Decatur nu putea face prea mult, decât să încerce salvarea unora dintre supraviețuitori. În apă erau mii de oameni, înnegriți de ulei și plutind în grupuri, agățați de resturile plutitoare, în veste de salvare și plute sau înotând solitari, oameni care nu mai erau inamici, ci doar niște camarazi marinari ce trebuiau să fie salvați din marea agitată.

Decatur a lansat în apă veste de salvare și plute pneumatice, apoi a rămas pe loc până ce o mică flotă norvegiană de nave ASW, elicoptere și torpiloare de patrulare au putut veni din Trondheim pentru a prelua efortul de salvare.

Și mai mulți membri din echipajul lui *Soyuz* ar fi fost salvați dacă *Jefferson* și alte nave din Grupul de Luptă s-ar fi putut alătura salvatorilor, dar necesitățile războiului și judecata la rece, obiectivă, au fost împotriva unui asemenea gest.

În zonă erau submarine sovietice. La ora 0935 un SK-3 de pe *Shiloh* a găsit și scufundat un *Victor* III la mai puțin de 30 mile de *Soyuz*, Iar *Winslow* a marcat victoria asupra unuia necunoscut o oră mai târziu.

Între timp, fiecare sub sovietic din Marea Norvegiei se va fi îndreptat spre Freya Bank, în căutarea lui *Jefferson* care acum era ieșit de sub protecția meterezelor de stâncă din Romsdalfjrden. Singura apărare a unui portavion împotriva acestor vânători tăcuți și mortali era viteza… și ecranul de protecție format de navele și elicopterele ASW.

Pentru *Jefferson*, oprirea ar fi putut poate însemna câteva vieți în plus salvate din holocaustul lui *Soyuz*, dar ar fi însemnat și expunera celor șase mii de americani de la bord unei sorți asemănătoare. *Jefferson* a încetinit suficient cât să extindă timp de câteva ore cercetarea cu ajutorul elicopterelor SH-3 decolate de pe puntea sa, dar până pe la mijlocul dupăamiezii a depășit raza de acțiune a acestora, și au renunțat la căutări.

Helourile au avut un succes amestecat. Douăzeci de marinari ruși cu hainele îmbibate de ulei au fost scoși din apă, la fel ca și doi piloți de MiG doborâți într-o *dogfight* cu *Viper 1*. În mod miraculos, Hunter Harrison a fost recuperat, epuizat, abia conștient, cramponat de bărcuța sa de salvare. TACCO său, Ralph Meade, nu a fost găsit.

Și Hard Ball, Beaver, Teejay și atât de mulți alții erau dispăruți.

1430 Zulu (1630 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Marea Norvegiei

Coyote era mort.

Lui Tombstone tot nu-i venea să creadă. Mai pierduse și înainte prieteni în luptă, dar Willis E. Grant ‘Coyote’ a făcut parte din viața sa ca membru al Navy încă de la început, de când erau staționați împreună la *Naval Air Station* San Diego… iar după asta, pe timpul primei lor detașări la bordul lui USS *Kennedy*. Se gândi la Wilson Grant, fata pe care amândoi au curtat-o și care s-a măritat cu Coyote. Va trebui să-i scrie. Dar ce putea să-i spună?

Că el a fost cel ce a dat ordinele care l-au pus pe Coyote în locul și la timpul nepotrivit? Că el l-a trimis pe nestăpânitul Coyote la moarte?

În această stare de spirit sumbră, Tombstone traversa puntea-hangar a lui *Jefferson*. Purta o cască Mickey Mouse care-l proteja de zgomote. Puntea hangar era aglomerată cu oameni și mașini, cu avioane parcate aripă la aripă, separate doar de linii înguste pentru circulația *măgărușilor* – micile tractoare de remorcare – și a oamenilor din echipajele de întreținere care forfoteau precum niște furnici în galeriile din mușuroi.

Operațiunile de realimentare și reînarmare erau executate aici pentru a păstra puntea de zbor liberă pentru operațiunea de reaprovizionare pe verticală, și pentru ca *Air Ops* să poată continua lansarea și recuperarea avioanelor în/din CAP.

Tombstone terminase de verificat rapoartele referitoare la avariile minore suferite de două *Intruder* din *Death Dealer* și voia să se asigure că A-6 nu vor trebui oprite de la zbor. CVW-20 a pierdut deja atât de multe avioane, și chiar dacă *Soyuz* a fost distrus, lupta pentru controlul asupra Mării Norvegiei încă nu era terminată. Mai trebuia să se confrunte cu Flota Baltică și cu amenințarea extrem de serioasă a submarinelor, având disponibile doar șase S-3 *Viking* ale *King Fishers*, rămase din efectivul inițial de zece. Și-a încheiat verificarea și s-a îndreptat spre scara ce urma să-l ducă înapoi în biroul său, când a observat o siluetă deșirată, familiară ce se ducea spre elevatorul din babord.

— Batman! Hei, Batman! Așteaptă-mă!

Batman l-a văzut pe Tombstone dând din mână și i-a răspuns la fel. Apoi au pășit amândoi peste dungile de avertizare galben-negre de pe punte ce marcau marginile elevatorului.

— Salut, CAG, a strigat Batman pentru a se face auzit peste zgomote. Ce faci aici, jos?

— Două *Intruder* șifonate și un număr insuficient de *Vikings*.

S-au ferit din calea unu tractoraș de remorcare care începuse manevrele de aducere a unui S-3 pe platforma elevatorului.

— Felicitări pentru victoriile de azi dimineață, a adăugat.

Batman era creditat cu doborârea unui *Sukhoi* și a unei rachete de croazieră deasupra Romsdalfjorden la numai câteva momente de la începutul atacului rușilor.

— Nici o zi fără un *Sukhoi*. N-ai impresia că devine rutină?

Tombstone merse până la marginea elevatorului de unde privi în jos. Apa, transformată într-o spumă albă de trecerea cocii masive de oțel cenușiu a lui *Jefferson*, bolborosea la numai câțiva metri dedesubt. Sus, vedea avariile, reparate brut, unde racheta a lovit portavionul, în fiord. Elevatorul a fost reparat și părea să funcționeze bine. Cu siguranță că echipele de control al avariilor de pe portavion își meritaseră soldele în această dimineață.

Afară, nivelul zgomotelor era mai scăzut. Batman și-a scos antifoanele ca să poată auzi. Tombstone și-a dat jos casca.

— Păcat de Coyote.

— Mda. Batman își tot freca mâinile. Știi, Stoney, s-ar putea totuși să fie în viață.

— Poate. Sper să fie așa. Dar acum, tu ești CO la *Vipers*.

— Mă gândeam eu, dădu Batman din cap.

Apoi arătă spre deschiderea ovală din bordul navei ce ducea către puntea hangar.

— Am fost jos ca să verific câțiva dintre *curcanii* noștri. 2-0-3 și 2-1-0 au oarece avarii. Echipajele le verifică chiar acum. Ar trebui să fie funcționale în maxim șase ore.

— Bine.

Un claxon de avertizare a sunat, și cu o smucitură, elevatorul a început să urce, ridicând *Viking*-ul, tractorul de remorcare, câțiva tehnicieni și pe cei doi ofițeri.

Tombstone și-a adus aminte cum, mai demult, îl crezuse pe Coyote mort, în timpul crizei cu Coreea de Nord de acum câțiva ani. De data aceea prietenul său a scăpat. Batman avea dreptate. Poate că a reușit din nou.

Dar știa că nu trebuie să se gândească prea mult la asta. Era inutil și îi distrăgea atenția acum, când trebuia să se concentreze intens asupra îndatoririlor sale de CAG. Era responsabilitatea sa să ordone trimiterea oamenilor în situații din care s-ar putea să nu supraviețuiască. Nu era o responsabilitate plăcută, dar era la pachet… și parte a prețului pentru victoria din această dimineață.

În această dimineață, *Air Wing* a pierdut treisprezece aviatori navali, toți oameni valoroși, cu soții, iubite, familii, viitor promițător, vieți…

Nici unul dintre ei nu se va mai întoarce.

Batman puse o mână pe umărul lui Tombstone.

— Ăă… tocmai voiam să-ți spun, Stoney. Ca și CAG, faci o treabă a dracului de bună.

— Mulțam, Batman. Dar aș prefera să *șofez* un *Tomcat*, spuse cu un zâmbet slab.

— Mda. Aici, eu sunt în avantaj față de tine, bătrâne. Mie îmi place viața simplă. Jocurile aste de putere nu sunt pentru mine!

Poate – se gândi Tombstone – acesta este testul suprem pentru aptitudinile de comandant: abilitatea de a-și trimite la moarte, camarazii de pe navă, prietenii.

Acceptarea lui Batman făcuse ca situația să i se pară – nu mai bună – mai ușoară.

O izbucnire de zgomote le-au asaltat urechile și ambii oameni și-au pus din nou căștile. Elevatorul s-a zguduit și s-a oprit la nivelul punții de zbor, dungile galben-negre potrivindu-se ca un sigiliu cu cele trasate pe punte.

Zgomotul venea de la un uriaș CH-46E *Sea Knight* bimotor, care cobora dinspre plafonul gros de nori. În sfârșit, *Jefferson* se afla în raza de zbor a elicopterelor din MEF II și ale navelor sale UNREP, și operațiunile de reaprovizionare pe verticală începuseră în această după-amiază. În depărtare, spre vest, un alt *Sea Knight*, un HH-46 de pe o navă UNREP, se micșora înspre licărirea sidefie unde apa se întâlnea cu cerul. Pe punte, marinarii roboteau și transpirau stivuind muniția. Palet după palet cu furnituri fuseseră deja descărcate. Cele mai numeroase erau rachetele *Harpoon*, aflate încă în lăzile lor, și se adunau pe punte mai repede decât puteau oamenii, *măgărușii* și motostivuitoarele să le transporte jos, în magazii. Când el și Batman au coborât de pe elevator, Tombstone nu și-a putut înfrâna gândul la ce s-ar putea întâmpla dacă o rachetă de croazieră sovietică ar lovi tocmai acum în încărcătura explozivă încă nedepozitată.

Din fericire, în deplasarea sa rapidă către Cercul Polar, *Jefferson* a lăsat Flota Baltică mult spre sud. *Shiloh*, cu radarul său Spy-1 cu rază lungă de detecție și cu accesul său instantaneu și permanent la informațiile date de sateliții americani de recunoaștere, garanta că inamicul nu se putea furișa aproape de Grupul de Luptă. Atacul furișat de la Romsdalfjorden a fost posibil deoarece *Soyuz* se afla deja în raza de 120 mile depărtare de poziția lui *Jefferson*, la zece minute de zbor la Mach 1. Acum, cel mai apropiat avion inamic se afla pe continent, pe aeroporturi atât de greu avariate încât erau indisponibile pentru acțiuni în următoarele câteva zile.

Tombstone și Batman au așteptat departe de zona de aterizare până ce *Sea Knight* a ajuns pe punte, iar marinarii au început să-i descarce încărcătura. Oameni în veste mov – manevranții dispozitivelor de alimentare cu combustibil sau *strugurii*, în codul culorilor societății de pe *Jefferson* – au desfășurat furtunuri de-a latul pistei de oțel și le-au conectat la receptaculele din fuselajul helo.

— Atențiune! Atențiune! a bubuit vocea cuiva din Pri-Fly peste punte, revărsându-se din marile megafoane 5-MC. Se apropie un helo, se apropie un helo. Tot personalul să degajeze zona de aterizare desemnată.

Privind peste umăr spre vest, Tombstone l-a văzut pe noul sosit, un SH-3 ce cobora prin lumina slabă a amurgului arctic, cu luminile anti-coliziune strălucind puternic. Vântul era înghețat și împroșca spumă și picături de ploaie.

— Atențiune! Atențiune!, a răsunat vocea din nou. Helo a sosit.

Anunțul a stârnit interesul lui Tombstone. Umbla vorba că o adunare a mărimilor va avea loc la bordul lui *Jefferson* în această seară.

„MEF II”… însemna că era vorba de *Major General* Chester R. Wagner, comandantul *Second Marine Division*. Nava sa amiral, LPH *Iwo Jima*, se afla încă la 300 mile spre vest, dar pe curs de rendezvous cu Grupul de Luptă *Jefferson*, și se apropia cu fiecare ceas.

Cu zgomot de tunet, AH-3 *Sea King* s-a așezat pe punte la ceva distanță spre pupa de *Sea Knight*. În timp ce rotorul își încetinea rotația, o gardă de Marines de pe *Jefferson*, echipați în uniforme de ceremonie, s-au aliniat în poziție de drepți. *Captain* Brandt și *Admiral* Tarrant s-au apropiat și ei, ajungând lângă helo când ușa laterala s-a deschis glisând. Un tip slab și în vârstă, în uniformă kaki a coborât pe punte salutând comitetul de primire. Apoi a mers cu ei către insulă, urmați îndeaproape de ofițerii săi aghiotanți, cu serviete și faciesuri nerăbdătoare.

— Un general de *Marines* la bord, spuse Batman. Doamne, pariez că treaba e groasă!

Două ore mai târziu, Tombstone și Batman stăteau umăr la umăr pe scaunele de oțel din CVIC. *General* Wagner și *Admiral* Tarrant s-au consfătuit împreună, apoi i-au convocat pe comandanții de departamente de pe *Jefferson*. Întreaga zi, zvonurile și speculațiile s-au răspândit prin labirintul de coridoare și compartimente ale navei, iar acum se părea că întrunirea va răspunde întrebărilor ce părea a se afla în mintea fiecărui membru al forței de atac. Era *Jefferson* retras din luptă? Sau era presat să atace, ca să profite de avantajul avut prin distrugerea lui *Soyuz*? Ce mama dracu' se întâmpla dincolo de mica lor lume formată din *Jefferson*, *Shiloh* și celelalte nave din CBG-14?

— *Gentlemen*, li s-a adresat Tarrant, deschizând ședința. Mulțumesc tuturor că ați venit. În această după-amiază, dacă nu vă deranjează, am să fiu propriul meu ofițer de Informații. Nu că l-aș fi concediat din slujbă, dar am vrut să am eu plăcerea acestei sesiuni.

Mai întâi, aș vrea să profit de ocazie ca să-l prezint pe *Major General* Wagner, pe care sunt sigur că majoritatea îl cunoașteți după reputație, dacă nu personal.

Apoi, Washington mi-a cerut să fac ceva oarecum mai puțin regulamentar. Aceasta nu este o procedură obișnuită, dar nici aceste vremuri nu sunt obișnuite. *Commander* Matthew Magruder! În fața frontului!

Tombstone a fost luat complet prin surprindere. Se ridică și-și croi drum în față.

— Da, *sir*.

Tarrant s-a întors cu fața și s-a adresat celor din sală.

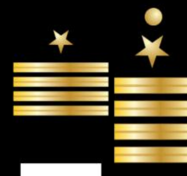
— Nu sunt mare specialist în discursuri, spuse, ținând în mână o hârtie printată de calculator, așa că am să vă aduc la cunoștință direct. *Commander* Magruder este creditat cu conceperea strategiei care a distrus apărarea navală din Norvegia a sovieticilor și care a dus la dezactivarea lui *Soyuz*. Citez doar o parte din elogiu… „Strălucita implementare de către *Commander* Magruder a doctrinei tactice a forțelor aeriene de pe un portavion ce operează din poziții avansate în fiordurile norvegiene a jucat un rol important în întârzierea planurilor sovietice din zonă și a câștigat pentru forțele Statelor Unite timpul necesar pentru organizarea unui contraatac eficient".

Apoi îndoi cu grijă hârtia și se întoarse cu fața la Tombstone.

— *Commander* Magruder, în calitate de Comandant al Grupului de Luptă 14 și la directiva Comandantului Flotei din Atlantic, am privilegiul și plăcerea de a-ți înmâna… acestea.

Întinse mâna cu o cutiuță deschise. Înăuntru era o pereche de mici vulturi de argint.[3]

— Felicitări, *Captain* Magruder.

Tombstone acceptă însemnele, uimit.

— Ăă… – se opri stânjenit. Nu prea am vechimea în grad, *admiral*.

— Las-o jos! E directiva specială a Departamentului Navy. Ți-ai îndeplinit atât de bine îndatoririle de CAG *de jude*, încât ei au considerat că poți fi CAG *de facto*. La urma urmei, nu pot permite unui *commander* să ocupe biroul unui *captain*.

— Nu știu ce să spun.

— Atunci nu spune nimic. Ai blestemata asta de slujbă, fie că o vrei, fie că nu!

CVIC a explodat în hohote de râs și aplauze puternice. Tombstone a zâmbit, strângând mâna întinsă de *admiral*. Apoi s-a întors la scaunul său însoțit de aplauze și strângând *vulturii* în mână.

— Heeeey, *Cap'n* Stoney!" a strigat Batman după ce s-a așezat pe scaun.

I-a adresat un salut strict neregulamentar pentru că avea capul descoperit.

— La mai mare, Stoney!

— Mulțumesc, Batman.

Câțiva ofițeri, cu zâmbete largi, l-au bătut pe spate.

— Mulțumesc, băieți. Să fiu al naibii dacă înțeleg logica militară!

Promovare la gradul de *captain*. Marca un reper important în cariera sa… unul foarte important. Doar un procent mic dintre ofițerii din Navy rămâneau suficient de mult timp în activitate pentru a ajunge *captain*, iar pentru aceștia, înaintarea în grad se datora mai mult conexiunilor politice, decât aptitudinilor personale. În cea mai mare parte a carierei, Tombstone s-a întrebat dacă rapida sa înaintare în grade s-a datorat influenței unchiului său, *Admiral* Thomas Magruder. Și fiindcă era vorba de faptul că nu avea vechimea pentru o asemenea funcție de comandă – fusese avansat *skipper* al VF-95 când încă mai purta două galoane și jumătate (deci: *lieutenant commander*), o necesitate pentru că la bord erau prea puțini *commanderi*. Acum era *captain* cu mulți ani înainte ca măcar să viseze că ar avea dreptul să fie trecut pe lista de promovări.

Nu strica să ai pile. Cunoștea această realitate și a acceptat-o.

---

[3] Însemnul gradului de *captain*.

Dar poate că pentru prima dată în cariera sa navală, Tombstone știa că a fost recompensat pentru aptitudinile sale și pentru talent. Unchiul său nu a avut nimic de-a face cu acești *vulturi*. Și chiar dacă a avut, nu a contat.

Deși întristat de pierderea lui Coyote și a celorlalți, se simțea mândru de ce a realizat. Merita acești *vulturi*, nu ca recompensă, ci pentru datoria pe care continua să și-o facă.

— Și-acum să revenim la urgența noastră, spuse Tarrant.

Tombstone a ridicat privirea, cuprins de nerăbdare.

— În ultimele ore, noi și norvegienii ne-am confruntat cu situația de după victoria spectaculoasă din această dimineață asupra lui *Soyuz*.

— Astăzi la ora 1420, submarinul norvegian *Ula,* Type 210 de producție german, a plasat trei torpile într-o navă de realimentare, *Ivan Bubanov,* aflată la 20 mile de Stavenger. *Bubanov,* care transporta cam 13.000 t de combustibil și apă proaspătă, plus sute de tone de muniții, s-a scufundat în aproximativ 20 minute. O oră mai târziu, un submarin rusesc pentru protecția navelor a fost avariat de o torpilă lansată de un submarin norvegian Type 207, *Skolpen*. Într-o acțiune desfășurată în această după-amiază în largul Stavanger, un distrugător din Clasa *Kashin* a fost lovit și scufundat de două SSM *Penguin* Mark 11 lansate de pe o fregată norvegiană. O altă navă rusească, corveta *Odesskey Komsomolets,* a fost avariată de avioanele norvegiene F-16, cu bombe de 225 kg. A eșuat la Kristiansund, iar echipajul s-a predat Forțelor de Apărare.

În ultimele cinci ore, helo ASW și *Viking* ale CBG-14 și-au trecut în palmares patru submarine distruse confirmate și două probabile. *Cruiser*ul *Yumashev* a fost scufundat în această dimineață de rachetele *Harpoon* lansate de *Galveston*. Conform ultimului raport, nava soră, *Marshal Timoshenko*, naviga spre nord-est cu viteza de 34 noduri, însoțită de câteva nave mai mici. Se pare că Grupul de Luptă sovietic este complet împrăștiat.

Și încă două informații de ultimă oră. Mai întâi, sateliții de recunoaștere indică faptul că *Kirov* se deplasează din nou. Pare a se târî spre nord, fie pentru a se ralia elementelor din Flota de Nord dincolo de Capul Nord, fie pentru a se întoarce la Murmansk. Nu putem fi siguri cât de grav este avariat *Kirov*, dar acestea par a fi extinse și serioase.

În al doilea rând, conform sateliților noștri de spionaj, în această după-amiază la ora 1627, adică acum un ceas, portavionul *Soyuz* a șavirat. Forțele nor…

Tarrant a trebuit să se oprească un moment pentru că sala a erupt în urale și aplauze puternice. Când zgomotul a scăzu, a reluat:

— Forțele norvegiene se află încă în zonă pentru a-i recupera pe supraviețuitori.

Cred că e evident că i-am pus pe fugă pe nemernici. Intenționăm să exploatăm victoria obținută pentru a-i menține în retragere, pentru a continua să-i lovim atât de tace încât să nu poată riposta.

A… Poate că vă veți bucura să aflați că *Kearney* s-a raliat Grupului în această după-amiază și a preluat poziția de patrulă ASW la sud. *Esek Hopkins* se află în siguranță la Scapa Flow.

Alte aplauze. Tombstone se gândi că informarea aceasta începe să semene mai degrabă cu o repriză de ovații decât cu o ședință de planificare operațională.

Dar nu conta. Oamenii meritau câteva urale.

— Cât despre dispunerea forțelor navale sovietice rămase, a continuat Tarrant, continuăm să urmărim două grupări principale. Una este o forță puternică, mixtă, constituită în jurul portavionului ușor *Kiev* și a portelicoperului *Moskva* în Marea Barents, dincolo de capul nord, la 600 mile spre nord-est. Cealaltă, desigur, sunt prietenii noștri din Baltica. În ultimele 12 ore, se pare că au luat poziție în largul Bergen, 400 mile sud-vest de poziția noastră actuală. În acest moment nu suntem siguri care le sunt intențiile. Este posibil, acum că *Soyuz* a fost scufundat, să nu știe nici ei ce intenții au.

Râsetele s-au răspândit prin sală.

— Mulțumesc, cel puțin parțial lui *Captain* Magruder, dar și eforturilor făcute de fiecare om din CBG, datorită cărora ne putem face acum planuri solide. Iar *Major General* Wagner ne va pune în temă cu acestea.

General Wagner a luat locul lui Tarrant la pupitru.

— Mulțumesc, *Admiral*. Nu se întâmplă prea des ca *Marines* să aibă vreo vorbă bună pentru Navy, dar cu siguranță azi e una dintre acestea. Vă spun tuturor, din adâncul sufletului '*Ați făcut o treabă bună*!'

Vă informez că astăzi la 1200 ora locală, MEF II a primit ordine noi. Sunt semnate de Președintele Statelor Unite. Conform acestor ordine, *Second Marine Division* este redirecționată către coasta Norvegiei pentru a efectua o debarcare amfibie în zona orașului Narvik. Trebuie să eliminăm rezistența inamicului din zonă, să capturăm aerodromurile și să izolăm forțele sovietice din centrul Norvegiei, încât să nu mai poată primi întăriri și aprovizionare pe cale terestră sau aeriană.

Gentlemen, Statele Unite se întorc în Norvegia. Ne ducem după ruși, ne ducem în forță, ne ducem ca să învingem.

Apoi Wagner a prezentat planul pentru Operațiunea *Thor*.

CAPITOLUL 24

Miercuri 25 iunie – Joi 26 iunie
1830 Zulu (1930 ora locală), 25 iunie
Debarcarea *Marines*
Vågsfjorden, Norvegia

Norvegia este o țară mică, dar, din punct de vedere militar, una dificilă, fie pentru o invazie, fie pentru apărare. Deși se spune că regiunile nordice sunt reci, umede și sterpe, temperatura poate ajunge vara la 30^{0}C ziua, care durează 24 ore, iar schimbările de vreme sunt rapide și complet imprevizibile. Cu o coastă puternic dantelată de fiorduri adânci, cu ținuturile interioare abrupt muntoase și terenuri accidentate, fără căi ferate la nord de Bodø și doar o singură șosea principală, E-6, care este incapabilă să suporte traficul militar greu, legăturile de transport dintre nordul și sudul țării sunt limitate.

De aceea, forțele sovietice care ocupaseră nordul Norvegiei, erau relativ izolate, total dependente de aprovizionarea pe cale aeriană sau a maritimă. După înfrângerea Grupului de Luptă *Soyuz,* cea mai mare parte a coastei rămânea supusă interdicției prin loviturile aeriene americane, deci reaprovizionarea pe mare devenea teribil de dificilă. Au continuat parașutările din avioanele cargo – marile Iliușin-18D și Antonov-12 *Cub* – ce veneau în zbor peste teritoriile ocupate în Suedia, dar tot mai puține dintre acestea reușeau să se strecoare printre valurile de interceptoare suedeze *Viggen*, sau să scape de trăsnetele rachetelor americane *Phoenix*, lansate de *Tomcat* de la 120 mile din largul coastei.

Cheia oricărei strategii militare din regiune este profilul Norvegiei. Kirkenes, în nordul îndepărtat, se află la peste 1.700 mile de Baltica, dar la Narvik, în capătul enormului Vestfjorden, țara este lată de doar 4 mile.

Narvik. Portul a cunoscut războiul și mai înainte. În 1940, o flotă britanică condusă de crucișătorul *Warspite* a intrat în fiord și a atacat navele germane din radă, scufundând nouă distrugătoare. La peste jumătate de secol după acel moment, Narvik era un obiectiv strategic important care putea bloca traficul militar sovietic. O singură șosea se îndrepta spre est, în Suedia, dar printr-o zonă pustie și dezolantă care nu se afla încă sub controlul forțelor sovietice. Deci, capturarea orașului Narvik, putea izola cu ușurință sudul Norvegiei de partea de nord.

De la Narvik, un șirag de insule apropiate, Lafoten, se extindeau spre sud precum coada solzoasă a unui dragon. Golful dintre Lafoten și continent este Vestfjorden, larg de 60 mile la gura sa. Spre capăt se îngustează rapid, formând Ofotfjorden, unde marea se întâlnea cu Narvik. „Capul” dragonului extins spre nord-

est, era o îngrămădire de insule numite Vesterålen. Între aceste insule vestice și celelalte răspândite mai aproape de continent este Andfjorden. Vagsfjorden se întinde spre sud printre insulele Grytøya și Rolla. În aceste golfulețe adăpostite și fiorduri străjuite de coline și-a fixat locurile de debarcare echipa de planificare a operațiunilor din MEF II, într-un loc unde picioarele dragonului atingeau Coasta zimțată a Norvegiei: Plaja *Verde*, la sud de Harstad; și cele *Roșie* și *Albastră*, la capătul Vagsfjorden, lângă orașul Tennevik.

Invazia a început la ora 0630 în ziua de 25, cu o debarcare preliminară pe Grytøya și Rolla, și pe insula Andøya din Vesterålen. Aceste desanturi, unele cu scafandri luptători, altele helicopurtate sau infiltrări de parașutiști, au fost realizate de forțele *Marines Recon* și de detașamentele Navy SEAL. Obiectivele lor au inclus verificarea căilor de apropiere de plaje, recunoaștere hidrografică, neutralizarea bateriilor de SAM și a radarelor, și, mai ales, capturarea micului aeroport de pe Andøya, care acum era bază pentru MiG-29 sovietice.

Luptele de pe Andøya erau încă în toi când *Mine Countermeasures Squadron* norvegian a intrat în Vagsfjorden puțin după ora 0930 și a început să măture căile navigabile de acces către plaje. *Squadron*ul era format din trei dragoare, două puitoare de mine și o duzină de nave mici, era însoțit de două fregate din Clasa *Perry* și precedat de un *flight* de mari elicoptere MH-53E *Sea Dragon* care remorcau dispozitive Mark 15 pentru îndepărtarea minelor. Colinele abrupte ce înconjurau fiordul răsunau de ecourile bombardamentului executat de unitățile *Marine* și Navy. Avioanele *Marine* cu decolare verticală *Harrier* II și elicopterele de atac *Huey Cobra* atacau în picaj, zburau la punct fix și loveau, spulberând instalațiile inamice și centrele de comandă, vehiculele de pe drumuri și concentrările de trupe.

În urma dragoarelor de mine și a atacurilor aeriene au venit navele amfibii de asalt *Saipan* și *Nassau* și LPD *Austin* și *Trenton*. Portelicopterele *Iwo Jima* și *Itichon* au rămas în larg, trimițându-și unitățile de debarcare cu CH-45 și CH-53. Elicopterele zburau în interiorul insulelor escortate de *Huey Cobra*.

Primii US *Marines* au ajuns pe plajele de lângă Tennevik pe 25 iunie la ora 1630. Erau membrii din 1/25th *Regimental Landing Team*, și au venit la țărm în douăsprezece transportoare blindate amfibii LVTP-7 lansate în apă de LHA-4 *Nassau*. Apoi au venit și mai multe LCU ce au debarcat trupe, *Marine* LAV – *Light Armored Vehicles*-vehicule blindate ușoare – și HMMWV.

Luptele inițiale au fost surprinzător de ușoare și răzlețe. În loc să se răspândească prin teritoriu și să apere fiecare sat, colină și potențială plajă pentru debarcare, sovieticii au părut să mențină o apărare clasică a unor puncte centrale puternice, în jurul Narvik și a aeroporturilor Evenskjer, Andselv și pe Insula Andøya. *Marines* au întâmpinat puțină rezistență, deși artileria ușoară și focul de mortiere din Tennevik a provocat niște pierderi înainte de a fi neutralizat de elicopterele de atac,

dar până pe înserat, Andøya a fost declarată zonă sigură. Cele mai grele pierderi au fost suferite când vânturile puternice și marea montată au răsturnat două LVTP-7, și în timpul luptei dure din portul Harstad din Vagsfjord înainte ca elicoperele *Huey Cobra* să acționeze împotriva apărătorilor cu rachete și foc de tunuri automate. Până la ora 1800, Harstad a ajuns în mâinile americanilor. RLT aduse în interior de elicoptere au securizat secțiuni cheie din rețeaua de drumuri E-6 ce ducea spre nord de Narvik, la Bjerkvik și Fossbakken, iar până seara, cea mai mare parte a peninsulei ce se întindea la vest de continent era controlată de americani. Unitățile de *Marine* au fost poziționate și lângă Narvik, pe colinele de la sud de Bogen, pe latura nordică a Ofotfjorden. Prima luptă serioasă din această zi a avut loc la ora 1830, când vehiculele antitanc din Batalionul 2 LAV s-au confruntat cu un pluton sovietic de tancuri T-72 chiar la periferia orașului Narvik. Patru dintre LAV cu blindajul lor subțire au fost distruse, față de două T-72, dar sprijinul unor *Huey Cobra* care au lansat rachete TOW au spulberat alte șase tancuri sovietice înainte ca acestea să se retragă.

Între timp, *Marines* – o întreagă divizie de vreo 17.000 de oameni – a continuat să fie debarcată pe țărm.

Curând, sovieticii nu s-au mai putut opune lui Navy și *Marines* pentru controlul cerului. Loviturile aeriene executate de A-6 *Intruder* și de *Hornet* au distrus tancurile sovietice de pe drumuri imediat ce *Marine* le raportau pozițiile, iar coloanele negre de fum ce se ridicau din depozitele inamice de combustibil din jurul Narvik arătau că în curând vor avea mari probleme dacă nu vor primi ajutor de undeva.

Era o singură sursă evidentă pentru acest ajutor… și ultima oportunitate rămasă militariștilor sovietici. Flota Baltică rămasă la Bergen, perfect poziționată pentru un atac asupra forțelor *Marine* debarcate la 400 mile spre nord.

La Moscova, Vorobiev și mareșalii au fost de acord că merita riscul. Succesul putea aduce întreaga Scandinavie în mâinile sovieticilor. Era nevoie doar de rapiditate, hotărâre și puțină îndrăzneală.

În seara de 25, la comandamentul lui Vorobiev, mașinăria s-a pus în mișcare.

2030 Zulu (2130 ora locală)
Portavionul sovietic *Kreml*, Flota Baltică *Steagul Roșu*
Marea Norvegiei

Dincolo de hublourile din biroul lui *Admiral* Iuri Vasilievici Ivanov de bordul lui *Kreml*, vântul șuiera și hăulea, primele rafale ale unei furtuni ce venea dinspre nord-vest, iar picăturile de ploaie izbeau sticla. Pe birou, o hartă la scară mare a Norvegiei era desfășurată peste teancurile de hârtii și rapoarte care îl acopereau de obicei. Marcaje cu caractere chirilice făcute clar cu creionul marcau locațiile cunoscute ale navelor și a debarcărilor raportate lângă Narvik ale miilor de US *Marines*.

Ivanov se uita la ordinele ce le ținea în mână, citind din nou cuvintele, digerându-le. Se părea că în Moscova bântuia o altfel de furtună, și mai puternică. Vorobiev era furios pentru că ezitarea și nehotărârea celor din jurul lui Ivanov ar însemna în mod evident sfârșitul carierei sale – într-un fel sau altul. Ăsta cerea imposibilul, se gândea Ivanov. A așteptat până ce *Soyuz* a fost pierdut, iar Khenkin a murit, a așteptat până ce US Marines au debarcat, și abia apoi a trimis… *asta*.

Directivele lui Vorobiev erau explicite. Atacul împotriva operațiunilor americane din zona Narvik în coordonare cu Grupul de Luptă *Kiev* din Flota de Nord. Executarea imediată.

Nu putea fi tolerată nici o întârziere.

Timp de trei zile, Ivanov „ajutase” Flota Baltică pretinzând că asigură blocada rutelor de navigație către Stavanger și Bergen – cele mai mari și importante două orașe aflate încă în mâinile forțelor norvegiene libere. La urma urmei, încă nu era clar cum se va desfășura strategia inamicului, iar cea mai mare parte a consilierilor lui Ivanov considerau că *Marines* americani se îndreptau spre Bergen, unde puteau debarca într-un port amic, după care să se desfășoare pentru a întări rezistența norvegiană.

Veștile că *Marines* au debarcat la Narvik au venit ca un șoc pentru Ivanov – aproape la fel de mare ca și cel provocat de ordinele că trebuie să atace imediat plajele deținute de americani. Dacă *Kreml* și *Soyuz* ar fi acționat în cooperare, forța lor reunită ar fi fost mult superioară lui *Jefferson*, dar Khenkin a irosit oportunitatea atacând înainte de a fi contactat de Ivanov. Acum, portavionului american i s-au raliat cel puțin două nave de asalt LHA *Marine*, mici portavioane, fiecare dotate cu 20 avioane *Harrier* cu decolare verticală. Șansele trecuseră dramatic în favoarea americanilor.

Și ce era mai rău abia urma să vină. Sateliții spion sovietici au descoperit că forțele principale ale flotei americane nici nu au ajuns încă în zonele de debarcare. Portavionul *Eisenhower*, plecat din zona sa de staționare din nordul Atlanticului, se afla încă la 1.000 km spre vest și la nord de Insulele Færöes, în timp ce *Kennedy* era în largul coastei de est a Britaniei, la 1.400 km spre sud.

Totuși, mai era o șansă. Ambele Grupuri de Luptă, *Eisenhower* și *Kennedy*, veneu în viteză, precum proverbiala cavalerie salvatoare, dar vor mai trece cel puțin 24 ore până ce vor ajunge la distanța de unde să poată lansa un atac aerian, iar în acest timp… se puteau întâmpla multe. În zorii zilei de 25, conform ordinelor transmise de Moscova, grupul de Luptă *Kiev* a plecat din zona sa de staționare din Marea Barents și a dublat Capul Nord, îndreptându-se către zonele de debarcare din Narvik. Când navele americane ce escortau Forța *Marine* vor detecta mișcarea lui *Kiev*, cu siguranță că se vor pune și ele în mișcare către nord.

Amiralul flotei ruse asculta vântul și ploaia ce lovea în hublouri. Serviciul meteorologic de pe *Kreml* a prezis că furtuna va dura toată noaptea, asigurând o

excelentă acoperire pentru întreg cursul dintre **B**ergen și Insulele Lafoten. Navigând spre nord cu toată viteza și folosindu-se de furtună ca de un camuflaj, Ivanov considera că-i va putea surprinde pe americani cu *garda jos*. Planul ar putea funcționa. Trebuia să funcționeze. Escortele americane trebuiau să fie atrase de mișcările lui *Kiev* aflat în nord, iar căile de apropiere dinspre Vagsfjorden urmau să rămână libere.

El putea dubla capătul nordic al Insulei Insula Andøya cu *Kreml*, cu puternicele *cruiser* din Clasa *Kirov* – *Tallin* și *Irkutsk* – și cu o duzină de alte nave de luptă mai mici, până… – își consultă harta, urmărind cu un compas coasta norvegiană până dincolo de Lafoten – da! Până mâine, la prânz.

Singurele obstacole posibile de-a lungul acestui drum erau niște vase norvegiene împrăștiate în largul Trondheim – furtuna va avea grijă de ele – și Grupul *Jefferson*, aflat, conform ultimului raport, la ancoră în Vestfjorden. Ivanov s-a încruntat.

Iarăși… mereu *Jefferson*. Se gândi că, mai mult ca sigur, portavionul inamic care crea atâtea probleme va fi atras spre nord. Iar dacă nu…

A zâmbit. Dacă nu… ei bine, capabilitățile aeriene ale lui *Jefferson* trebuie să fi fost drastic reduse după bătălia din această dimineață, iar piloții și ofițerii navei extenuați după o săptămână de lupte grele. Singur, *Jefferson* nu se putea măsura cu Flota Baltică sovietică. Iar când navele acesteia vor ajunge în ancorajul din Vagsfjorden, vor fi suficiente doar câteva ceasuri pentru a reduce forța de invazie americană la o grămadă de epave incendiate înainte de a se scufunda. *Marines* aflați pe țărm vor fi prinși în capcană, cu liniile de aprovizionare dinspre mare tăiate. Va fi – gândea Ivanov cu satisfacție – cea mai mare înfrângere a forțelor navale americane după Pearl Harbor… o înfrângere care va mai degrabă va însemna sfârșitul războiului, decât începutul său. Cu o întreagă divizie de *Marines* forțată să se predea sau să fie distrusă, americanii nu vor mai avea chef de confruntării viitoare. Se vor retrage, iar Scandinavia va rămâne noul bastion al armatei sovietice, o amenințare eficientă împotriva Europei, un monument al triumfului Imperiului Rus asupra Vestului.

Admiral Ivanov a ridicat telefonul care îl conecta cu centrul de Comandă al lui *Kreml*. Ordinele trebuiau date imediat.

0530 Zulu (0630 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Vestfjorden

Din nou, *Jefferson* s-a refugiat într-un fiord norvegian. De data aceasta, adăpostul său se afla în Vestfjorden, o deschidere largă de ape dintre Insulele Lafoten și continent, aflată la 50 mile nord de Bodø.

Luptele de pe țărm continuau, dar rapoartele, în majoritate, erau încurajatoare. În această dimineață la ora 0400, Marines din 2/8th RLT și-au croit drum prin luptă de-a lungul șoselei Riksveg 6, prin Peace Chapel, până în centrul Narvikului. *Marine* LAV au atacat și distrus o coloană de BMP sovietice, și, după o luptă scurtă dar aprigă pe micul aeroport al orașului, Narvik a fost raportat ca fiind securizat. Imaginea generală era încă incompletă, dar rapoartele preliminare au subliniat aportul parțial la victorie al unităților milițiilor norvegiene, forțe de guerilla care au coborât de pe colinele din jurul Narvikului imediat ce navele americane au fost zărite intrând în Vågsfjorden și au atacat pozițiile sovietice cu ferocitatea strămoșilor *berserkers*.

Tombstone, cu noii săi *vulturi* strălucind pe gulerul vestonului kaki, a ciocănit la ușa biroului în care se afla *Admiral* Tarrant.

Acesta stătea împreună cu *Captain* Brandt aplecați asupra unei mese încărcate cu hărți.

— Bună dimineața, *Admiral*, *Captain*. M-ați chemat?

— Salut, *Captain*. Dă-ți fizicu' mai aproape. Avem probleme. Aruncă o privire pe astea.

Îi dădu lui Tombstone un set de fotografii alb/negru. Reprezentau vederea aeriană a unor nave pe mare, fotografiate prin spărturi de nori. Informațiile codate din colț arătau că sunt fotografii TENCAP, făcute cu mai puțin de o oră în urmă. TENCAP –***T****actical* ***E****xploitation of* ***N****ational* ***CAP****abilities* – constituia o resursă importantă pentru comandanții militari americani fiind disponibilă în ultimii ani.

Cândva, fotografiile luate de sateliți erau întotdeauna trimise către NSA prin NPIC (*National Photographic Interpretation Center*) din Washington, D.C., care le distribuia Președintelui și principalilor actori politici. Doar cu mare întârziere – dacă nu chiar deloc – ajungeau și la comandanții din câmpul tactic care le puteau folosi eficient – și care aveau nevoie de ele în timp real. TENCAP a permis acestor comandanți să ceară acoperire satelitară asupra zonei în care acționau, și să primească rezultatele în interval de doar câteva minute.

— Flota Baltică, spuse Tombstone.

A recunoscut masivul portavion sovietic în două dintre fotografii. Îl văzuse pe *Kreml* cu ochii săi, în direct, acum doi ani în largul coastei indiene.

— Astea unde au fost luate?

Brandt și-a încrețit buzele, într-un zâmbet nefericit.

— La mai puțin de 100 mile de aici. Se pare că prietenii noștri ruși năvălesc asupra noastră. Au profitat de furtuna de azi-noapte ca să se strecoare pe lângă coasta

Norvegiei. Presupunem că se îndreaptă spre zonele de debarcare. Pot ajunge acolo până în a doua jumătate a acestei dimineți.

— Escortele *Marine*?

MEF II venise cu o duzină de escorte – câteva fregate, patru distrugătoare cu rachete ghidate și *cruiser*-ul cu propulsie nucleară *Virginia*.

— Pe la miezul nopții, spuse Tarrant încet, Grupul de Luptă *Kiev* a dublat Capul Nord. *Virginia* și cea mai mare parte a navelor de luptă de suprafață au fost trimise spre nord către Fugley Banks ca să-l intercepteze… și ca să evite să fie pironite cu spatele la țărm dacă ei încearcă ceva asupra zonelor de debarcare.

Tombstone și-a închis ochii, imaginându-și situația tactică.

— Golful Leyte.

— Da, a confirmat Tarrant. Doar scara e diferită.

În 1944, pe vremea războiului din Pacific, US *Marines* au debarcat pe țărmuri în Golful Leyte din Filipine. Flota japoneză s-a desfășurat într-un plan complex menit să ademenească portavioanele americane și flota aflată sub comanda lui *Admiral* Halsey din pozițiile ocupate, permițând unei coloane de nave de luptă și *cruisere* japoneze comandate de *Admiral* (*Kaigun-shōshō*) Kurita să atace plajele lipsite de apărare din Leyte.

Într-una dintre cele mai eroice și disperate acțiuni din acel război – *Taffy* 3 – un *squadron* de portavioane ușoare și distrugătoare de escortă aflate sub comanda *Rear Admiral* Thomas Sprague – adică tot ce se afla între Kurita și *Marines* de pe țărmuri – s-au năpustit asupra inamicului. Într-un asalt sălbatic, maritim și aerian, au scufundat două *cruiser* japoneze și l-au avariat pe un altul, dar au pierdut două portavioane de escortă și trei distrugătoare sub bombardamentul puternic al navelor de luptă inamice. Apoi, ca prin minune, forța japoneză net superioară a făcut stânga-n-prejur și a șters-o. Tenacitatea apărării americane l-a convins pe *Admiral* Kurita că se confrunta cu forțele principale ale Flotei americane, așa că a întrerupt atacul chiar în momentul când era… victorios.

— E doar o problemă cu analogia, a subliniat *Captain* Brandt. *Admiral* Kurita nu a știut cu ce se confruntă, nu a știut adevărata putere a *squadron*ului cu care se lupta. Dacă ar fi avut sateliți de spionaj, *Bătălia din Golful Leyte* ar fi avut un alt deznodământ.

— Așa este, a întărit Tarrant. Rușii știu al dracului de sigur ce forță avem și unde se află fiecare navă a noastră. Nu cred că vom reuși să-i surprindem.

— Credeți că se îndreaptă spre țărmurile unde s-a debarcat, a întrebat Tombstone. Sau vin asupra noastră?

— Spre țărmuri, a fost Tarrant categoric. Aproape sigur. *Virginia* se întoarce cu toată viteza în Vågsfjorden, dar nu va sosi decât în cursul după-amiezii. Ike și Kennedy nu vor ajunge în zonă înainte de lăsarea serii. Inamicul cunoaște toate acestea. Vor să se năpustească peste *grunts* și să le-o tragă cât mai au superioritatea. La naiba, dacă reușesc să scufunde transportoarele *Marine*, nici n-o să le pese dacă își pierd întreaga flotă. Pur și simplu ne vor ține de boașe. Vor putea cere un armistițiu, iar noi vom fi nevoiți să-l acceptăm. Vom pierde Norvegia.

— Putem paria că *Kreml* va lansa din mers un atac aerian împotriva noastră, spuse Brandt. Ne putem aștepta la asta, ăă… cam între 0900 și 1100 dimineață. Probabil că ideea lor va fi: dacă ne pot distruge e OK… dar nu se vor opri cu nici un preț înainte de a ajunge la zonele de debarcare.

Tombstone privea în jos la harta ce acoperea masa. Reprezenta Vestfjorden și Insulele Lofoten, cu *Jefferson* adăpostit între ele, cu fregatele și distrugătoarele răspândite în capătul de sud al fiordului ca un ecran ASW.

În afara unor corvete și fregate norvegiene împrăștiate, ei erau tot ce se afla între Flota Baltică Rusă și *Marines*.

— Deci, care-i planul? a întrebat ridicând privirea și zâmbind. Presupun, *gentlemen*, că pregătiți un atac.

— Cea mai bună apărare…, a început Brandt, și toți au izbucnit în râs.

— Am ordonat Grupului de Luptă să iasă din fiord, a spus Tarrant.

Cu degetul a trasat o rută spre sud-vest, pe lângă Insula Værøy, în Marea Norvegiei.

— Lafoten sunt destul de accidentate. O grămadă de munți, iar vremea este încă destul de urâtă. Am putea să-i lovim cu un atac de suprafață înainte de a-și da seama că noi nu ne mai aflăm în locul de ancoraj.

— Ceea ce vrem de la tine, CAG – a subliniat Brandt – este un plan de minimalizare a avariilor lui *Jefferson* în timpul atacurilor inamice suprafață-suprafață și aer-suprafață. Vrem să-l menținem pe *Jeff* departe de confruntările majore, dar e sigur că toată aviația de pe *Kreml* se va năpusti peste noi. *Jefferson* va fi vulnerabil.

Tombstone s-a gândit din nou la *Harpoon* și celelalte muniții pe care le văzuse stivuite aseară pe punți. Următorul atac sovietic asupra portavionului nu va mai fi stânjenit de munții din jurul unui fiord. Dacă punțile lui *Jefferson* erau aglomerate cu avioane ce se reînarmau și realimentau…

Un gând anterior i-a revenit în minte. Poate că testul suprem pentru un conducător era capabilitatea de a-și trimite camarazii, prietenii, la moarte.

— De fapt ar mai fi ceva ce am putea să încercăm. Ar însemna ca *Jefferson* să se aleagă cu oarece avarii, dar le-ar face destule necazuri rușilor.

— S-auzim, hotărî Tarrant.

Tombstone ezită oarecum.

— Ar fi doar o chestie. Vreau să mă implic personal. În aer.

— Adică să conduci atacul aerian? a întrebat Brandt.

— Da, *sir*. Presupun că voi aduna câteva ore de zbor. Cu băieții mei.

Tarrant a dat din cap.

— Cred că ți-ai câștigat acest drept, CAG.

— Mulțumesc, *sir*.

Și Tombstone a început să le expună ideea sa.

Va urma

LEE CHILD

PRIMUL MEU PROCES CU DROGURI

LEE CHILD

PRIMUL MEU PROCES CU DROGURI

Titlul original: *My First Drug Trial, 2013*
Traducerea: Ştefi Todo

A fost înțelept să fumez iarbă înainte să merg la tribunal? Probabil că nu. Acuzația era de posesie a unei cantități importante și prima impresie contează, iar tribunalul e un teatru cu toți ochii pe doar două personaje principale: judecătorul, evident, dar și mai important, acuzatul. Așa că a fost înțelept?

Probabil că nu.

Dar ce opțiuni am avut? Evident, am fumat iarbă în noaptea dinainte. Multă, ca să fiu sincer. Pentru că eram nervos. N-aș fi dormit fără ea. Nu că aș fi încercat să dorm fără, nici măcar o noapte în ultimii douăzeci de ani. Așa că intra în rutină. Am dorit somnul profund al drogaților și m-am trezit simțindu-mă normal. Și arătând și purtându-mă normal, sunt sigur. La micul dejun nevastă-mea n-a făcut niciun comentariu negativ, decât: „Folosește niște Visine, iubitule.” Dar a fost spus fără o îngrijorare reală. Ca un sfat despre cravata pe care s-o aleg. Și pe care eram fericit că o am. Era o zi mare pentru mine, evident.

Așa că m-am bărbierit și mi-am pus picături în ochi, apoi am făcut duș, ceea ce în acea zi am considerat în mod special simbolic. Chiar transformațional. M-am simțit ca și cum aș fi curățat reziduurile de ceară, pe care numai eu le puteam vedea, din păr și de pe piele. S-a dus prin scurgere și m-a făcut să mă simt proaspăt și curat. Un bărbat nou, iarăși. Un bărbat inocent. Am stat în dușul fierbinte un minut în plus și, pentru a milioana oară, pe jumătate m-am hotărât să renunț. Iarba nu creează dependență. Nu există o componentă fizică. Totul e în puterea mea. Și știam că aș putea.

Acel sentiment a durat până mi-am pieptănat părul. Lumina din baia mea părea rece și mată. Mă cuprindea plictiseala din zilele de demult. Problema este că după ce ai stat la Ritz nu vrei să te întorci la Holiday Inn.

Aveam de pierdut o oră. Procesele nu încep niciodată mai devreme. Am considerat că e timpul pentru a revizui unele probleme. Nu te poți aștepta ca avocații să vadă totul. Un bărbat trebuie să-și asume responsabilități. Așa că m-am dus în biroul meu. Pe masă era o pipă. În cea mai mare parte era înnegrită, dar mai erau niște bucățele nearse.

Am deschis primul dosar. Mi-au dat copii după toate, bineînțeles. Toate materialele descoperite. Toate pledoariile, depozițiile și martorii. Eram familiarizat cu faptele, firește. Și, în mod obiectiv, nu arătau bine. Orice analist uscățiv de la televiziune ar putea comenta: *Lucrurile nu arată bine aici pentru acuzat.* Dar existau posibilități. Undeva. Trebuiau să fie. Câte lucruri merg exact cum au fost plănuite?

Bucățile nearse erau grase și rotunde. În sertar era o brichetă. Știam asta. O chestie galbenă de la o benzinărie. Nu mă puteam concentra. Nu cum trebuie. Nu în felul în care aveam nevoie. Aveam nevoie de acea stare specială, elevată pe care o cunoșteam prea bine. Și era la îndemână.

Iresponsabil, să fiu drogat la primul meu proces cu droguri.

Iresponsabil, să mă pregătesc în timp ce nu mă simțeam în formă maximă.

Corect?

Am ținut bucățelele cu unghia degetului mic și am îndepărtat niște cenușă de pe ele. Am aprins bricheta. Fumul avea gust uscat și stătut. L-am ținut înăuntru, am așteptat și am așteptat, iar apoi a apărut euforia. Doar minusculă. Am simțit fiorii mărunți, mai întâi în piept, lângă plămâni. Am simțit că fiecare celulă din corpul meu flutura și se umfla. Am simțit lumina strălucind și mi-am simțit capul clar.

Bucățele nearse. Nimic nu trebuie risipit. Ar fi criminal.

Analiștii uscățivi ar spune că slăbiciunea în cazul procuraturii a fost raportul de laborator privind substanțele confiscate. Dar slăbiciunea era un cuvânt relativ. S-ar aștepta la o condamnare.

Ar spune că slăbiciunea în cazul apărării a fost totul.

Nu are rost să meargă mai departe.

Era o șină de cale ferată, dreaptă și sigură.

Nu mai era nimic de făcut pentru a echilibra orele dimineții.

Am pus pipa înapoi pe birou. În sertar erau agrafe de hârtie. În spatele meu pe un raft era un vas de porțelan cu marca *Stash*[1]. Mi-l cumpărase fratele meu. Ironic, presupun. În el era o pungă plină cu iarbă din Long Island. Crescută din semințe de la Amsterdam, într-un câmp abandonat de cartofi, destul de aproape de un cartier de vile din Hampton pentru a descuraja elicopterele poliției. Bogaților nu le place gălăgia, decât dacă o fac ei.

Am luat un agrafă din sertar, am desfăcut-o și am folosit-o pentru a curăța pipa. Doar o treabă gospodărească în acel moment. Ca și încărcarea mașinii de spălat vase. Trebuie să controlezi sarcinile mărunte. Am făcut o mică grămadă conică de cenușă și cărbune pe un șervețel, apoi am înfășurat șervețelul și l-am aruncat în coșul de gunoi. Am suflat în pipă, tare, ca un războinic pigmeu în junglă. Ultimele fragmente de pulbere au ieșit, au plutit și s-au așezat.

Curat.

Gata de plecare.

Până mai târziu, bineînțeles. Pentru că exact atunci acele mici bucăți nearse își făceau datoria. Eram la un centimetru deasupra pământului, simțindu-mă grozav. Pentru moment. Într-o oră, voi cădea înapoi pe pământ. Sincronizare bună. Voi avea ochii limpezi și spatele drept, gata pentru orice îmi rezervă ziua.

Dar va urma o zi lungă. Niciun dubiu. O zi lungă, grea, sub presiune, neajutorat, nedespăgubit. Și nu puteam face nimic în privința asta. Nu eram chiar aşa de idiot ca să merg la un proces pentru posesie cu o pungută în buzunar. Nu că ar fi existat vreun loc unde puteai fuma ceva. Nu într-o instituție publică. Totul făcea parte din prăbușirea societății. Nicio înțelegere, niciun confort. Nicio bucurie.

[1] În engleză: marfă, stoc, provizii.

Mi-am rotit scaunul și m-am întins spre raftul cu vasul. Doar pentru o privire. Ca o promisiune că Ritz mă va aștepta după zilele din Holiday Inn. Am ridicat capacul, am scos punguța și am scuturat-o. Verde mat, umbre de maro, uscat și ușor crocant. Gata pentru o combustie instantanee. Un gust mai aspru în felul ăla, din experiența mea, dar cu acțiune mai rapidă. Și timpul urma să conteze.

M-am hotărât să încarc pipa acolo și atunci. Ca să fie gata pe mai târziu. Nicio amânare. În ușă, bricheta aprinsă, ușurare. Sincronizarea era totul. Am sfărâmat iarba, am pregătit pipa și am pus iarba grămadă. Am pus vasul pe birou și mi-am lins degetele.

Sincronizarea era totul. De acord, n-ar trebui să fiu drogat la tribunal. Înțelegeam. Altfel ce ar spune lumea? Nu urma să am un rol prea important. Nu în prima zi, oricum. Toți se vor uita la mine din când în când, dar atât. Era mai bine fiu prudent, de acord. Dar decalajul mă îngrijora. Bucățelele nearse își vor pierde efectul cu mult înainte să ajung în centrul orașului. Ceea ce era ineficient. Cine își dorește cu douăzeci de minute de mizerie mai mult decât e strict necesar?

Am luat bricheta. Nimeni în lume nu știe mai bine ca mine cum arde o iarbă bună. Flacăra atinge stratul superior, se face maro și se înnegrește, iar tu inspiri direct și ții, ții, ții, fumul iese din nou, iar tu mai ții și mai mult, și expiri, și euforia e acolo. Și încă mai ai nouăzeci de procente rămase în pipă, neatins, puțin uscat. Poate nouăzeci și cinci de procente. Aproape ca și cum nu fumezi deloc. Doar o trecere cu bricheta. Numai un gest.

Și fără acel gest, cu douăzeci de minute de mizerie mai mult decât e strict necesar.

Ce se presupune că ar trebui să facă un bărbat?

Am aprins bricheta. Mi-am regăsit liniștea. Am ținut fumul adânc înăuntru, aspru și cald și reconfortant.

A intrat soția mea.

— Isuse, a spus ea. Astăzi, dintre toate zilele.

Așa că a fost vina ei, sincer. Am expirat prea repede. Nu am obținut tot ce se putea.

— Nu-i mare lucru, am spus.

— Ești dependent.

— Nu e dependență.

— Emoțional, a spus ea. Psihologic.

Asta era o chestie de-a femeilor, presupun. Un bărbat, dacă are o piatră în pantof, o scoate, nu? Cine umblă toată ziua cu o piatră în pantof?

— Nu se va întâmpla nimic încă vreo oră, am spus.

— Nu-ți permiți să adormi. Nu-ți permiți să fii aerian. Înțelegi asta, da? Te rog spune-mi că înțelegi asta.

— Nu e nimic, am spus.

— Vor exista consecințe, a spus ea. Suntem bine acum. Nu ne permitem să pierdem totul.

— Sunt de acord, suntem bine. Întotdeauna am fost bine. Așa că nu-ți face griji.

— Astăzi, dintre toate zilele, a spus ea din nou.

— Nu e nimic, a spus eu iar. Am întins pipa. Uită-te.

S-a uitat. Exact cum am prezis. Stratul de deasupra puțin ars, restul neatins dar puțin uscat. Nouăzeci și cinci de procente încă acolo. O gură de aer proaspăt. Greu de spus că înseamnă fumat.

— Cu asta gata, bine? a spus ea.

Eram absolut de acord, doar că m-a făcut să pierd primul moment prețios. Și voiam să mă sincronizez bine. Asta era tot. Nu mai mult, nu mai puțin. Voiam să fiu pregătit cânt tipul gras în uniformă striga *Ridicați-vă!* Dar nu înainte. Nu avea sens să fiu gata mai devreme. Niciun sens.

Soția mea a petrecut un minut greu uitându-se la mine, apoi a ieșit din nou din cameră. Mașina trebuia să vină cam în douăzeci de minute. Drumul până în centru va dura alte douăzeci. Plus alte douăzeci învârtindu-ne pe-acolo până să înceapă toată treaba. În total o oră. Respirația întreruptă ar fi trebuit să mă susțină. Eram sigur de asta. Așa că încă una ar înlocui-o. Poate o versiune puțin mai mică, pentru a ține cont de scurta trecere a timpului. Sau poate o versiune puțin mai mare, pentru a compensa deranjul. Mi-a fost stricat ritmul. Ritualul este important, iar interferențele pot fi disproporționat de distructive.

Am aprins din nou. Bricheta galbenă. O flacără galbenă, fierbinte, și pură și stabilă. Problema e că a doua tură arde mai bine. Ca și cum stratul acela uscat de mai jos e pregătit și așteaptă. Își cunoaște soarta și e gata să coopereze pe loc. Fumul a ieșit ca un nor și a trebuit să inspir adânc ca să-l prind pe tot. Și, a doua oară, iarba nu se stinge așa repede. Continuă să mocnească, așa că a doua inspirare e necesară. Nimic nu se pierde, totul se transformă.

Apoi a treia respirație.

Și atunci am știut că sunt bine. Voi trece cu bine peste ziua asta. Am salvat situația pentru azi. Nu era niciun pericol să adorm. Nu voi arăta aerian. Eram strălucitor, alert, vibram, vedeam lucrurile corect, deschis la orice, magic.

Am inspirat a patra oară, ceea ce a implicat din nou bricheta. Fumul era gri și subțire și instantaneu satisfăcător. Puteam simți crescând rădăcinile părului meu. Foliculii se zbăteau în activitatea lor microscopică. Puteam să-mi aud vecinii pregătindu-se pentru serviciu. Putere și claritate absolută peste tot. Îmi simțeam șira spinării ca de oțel, caldă și dreaptă și fermă, cu creierul comandându-i mișcările în sus și în jos prin interiorul tubular misterios, rapid, precis, logic, țintit.

Funcționam.

Funcționam foarte *bine*.

A patra respirație, apoi a cincea. Era o mulțime de iarbă în pipă. Am îndesat-o destul de bine. O tratație la întoarcerea acasă, vă amintiți? Asta fusese intenția. Nu o tratație de dimineață. Dar era acolo.

Așa că am fumat-o.

M-am simțit bine în mașină. Cum putea să fie altfel? Eram gata să mă lupt cu lumea. Și capabil de asta. Traficul părea să se fi retras din fața noastră și toate semafoarele aveau culoarea verde. Totul e posibil, iubito. Un tip ar trebui să se ridice mereu până la maximul capacităților sale. Altfel se înșală singur. El datorează lui însuși și lumii cea mai bună față a sa, iar cum ajunge acolo este problema lui.

M-au dus înăuntru pe o ușă privată, deoarece holul public era o grădină zoologică. Tocurile mele se auzeau pe dale, rapide, și ritmice, și cu autoritate. Stăteam drept, cu umerii trași în spate. M-au lăsat să aștept într-o cameră. Puteam auzi mulțimea prin ușă. Un bâzâit slab, tensionat. Toți așteptau intrarea mea. Sute de ochi, așteptând să mă mișc.

— E timpul, a spus cineva.

Am deschis ușa din mijlocul sălii de judecată. Am văzut avocații și spectatorii și jurații. L-am văzut pe avocatul apărării la masa lui. Tipul gras în uniformă a strigat:

— Ridicați-vă!

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI ALE LUI RODOLPHE DURANT

Aventuri interbelice

LÉON NEGRUZZI

GANGSTER

EXTRAORDINARELE AVENTURI
ALE LUI RODOLPHE DURANT
1933

În româneşte de BEN CORLACIU şi
DANA KONYA-NEGRUZZI

EPISODUL IV

Capitolul IX

ÎN CARE SE VEDE CUM VINUL ÎNDULCEŞTE MORAVURILE

Pe aeroport. Un cer albastru, fără vînt, anunță o vreme frumoasă. În costum de aviatoare, rezemată de aripa unui avion superb, proprietatea lui John, Jenny se lasă fotografiată. Surîde, în timp ce reporterii se agită pe dinaintea ei, cu aparatele lor fotografice. Ceva mai încolo, John se plimbă, cu paşi nervoşi! Pare să fie îngrijorat, iar nicidecum în largul său. Exact pe dos decît Jenny. Evită din răsputeri să dea ochi cu reporterii, care ar vrea să-i smulgă un interviu. John se simte, însă, prea palid, ca să se încumete să apară în fața lor. Această lungă plimbare prin văzduh nu-i prevesteşte nimic bun şi o ură de moarte îl cuprinde împotriva lui Macone, care-l obligă s-o înghită şi pe asta. Aşa încît, la fiecare pas pe care-l face, îşi jură să termine cît mai repede cu acest ”individ scîrbos”.

*

Jenny se urcă în avion, în timp ce John se apropie încet, parcă în silă, de monstrul care-l aşteaptă, nerăbdător, cu aripile întinse.

Ajuns lîngă aparat, se uită la el cu neîncredere şi abia îndrăzneşte să-l atingă. Jenny îi face semn, din carlingă, să urce lîngă ea. John se urcă, apoi, pretextînd că-l doare rău capul, coboară şi reîncepe să se plimbe de colo-colo. Nepricepînd de ce patronul are o figură atît de descompusă, pilotul îl priveşte

cu ochi curioşi. S-a întîmplat ceva grav? Cu toții se gîndesc că înfățişarea aceasta, de om înfrînt, se trage de la moartea recentă a atîtor complici şi mai ales a lui Walter. Căci nimeni nu-şi imaginează, nici măcar o clipă, că lui John îi e frică să se urce în avion.

*

Nerăbdătoare, Jenny coboară şi se apropie de soțul ei:

— John, de ce nu vrei să te urci?

— Mă doare capul, rău de tot.

— Minți: ți-e frică.

— Şi dacă?

— Nu ți-e ruşine?

— Fireşte, nu mi-e ruşine.

— Haide, vino! Te rog.

— Nu, nu vin.

— Dragul meu, trebuie să vii. Uite cîtă lume e aici. Haide, nu fi caraghios, ce-au să creadă toți oamenii ăştia? Hai, urcă-te, altminteri le spun că nu eşti tu John.

— N-ai decît, nu mă urc.

— Dacă le spun, te linşează.

John se făcu şi mai palid. Nu se aştepta la un asemenea răspuns.

— Ai să mi-o plăteşti scump.

— Vrei să te denunț?

— Nu, uite că vin.

Apucîndu-se din nou, cu amîndouă mîinile, de curajul său nestatornic, o urmă pe Jenny, cu surîsul pe buze. Ziariştii dădură năvală. El le ținu piept.

— Aşadar, patroane, plecați în California, la Macone?

— Nu merg la Macone, răspunse John. Şi, apoi, mă priveşte. Adică, nu vreau să merg la Macone.

Jenny se sui în avion, în timp ce John ținea cu desperare să prelungească discuția cu ziariştii.

— Vreau să mă odihnesc la soare, înainte de lupta finală, continuă el, întîrziind asupra fiecărui cuvînt. Vreau să spun, lupta care va hotărî soarta duşmanului meu, Macone. Vreau să spun, în cursul căreia va părăsi această lume.

Nemaiputîndu-şi stăpîni nerăbdarea, Jenny coborî din nou, ca să-şi grăbească bărbatul.

— Haide, vino, s-ar putea să izbucnească o furtună şi n-ar fi deloc plăcut.

Aceste ultime cuvinte fură decisive pentru John, care mai că se grăbi să ajungă în carlingă.

— Şi acum, la drum! strigă el, cu o exaltare prefăcută.

Elicea se învîrtea, motorul uruia, dovedind puterea cea mai sigură.

Zgomotul era atît de infernal, atît de măreț, încît îi înghiți lui John întreaga frică. Simți, deodată, cum se umflă de speranță şi curaj. Brusc, motorul îi dădu tinerețea înapoi, iar cînd avionul se avîntă spre cer, era plin de

entuziasm.

*

Pasărea nichelată scînteia sub săgețile de aur ale soarelui californian, plutind pe deasupra coastei Pacificului. Oceanul era de un albastru cum John nu mai văzuse şi doar pe părinții săi îi auzise lăudîndu-l, cînd vorbeau despre Coasta de Azur. Niciodată, însă, nu şi-ar fi putut închipui o asemenea splendoare, un cer atît de pur, o astfel de mare.

Avionul se aşeză în mijlocul unui şes, care vibra de căldură şi de viață, John sări, voios, din carlingă. Era vrăjit de călătorie şi de ținutul în care se afla, iar în forul său interior îi mulțumea lui Macone că-l forțase să dcscopere două lucruri atît de frumoase: superioritatea avionului şi măreția Californiei.

Jenny era la fel de încîntată, ca şi el, dar se gîndea mai ales la petrecerea pe care Macone urma s-o dea a doua zi. Cunoştea foarte bine California. Aşa că, pentru ea, nu existau surprize. În afară de asta, entuziasmul ei, în fața naturii şi în fața măreței forțe a avionului, nu-l atingea pe acela al bărbatului. Pentru ea, însemna mai degrabă o distracție plăcută.

Astfel că, atunci cînd John se aruncă de gîtul ei şi o sărută, nu cu pasiune, ci cu recunoştință, ea rămase aproape rece.

— Mulțumesc, Jenny, că m-ai silit să plec, zise el. Îți mulțumesc că m-ai forțat să mă urc în aparatul ăsta admirabil şi m-ai adus în țara cea mai sublimă din lume.

— Aş! La fel e şi pe Coasta de Azur.

— Dar eu, mărturisi el, n-am văzut niciodată Coasta de Azur. N-am ieşit niciodată din Paris şi din împrejurimile lui.

Ea rîse din toată inima. Americanii călătoresc atît de mult, şi încă de la vîrsta cea mai fragedă, încît ei nici măcar nu-şi pot imagina că, mai întotdeauna, un francez trăieşte şi moare în acelaşi oraş, adesea oraşul părinților săi.

— Mergem la Beverly-Hills sau la Los Angeles? întrebă Jenny. Los Angeles e un oraş mare. Beverly-Hills e la țară. Dar asta, țin să te anunț, nu înseamnă că Beverly e un sat. În realitate, e tot un oraş, şi chiar destul de mare. În America nu mai există sate.

John era atît de sătul de oraş, încît se hotărî numaidecît pentru satul trucat.

Un automobil elegant, de astă dată neblindat, îi duse la Beverly-Hills.

Pe tot lungul drumului, John se uită, uimit, cînd la marile case pierdute în parcurile imense, cînd la micile dar încîntătoarele vile în stil spaniol care, în întregime albe, surîdeau în soare şi cotcodăceau odată cu găinile.

De multă vreme nu se mai simțise John atît de bine. Totul îi plăcea, totul îl minuna, chiar şi lipsa de bun gust. Ar fi putut să rămînă şi să trăiască aici, toată viața, cu bani puțini, fără nici un fel de ambiție, fără să se mai gîndească nici măcar o clipă la Macone. Cel puțin aşa credea el.

— Aici aş vrea să trăiesc. Cu tine, Jenny.

— Aş, de unde! replică ea. Prefer marile oraşe. Şi, în orice caz, cu altul, nu

cu tine.

— Într-o vilă din astea mici, continuă John. Aş vrea să am şi eu una.

Jenny izbucni în rîs.

— Dar uiți, iubitule, că ai aici trei palate, dintre care unul magnific. Cel mai frumos din toată țara, dacă nu din toată America de Nord.

— Vorbeşti adevărat?

— Dar bineînțeles. Acolo şi mergem. De asta te-am şi întrebat dacă preferi Los Angeles sau Beverly-Hills. Căci şi la Los Angeles avem o casă mare, cu o grădină imensă. Fireşte, aceea din Beverly-Hills e de o mie de ori mai somptuoasă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Voiam să-ți fac o surpriză.

— Cît eşti de drăguță! Te ador, Jenny.

Acum nu mai erau înconjurați decît de pomi.

O sumedenie de grepuri, sori în miniatură, rîdeau în hohote printre lămîi şi portocali. John îi privea şi rîdea laolaltă cu ei. Era fericit, în fața acestei privelişti naturale, şi se şi gîndea la frumoasele plimbări pe care le va face, însoțit de Armand, ca şi la sărutările voluptuoase cu care, sub pomii aceştia, o va copleşi pe Jenny. Se plimbase adeseori, la Paris, împreună cu prietenii săi, prin pădurile de la Boulogne sau chiar prin parcul Luxembourg. Dar poate exista vreo comparație între această natură înflăcărată, plină de viață, şi aceea, mohorîtă şi artificială, a Parisului?

— Aici, zise el, Armand ar face poezii frumoase.

— Dacă ai şti cît de puțin mă interesează în clipa asta... Nu ştiu măcar dacă toaletele mele vor ajunge în bună stare. Mă gîndesc şi ce rochie trebuie să pun mîine la bal. Tu ce zici?

— Ei, aş!

— Cum, adică, ei, aş? Nu te interesează nici măcar cum voi fi îmbrăcată, şi pretinzi că mă iubeşti?

— Dar eu nu mă pricep.

Jenny îi întoarse spatele şi nu mai zise nimic. Părea furioasă şi prefera să se uite mai curînd la cer, decît la natura pe care John o admira atît de mult.

— Pune-ți, de exemplu, rochia albă, încercă John, cu timiditate.

Ea se prefăcu că n-a auzit nimic şi deschise un ziar. Automobilul se opri dinaintea unui parc imens, din adîncul căruia un mare castel răsărea printre arbori. Poarta parcului se deschise şi maşina intră încet.

— E asta proprietatea noastră?

Orice întrebare din partea lui John era însă zadarnică. Jenny nu voia să răspundă şi stătea mai departe îmbufnată într-un colț al maşinii.

Automobilul străbătu aleile, care, străjuite de lămîi şi portocali, treceau prin mijlocul unor minunății de flori, apoi ajunse în fața unui palat care, spre adînca uimire a stăpînului său, semăna leit cu Marele Trianon.

Trei servitori se repeziră şi-i ajutară, întîi pe John, apoi pe Jenny, să coboare. Era mulțumit să se uite la tot ce vedea, cînd Jenny se îndură, în

sfîrşit să-i vorbească.

— Nu uita, că nu vii aici prima oară. Ai mai fost adeseori.

— Nicidecum. E prima dată.

— A fost celălalt, idio...

— A, da, pricep! Servitorii sînt aceiaşi?

— Nu. I-am schimbat. Ceilalţi erau nişte hoţi.

Intrară în castel. Era atît de vast şi de luxos, încît John nu se simţea deloc în largul său. Parcul, însă, îl îmbia şi-l aştepta cu nerăbdare. Şi, în timp ce Jenny se ducea direct în camera ei, ca să-şi aleagă rochia pentru a doua zi, John dispăru în grădină.

*

În faţa castelului lui Al. Macone se opreau cele mai elegante maşini. Transportat din Franţa, piatră cu piatră, castelul acesta, din împrejurimile Parisului, fusese odinioară celebru sub numele de castelul Pierrefonds. Chiar şi acum, aici, în acest parc, în care nu mai era decît un cuib de bandiţi, încă mai vorbea despre măreţia prăbuşită a unui moment de civilizaţie.

Sub farurile multicolore, care iluminau arborii, parcul era aidoma unui tărîm vrăjit, din basme.

Jenny descinse din cel mai frumos automobil, un Hispano din lemn de trandafir. Se decisese pentru rochia albă, după sfatul lui John. Rochia, dealtfel, îi venea foarte bine.

Primii locotenenţi ai lui Macone o primiră ca pe a regină. Cît despre Macone, după cum o anunţase, nu era acolo. Mirii veniră în întâmpinarea ei. Ginerele se înclină, iar mireasa făcu o reverenţă. Tocmai ieşeau de la celebrarea căsătoriei religioase, amîndoi fiind catolici fervenţi.

Republica era reprezentată printr-un ministru, prin senatorul Smith şi prin cîţiva deputaţi. Şeful poliţiei din Los Angeles, Wallace, era şi el acolo şi petrecea împreună cu locotenenţii lui Macone, aceiaşi care, cu cîteva zile mai înainte, îi asasinaseră pe cei mai mulţi dintre oamenii lui John.

Un supeu simplu, dar poate unic în analele gastronomice ale Americii de Nord, fericea pînă şi pălătuşurile cele mai delicate ce s-ar fi putut rătăci printre nuntaşi.

În vederea acestui festin, Macone adusese din Franţa o sută de bucătari, avînd în fruntea lor zece şefi vestiţi. Era un lucru ştiut de toată lumea, aşa încît, cu mult înainte de ora supeului, toţi convivii se găseau adunaţi în jurul meselor răspîndite printre arbori. Cu atît mai mult, cu cît Macone nu dăduse dispoziţii să fie servite cocteiluri.

Fură servite păhărele cu vin de Xeres, importat direct din Spania, dar nici un chip nu se destinse de plăcere. Acestui vin, doldora de soare, nu-i dădu nimeni preţuirea ce i se cuvenea. Ar fi preferat cu toţii, desigur, cocteilurile. Astfel că supeul fu precedat de o dezamăgire.

Odată aşezată toată lumea, îşi făcură apariţia icrele negre din România, mult superioare celor din Rusia, în compania stridiilor de Marennes, încă vii, în ciuda marii depărtări din care erau aduse. Un vin de Vouvray, fără egal, le

deschidea calea, iar un reprezentant al poporului merse pînă la trei duzini, în timp ce ceilalți, mai puțin antrenați, rămăseseră sub această cifră. După stridii, o cremă bearneză, acea supă catifelată, cu opalescențe de smarald, își luă misiunea de a pregăti viitoarea poftă de mîncare şi următoarea digestie. Din nefericire, i se acordă prea multă onoare. Drept pentru care, atunci cînd păstrăvul-crăişor, zis: *à la gentillomme,* îşi făcu apariția în fața ministrului, acesta se văzu obligat să-l înece într-o sticlă întreagă de Chablis veritabil, din care în Europa nu se mai găseşte. Astfel putu să înghită - dar ştia să-l şi aprecieze? - acel peşte subtil, care zîmbea atît de ispititor dintre ciupercile umplute cu vîrfuri de sparanghel, gratinate, şi dintre şnițelele de homar.

Celor ce lucraseră prea mult cu aceste bunătăți, să le vină rău nu alta, căci greul supeului, fazanul umplut, flambat în vîlvătăile coniacului şi însoțit de vinul roşu, sublim, de Bordeaux, se şi arătă pe masă. Grație bordoului, se duse şi el, aşa cum şi bordoul răposă, grație renumitului fazan. Şi îşi făcu, atunci, reverența, încadrat în frunze de salată verde, ficatul de gîscă, în fruntea unui batalion de nobile vinuri din Burgundia şi Rhone. Această armată nu rezistă, probabil, multă vreme, căci intră în joc şampania pe care Macone o comandase direct de la un mare senior german, care făcuse războiul - împingînd pe masă un sufleu ciudat, invenție a şefului general al bucătarilor. După care, brînzeturi sosite cu avionul din Franța veniră să uşureze digestia, chemînd la timp spiritualul coniac Louis-Philippe, pe care îl dădură peste cap, cu barbarie, în felul băutorilor de cocteil. Cîțiva deputați prohibiționişti se ocupară cam prea mult de acest coniac. Cît despre şampanie, continuă să curgă toată noaptea.

Opt dintre cele mai bune orchestre de jazz ale Americii delectau urechile nuntaşilor. Focuri de artificii brăzdau într-una cerul.

Jenny era bucuroasă şi fericită de strălucita primire ce i se făcuse. Toți bărbații îi dădeau tîrcoale, iar ea era, netăgăduit, cea mai frumoasă dintre toate femeile. Se lăsa curtată, răspundea în dreapta şi în stînga, descrețea fruntea tuturor celor din preajmă, astfel încît, după o jumătate de oră, toată lumea căuta să facă cerc în jurul ei.

Nici o vorbă despre crime sau despre prohibiționism, în această adunare de gangsteri: nimeni nu vorbea despre poliție, nimeni nu făcea vreo aluzie nici măcar la cea mai măruntă aventură. Prin diferite colțuri, se discuta politică externă, senatorii vorbeau despre femei frumoase, alți gangsteri despre ultima carte franțuzească cu privire la America, în fine, polițiştii discutau despre astronomie.

Toată lumea se distra la nebunie şi fiecare sfert de oră aducea o nouă surpriză care stîrnea admirația tuturora.

Gangsterii nu băură mult, numai atîta cît să nu facă notă discordantă. Singuri, deputații şi polițiştii începură să se rătăcească, mai mult sau mai puțin, prin viile Domnului.

Petrecerea durǎ toată noaptea. Pe la ora cinci de dimineață, cei ce nu se mai țineau pe picioare fură transportați acasă. Printre cei dintîi, trebui să

plece de la fața locului bravul senator Smith, în compania şefului poliției, el însuşi „în avansată stare de ebrietate”.

*

Către ora şapte, Jenny fu condusă la castelul ei de către primul locotenent al lui Macone. Era ca şi vrăjită, căci de multă vreme nu mai avusese prilejul să se distreze atît de bine şi să fie atît de anturată şi de respectată. Zorile se înălțau la orizont, cînd Hispano-ul se opri în fața Trianonului lui John. Obosită, Jenny se duse direct în camera ei. Ațipi, în momentul în care John primea în plină față zîmbetul fără seamăn al soarelui. El, dealtfel, nu se gîndea nici o clipă la ea şi părăsi Trianonul, ca un perfect celibatar.

Făcu înconjurul proprietății sale, apoi sări gardul, părăsind parcul, şi o luă din loc spre Beverly-Hills.

Era o vreme atît de frumoasă, încît creierul său greoi se pomeni aproape inteligent. John, însă, nu-l băgă în seamă: prefera să tragă în piept, cu nesaț, aerul proaspăt.

Mari şi frumoase, grepurile atîrnau în razele soarelui, în timp ce portocalele erau geloase pe asemănarea dintre verişoarele lor şi luminosul astru.

John hoinări astfel, între cer şi pămînt, mai bine de o oră. Nu mai ştia nici măcar unde se află. Pur şi simplu, se plimba, fără să se gîndească la nimic, plin însă de meditații posibile, asemeni acelui celebru filosof căruia îi plăcea - nu fără motiv - să facă zilnic aceeaşi plimbare.

John nu gîndea. Căci la ce ar fi putut să cugete, dacă nu la Macone? Or, nu ținea deloc să se gîndească la el. Macone, evident, n-avea cum să fie prea departe, întrucît se afla şi el la Beverly-Hills. Dar asta nu-l interesa pe John. Ar fi putut să se gîndească la Jenny, însă nici la ea nu ținea să se gîndească, deoarece - nu ştia din ce cauză - de fiecare dată, cînd se gîndea la ea, îi apărea în minte şi Macone.

Nici vorbă, deci, să mai cugete. Ceea ce se şi întîmplă, iar lucrul acesta îi dădu o mare fericire, o mare uşurare, minunată senzație a vidului, ca şi cînd trupul său cedînd în fața nevoilor spirituale, s-ar fi retras din el, ducând cu sine însăşi substanța gîndirii.

Capitolul X

ÎN CARE SE VEDE CĂ E MAI BINE SĂ MANÎNCI CA LUMEA

Era ora şase şi jumătate, seara, cînd John fu introdus la primarul din Los Angeles. Întreaga familie a înaltului funcționar, ca şi şeful poliției, care făcea parte dintre invitați, se grăbise în întîmpinarea acestui *guest of honour*[1] al casei.

La cinci minute după sosirea gangsterului, dineul era servit. Paharele de apă, cu cuburi de gheață în ele, se uitau de pe masă, cu răceală, la chipurile

[1] Oaspete de onoare (engl.)

şterse ce se instalau în fața lor. Nici cocteil, nici vin. Lui John, care avea oroare de apă, nu-i prea venea la îndemână. Dar nu îndrăznea să ceară nimic de băut acestei familii puritane, care respecta legile țării.

Primarul era un bărbat bine făcut, complet bărbierit, încă tînăr. Ochii săi albaştri şi bulbucați păreau adesea că privesc în gol. Rîdea din toată inima şi din orice.

Nevasta lui, uscățivă, cinstită şi ambițioasă, vorbea puțin, atîta cît cerea politețea, şi nu era simpatică decît atunci cînd se uita la soțul ei. Ochii, atunci, îi deveneau deodată languroşi, revărsîndu-şi dragostea asupra trupului masiv al primarului. Se spunea că e din cale afară de inteligentă, iar gurile rele pretindeau că ea conduce primăria: bărbatul ei îi cerea întotdeauna sfatul, nimic nu se făcea fără consimțământul ei.

Cei doi soți aveau o fiică, în vîrstă cam de şaisprezece ani. Era o fată drăguță, însă autoritatea mamei sale o strivea, o strîmtora atît de mult, încît tot timpul mesei, rămase mută şi mîncă foarte puțin, cu nasul în farfurie.

Cît despre Wallace, şef al poliției, zdravăn băutor şi om de viață, suferea şi el, ca şi John, de lipsa alcoolului, dar nu îndrăznea să se plîngă. Mîinile lui late se întindeau cu lăcomie după pîine, spre marea deznădejde a amfitrioanei, care nu voia să înțeleagă că, pentru a întreține o asemenea corpolență, e nevoie de o hrană bună şi îmbelşugată.

Masa era servită de o subretă nemțoaică.

La început, John încercă să discute despre politică. Fraza i se înecă într-o groaznică supă de roşii. Nu insistă. Şi, dealtfel, în jurul acestei mese, singură tăcerea nu era jenantă.

După supă, cinci minuscule felii de friptură în sînge se rostogoliră în respectivele cinci stomacuri.

— Îmi place mult oraşul dumneavoastră, aruncă John, cu timiditate.

— Well, you now...?

Primarul îngăimă, la rîndu-i, un început de frază. Numai că se văzu imediat întrerupt de privirea mai întîi severă, apoi tandră, a soției sale. Tăcut, ca şi ceilalți, dar chinuit de foame, Wallace se mărginea să-i arunce subretei nemțoaice o privire iscoditoare. Aceasta îi răspunse printr-un rictus îngrozitor, aşa încît surîsul îngheță pe gura largă a şerifului.

— *Well!* încercă John să mai spună ceva.

Dar nu continuă. Şi din nou căzu o tăcere, apăsătoare, incoloră, ca întreaga atmosferă a casei.

Micilor porții de carne, le urmă o abundentă salată de cicoare. Odată cu ea, nemțoaica servi şi brînza, un fel de rocfort searbăd, fabricat Dumnezeu ştie pe unde. Amfitrioana începu să mănînce salată cu brînză. John încercă s-o imite, dar, prea puțin satisfăcut de amestecul acesta, renunță. Wallace, în schimb, înghiți totul, deşertînd chiar şi paharul de apă, pe care incă nu-l dusese la buze.

— Îmi place foarte mult brînza asta, declară, după o clipă de gîndire.

Însă nu-i răspunse nimeni şi nu primi a doua porție.

— Într-adevăr, insistă el, brînza asta îmi place foarte mult.

Well... you now...

John schiță un zîmbet mai degrabă ironic. Amfitrioana îi aruncă o privire aprigă.

Obrajii gangsterului deveniră atunci de un roşu aprins, atît de mari erau eforturile ce le făcea, ca să scape de hohotele de rîs care simțea că-l năpădesc. Wallace era şi el roşu, însă de mînie, fără îndoială furios că nu putuse să mai ia o dată din brînză.

În fața acestui spectacol cu totul străin de obiceiurile casei, subreta scăpă din mînă, din cauza emoției, farfuria în care se zărea o prăpădită de budincă din cereale. Accidentul produse o asemenea încurcătură, încît soția primarului îşi pierdu capul.

— Wallace, îi spuse ea şefului poliției, nu găseşti că ai o purtare ciudată? ,

Wallace tăcu, stingherit. Se simțea mai stînjenit decît oricînd, din cauza acestor întîmplări. Din fericire, superiorul său, primarul, repară totul, ridicîndu-se de la masă. Cina luase sfîrşit.

În salonul Empire, unde în chip de cafea li se servi o apă cenuşie, John îi făcu un mic compliment fiicei primarului. Rămase cu desăvîrşire uluit, cînd ea îi şopti: „Te aştept, mîine, la cinci, în spatele bisericii”.

Ce voia de la el? Abia după cîteva minute de gîndire, John decise - de ce? că trebuia să fie ceva în legătură cu Macone. Fata mai veni însă o dată lîngă el.

— Şi-ai să-mi aduci un gin bun, zise ea. Al lui Macone e foarte bun. Ah, ce m-am bețivit alaltăieri! Ha, ha! Dar al dumitale trebuie să fie şi mai bun, nu-i aşa?

— Ce? zise John, buimăcit.

— Ginul... Şi încă ceva...

— Ha, ha, ha!

— Atunci, pe mîine.

Peste măsură de încurcat, John se grăbi să plece de lîngă această fată nemaipomenită şi se îndreptă spre stăpînul casei.

— Ei, domnule primar, merge treaba, merge?

— *Well.* Numai că... Ce să-i faci...

Cum primarului nu-i ieşeau cuvintele din gură, John se întoarse către stăpîna casei.

— Dar dumneavoastră, doamnă? Sînteți mulțumită?

— *Well.* Însă... Tare mult aş vrea, îşi dădu ea drumul deodată, aş vrea tare mult ca Edgard să fie guvernator.

„Prin urmare, de asta m-au invitat la ei”, se gîndi gangsterul.

— *Well.* Numai că... răspunse el, la rîndu-i.

Ea surîse, fericită. John se întrebă, destul de multă vreme, care să fie explicația acestui surîs. Nu găsi nici una. Dar ea îşi reluă atacul.

— Ştiu, zise, că de dumneavoastră depinde.

— Oh!

— Dacă avem concursul dumneavoastră, nu încape îndoială, reuşita e

sigură. Vă promit tot ce doriți. Vom fi cu totul la ordinele dumneavoastră.

John îşi luă un aer de înfumurare şi mîndrie. Cum, însă, Jenny nu-l pusese cu nimic la curent, nu prea ştia ce să-i răspundă bietei femei.

— O să încercăm să ne înțelegem, zise el, la întîmplare. Dar...

— De ce „dar”? Spuneți-ne condițiile dumneavoastră.

— Şi Macone? şopti John.

— E de partea noastră.

În vremea aceasta, fiica lor flirta pe față cu şeful poliției. John îi văzu şi i se urcă sîngele la cap.

— În cazul ăsta, răspunse el, pe un ton ridicat, tot ce pot face pentru dumneavoastră e să nu mă amestec în alegeri.

Amfitrioana se uită la el, mai întîi cu asprime, apoi cu milă, căci îşi închipuia că de frica lui Macone refuză să-i sprijine. Diplomat iscusit, ea nu mai insistă, ci îi făcu un semn soțului său. Acesta se apropie, surîzător şi tăcut. Avea o privire, care cerşea, în timp ce buzele-i încercau zadarnic să pronunțe cuvîntul nimerit. Nu putu să spună nimic altceva decît veşnicul început de frază, veşnicul: *well.*

John, care se molipsise de boala tâcerii, mişcă din buze exact în acelaşi fel, ca şi interlocutorul său, ca să poată răspunde întocmai.

— *Well...* zise el.

Primarul îi întinse o mîna puternică în semn de solidaritate. John i-o strînse, plin de respect. Căci, deşi gangster, îşi păstrase totuşi teama față de autoritate. Aceasta îi impunea chiar şi mai mult decît banul şi pentru nimic în lume n-ar fi ofensat-o. În ciuda dispreţului său față de „copoi” şi față de armată. În aceeaşi ordine de idei, el dispreţuia şi femeia, fără a se teme însă mai puțin de ea. E de remarcat că indivizii slabi sînt în general misogini şi se lasă dominați de femei.

Din toate aceste pricini, John se simțea cît se poate de intimidat în fața primarului, care nici el nu-şi găsea cuvintele. În cele din urmă, după un vizibil şi considerabil efort, John reuşi să articuleze cîteva cuvinte de circumstanță.

— A fost o masă excelentă, zise. Nu i-a lipsit decît vinul..*

— Ha, ha, ha! făcu primarul.

— Sînteți mulțumit, ca primar?

— *Well...* Numai că... Aş dori...

— Guvernator al Statului, îl întrerupse John.

La cuvîntul „guvernator”, obrajii lui Edgard îşi schimbară culoarea, iar trupul său, cu puternica labă întinsă către John în semn de mulțumire, căpătă forma unui uriaş semn de întrebare.

Cu totul stingherit, John profită de această ocazie, ca să-şi ia rămas bun. Se retrase însoțit de şeful poliției, lăsîndu-l pe primar plin de speranță. La uşă, fata îi reaminti de întîlnire. John îi aruncă lui Wallace o privire disprețuitoare.

Ajuns în stradă, răsuflă cu nesaț. Nu ştia ce să creadă despre dineu, despre

primar, despre primăvară, despre fată. Era pentru el un lucru nemaipomenit.

— Şi acum, patroane, zise Wallace, cu un glas înveselit, hai să ne refacem niţel.

— Well...

— A, te rog! Nu-mi aduce aminte de primar. Mor de sete şi de foame.

— Şi de dragoste, adăugă John.

— Cu puştanca? O s-o ai, patroane. E o nebună.

John nu insistă. Suferea el însuşi de foame. Aşa încît se decise să-l urmeze pe şeful poliţiei.

— Şi unde mergem să mîncăm şi să bem?

— Bineînţeles, acasă la mine, răspunse Wallace. Avem acolo tot ce ne trebuie. Cînd mă duc să mănînc într-o familie burgheză americană, comand întotdeauna o masă. Te asigur că vom mînca mai bine.

John rîse din toată inima. Puţin mai apoi, maşina bravului Wallace îi depuse în faţa somptuoasei sale locuinţe. Îi aştepta o masă bună, cu şampanie. Se repeziră amîndoi asupra ei, ca doi lupi înfometaţi. Cît ai clipi din ochi, un curcan întreg şi două sticle de şampanie îşi dădură duhul.

— Ce onoare pentru mine, patroane, să fii musafirul meu, zise Wallace, înfulecând un picior de curcan.

— Ce nu face omul, cînd i-i foame? replică John, rîzînd. Şi, în afară de asta, îmi eşti foarte simpatic. Ţin destul de mult la tine, Wallace.

Wallace păru mişcat de aceste vorbe. Profită imediat de ocazie, ca şi senatorul Smith.

— Patroane, zise el, anul ăsta m-ai cam neglijat. Iar viaţa e grea. Macone s-a purtat foarte elegant cu mine. Dar eu pe dumneata te iubesc şi te admir. Prefer să mă adresez dumitale.

— Cît?

— O sută de mii... Deocamdată.

— O să-i ai mîine.

Şeriful se repezi şi-i sărută mîna. Înroşindu-se de ruşine, John şi-o trase înapoi.

— Macone e tot la Hollywood? întrebă el.

— Da, patroane. Vrea să-l facă pe primar guvernatorul Statului. În momentul de faţă, îi lucrează pe senatorii dumitale. Ar trebui, poate, să i-o iei înainte.

— N-are decît să-i lucreze. Pentru cît i-a mai rămas de trăit... Nu-l sfătuiesc să se obosească prea tare, poţi să i-o spui.

— Eu, patroane? Dar eu nu-l văd niciodată.

— Dealtfel, şi tu o să mori, dacă mai continui să mă trădezi, cum o şi faci.

Wallace deveni alb ca varul. Fără să vrea, John nimerise în plin. Nu avea cunoştinţă de trădările şerifului, iar cele ce-i spusese nu voiau să fie decît o simplă glumă. Wallace, însă, se şi cherchelise şi, în consecinţă, era în stare de orice gafă. Spre marea stupefacţie a lui John, se aruncă plîngînd în genunchi şi începu să ceară îndurare.

— Iartă-mă, patroane! M-a plătit atît de bine, că n-am putut să rezist ispitei. Dar le ştii pe toate, aşa că mă poţi ierta.

— O să vedem, zise John, calm.

— Nu, patroane, te implor, iartă-mă şi n-ai să regreţi.

John surîse.

— Dacă moare Macone, zise el, şi sînt aproape sigur că nu mai are mult, atunci am să te iert. În orice caz, deocamdată, n-are de ce să-ţi fie frică.

Wallace răsuflă uşurat. Tremurase, o clipă, de teamă ca nu cumva John, la curent cu numeroasele sale trădări, să-l execute pe loc. Cu celălalt John sau cu Macone, lucrul acesta s-ar fi produs fără nici o tărăgăneală. Însă John Rodolphe găsea că e mai politic să ameninţe într-una şi să nu execute decît foarte rar. Spaima de sînge şi de asemeni educaţia îl împiedicau să aibă energia confraţilor săi. Nu pricepea că execuţia e singura care contează, prin exemplul pe care-l oferă.

Dealtfel, aceasta era şi cauza pentru care începea să fie mai puţin respectat decît rivalul său, care continua să omoare, în dreapta şi în stînga, spre a-şi păstra prestigiul.

— M-am săturat de atîta moarte, zise John, la un moment dat.

Wallace îl privi, înmărmurit. Însă John, el însuşi cam ciupit, se apucă să spună tot ce gîndea.

— Tu, nu?

— Eu, patroane, nu ucid decît din ordin.

John îşi turnă încă un pahar de whisky, pe care-l înghiţi dintr-o dată, ceea ce, mai mult sau mai puţin - ceva mai mult decît puţin - îl îmbată. Cît despre şeful poliţiei, era beat mort.

— Spune-mi, Wallace, întrebă gangsterul, uşurîndu-se de un sughiţ, unde e Macone în momentul ăsta?

Wallace se făcu palid.

— De unde să ştiu eu? Eu, unul...

O clipă, gura lui John se schimonosi de furie.

— Nu vrei să-mi spui! strigă el.

În acelaşi timp, îşi scoase revolverul şi-l îndreptă asupra lui Wallace.

— Nu ştiu, patroane. Săriţi, ajutor! Patroane !

Glontele porni, iar şeriful poliţiei se prăbuşi.

*

Nimeni nu auzise detunătura. În casă şi în împrejurimi domnea liniştea. Cu arma încă în mînă, John se repezi la sticla de whisky şi o deşertă în pîntecul său. După care, beat turtă, începu să cînte. Încercă să şi danseze, dar căzu pe jos, cît era de lung. După cîteva secunde, dormea adînc.

*

Soarele inunda încăperea. John deschise binişor ochii şi se simţi bine în voioasa avalanşă de raze aurii. Fu o clipă surprins, văzîndu-se pe jos, şi încă într-o cameră pe care nu o cunoştea. Dar, prea puţin curios, nu se întrebă nici de ce, nici în ce fel, cînd zări lîngă el cadavrul lui Wallace. Atunci,

amintirea făcu deodată explozie în sufletul lui, iar John se simți atît de slăbit, încît, spre a se ridica, trebui să depună mari eforturi şi să se agațe de fotolii.

„Am ucis! Am ucis!”. Cu părul zburlit, cu groaza întipărită pe față, John repeta într-una: „Am ucis! Am ucis!” Şi întreba zadarnic razele de soare, care să fi fost mobilul primei sale crime, al acelui moment de nebunie din care nu pricepea nimic.

Portofelul lui Wallace căzuse pe covor. Şeful suprem al gangsterilor abia găsi puterea de a-l ridica de jos, cu mîna tremurindă, şi de a-l inspecta. Printre alte hirtii, fără importanță, descoperi o scrisoare semnată Macone i *„Nu uita, dragă Wallace, diseară, după dineul de la primar. Trebuie să fie negreşit ucis. Începi prin a-l face să bea, iar apoi...*

Cu mulțumirile lui Macone.

P. S. - Cei cinci sute de mii de dolari vor fi, începînd de mîine, la dispoziția ta”.

John citea şi recitea scrisoarea, fără a ajunge să priceapă ceva. Apoi, deodată, se făcu lumină. Fu atît de fericit, încît marea lui desperare se transformă ca prin farmec într-un acces de bucurie nebună. Această veselie nefirească nu avea, însă, cum să dureze. Rîsetul se prăbuşi tot atît de brusc, ca şi desperarea de mai înainte, iar John, cuprins de o criză de furie, se repezi la cadavru, îi sfîşie vestmintele, apoi se năpusti asupra lui, lovindu-l cu picioarele. A, canalie, strigă el, voiai să mă omori! Aha ! Ei, bine, uită-te la tine, ha, ha, ha! Complice cu Macone, nu-i aşa? Uite ce-i aşteaptă, pe toți, moartea, moartea! Ha, ha, ha!

Începu din nou să danseze, pînă cînd, aproape vlăguit, căzu într-un fotoliu. Rămase astfel, năucit, fără să clintească, poate mai bine de un sfert de oră. După care, ceva mai înviorat, se hotărî în sfîrşit să plece. Ieşi pe uşa principală, neîncercînd nici măcar să se ferească.

Acum crima nu-l mai răscolea. John era mulțumit şi mîndru că, în fine, a ucis şi el. Lucrul acesta îi dădea încredere în sine, îl făcea să creadă că era de o forță incontestabil superioară. Căci, din tot ce se petrecuse peste noapte, nu păstra decît amintirea faptei sale. Uitase de cel asasinat.

Părăsi, deci, casa crimei, cu paşi hotărîți. Cînd însă îl limpezi răcoarea dimineții şi cînd, din adîncurile lui, Rodolphe Durant țîşni din nou la suprafață, trăgînd după el amintirea cadavrului, Rodolphe se îngrozi de crima lui John O'Donell. O clipă, gîndul sinuciderii trecu prin mintea sărmanului Rodolphe, care-şi duse mîna la buzunarul revolverului. Numai că, atunci, chipul mamei sale i se arătă atît de limpede, încît gîndul acesta îşi luă zborul, iar Rodolphe se decise să se întoarcă, pe jos, acasă la John. Însemna un marş de cel puțin o oră. Dar simțea că e un lucru absolut necesar.

Pe străzile pustii, cu amintirea mortului după el, Rodolphe Durant căuta pe cineva căruia să i se spovedească. Sunetul unui patefon îl făcu să se oprească în dreptul casei din care răzbătea. Se apropie de fereastra întredeschisă şi se uită înăuntru. Se auzea numai discul, altminteri nici o voce omenească, iar

perdelele erau lăsate. Rodolphe îşi adună curajul şi pătrunse în casă. Dădu, în salon, peste nişte bărbaţi şi femei, tolăniţi pe divane sau pe jos, dar care nu făcură nici o mişcare. Scoţîndu-şi revolverul, Rodolphe strigă cît putu el de tare: „Mîinile sus!”. Nimeni, însă nu-i răspunse bietului tînăr, care căuta cu deznădejde fiinţe omeneşti şi care mai cu seamă dorea să audă şi altă voce decît a sa.

— Mîinile sus! repetă el. Sau trag!

Acest al doilea ordin, pe care Rodolphe îl azvîrli, ca pe un apel sfîşietor, rămase de asemeni fără răspuns, ca şi primul. Veni şi mai aproape. Discul frămînta mereu acelaşi cîntec. Era un aparat electric, cu mers neîntrerupt. Pe Rodolphe îl năpădi o presimţire tulbure, nedefinită. Adunîndu-şi rămăşiţele curajului, înainta pînă în mijlocul acestor trupuri tolănite. Nici o mişcare. Îi dădu unuia un picior, apoi altuia. Erau cu toţii ţepeni. Atunci trase, în sfîrşit, perdelele. Lumina zilei pătrunse în salon. Rodolphe îngălbeni. În faţa lui, se aflau cam la zece bărbaţi şi femei, cu chipurile livide, ca de cadavru. Pe o masă, la vedere, o foaie de hîrtie. Citi la repezeală, şi drama se dezvălui: *„Sîntem sătui de viaţă, prea e multă plictiseală, cocaina e o minune, nu acuzaţi pe nimeni.”*

Foaia de hîrtie îi alunecă din mîinile tremurînde, şi Rodolphe o luă la fugă, urmărit de jazzul patefonului.

Fără îndoială, faptul că, în ziua aceea, nu căzu pradă nebuniei, se datora robustei şi simplei sale constituţii nervoase. Dealtfel, Rodolphe nici nu era într-o stare normală! Străbătea străzile cu ochii rătăciţi, continuînd să caute o fiinţă umană, căreia să i se poată spovedi. Zdrobit de cele întîmplate şi îngrozit de atîta linişte, alerga în cautarea cuvîntului şi a vieţii. Nu părăsi însă nici o clipă drumul ce ducea la castelul său.

Astfel că ajunse acasă. În uşă, îşi aduse aminte că Jenny trebuia să-şi petreacă noaptea la cazinoul din Aqua Caliente. Plecă din nou, cuprins de deznădejde, şi se îndreptă, de asemeni în fugă, spre locuinţa lui Armand. Deoarece simţea că, dacă nu găseşte numaidecît un prieten sau măcar un cunoscut, îşi va pierde minţile.

Pe drum, se încrucişă cu cîţiva indivizi beţi, care-l luară peste picior. Alţii, văzîndu-l, o întinseră la fugă. Încercă să oprească o maşină, dar şoferul nu voi să-l ia.

În cele din urmă, ajunse totuşi, teafăr, în faţa modestei vile a lui Armand. Rodolphe sună mai bine de cinci minute, pînă cînd prietenul său, cu ochii umflaţi de somn, să vină să-i deschidă.

— Tu? Cum aşa? ! Tu eşti?

Lucru ciudat, lui Armand aproape nu-i venea să creadă că se află în faţa prietenului său. Avea chiar aerul că prezenţa acestuia i se pare de-a dreptful supranaturală. Rodolphe Durant nu băgă însă de seamă nimic.

— Bună seara, Armand, zise el, cu o voce stinsă. Buna seara... Dar de ce nu vorbeşti? Vorbeşte odată, ce-nseamnă asta? Ai murit şi tu? Te implor, Armand, vorbeşte... Erau atît de mulţi acolo!

— Unde acolo?

— La... Acolo...

Nu mai fu în stare să adauge nici un cuvînt. Se făcu alb ca zăpada şi căzu, leşinat, în braţele lui Armand de Liguieres, care-l duse în camera lui.

*

— Ei, băiatule, te simţi mai bine?

Armand îi întinse prietenului său o cafea cu lapte. John se trezise, după un somn greii, care urmase leşinului.

— Eşti drăguţ, Armand, n-am să uit asta. Dar ce s-a întîmplat? Nu-mi aduc aminte.

— Nimic, băiatule, un simplu leşin, nimic serios. Bea cafeaua asta.

— Mulţumesc, Armand... A, da, acum îmi amintesc! Ah, a fost o noapte cumplită!

— Nu te mai gîndi la asta, nu e nimic. Lasă, îmi povesteşti mai tîrziu.

Rodolphe izbucni în lacrimi. Plîngea, ca un copil, în braţele lui Armand, care-l mîngîia.

— Am ucis, Armand, am ucis! Ce mă fac?

— Ei, haide, nu te mai gîndi la asta. E ceva firesc. Gangsterii...

Dar Rodolphe nu putea să scape de amintirea morţilor.

— Erau atît de mulţi! Îi mai văd şi-acuma. Mamă! Uite-i acolo, gemu el, acolo sînt... Şi jazzul, jazzul...

Începu să fredoneze aria care-i legănase pe morţi. Apoi îşi pierdu din nou cunoştinţa, în braţele lui Armand.

După un sfert de oră, cînd se trezi, morţii dispăruseră din creierul lui Rodolphe. Colorat la faţă, John surîse şi bău, de astă dată, cu plăcere, un ceai de mentă.

— Cît e ora, Armand?

— Patru. Trebuie să te mai odihneşti puţin.

— Dacă vrei tu... Dar sînt cu totul refăcut. A, acum, cînd mă gîndesc, din nou m-a ajutat destinul. Dacă nu trăgeam eu, canalia aia de Wallace m-ar fi omorît.

— Desigur. Dar să vorbim despre altceva. Nu mai strigi după mama ta?

— A, am chemat-o pe mama? Îţi mărturisesc, aş vrea foarte mult să o văd. I-am scris alaltăieri. I-am trimis şi o mie de dolari, ca să-i pună de-o parte, pentru mine.

— Ia te uită!

— Da. I-am scris să-mi cumpere rente.

— Eşti colosal!

— Nu-i aşa? Dar n-am nici-o vină. Armand, trebuie să te părăsesc. Din nou, o întîlnire galantă, zise John, plin de sine.

— Nu insist, făcu Armand, care nu se putea stăpîni să nu rîdă. Dar nu te supăra şi îngăduie-mi să rîd.

— Rîzi cît pofteşti. Eu, unul, am plecat. La revedere şi, încă o dată, îţi mulţumesc. Ai fost atît de bun cu mine, că sînt într-adevăr mai mult decît

mişcat.

*

Plecă, sprinten şi voios, ca şi cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Armand de Liguieres trînti, furios, uşa în urma lui. Apoi, se duse direct la birou şi scrise în carnet: „Norocul, norocul, norocul. Napoleon, John, Rodolphe Durant... Aici e totul”.

După care, se lungi pe pat şi rămase multă vreme astfel, fără să se mişte, cu ochii larg deschişi.

*

John se întoarse acasă. În ciuda acestei nopți de groază, în ciuda crizei prin care trecuse, nu se simțea tocmai rău. Nervii biciuiți de aşteptarea orei la care urma să aibă loc întîlnirea îi susținea trupul frînt de oboseală. Căci nici o clipă John nu uitase de întîlnirea cu fiica primarului. Această întîlnire îl interesa cu atît mai mult, cu cît avea oarecare speranță că s-ar putea să o, facă astfel geloasă pe Jenny.

Se bărbieri, se pudră, îşi potrivi mustața, îşi schimbă chiar şi cămaşa şi, cu mult timp înainte de ora cinci, plecă, de acasă şi se îndreptă încet, pe jos, spre biserica ce se afla, dealtfel, foarte aproape.

Abia dacă aşteptă cinci minute în spatele templului protestant şi o văzu pe fetişcană că descinde dintr-un Lasalle somptuos.

— Tu aici, John?

— Dar, fireşte, te aşteptam.

— Iar eu, care te credeam mort.

— Ei, aş! Ia te uită! Cum aşa?

— Nu ştiu, dar... Adică ştiam că trebuiau să te omoare, chiar astă-noapte. Aşa, cel puțin, îmi spusese Wallace.

— Dar, atunci, de ce-ai mai venit?

— Pentru că... aveam întîlnîre cu Wallace. Dar n-are nici o importanță.

— Wallace n-o să vină, a murit. Eu l-am omorît.

John îi anunță această noutate cu un aer îngîmfat.

Fetişcana, fără să se tulbure, îi sări de gît şi-l sărută cu pasiune.

— O! John!

El o respinse cu blîndețe.

— Cum te cheamă?

— Mă numesc Liliane. Sărută-mă puternic.

El se execută. Îi plăcu, dealtfel, foarte mult, căci lucrul acesta îi amintea de sărutările pe care Jenny i le dăduse pe vapor. Astfel se amoreză rapid de Liliane.

Liliane era elegantă şi foarte frumoasă. Pe cînd îl îmbrățişa, John ghicise că are şi un trup mlădios şi arzător. Pe deasupra, nu mai avea nici aerul acela, sfiicios, pe care-l arătase în casa părinților ei, iar ochii îi erau mai strălucitori decît oricînd.

— John, mi-ai adus gin?

El îi arătă o sticlă. Ea se topi de plăcere, ca o cocainomană în fața drogului,

şi îi smulse sticla din mînă.

— Trebuie să fie bun.

— Cel mai bun.

Timp de cîteva minute, nu făcu altceva decît să contemple şi să mîngîie sticla, iar sărutul pe care i-l dădu apoi lui John fu şi mai voluptuos decît celelalte.

— Eşti liber?

— Da, toată după-amiaza.

— Bine. Să mergem la plajă. Începem cu o baie bună.

Liliane îşi reluă locul la volan, cu John lîngă ea, şi automobilul porni ca o săgeată spre Santa Monica.

*

Liliane era demult în apă, cînd John apăru în costum de baie. Îi făcu semn să vină mai repede. Dar el nu avea nici un chef. Îi era frică de apă şi, în afară de asta, nu ştia să înoate. Căuta, plictisit, un mijloc, o şmecherie prin care să evite atingerea oceanului. Înainta cu paşi cît se poate de mărunţi, în timp ce ea îl chema într-una. Cum John se opri la marginea apei, Liliane veni la el.

Dar ce e cu tine? Haide, grăbeşte-te.

El surîse, dar nu mai făcu nici un pas. Ea dădu să-! tragă în apă, însă John reuşi să scape.

— Nu vrei să vii?

— Imposibil, Liliane. Eu... Eu nu pot să înot.

Îşi dăduse secretul pe faţă, fără înconjur. Ei, însă, nu-i trecu prin minte că nu ştie să înoate. Crezu numai că, în ziua aceea, nu poate, dintr-un motiv oarecare. Astfel că veni din nou lîngă el, în chipul cel mai firesc din lume, întrebîndu-l de ce.

— Nu pot, răspunse John atunci, prinzînd de veste. M-am luptat din greu cu Wallace. Mi-a răsucit un umăr, iar piciorul stîng mă doare încă foarte rău.

— Nu umbli, totuşi, şchiopătînd.

— Crede-mă, Liliane, e din pură cochetărie. Dar sufăr îngrozitor. Du-te tu, o să te aştept aici. Mă întind pe nisip, o să-mi prindă bine.

Ea dădu crezare tuturor acestor vorbe şi se aruncă în albastrul Pacificului.

John se uită cum se îndepărtează trupul minunat şi graţios al Lilianei. Îl văzu intrînd în apă, apoi cum se scufundă încet, pînă la gît. Şi curînd nu-i mai văzu decît surîsul, atît de atrăgător, atît de senin, atît de plin de viaţă. Apoi, nu mai văzu nimic. Liliane era acum departe, se distrau peştii cu ea.

„Ar trebui să învăţ totuşi să înot, se gîndi el. Sînt într-adevăr ridicol”.

*

Cum Liliane nu reapăru nici după o jumătate de oră, John începu să se neliniştească. Înotătorii se retrăgeau unul după altul, iar soarele pleca spre China. În curînd, nimeni nu se mai scălda. Şi Liliane tot nu apărea. John se ridică, dar, în aceeaşi clipă, auzi rîsul zgomotos al fetei.

— Mi-a fost frică, Liliane.

— Frică? De ce?

— Nu mai era nimeni în apă. Soarele se duce şi el... Şi apoi...

— Apoi?

— Apoi, nimic. Eram îngrijorat, şi atîta tot,

Liliane îl sărută.

— Hai pînă la piscină, zise ea, cu tandreţe. Vreau să plonjez o dată. Pe urmă plecăm. Vrei?

La piscină, Liliane se urcă pe trambulina cea mai înaltă. Rămase o clipă nemişcată, cu picioarele încordate şi cu braţele întinse, ca o statuie, apoi, descriind prin aer o minunată linie curbă, se aruncă. Dispăru sub apă. Reapăru îndată, dînd în lături apa, ca să-şi elibereze capul şi să înghită aer.

*

Picăturile de apă se rostogoleau ca perlele pe pielea ei bronzată, cînd Liliane se decise să părăsească piscina. Se îmbrăcă în grabă, apoi automobilul îşi reluă cursa în afara oraşului.

— O să ne oprim ceva mai încolo, ca să bem ginul, zise ea, cu o figură lacomă. Ştiu undeva un parc, unde nu e nimeni.

*

Automobilul aluneca din ce în ce mai iute, spre parcul cu pricina. Mergea atît de repede, încît lui John i se făcu frică. Nu se produse însă nici un accident.

Liliane îşi opri bolidul în faţa unui parc imens şi aproape sălbatic.

— Am şi o sticlă de whisky, zise ea, scoţînd o sticlă verde. Dar nu ştiu dacă e bun.

John se îngrozi.

— O sticlă de gin şi una de whisky, zise el. Dar îmi propui o adevărată orgie.

Se înfundară în parc. Liliane destupă din mers sticla cu whisky şi, numaidecît, pe aceea cu gin. Gustă din prima Sticlă.

— Puah! Infect! Gustă şi tu.

John gustă numai puţin şi azvîrli sticla.

— Otravă, zise el. Nu cumva să bei.

— Eşti sigur? Doar mi-a dat-o Wallace. Au, au, cum mă arde! Noroc că n-am băut prea mult. O avea de la Macone.

— Se poate, făcu John. Ca să scape de el. E limpede.

— În orice caz, am scăpat ieftin. Niciodată, de cînd beau, nu m-am gîndit la asta.

— Şi bei de mult? întrebă John, curios.

— O, da, de trei ani. La colegiu m-am deprins. Aveam paisprezece ani. Făceam aproape zilnic o orgie. Erau beţii magnifice.

— Cîtă precocitate!

— Aş, de unde! E la modă.

— Şi bei întotdeauna mult?

— Nu mai pot să mă lipsesc.

Mergeau la braţ, pierzîndu-se în parc, din ce în ce mai adînc. John începea să simtă oboseala nopţii precedente. Fireşte, nu-i pomeni nimic de asta fetei,

care se îndopa cu gin şi era din ce în ce mai bine dispusă. Îl forța pe John să bea cu ea, ceea ce pentru moment îl mai înviora.

Într-o jumătate de oră, Liliane se pili de-a binelea. John, doar pe jumătate. Avea creierul încă destul de limpede şi, dacă n-ar fi trebuit să umble, n-ar fi putut nimeni să spună că e un om beat. Ea, dimpotrivă, mergea destul de drept, însă gesturile şi vorbele îi erau cu desăvîrşire incoerente.

Din cînd în cînd, mînată de o furie sexuală, se năpustea asupra lui John, strigîndu-i toate viciile care o ardeau şi conjurîndu-l, cu sălbăticie, să i le satisfacă. John se uita la ea, cu ochii dilatați, fără să priceapă.

Soarele dispărea, retrăgîndu-se din calea nopții răcoroase şi domoale. Liliane se lungi în iarba deasă. Întreaga ei ființă nu mai era decît sex. Uluit, John rămase în picioare, tăcut, lîngă ea. În cele din urmă, obosit, se întinse şi el, numai că la oarecare distanță de fată. Ceea ce nu o împiedică pe Liliane să se arunce ca o nebună asupra mădularului lui amorțit, dînd să-l trezească şi să-l aducă la dulcețile amorului. Dar lui îi făcu atît de rău, încît o respinse cu o lovitură de pumn, aproape țipînd de durere.

— Liliane, ce te-a apucat?

— Dragoste! Dragoste ! Te doresc, John, te doresc!

— Cum? ! Asta ce mai e?

— Dar nu sînt virgină urlă Liliane.

John se uită la ea, cu totul îngrozit. Era atît de obosit, încît nici o clipă amorul, pe care nu-l cunoscuse niciodată, nu se deşteptă în el. Zăpăcit, se întreba cu nevinovăție ce-ar putea să facă, spre a o potoli pe Liliane. Nu ignora, fireşte, existența amorului, dar cunoştințele practice îi erau cu desăvîrşire necunoscute. În liceu, colegii săi rîdeau de el şi voiau chiar să-l învețe acele amănunte necesare oricărui băiat. Însă Rodolphe, pe care mama sa îl crescuse cu groază față de toate aceste lucruri, nu voise nici măcar să audă de ele. Acum îi părea rău. Dar ce putea să facă? Nu putea, fireşte, să-i mărturisească Lilianei. În fața ei, trebuia, dimpotrivă, să pară foarte experimentat, chiar nițel blazat. În afară de asta, avea un chef nebun să doarmă.

— Vino, gemu ea. Te vreau.

El îi răspunde printr-un surîs trufaş.

— John, tu mă dispreţuieşti, văd bine. Şi e a doua oară.

— Nu, Liliane, dar sînt atît de obosit!

Toată această întîmplare îl dezmeticise de-a binelea pe John, care nu se mai gîndea acum decît la noaptea petrecută printre morți. Astfel că, lăsînd-o pe Liliane cu văicărelile ei de femeie nesatisfăcută, îi întoarse spatele şi se pierdu în somnul cel mai nepăsător.

— Nu-ți place de mine?

— A, mojicule! Totuşi, o să te posed.

El îi răspunse printr-un sforăit sonor, apoi printr-un pîrț enorm. Liliane se înroşi, trezindu-se brusc, la rîndu-i, din beție. Căci, dacă admitea orice desfrîu, dacă ea însăşi îl practica în mare parte, nu putea să tolereze astfel de

zgomote scîrboase, astfel de gesturi inconştiente. Îi era atît de ruşine că se găseşte lîngă un asemenea bărbat, se simțea atît de dezonorată de pîrțul acesta necuviincios, încît îi venea să leşine.

În vremea aceasta, John continua să sforăie. Căzuse în somnul acela fără seamăn de adînc, acel somn de după marile oboseli nervoase, din care nu te mai trezeşti decît cu multă greutate. Astfel că scuipatul, pe care Liliane i-l aruncă în plin obraz, nu-l făcu nici măcar să tresară.

Îi mai strigă şi cîteva înjurături lipsite de importanță, pe care el, fireşte, nu le auzi.

— Dormi, spurcăciune!

Îi dădu o lovitură de picior. El abia de se mişcă. Atunci, i se făcu frică, o frică ciudată, de moarte. Această imobilitate o înspăimînta peste măsură, în ciuda sforăielilor lui.

— John!

El nu zise nimic. Atunci, cuprinsă de panică, ea o luă la fugă prin parcul nesfîrşit, înfăşurat în bezna nopții, dar nu mai nimerea drumul. Rătăci astfel, prin hățişuri, un timp îndelungat, tremurând la cel mai mic zgomot şi împiedicîndu-se de trunchiurile copacilor. Pînă cînd ajunse din nou, fără voia ei, lîngă nemişcatul adormit.

— John!

— John, pentru Dumnezeu, răspunde!

De astă dată, John, care încetase să mai sforăie, nu-i răspunse însă nici măcar printr-un pîrț. Şi cît de mult ar fi dorit ea, totuşi, în această linişte apăsătoare, să audă acel sunet josnic, însă atît de omenesc, acel sunet scump care, în aceste clipe de spaimă ce duhnea a moarte, putea s-o readucă la viață.

Viața!

Porni din nou la drum. Cînd ajunse în dreptul unui copac vînjos, simți că o pîndeşte o fantomă, şi rămase locului, împietrită. Era, desigur, din cauza alcoolului. Liliane închise ochii, îi redeschise, apoi, ca un copil, începu să plîngă. Îi răspunse un glas sinistru de bufniță.

Mai umblă încă puțin, împleticindu-se, cînd se pomeni deodată în fața automobilului. Acum plîngea de bucurie. Fericită că scăpase dintr-o mare primejdie, se aruncă în maşină şi se duse.

John nu se trezi decît tîrziu, în toiul nopții. Ca în atîtea rînduri, norocul îi scoase în cale un suflet caritabil, cu automobil, care-l duse pînă la Beverly-Hills.

Jenny încă nu se întorsese de la Aqua Caliente. În locul ei, soțul ideal găsi însă următoarea scrisoare:

„Află că mîine, după ora cinci, Macone se va întîlni cu Jenny în vila lui de întîlniri amoroase.

Un suflet caritabil”.

Încă obosit şi uluit, John nu dădu nici o atenție acestei scrisori. Se culcă, mulțumit de sine şi fudul că somnul e aproape.

Adormi şi visă de dragoste. Iar visul îi dezvălui ceea ce el nu ştia din realitățile amorului.

Numai că, atunci cînd se trezi, aşa cum i se întîmpla adesea, nu-şi mai aminti nimic din visul său frumos.

Capitolul XI

DIN CARE ÎNVĂȚĂM CĂ SPRE A FACE DRAGOSTE, TREBUIE SĂ ŞTII CUM SĂ PROCEDEZI

A doua zi, de dimineață, Rodolphe, de care John uitase cu desăvârşire, se trezi tîrziu. Cum dormise peste douăsprezece ore, se simțea împrospătat şi bine dispus, absolut, eliberat de orice grija.

Prin fereastra larg deschisă, pătrundea un soare orbitor, odată cu cîntecul păsărilor. Rodolphe se gîndea la cea din urmă zi pe care şi-o petrecuse în Bois de Boulogne. Se gîndea, de asemeni, la mama lui, şi inima i se umplu de tristețe. Apoi, cum era un spirit practic, se hotărî pe loc să-i mai trimeată zece mii de dolari. Pătruns de razele aurii, îi veni să se gîndească, de asemeni, la copilăria lui. Soarele frumos, de vară, îi aducea aminte de liceu, şi era atît de tînăr acest soare, încît Rodolphe se revăzu plimbîndu-se cu mama lui, prin grădinile palatului Luxembourg, pe vremea cînd avea doar patru ani şi cînd nu se mai sătura uitîndu-se la corabia pe care vîntul o purta pe apa marelui bazin. Îi dădură lacrimile.

Dorul de țară şi regretul după casa lui îi puseră un nod în gît şi îl smulseră din patul prea larg şi prea moale, atît de deosebit de patul său de-acasă.

În ziua aceea, nu voi să facă baie. Acasă la el, nu făcea baie decît o dată pe săptămînă. Doar America îl obliga să facă baie zilnic. Astăzi, însă, Rodolphe era atît, de departe de America, atît de departe de John.

Aplecîndu-se pe fereastră, trase cîteva înghițituri adînci din cerul albastru şi pur. Toaleta şi-o făcu în chip sumar, ca odinioară, în Franța. Apoi, cu mîinile în buzunar, ieşi în parc, fluierînd încet un cîntec popular, pe care adeseori îl auzise pe străzile Parisului.

Însă mîna dreaptă dădu, în buzunar, peste o foaie de hîrtie. Era scrisoarea anonimă. Rodolphe o reciti şi, deodată, fără nici o tranziție, era din nou în America, şi din nou John O'Donell.

„E ceva bizar aici”, făcu el, cu voce tare. Şi se apucă, a treia oară, să citească ciudata scrisoare. Nu se îndoi nici o clipă, că e adevărat. Printr-un soi de intuiție, ce rareori îl înşela, el ştia că Jenny, care mereu refuza să-l sărute, trebuia să aibă un amant, adică „unul pe care nu refuza să-l sărute”. Pe de altă parte, îşi spusese, însă, că, dacă ea a consimțit să se arunce în brațele lui Macone, pe care-l detesta, e mai ales pentru a-i smulge secrete importante. Cine ştie, poate se ducea la el, ca să-l omoare.

John, deci, nu era gelos. Cu toate astea, hotărî să nu-i spună deocamdată nimic soției sale, ci să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, într-o lume ca

aceasta, cea mai bună din cîte sînt posibile. Evident, spre a se convinge de adevăr, ar fi mai practic, poate, să pătrundă în vila lui Macone, la ora fixată prin misteriosul bilet. În acelaşi timp ar fi, pentru el, un prilej de a cunoaşte, în sfîrşit, adevăratul chip al duşmanului său. Această hotărîre luată, nu se mai gîndi la ea. Gîndirea, la John, se încurca arareori cu grijile. Şi, dealtfel, plimbarea îndelungată printre flori şi păsări îi împrospătase sufletul atît de mult, încît, uitînd de toate, se simțea cu totul alt om. Îl stăpînea acum acea tinerețe care te împinge la cele mai mari nebunii şi care preface totodată făpturile umane în ceva frumos, aproape irezistibil. Acea năvalnică stare sentimentală, ce îți dă curajul de care ai nevoie, ca să înfrunți orice, chiar şi femeia.

Mîndru că se afla într-o asemenea fericită stare, John se răsuci în loc şi se îndreptă spre castel.

O găsi pe Jenny strălucind de frumusețe şi de o bucurie tinerească, aproape ca a lui. În afară de asta, niciodată nu-l primise cu atîta căldură. De mulțumit ce era, putu să-i povestească, întîia oară, lucruri frumoase. Atît de frumoase, încît ea îl sărută cu pasiunea care uneori le face pe femei să iubească ființele pure, să-i iubească pe poeți.

În această atmosferă, albastră şi proaspătă, de la Beverly-Hills şi după ce îşi petrecuse două zile la Aqua Caliente, lăcaş de desfrîu şi alcoolism, Jenny se simțea în mod firesc atrasă astăzi către John sau, mai bine zis, către Rodolphe. John, însă, prea era Rodolphe, ca să profite de această dragoste neaşteptată, iar Rodolphe era prea John, ca să uite, fie şi numai cîteva clipe, de scrisoarea anonimă. Astfel că sărutul dat de Jenny, care închidea în el elementele necesare unei idile minunate, nu avu nici o urmare. Dar nici nu rămase, din această cauză, puțin întipărit în memoria ei afectivă.

Sentimentul de jenă al celor doi îndrăgostiți fu repede împrăştiat de dialogul cel mai banal.

— Aşadar, te-ai distrat bine la Aqua?

— O infecție. E acolo o atmosferă de viciu, de care mi-e silă. Pe de altă parte, m-am distrat bine. Am dansat puțin, am jucat mult şi...

— Sper că n-ai pierdut? o întrerupse John.

— Ba da, am pierdut.

— Nu, Jenny, nu. N-ai să te mai duci să joci. Cît ai pierdut?

— Nu mai mult de două mii de dolari.

— Găseşti că e puțin? Fă socoteala.

Jenny izbucni în rîs. În viața ei încă nu întîlnise un asemenea fenomen, atît de prevăzător şi atît de zgîrcit uneori.

— Aide, John, că eşti un caraghios! Avem sute de milioane la dispoziție, şi tu îmi faci reproşuri pentru două pîrlite de mii de dolari.

— Ba nu, nu de asta, îți reproşez în principiu.

Îşi dădu seama că făcuse o gafă şi ca să o repare, se porni şi el pe rîs. Fireşte, nu banii pierduți îl necăjeau, dar John îşi fixase un anumit buget, pe care nu voia cu nici un preț să-l depăşească. Or, din cauza acestei cheltuieli

neprevăzute, nu-i mai putea trimite mamei sale decît opt mii de dolari, în loc de zece mii, cît hotărîse. Era singurul lucru, care-l plictisea şi pe care Jenny nu avea cum să-l priceapă.

— Iar tu, John, ce-ai mai comis în lipsa mea?

El îşi luă un aer de o adorabilă nepăsare, care pe Jenny o amuză atît de mult, încît îl sărută încă o dată, cu şi mai multă pasiune.

— Nimic extraordinar, răspunse John, aprinzîndu-şi o țigare. Între altele, l-am curățat pe şeful poliției.

— Pe Wallace? Dar eşti nebun? De ce şi în ce fel?

— Uite-aşa, voia sa mă omoare. Era de partea lui Macone, şi gata, ce să-i faci? A murit.

Ea nu zise nimic, dar o privire îngrozită îi zbură din ochi în direcția lui John, care nici nu o simți.

— Şi altceva, ce-ai mai făcut? îl întrebă, de astădată cu timiditate.

— Am luat cina la primar. M-am amuzat, altminteri, foarte bine. Ştii, are o fată.

— Da, e o infectă, o cunosc, îi făcea ochi dulci Celuilalt.

— Şi a continuat cu mine. Bea zdravăn, ştii? Şi e şi total nebună. N-am mai întîlnit o astfel de femeie.

— Ia te uită, drăcie!

— Nu mă crezi?

— Ba da, te cred.

El nu observă că Jenny se lupta cu furia, pe care, din mîndrie, nu voia să şi-o arate. Oricine ar fi remarcat schimbarea din glasul şi din atitudinea ei. Oricine, în afară de John, care, în momentul acesta, era cu mintea în cu totul altă parte.

— Puştanca aia mă dezgustă, zise el, uitîndu-se pe fereastră. Vezi tu, sufletul meu e la fel cu cerul ăsta, sufletul meu e albastru. Ochii tăi, de asemeni, sînt albaştri. Cînd pătrund în ei, atunci, Jenny, te iubesc. Am impresia că mi-e sufletul în ochii tăi, aşa cum cerul e în mare.

Deodată, se întoarse. Mîna lui dăduse din nou, în buzunar, peste scrisoarea anonimă.

— Ce faci azi după-amiază? întrebă el, neliniştit.

— Azi după-amiază, răspunse Jenny, nimic special.

Fusese atît de sigur că urma să se întâlnească cu Macone, încît răspunsul ei îi sună mai degrabă neplăcut. Avu o clipă impresia că se înşelase.

— Dar tu? Tu ce faci?

— Eu, nimic. Adică, m-aş duce cu plăcere la mare. Nu vrei să vii cu mine? Aş vrea să mă înveți să înot. Mergem amîndoi, pe la ora cinci. Mi-ar face o plăcere imensă. E atîta timp, de cînd n-am mai ieşit împreună!

Ea ar fi dorit să meargă cu John, față de care începea să aibă un sentiment ciudat, născut probabil dintr-o dorință de purificare. Dar nu putea la ora cinci.

— Ah, cît sînt de proastă! zise. Imposibil, nu pot să merg cu tine. Am oră la

coafor. Dar nu-i nimic. O să mergem mîine.

Mirat de răspunsul acesta, la care nu se aşteptase, John o fixă drept în ochi. Ea îi ocoli privirea şi se prefăcu, vorbind într-una, că face ordine pe masă.

— E mare plictiseală la coafor, zise mai departe. Dar trebuie să merg. Uite în ce hal mi-e părul. Îmi pare rău. Vorbeşti atît de frumos astăzi... ca un poet. Mai vorbeşte-mi despre cerul albastru.

John surîse. Să vorbească despre cerul albastru? Nu mai putea. Poezia îl părăsise brusc, ca o pasăre ce părăseşte pomul. Şi, pus în fața realității, John redevenise deodată el însuşi. Acum, cînd ştia că Jenny se va întîlni sigur pe seară cu Macone, era bucuros că poate să-şi urmeze, punct cu punct, planul pe care şi-l trasase la deşteptare. E întotdeauna plăcut, cînd te-ai hotărît asupra unui lucru, să constați că nu te-ai înşelat şi nu ai de-a face cu neprevăzutul. Îl trăda Jenny? Poate, da, poate, nu. Va vedea diseară, la ora cinci.

— Perfect, zise el, cu o voce foarte liniştita. Rămîne pe mîine. Cît despre mine, mă duc totuşi să dau o raită prin Santa Monica.

Sincera ei părere de rău, Jenny şi-o manifestă printr-un al treilea sărut, într-adevăr înamorat. Ar fi vrut atît de mult să-l însoțească pe John la plajă! Dorea atît de mult, în momentul acesta, să-şi încheie ziua în brațele soțului ei!

— Ai un aer trist, John.

În realitate, ea era aceea care se simțea cam tristă. John nu era nici mai vesel, nici mai trist decît de obicei. Era cu desăvîrşire neutru.

— Iei masa cu mine?

— Da... Dacă n-ai vreo întîlnire.

Acest „dacă n-ai vreo întîlnire” o înduioşă pînă întratîta, încît fu gata să renunțe la întîlnirea pe care o avea cu Macone.

— N-am nici una, în afară de aceea cu coaforul, şi nu mi-e greu să renunț la ea.

Asta, însă, nu-i mai convenea lui John, care-şi avea planul gata stabilit, în întregime.

— O să mergem mîine, protestă el. N-are nici o importanță.

— Poate mîine o să fii ocupat, insistă ea. Hai să mergem astăzi. Azi mi-e dor să fiu cu tine.

John nu voia să renunțe la planurile sale.

— Nu, nu şi nu. Nu am mîine nici o treabă, îți promit.

Dezamăgită, Jenny îşi învinse lacrimile şi îşi puse pălăria, ca să meargă la masă.

Ieşiră amîndoi, în soarele orbitor, ea întristată şi descumpănită, el tînăr şi înviorat, ea voind să evite o faptă care azi i se părea atît de urîtă, el împingînd-o într-acolo, cu încăpățînarea inconştientă a funcționarului ce se consideră dator să ducă pînă la capăt, cu orice preț, un referat. Ei îi era necaz pe el, pentru că o arunca într-o direcție pe care acum o disprețuia atît de

mult, în timp ce el, bucurîndu-se întîia oară de plăcerile naturii, era excitat fără voie de ciudata curiozitate de a se vedea înşelat cu duşmanul său de moarte.

Masa se desfăşură în tăcere. Jenny era prea enervată, ca să stea de vorbă, John era prea prevăzător, ca să se gîndească la altceva, decît la planul pe care-l pritocea din nou în minte. Mîncară amîndoi puțin şi repede. Iar John, de îndată ce isprăvi, se grăbi să ceară nota de plată.

— Cît eşti de zorit!

Fără a scoate un cuvînt, el se ridică şi ieşi la repezeală. Jenny rămase cu ochii ațintiți asupra uşii.

— Te rog, dragostea mea, zise ea încă o dată, ia-mă cu tine.

Dar John era acum departe şi nici măcar nu auzi această ultimă şi fierbinte rugăminte. Cîteva minute mai tîrziu, Jenny puse la loc, în poşetă, o batistă mică şi umedă de lacrimi.

*

Ajuns în stradă, John se duse direct la banca, de unde îi trimise mamei sale opt mii de dolari. Apoi chemă un taxi, care-l lăsă la o sută de metri distanță de Vila Dragostei, a lui Macone.

„Iar acum, la treabă” îşi spuse el, apropiindu-se de faimosul lăcaş. Era atît de emoționat, încît umbletul îi devenise de o exagerată nepăsare, iar paloarea din obraji, peste măsura de albă. În fața micului grilaj, pe care trebuia să-l sară, se opri şi ascultă. Nici un zgomot. Nu mişca nimic, nici măcar frunzele copacilor. Linişte era atît de adîncă, încît lui John i se făcu frică să sară în grădină şi dădu ocol grilajului, pînă cînd ajunse în dreptul unei portițe. O deschise. Tot nimeni. Înaintă cu teamă, câțiva paşi, apoi, cuprins deodată de curajul pe care ți-l dă uneori frica, începu să alerge, atacînd frontal casa inamică. Elanul său fu atît de puternic, încît John, ajuns în fața unei ferestre larg deschise, nu se mai opri, ci sări înăuntru. Se pomeni astfel, uimit, într-un salon oriental, cu divane şi sofaie, cu şaluri turceşti şi covoare persane. Începu imediat să caute o ascunzătoare. Nu era nici una, aşa că John pătrunse, în vîrful picioarelor, în altă încăpere, un salon extrem-oriental, în stil chinezesc. Ambele încăperi dădeau într-o cameră de baie. Căută şi aici un loc prielnic, care să-i permită să asiste, fără a fi văzut, la tot ceea ce avea să se petreacă. Nu găsi nimic potrivit, ca şi în salonul persan. Pe deasupra, nu ştia în care dintre cele două saloane avea Macone obiceiul de a-şi primi femeile. Se gîndi un timp destul de lung, fără a decide însă nimic. Exista un cufăr, în camera chinezească. Dar Jenny şi Macone, nu vor prefera ei, oare, cadrul turco-persian? El, unul, l-ar fi preferat.

Un zgomot îl făcu atunci să tresară. O uşă, cu siguranță aceea de la intrare, se deschise cu putere. John simți că e pierdut. Se găsea, în momentul acesta, în salonul chinezesc. Ce era de făcut? Chiar în fața lui, pe jumătate deschis, se afla un dulap în perete, căzut parcă din cer. Cum de nu-l văzuse? Se aruncă înăuntru, fericit, exact, în clipa în care cineva intra în cameră.

O voce, pe care i se păru că o recunoaşte, pătrunse pînă în adîncul

ascunzătorii sale. Vocea dădea ordine. Din nefericire, John nu putea să vadă nimic, iar memoria lui auditivă era foarte proastă. Aşa că renunță, pentru un moment, să mai afle cine e persoana care ajunsese la numai doi metri de el.

— Toată după-amiaza mi-o petrec aici, zise vocea. Nu laşi să intre nimeni.

— Înțeles, patroane.

„El e”, îşi spuse John, cu mîndria că descoperise ceva foarte important.

— Şi, mai ales, băgați de seamă! Nu-l omorîți pe John, înainte de a pleca noi de-aici, Jenny şi cu mine, amîndoi.

— Nici o grijă, patroane, o să fiu cu ochii pe el.

— Bun. Acum adu-mi un coniac de Champagne şi lasă-mă singur.

John ascultă, nepăsător, întreaga conversație. Era însă departe de a se simți în largul său. „Iată-mă prins într-o capcană, se gîndi el. Cum fac să ies din ea? Dacă ascultam de Jenny...”.

Lucru curios, nu avea nici un fel de pică pe Jenny. Nu avea cu nimeni nimic, decît cu sine însuşi. Nu el făcuse tot posibilul ca să se vîre în această aventură?

Auzi, din fundul ascunzătorii sale, paşii lui Macone îndepărtîndu-se şi profită de prilejul aceste, ca să întredeschidă dulapul şi să chibzuiască la un mijloc de a fugi de-aici. Abia împinsese puțin uşa, cînd un bărbat pătrunse în salon. John îşi scoase revolverul. Dar intrusul se mulțumi să închidă ferestrele, de unde John deduse că individul acesta, mare şi puternic de te treceau fiorii, nu avea cum să fie Macone, ceea ce, dealtfel, se adeveri.

— Am închis ferestrele, patroane. Ca să nu se poată aventura pe-aici.

— Foarte bine, răspunse vocea, despre care gangsterul îşi închipuia că e a duşmanului său. Dar pe celelalte lasă-le deschise.

Complicele părăsi salonul chinezesc, lăsîndu-l pe John în culmea bucuriei. De după o haină groasă, de iarnă, duşmanul lui Macone începu să rîdă aproape în gura mare. Ştia acum că nu mai e nici o primejdie, cel puțin pentru moment.

Spre mai multă siguranță, închise bine dulapul. După care, făcîndu-se din nou linişte în vilă, se întinse cît era de lung, sub hainele atîrnînde. Fremăta de plăcere, amintindu-şi de timpul cînd, pe vapor, fusese închis într-un cufăr, şi îşi spuse că, dacă acel cufăr i-a adus atîta noroc, atunci un dulap de zece ori mai mare nu poate decît să-i aducă şi mai mult. La Jenny nu se mai gîndea. Cu o oră mai înainte, odată cu poezia, îi ieşise din suflet şi ea. În momentul acesta nu mai exista decît el, gangsterul John, pe cale de a-i juca o farsă duşmanului său de moarte. Inima îi bătea repede, obrajii i se îmbujoraseră. Iar dacă nervii lui nu îngăduiau nici unei picături de salivă să i se zvînture în gură, bunul simț, în schimb, îi spunea limpede că totul merge cît se poate de bine.

Ecourile îndepărtate ale siestei lui Macone răzbătură pînă la John. „Un singur gest din partea mea, şi e mort” îşi spuse el. Nu făcu acest gest. Dimpotrivă, începu sl se lupte, deznădăjduit, cu somnul, pe care-l simțea cum îl năpădeşte. Şi luptă cu atît mai îndîrjit, cu cît ştia că doarme zgomotos.

Se scurse astfel o jumătate de oră de chinuri, o jumătate de oră, care lui i se părea că nu se mai termină, în vreme ce alături, chiar lîngă el, dezgustătorul său duşman se odihnea în pace. Şi era atît de cald şi atît de întuneric în blestematul acela de dulap!

*

Timpul trecu, aşa cum trece timpul. O pendulă bătu, în sfîrşit, ora cinci. John se ridică încet, fără zgomot. Era leoarcă de sudoare, dar îi pierise somnul. În camera de alături, cineva îl trezea pe Macone. John ciuli urechile Era nerăbdător să afle dacă nevasta lui e acolo. Nu-i auzi glasul. Avea să nu mai vină? Se temea că da. Lucrul acesta l-ar fi necăjit mai mult decît văzînd-o alături de Macone, chiar mai mult decît trădarea ei. Deranjul şi emoțiile sale ar fi rămas zadarnice, planul i s-ar fi prăbuşit. Îi era acum necaz pe Jenny, că nu se află încă în brațele altuia.

— Ce-i cu el, n-a venit?

— Nu, patroane.

— Băftosul ăsta e în stare să ne scape iar. Şi Jenny, care nu mai vine odată.

În timp ce vorbea, Macone, urmat de complicele său, intră în salonul chinezesc.

— Dacă vine, adăugă el, o conduci direct aici. Iar dacă John e prin împrejurimi, bați de două ori în uşă.

Complicele părăsi salonul, Macone se apucă să măsoare încăperea. Era atît de nervos, încît John, deşi nu-l vedea, îşi dădea totuşi seama de asta, şi-i veni să rîdă. Dar îi trecu repede pofta de rîs. În cele din urmă, începu el însuşi să se enerveze, din cauza aşteptării. „E capabilă să nu vie” îşi zise, furios.

În aceeaşi clipă, se deschise uşa şi John auzi glasul melodios al soției sale. Rămase, o clipă, ca lovit de trăsnet. Apoi, deodată, urcîndu-i-se gelozia la cap, furia împotriva ei deveni atît de mare, încît abia se putu stăpîni să nu iasă din dulap şi să-i omoare pe amîndoi. Obrajii nu-i mai erau îmbujorați, inima amenința să i se oprească. Bunul simț îi spunea limpede că e trădat. Din fericire, instinctul de conservare îl împiedică să facă o nebunie. Aşa că John rămase liniştit, în dulap.

— De ce atît de tîrziu? zise Macone.

— A trebuit să merg la coafor, *darling!*

Zgomotul unui sărut răsunător ajunse pînă la urechile lui John, care o înghiți şi pe asta.

— Şi bărbatul tău?

— La Veneția, pe plajă, învață să înoate.

John îi auzea cum îşi bat amîndoi joc de el şi spumega de turbare. Căci vedea acum bine că Jenny nu venise la Macone ca să-l spioneze şi cu atît mai puțin să-l omoare. „Femeile sînt o rasă infectă”, conchise el în cele din urmă şi se linişti.

— Puțin whisky?

— Cu plăcere.

Pe John îl mistuia o asemenea sete, încît gîlgîitul din pahare fu încă o

tortură pentru el. Deprins de la o vreme cu suferința, îi lăsă pe cei doi duşmani să bea liniştiți, nu făcu nimic care să-i trădeze prezența la fața locului.

— Nu mă săruți?

— Lasă-mă. Sînt obosită. Şi, apoi, am totuşi scrupulele mele.

— Scrupule, să iubeşti un bărbat inteligent şi să-l înşeli pe cel din urmă dintre imbecili!

— Exagerezi.

— Nu exagerez. Te asigur că e cel mai mare imbecil. Îl ajută un noroc nemaipomenit. Dar asta n-are cum să țină mult.

John îşi muşcă buzele. „Cel ce rîde la urma rîde mai bine" se gîndi el, crăpînd cu un milimetru uşa dulapului. Putu să o zărească astfel în parte pe Jenny, pe care o mînă bărbătească dădea s-o dezmierde. Departe de a-l scoate din sărite, spectacolul acesta îi ațîță curiozitatea.

— Mă iubeşti, Jenny?

„Vocea asta, vocea asta, îşi zise gangsterul. O cunosc. Cine naiba e?"

În sfîrşit, capul lui Macone îşi făcu apariția, în fața curiozității întărîtate a lui John. Acesta nu recunoscu pe nimeni.

— Nu-mi place să fii mereu deghizat, cînd eşti cu mine.

— O fac din principiu, Jenny. Să nu ne certăm.

John văzu capul nevestei sale înclinîndu-se şi dispărînd înspre Macone, în timp ce mîna rivalului îi descheia rochia. O nouă sărutare îi reaprinse furia. Era singurul gest care-l făcea gelos, singurul pe care nu putea să-l tolereze.

— Haide, fă-te comodă.

El se uită cu aviditate, ca să afle ce înțelege Macone prin a te face comod. Nu constată, pentru moment, decît că Jenny dispare şi nu pricepu nimic, pînă ce ea se întoarse, într-un capot subțire, de culoare roz, abia acoperindu-i trupul gol.

Din ce în ce mai intrigat de tot ce vedea, John nu mai era atent nici măcar la sărutările care se succedau la intervale foarte scurte, din ce în ce mai scurte.

— Nu ştiu de ce, dar astăzi mi se pare că eşti mai frumoasă decît oricînd. Cum faci, de te menții atît de ispititoare?

— Curios mai eşti!

— Şi tu nu eşti curioasă?

— Eu, nu. Eu sînt americancă pur sînge. Noi nu sîntem curioase. E slăbiciunea noastră, dar şi forța noastră.

— Poate să ai dreptate. Îmi regret sîngele italian. Adesea mă simt slab în fața acestor forțe pline de tinerețe. Dar cînd tu eşti în brațele mele, nu regret nimic. Dealtfel, dacă eram de aceeaşi rasă cu tine. nu m-ai fi iubit atîta, nu?

— Nu ştiu.

John zări cum Jenny îşi întinde trupul pe sofa. „Minunat e!" căzu el în extaz. Era atîta timp, de cînd nu mai privise acest trup - trupul soției sale! - de atunci cînd, pe vapor, i se arătase goală în camera de baie. Vrăjit de ceea

ce vedea, obrajii i se reîmbujorară de plăcere.

— Vino mai aproape. Ce piele fină ai!

Jenny nu mai zicea nimic. La doi metri de ea, un soț, pe care numai sărutările îl făceau gelos, admira cu nevinovăție picioarele desăvârşite ale soției sale. care se înlănțuiau, în zvîrcoliri pătimaşe, cu picioarele partenerului.

— Vreau să fac dragoste. Îmi place dragostea. E atît de bună dragostea, atunci cînd iubeşti.

Cuvintele delirante, pe care Liliane le pronunțase acolo, jos, în parc şi pe care John nu le pricepuse, îi reveniră brusc în minte. Poate acum, în sfîrşit, avea să le priceapă.

Privea întărîtat, cu o curiozitate plină de nelinişte. Ținea din răsputeri să risipească misterul. Văzu totul şi deveni omul cel mai fericit din lume. Jenny gemea, dar, la un moment dat, gemetele ei se prefăcură în țipete. Crezînd că suferă, John fu cît pe-aci să se repeadă din ascunzătoare. Îşi dădu seama, la timp, că nevasta lui platonică țipa de prea multă plăcere şi rămase pe loc. curios să vadă ce va mai urma.

Nu văzu nimic, decît cele două trupuri dispărînd în direcția camerei de baie. John era, însă, cum nu se poate mai mulțumit şi îşi spunea într-uns: „Am să fac la fel. Am să iubesc şi eu. Cît sînt de fericit!”

După zece minute, Jenny se întoarse îmbrăcată. Se lasă din nou sărutată de Macone, iar John deveni din nou gelos. De astă dată, însă, se stăpîni cu uşurință, într-atît era de încîntat de ceea ce descoperise.

— Jenny, nu pleca. Lasă, că te-aşteaptă el.

— Bietul de el, n-aş vrea să sufere din cauza mea. Ştii, mi-e foarte simpatic.

Mişcat de cuvintele ei, John îi mulțumi în gînd.

— E un imbecil, insistă Macone.

— Poate, dar mi-e foarte drag. Nu cumva eşti gelos?

— Asta ar mai lipsi. Nu, nu. Dar ia loc, puțin, avem de discutat ceva serios. Ştii cumva ce planuri are John?

— Nu ştiu nimic, replică ea, cu un aer semeț. Şi chiar daca aş şti ceva, nu l-aş trăda.

— Vrei ca eu să mor? Ştii cît e de norocos.

— Încă o dată, nu ştiu nimic. Eşti destul de inteligent, ca să te aperi. La revedere.

Banditul nu mai insistă.

— La revedere, Jenny, pe cînd?

— Poimîine, la aceeaşi oră.

În timp ce Jenny părăsea vila lui Macone, John, în dulapul din perete, abia se stăpînea să nu izbucnească într-un hohot de rîs homeric şi victorios. Era atît de fericit, încît ar fi vrut să alerge după soția lui, să i se arunce de gît şi să o sărute, plin de recunoştință.

*

După ce plecă Jenny, Macone părăsi, la rîndu-i, salonul chinezesc. Astfel

că John putu să deschidă dulapul şi să soarbă cu nesaț aerul din salon, care i se părea atît de proaspăt pe lîngă acela pe care fusese condamnat să-l rabde cît timp durase galanta întîlnire.

Din camera învecinată, răzbătu pînă la el o conversație, care îl umplu de bucurie.

— Tot n-a venit? Are un noroc turbat.

— O fi mirosit capcana.

— Ba nu! E prea tîmpit pentru asta.

— Nu ştiu, zău, patroane, de ce susții într-una că John e un imbecil. E, totuşi, cel mai tare dintre noi toți.

— Am motivele mele, Alex. Ştiu eu ce spun.

— Asta nu mă împiedică să cred că e foarte puternic. Şi, atîta vreme cît n-o să-i ai şi pielea, cum îi ai nevasta, nici unul dintre ai noştri n-o să spună că e un imbecil. Şi, apoi, patroane, să-ți spun şi părerea noastră, a tuturora.

— S-auzim.

— Ei, bine, noi credem că John cunoaşte la perfecție, şi încă de mult, legăturile dumitale cu Jenny, care nu e, pentru noi, decît o spioană. Te trădează, patroane. Iar dovada e că John n-a venit.

— Ei, aş! Îți spun eu, e încă o lovitură a destinului.

— Trebuie să băgăm bine de seamă, patroane.

Însoțit de membrii gărzii sale, Macone părăsi în taină vila. John, la rîndul lui, aşteptă cam zece minute, apoi o şterse şi el.

*

În castelul său, de la Beverly-Hills, gangsterul avu surpriza de a-şi găsi nevasta în pat, cu ochii înecați în lacrimi.

— Ce s-a întîmpiat?

— Eu... Eu am... Am avut o presimțire proastă. De patru ore te aştept. Mă temeam că n-o să te mai văd niciodată.

John trecu peste această minciună evidentă. Fireşte, nu credea în povestea cu cele patru ore de aşteptare, căci Jenny avea mania exagerării, dar nu se îndoia de sinceritatea ei în ceea ce priveşte proasta presimțire, şi asta, pentru că el însuşi era sensibil la presimțiri. O sărută.

— După cum vezi, presimțirile tale erau false. Cum a fost acolo, la coafor?

Jenny, într-adevăr, fusese la coafor şi, pe deasupra, îşi mai aranjase şi ea însăşi părul, altminteri cu mult farmec. Era limpede că ținea să arate cît mai bine. Se hotărîse, cumva, să-l seducă pe John şi, cine ştie, poate simțea, în sfîrşit, o afecțiune reală pentru soțul ei platonic?

Cît despre John, al cărui chip era luminat de un surîs triumfător, părea să fie fericit. Neavînd încredere în sine, se străduia să-şi aducă aminte cuvintele pe care le rostise Macone, în scurta, dar pasionata discuție cu iubita lui. Căuta chiar să-l imite întocmai, de la gesturi, pînă la sunetul glasului. Jenny nu băgă de seamă şi ea însăşi, fără să ştie, îi răspundea lui John cu aceleaşi vorbe şi cu aceleaşi gesturi de mai adineaori, cînd era în brațele lui Macone. Nici John nu remarca nimic.

— Jenny, mă iubeşti?

— Da, *darling,* mai ales că astăzi nu eşti deghizat.

— O fac din...

Se opri brusc. Bună pentru Macone, fraza aceasta lui nu i se potrivea.

— O faci cum?

— Nimic, răspunse el. Nu ştiu.

Şi, spre a evita orice altă întrebare, care l-ar fi pus în încurcătură, îi închise gura frumoasă cu buzele lui groase.

Jenny îi răspunse cu o sărutare pătimaşă, apoi îşi lăsă capul pe pieptul soțului ei. John însă nu ştia ce să facă cu el. Nu putuse să vadă, prin crăpătura dulapului, cum se descurcase Macone în momentul acesta. Încercă să-i descheie rochia, cu mîna lui, ca şi celălalt. Nu reuşi decît s-o rupă. Văzînd că Jenny nu se supără, aşa cum se temuse el, îşi luă inima în dinți.

— Fă-te comodă! îi zise, aproape strigînd.

Ei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Uluită, îl fixă un moment cu privirea, apoi se îndreptă, ca un automat, spre camera de baie.

Se întoarse într-o clipă, avînd pe ea doar un capot subțire, de culoare albastră, şi se lungi pe pat. „Fiecare cu culoarea lui” îşi zise John, care-şi aminti că, la Macone, capotul era roz. Făcu un pas spre pat, apoi se opri, nu îndrăznea să mai înainteze. Căci, vai, nenorocire, constatase că nu-i în pijama, ca Macone! Ce era de făcut?

— Dar tu? îi veni ea în ajutor, surîzînd. Tu nu te faci comod?

Dădu fuga în camera lui şi se întoarse, de astă dată, în pijama.

— Iată-mă! exclamă el, luînd loc alături de Jenny. Mîinile lui mîngîiau acum carnea femeiască, şi John îi dădu în gînd dreptate lui Macone, atît i se părea de dulce jocul.

— Nu ştiu de ce, dar astăzi mi se pare că eşti mai frumoasă decît oricînd. Cum faci, de te menții atît de ispititoare?

— Curios mai eşti!

— Şi tu nu eşti curioasă?

— Eu, nu. Eu sînt americancă pur sînge. Noi nu sîntem curioase. E slăbiciunea noastră, dar şi forța noastră.

— Poate să ai dreptate. Îmi regret adesea...

John nu reuşea să se agate de restul frazei lui Macone. Se înroşi şi nu putu să meargă mai departe. Din fericire, ea se mulțumi să se înghesuie în el.

— Vino mai aproape. Ce piele fină ai!

*

Cînd se întoarse din camera de baie, John îşi reluă rolul de imitator.

— Nu pleca, zise el, întocmai ca şi Macone.

— Unde vrei să plec? Nu sînt la mine acasă? Răspunsul ei neaşteptat îl țintui locului.

— Da... aşa e, ai dreptate.

Jenny îl luă în brațe.

— Ai să dormi cu mine, John. Da?

— Dar...

Lui nu-i venea să creadă în această mare fericire. Era peste puterile sale şi simţi cum îl pătrunde oboseala. Adormi, ca un copil, în braţele ei. În timp ce ea îl mîngîia pe păr, cu o dragoste duioasă.

— Victorie pe toată linia! izbucni John, intrînd în biroul simplu şi dezordonat al lui Armand de Liguieres. Petrecuse o noapte plăcută alături de Jenny, iar acum era ora unsprezece dimineaţa - părea în culmea fericirii.

Armand, care scria ceva, aproape că nu-i dădu nici o atenţie colegului său.

— Ce te-a apucat? îl întrebă el, pe un ton plictisit, numai ca să spună ceva.

— I-am jucat lui Macone o festă nemaipomenită! O festă colosală, magnifică, sublimă...

De Liguieres lăsă imediat creionul din mînă, întorcîndu-se cu totul către el. Cum? Din nou, o întîmplare norocoasă? Îl fixă pe John cu o privire interogativă şi oarecum exasperată.

— Într-o oră, continuă acesta, idolul tău, Macone, va primi o scrisoare, care sună cam aşa: „Amice, eşti încornorat”. Scrisoarea va fi semnată: John. Ce zici de asta?

Iar cum Armand tăcea:

— Ascultă, reluă John, şi nu mă întrerupe. Macone are, şi mai ales a avut relaţii cu nevasta mea. El îşi închipuie că nu ştiu nimic. E un încrezut! Căci eu ştiu tot. Ieri, i-am surprins pe amîndoi în splendidul lui salon chinezesc din Vila Dragostei. Eram ascuns într-un dulap din perete şi-am văzut totul. Astfel l-am văzut pe Macone, iubindu-se cu nevasta-mea.

— Cretin nenorocit! exclamă Armand, aproape sărind din fotoliu. Dar, atunci, tu eşti încornoratul!

— Uite că aici te-nşeli, afirmă John.

Surîse şi se uită la Armand, cu o privire mai degrabă dispreţuitoare. În sfîrşit, se simţea şi el o dată superior aceluia care pînă acum îl tratase mereu ca pe unul mai prejos decît el.

— Nu, Armand, te înşeli. Nu cunoşti amănuntele. Nu ştii că eu, deşi treceam drept soţul ei, n-am avut totuşi niciodată, pînă ieri, relaţii cu Jenny. Pînă ieri, nici măcar nu ştiam ce va să zică dragostea. Or, am aflat-o ierî, de la Macone. Am văzut, din dulap, ce trebuie să faci. Seara am repetat întocmai cuvintele, pe care i le spusese Macone. Jenny mi-a căzut în braţe. Oho, şi încă cum! Aşa că uite în ce fel am aflat ce e dragostea, graţie celui mai periculos duşman. Uite de ce încornoratul este el, Macone. Original, nu?

Aici, John se opri din povestit. Cu un surîs triumfător pe buze. aştepta acum felicitările prietenului său..

— Îţi place, nu?

Armand, care pînă atunci rămăsese nemişcat, se ridică în picioare. Lui, desigur, povestea nu-i plăcuse, deoarece, alb ca zăpada, se năpusti asupra biroului şi începu să smulgă din carnet toate foile cu însemnări. După care,

în plină criză de furie, se apucă să arunce totul pe jos. John, care nu pricepea nimic din mînia prietenului său, încercă să-l liniştească. O lovitură de pumn îl trimise de-a rostogolul în mijlocul manuscriselor lui Armand.

— Haida, de, Armand!

— Ce haida de? strigă Armand. Le rup. Nimic nu valorează toate astea, nimic, nici măcar cît tine.

John se ridică şi încercă din nou să-şi domolească prietenul. Mai încasă un pumn. Gangsterul, însă, nu se supără. Adînc mişcat, ținea cu orice preț să-l ajute pe acela care, cu cîteva zile mai înainte, îl îngrijise cu atîta duioşie.

— Dar eşti nebun, dragul meu Armand...

— Da, sînt nebun şi am de ce să fiu. Ia te uită, victoriosul idiot! Victorios pe toată linia. Ieşi afară şi să nu te mai văd niciodată! Niciodată... Cum adică, n-ai întins-o încă! Dacă nu ieşi imediat, îți vîr un glonte sub piele. Ieşi, imbecilule, imbecilule!

De astă dată, John se supără. Admitea cu plăcere loviturile de pumn, dar nu ținea deloc să fie tratat mereu ca imbecil. Nu, asta n-o va mai admite niciodată.

— Nu ştiu, zău, replică el, care dintre noi e cel mai imbecil.

Acestea spuse, părăsi casa, trîntind uşa după el. Ajuns afară, încă mai auzea glasul lui Armand, urmărindu-l cu ocările, şi îşi grăbi pasul.

*

În fundul parcului, la umbra unui lămîi înflorit, cu un maldăr de hîrtie albă pe genunchi, John ticluia versuri, pentru ”preaiubita mea Jenny”.

Capitolul XII

ÎN CARE SE VEDE CĂ HORAȚIU A FOST UN MARE SCRIITOR

Parturiunt montes: nascetur ridiculus mus.

„MOARTEA LUI AL. MACONE!”. Acesta era titlul, care, tipărit cu majuscule uriaşe, strălucea în fruntea tuturor ziarelor. Celebrul gangster fusese găsit mort, în salonul persan din Vila Dragostei. Un glonte de revolver, tras în plin, îl dăduse gata. John O’Donell reuşise astfel, după cum credea toată lumea, să se descotorosească de crîncenul şi unicul său rival. La New York şi Chicago, ca şi în alte oraşe. Într-o atmosferă înflăcărată, se desfăşurară manifestații grandioase, organizate de prietenii lui. Marea Republică era în fierbere şi toți se întrebau ce va face O’Donell acum, cînd rămăsese singurul stăpîn. La Beverly-Hills, zeci de ziarişti aşteptau zadarnic în parcul castelului *Trianon.*

În vremea aceasta, John, care se retrăsese cu Jenny într-o vilă necunoscută, examina în linişte noua situație.

Macone era mort. Cum, de ce? Nu ştia nimeni. Nimeni, în afară de cei doi soți, care, cu o oră mai înainte, primiseră o scrisoare astfel concepută:

„Dragul meu Rodolphe,

Cînd vei citi această scrisoare, eu nu voi mai fi pe lumea asta. Ultima noastră discuție, dacă îți mai aminteşti de ea, îți explică totul. Dintre noi doi, recunosc, tu eşti învingătorul. Toate felicitările mele. Îți cedez locul meu. Ia-l şi profită de el. Ziarele îți vor aduce vestea morții lui Macone. Macone eram eu. Nu o spune nimănui, niciodată, niciodată. E singurul mare serviciu, pe care-l cer de la tine şi de la Jenny. Între paranteze, țin de asemeni să vă spun că niciodată n-am ucis pe nimeni.

Asta e viața, dragul meu Rodolphe. Plină de surprize, deci merită să o trăieşti. Şi, totuşi, eu o părăsesc. Încă o experiență pe care o fac? Nu, e un lucru mult mai profund. Şi să nu crezi cumva că tu eşti cauza morții mele. E mai profund şi decît asta.

În două cuvinte, mi-am dat seama că, pe această planetă, nu e loc pentru mine. Eu sînt din alt secol, sînt de demult, foarte de demult. Să lupt, să încerc să schimb lumea? Nu e nimic de făcut. Sînt prea singur. Şi, apoi, mai e şi norocul, afurisitul ăsta de noroc. Astăzi el se află de partea opusă mie, de partea inşilor mărunți. Norocul, astăzi, s-a îmburghezit, ca şi toate celelalte, în această lume josnică. El e de aur sau în bancnote, chiar atunci cînd se ascunde sub văluri ipocrite. Asta înseamnă că, oricum, aş fi fost învins. Atunci?

Am părăsit Franța liberală, am părăsit acea frumoasă țară, care nu se mai încumetă să creadă într-un stăpîn, pentru că nu se mai încumetă să creadă în Dumnezeu. Am venit în America cu speranța nestăvilită că voi găsi aici altceva sau, cel puțin, posibilitatea acestui altceva. Această posibilitate exista, pînă în clipa în care m-am izbit de colegul meu, Rodolphe Durant. Or, a-l învinge pe Rodolphe Durant e o imposibilitate, pentru că tocmai de el fugeam, cînd am părăsit Franța. Acum, mi-am dat seama că şi aici, în America, e cam acelaşi lucru. De departe, aceşti vlăjgani semeți, cu părul blond, mi se păreau ceva nou. În fond, e o deosebire foarte mică. Nu, nicăieri în lume nu e loc pentru un cavaler. Cîntecul lebedei s-a auzit.

Învăluită în poleiala sclipitoare a norocului, această mediocritate nu poate fi decît victorioasă. Ți-o las moştenire. Şi, crede-mă pe mine, atîta vreme cît vei fi aşa cum eşti, vei putea să faci ce vrei din ea. Dar bagă de seamă, nu o jigni. Trăim într-un secol de mici Napoleoni, singurul rezultat incontestabil al marii revoluții franceze. Profită de el, dragul meu prieten, şi nu uita să-i asasinezi pe toți ducii de Enghien pe care întâmplarea ți-i va scoate în cale.

Adio. Îți las jurnalul meu. Publică-l într-o bună zi. Sau, mai bine, nu, lasă-l să moară. E prea frumoasă istoria Franței pentru omenirea contemporană. Poate, mai tîrziu, dacă lucrurile se vor schimba, jurnalul acesta va cădea în mîinile cuiva, care l-ar citi cu interes. Dar, acest mai tîrziu, va veni el vreodată? Stau şi mă întreb. Iar tu, să ştii: Al. Macone n-a fost decît un moment urît, de răzbunare, al cavalerului Armand de Liguieres, cea din urmă zvîrcolire, cea din urmă încercare.

Adio,

Armand.”

După ce parcurse scrisoarea şi a doua oară, John desfăcu pachetul, care-i parvenise odată cu ea. Pe copertă, citi: *”Jurnalul, mai mult sau mai puțin sincer, al cavalerului Armand de Liguieres”.* Începea astfel: ”M-am născut în anul de grație 1548, dintr-un tată îndrăgostit de aventuri mărețe şi dintr-o mamă, care prețuia tot ce-i frumos...”

John nu zăbovi prea mult. Trecu la finele manuscrisului, singura parte care prezenta, pentru el un oarecare interes: „încetez din viață astăzi, 17 martie 19..., în urma unui glonte de revolver tras în plin de către Majestatea Sa Destinul, unicul şi ultimul meu duşman. Adio”.

Gangsterul îşi ridică ochii de pe manuscris.

— Jenny, tu înțelegi ceva?

— Absolut nimic.

— Bietul Armand, şi-a pierdut mințile. Să te sinucizi, aşa, de pomană! În fond, un imbecil.

— Aşa am spus şi eu, întotdeauna, adăugă Jenny.

Schițară amîndoi acelaşi zîmbet de dispreț. O lungă sărutare puse capăt cazului Armand.

— Iar acum, zise deodată Jenny, America e la dispoziția ta. Ce intenții ai?

John dădu din cap, cu hotărîre. Se vedea că, de astă dată, avea să ia o decizie serioasă. Aceea de a bate în retragere.

— Acum, zise el pe şleau, mă retrag din afaceri. Vreau să trăiesc în linişte, din rentele mele. Îți convine, Jenny?

— Cum, tocmai acuma, cînd eşti învingător? Dar eşti nebun! Dealtfel, nici nu poți să faci una ca asta. După legea gangsterilor, cel ce dezertează e condamnat imediat la moarte.

John nu cunoştea această lege. Astfel că, o clipă, cînd Jenny i-o azvîrli în plin obraz, fu ca şi zdrobit. Ce putea să facă? Îşi reveni curînd.

— O şterg în Europa, răspunse el, absolut decis să se retragă. Acolo, nici legea şi nici nimeni n-are vreo putere.

— Iar eu, John? Pe mine mă cam uiți.

— Dar te iau cu mine. O să fim foarte fericiți, Jenny, nu-ți fie frică de nimic. Şi-o să ne iubim mult de tot.

Jenny schiță un surâs îndepărtat. Descoperea adevărata fire a lui John, adevărata fire a majorității bărbaților din vremea noastră. Şi, prin contrast, figura lui Armand de Liguieres se înălța măreață, aproape unică. Îl regreta. Căci îşi dădea seama că bărbații din ziua de azi nu depun eforturi decît spre a cădea într-un trai tihnit. Îi era limpede că nu va mai găsi decît inşi de felul lui John, care, odată ajunşi la o situație, se îngroapă într-o existență îmbuibată. Avea la îndemână exemplul multor miliardari.

— Poate să ai dreptate, zise ea, dar nu te pot urma.

— Eşti soția mea, Jenny, trebuie să mă urmezi pretutindeni.

— Te înşeli, replică Jenny, cu o mîndrie crudă, eu sînt nevasta lui John

O'Donell. N-am fost niciodată nevasta lui Rodolphe Durant. Dacă se iveşte un nou John, bine, o să fiu nevasta lui. Pînă cînd şi el va începe să se tîrîie prin viață, ca şi tine. Şi aşa mai departe. Pricepi?

Rodolphe nu pricepea decît foarte vag şi nu-i răspunse decît prin tăcere. Jenny se apropie de el.

— În consecință, zise ea, cu duioşie, mîine plecăm la New York. De acolo iei vaporul.

— Perfect, făcu John, cu o rămăşiță de eroism. Şi-o să călătorim cu avionul.

— Nu, John, cred că pentru tine e mai prudent cu trenul.

El îşi lăsă ochii în jos.

*

A doua zi, într-o gară mică, de lîngă Los Angeles, Jenny, deghizată în mamă bătrînă, se urca în tren, ținînd de mînă un John fără mustață, fără machiaj, schimbat în Rodolphe Durant.

*

Douăsprezece fără un sfert, noaptea, pe puntea marelui transatlantic *Super Lafayette*. Rodolphe era în aşteptarea plecării spre Europa. Sirena vuia.

— Iar acum, Rodolphe, ce ai de gînd să faci la Paris?

Jenny avea cîteva lacrimi în gene. Rodolphe, dimpotrivă, nu părea deloc tulburat.

— Tocmai am luat o hotărîre, zise el. Acum, că am bani mulți, mă gîndesc să mă înscriu în partidul socialist. E visul meu dintotdeauna. Înainte, nu eram destul de bogat, ca să mi-l realizez. Cu ajutorul compatriotului şi viitorului şef, Leon Giroflee, o să facem treburi frumoase, Jenny.

— A, da, ştiu! Fericire, pace universală... îți urez noroc, Rodolphe.

Nici măcar nu-l sărută. Plecă mîndră şi disprețuitoare, aşa cum o văzuse el întîia oară.

*

Jenny era încă pe pasarelă, cînd Rodolphe o ajunse din urmă. Se întoarse.

— Ce mai vrei de la mine?

— Jenny, am uitat să te întreb ceva. Voiam de mult s-o fac. Spune-mi, de ce naiba m-ați răpit voi, tu şi O'Donell, din Bois de Boulogne? Ți-aduci aminte?

— A fost o simplă confuzie, răspunse Jenny, rîzînd. Trebuia să răpim un tînăr, pe care-l chema tot Rodolphe Durant şi care fusese numit secretar de ambasadă la Washington. Trebuia să-l înlocuim cu un om de-al nostru.

Sirena le întrerupse conversația. Jenny fu rugată să coboare pe chei.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Rodolphe, în urma ei. Eu sînt Durant, cu "T" ... Cît de proşti pot să fie oamenii. Şi, totuşi, nu zău, să faci o astfel de confuzie.

*

Imensitatea neagră a marelui transatlantic se pierdea în depărtare, în timp

ce New Yorkul creştea încet spre cer. Pe punte, în picioare, Rodolphe Durant se uita la oraşul pe care refuzase să-l domine. O clipă, sufletul i se umplu de dorinţă, o clipă fu cuprins de ameţeală. Apoi, nimic.

„Şi, totuşi, nu, zău, să faci o astfel de confuzie!”

Rodolphe Durant redevenise el însuşi.

SFÎRŞIT

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

Mercenarul etern

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 6

22

În acea noapte, Casca a hoinărit pe străzile Romei ca erou al tuturor. A băut și a mâncat precum un rege. Nimic nu i s-a refuzat. Și-a lăsat sămânța în pântecele unor femei fără chipuri ca și cum încerca să găsească ceva ce nu se putea și să scape de gândurile inutile ale furiei oarbe și de durere. Nu s-a mulțumit doar cu acea noapte. A bântuit pe străzi, dormind unde se oprea. Două zile. Apoi trei. Durerea nu-l părăsea… și peste tot în jurul său fețele zâmbitoare ale gloatei… chiar mai rău, nobilimea degenerată, acei *eques*… cavalerimea. Presupunând că onoarea Romei se mai regăsea în ei.

Gândul i-a venit în mintea înecată de alcool în chiar clipa fatală când se afla în fața unui bust al lui Nero. S-a uitat la capul lipsit de expresie al „gloriei” Romei. Aburii alcoolului îi învăluiau creierul cu totul, iar simțul realității dispăruse cu totul. Îi era de ajuns. Se adresă bustului:

— Tu, zeu? Grăsane, eu sunt mai zeu decât tine. Tu și Roma nu-mi puteți face nimic. Am să vă supraviețuiesc tuturor, cu palatele voastre și banii, hainele și manierele alese. Amărâților, patetici imitații de oameni, eu măcar sunt un om adevărat și unul mai bun decât tine și de cât vor fi cei de teapa ta. Cam asta e puterea ta zeiască, Cæsar!

Aplecându-se, a luat o mână de mizerie udă din șanțul ce străbătea mijlocul străzii. Apoi a mânjit cu excremente și alte alea fața împăratului Romei. Încă mai freca marmura, când o patrulă de *vigiles* a dat peste el și l-au dus în temniță.

Un martor nobil a asistat la întreaga scenă și va depune mărturie împotriva trădătorului blasfemator. De altfel, M. Decimus Crespas nu putea face altceva. Și mai

exista și șansa ca acest Casca să poată fi vândut la licitație și îl putea recumpăra. Dacă nu, eh, oameni precum Casca erau prea periculoși ca să umble aiurea și liberi. Crespas avea unele îndatoriri și obligații față de Imperiu.

Când Casca s-a trezit, a avut impresia că un stol de vulturi egipteni bolnavi își făcuseră peste noapte cuib în gura sa. După ce a înghiontit câțiva alți deținuți din calea sa, a ajuns la găleata cu apă unde și-a clătit gura, apoi s-a așezat într-un colț al temniței, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat.

O, nu – se văită. M-au înhățat. Shiu a avut dreptate. Se pare că s-a închis cercul. Sunt iar acolo de unde am pornit, dar acum e mai rău decât atunci când mi-a făcut-o Tigelanius. De data asta l-am insultat pe împărat.

Unul dintre deținuți își făcea de lucru scrijelind un fel de simbol pe peretele temniței. Curiozitatea l-a făcut pe Casca să se dea mai aproape ca să vadă ce și cum.

— Pe Hades, ce zici că faci aici?

Omul s-a întors ca să-l privească pe Casca. Chipul său era calm, iar ochii plini de fericire. Mizeria de pe el și cârpele cu care era acoperit nu păreau să-l preocupe deloc.

— Fac semnul mântuitorului meu, Fiul lui Dumnezeu.

Casca privi mai îndeaproape la zgârieturile de pe perete.

— O cruce? Acesta este semnul tău?

Omul își ridică privirile ca și cum prin tavanul temniței ar fi putut vedea paradisul din ceruri. Îl înconjura aura unui fanatic.

— Da, fratele meu rătăcit. Semnul Crucii pe care Salvatorul nostru și-a dat viața pentru noi, Crucea pe care a murit pentru ca noi să fim mântuiți.

Oh, fir-ar…, își spuse Casca. *Exact ce-mi lipsea în ziua asta, încă unul dintre nebunii Evreului*. Dădu să se întoarcă, dar omul l-a apucat de tunică.

— Ascultă-mă, frate, pentru că toți suntem frați de sânge cu Mielul. Cristos a murit și pentru tine. A murit pentru ca și tu să poți fi spălat de păcate. Nu ți-a spus nimeni, niciodată, despre Isus al nostru?

— Cine?

— Isus.

— Cel crucificat?

La naiba! Mahmureala îi provoca halucinații.

— Cel ce a murit pe cruce! Îl cunoști pe Isus al nostru, frate?

— L-am întâlnit, a răspuns sec Casca.

— Atunci Dumnezeu să te binecuvânteze, frate. Vrei să ni te alături mie și fraților mei care urmează să fim martirizați în numele Mielului?

Casca l-a privit pe dilimache. Ce a început să spună a păstrat în minte, pentru el: Personal, mai degrabă aș mânca mielul – de fapt, aș putea mânca cel puțin doi chiar acum. Dar n-avea nici un sens să se pună cu bătrânul fanatic. Și-a croit drum cu forța printre mâinile acestor în-curând-sfinți care trăgeau de el să-l rețină și s-a întors în colțul său ca să-și aștepte soarta.

La naiba. Nu pot scăpa de Evreu, nici chiar aici în Roma, în temniță. Au scrijelit pe pereți așa-zisul lui semn. Ce mare lucru că a fost crucificat? Doar nu crezi că a fost singurul care a pățit-o? Eu sunt mai preocupat ce urmează să mi se întâmple mie.

N-a avut mult de așteptat. A venit un ostaș din Garda Imperială și i-a spus temnicerului să i-l aducă pe gladiatorul cunoscut sub numele de Casca. Odată adus, l-a înlănțuit de mâini și de picioare. Acest oștean asistase la ultima luptă a lui Casca și nu-și făcea nici o iluzie legată de cât de periculos este prizonierul. Imediat ce au ieșit afară, Casca a putut vedea că în curând va fi miezul zilei. Garda și alți patru prætorieni îl escortau. L-au dus pe Clivus Victoriae către clădirile ce formau palatul imperial de vară. Au trecut pe lângă senatori cu priviri aristocratice și disprețuitoare și alți politicieni. Evident, înfățișarea lui Casca nu era binevenită în aceste zone quasidivine.

Doi Prætorieni înarmați stăteau în poziție de drepți în fața unor uși din aur și fildeș care duceau în interiorul sacru al imperiului, încăperile personale ale împăratului Nero. Ușile s-au deschis tăcute pe balamalele bine unse, iar Casca a fost imediat trântit la pământ, cu fața mai întâi, înainte ca să poată măcar arunca o privire prin jur. Dar în momentul căderii a văzut câteva fețe care-i erau vag cunoscute,și una pe care o știa prea bine – soția unui senator. Ea îi dăduse 50 dinari de aur pentru o seară. Respirația îi mirosise a usturoi, dar ce picioare avea…

A fost târât până în fața canapelei pe care era întins Nero.

Ridicând la ochi un topaz șlefuit, gloria Romei a privit prin el la Casca. Nero se ridică și veni către tronul de marmură unde își aranjă cât putu de bine pernele, pentru că pe fesa stângă avea o inflamație, un început de pustulă și se așeză comod, păzit de vulturul de aur sculptat pe tron și de Gărzile Prætoriene.

— Tigelanius, vino aici!

Tigelanius? Ce dracu, trebuia să fie mort până acum, se gândi Casca. Îndrăzni să ridice puțin privirea și l-a văzut apropiindu-se pe prefectul pretorian frumos echipat. Da, semăna cu Tigelanius al lui. Poate că cel din Ierusalim era tatăl, ori chiar bunicul acestuia. Oricum, amândoi au aceeași înfățișare răutăcioasă; nimic bun pentru mine.

Acest Tigelanius a preluat comanda Gărzii Prætoriene după ce a aranjat retragerea predecesorului comandant, Burrus. De-a lungul anilor se ridicase în rândul Equus și apoi ca și comandant al garnizoanei Roma prin uneltiri atente și mită, de la

statutul său de plebeian – crescător de cai și negustor în Sicilia – până la dreapta lui Nero. Nu era o realizare măruntă. Pretinsese întotdeauna că avea sânge nobil și chiar luase numele romanului care – se pare – se iubise cu bunica sa în timpul unei călătorii prin Sicilia. Ea i-a spus că fusese un faimos și nobil soldat din provinciile răsăritene.

Arătându-l pe Casca cu degetul, Tigelanius a spus:

— Stăpâne, îl avem aici pe cel ce a scuipat pe onoarea pe care cu atâta grație i-ai făcut-o. Raportul este aici, iar martor nu e nimeni altul decât fostul lui proprietar și vigilii care l-au prins asupra faptului în actul său de profanare și blasfemie.

În mod normal, Tigelanius s-ar fi ocupat el însuși de un fapt ca acesta, dar îl lăsa pe Nero să creadă că are controlul situației dacă îl lăsa ocazional să facă o judecată sau două.

Nero și-a mângâiat barba scurtă cu degetele parfumate.

— Într-adevăr? scheună el cu o voce prea ascuțită pentru a fi impunătoare. Care sunt acuzațiile? Ce a făcut și a spus încât să trebuiască a fi adus în fața Romei înseși?

Tigelanius a citit acuzațiile despre profanarea bustului Împăratului Nero și cum Casca a pretins că el este mai zeu decât Nero și va supraviețui lui Nero și Romei.

Oh, zei! M-au prins bine de tot! se gândi Casca.

În jurul sălii, lingăii imperiali au icnit la auzul unei asemenea blasfemii nemaipomenite. Nero s-a uitat chiorâș la chipul lui Casca, în timp ce mângâia capul unui copil frumos aflat lângă tron – spre dezgustul evident al soției sale aflate mai în spate. Când a auzit acuzațiile, Nero a smuls un smoc de păr din capul băiatului, s-a ridicat și l-a îmbrâncit, apoi a blestemat pentru că lovitura l-a rănit la degetul mare de la picior. Se întoarse spre Casca:

— Tu, urâtule, tu! Am fost bun cu tine și te-am eliberat, iar acesta este modul cum mă răsplătești! Am pierdut și bani din cauza ta, urâtule. Ești un nemernic care arată dezgustător cu mușchii ăștia precum bolovanii.

Nero simți cum pielea de pe spate i se face ca de găină pe când se uita la silueta masivă îngenuncheată în fața sa.

— Vei învăța că *eu* sunt zeul tău!

Vocea i se ridică într-un țipăt ascuțit.

— Sunt zeul tău! a repetat – și *eu* am să te judec.

Recâștigându-și oarecum auto-controlul, s-a așezat din nou, cu spumă pe buze și cu fața purpurie.

— Mizerabilă grămadă de bălegar.

Făcu semn unei gărzi să ridice capul lui Casca, încât să-i poată vedea fața. Deodată, atitudinea lui Nero s-a schimbat, iar trăsăturile feței au devenit mândre, aproape respectabile… ca și cum ar fi știut un secret. Își puse grațios faldurile togii pe braț şi-l privi pe Casca.

— Te-aș putea da la animale să te rupă în bucăți, sau te-aș putea arde de viu câte puțin în fiecare zi timp de trei sau patru ani, dar tu deja ai spus că-mi vei supraviețui și mie și Romei. Bine. Înseamnă că ești nemuritor și oricum nu poți muri. De aceea, invincibilul meu războinic, pentru că în Roma nu poate fi decât un singur nemuritor – iar eu am deja această onoare… și pentru că n-am să te omor, pentru că n-ar avea nici un rost, am să te las viu în serviciul meu și al Romei. Da. Mă vei servi ca sclav la vâsle pe galerele imperiale pentru tot restul vieții. Sentința ta este pe viață.

Trupul îi tremura de plăcere la această glumă. Lacrimi de veselie i-au apărut în ochi.

— O sentință pe viață pentru unul care nu poate muri!

Sala s-a zguduit de râsetele senatorilor care și-au imitat stăpânul.

— Pe viață, urâtule, pe viață! Luați-l!

Casca a fost îmbrâncit departe de prezența stăpânului Romei, Gaius Germanicus Nero…

23

Bum, bum, bum se auzeau loviturile tobei hortatorului. Casca a urmat acest ritm un timp fără de sfârșit. Trupul i se mișca cu eficiența unui mecanism bine uns. Nu exista nici o mișcare inutilă, nici un efort în plus, doar mușchii uriași contractându-se pe spinarea sa. Barba i-a ajuns până la piept în timp ce vâslea sincronizat cu ceilalți sclavi.

Galera tăia apele Mediteranei în misiuni de patrulare. Plesnitura biciului supraveghetorului de sclavi era un sunet familiar care îl smulgea din somn și-l făcea să apuce automat vâsla cu mâinile. A vâslit pe aceeași navă până după marele incendiu care a pustiit Roma. Flăcările din oraș se vedeau din portul Ostia unde nava era pregătită să plece în orice misiune i se ordona, dar… n-a venit nici un ordin.

Nero i-a învinuit pe creștini; iar Casca, când a auzit povestea, n-a prea știut ce să creadă. Dacă ei credeau că ziua Judecății de Apoi era prea îndepărtată, ar fi putut încerca să o grăbească puțin. Oricum, Nero era cel mai bun prieten al lor pentru că pentru fiecare adept al Evreului pe care-l ucidea, păreau să răsară doi în loc. Probabil că Nero singur a dublat numărul creștinilor din Imperiu.

Casca a mai fost înlănțuit pe încă două corăbii înainte ca să vină vestea despre moartea lui Nero. A chicotit la gândul că: *Unul s-a dus, urmează Imperiul*.

Dar, chiar dacă moartea lui Nero i-a făcut plăcere lui Casca, pe omul de lângă el la vâslă l-a făcut de-a dreptul fericit. Acesta fusese un negustor care a măsluit taxele datorate statului. Îi plăcea să vorbească despre prietenii săi suspuși care în curând îl

vor elibera, acum că Galba devenise Împărat. Era încântat să-i povestească lui Casca, probabil pentru că-l încânta să audă sunetul propriei voci. Casca asculta. Ei nu aveau multe de făcut când zăceau legați la ancoră. Vocea negustorului avea acel ton ușor superior pe care îl foloseau unii preoți și oameni ai legii – sau femeile – când vorbeau cu oameni pe care îi considerau inferiori lor. Esența poveștii era:

— Ei bine, ținând seama de ansamblul lucrurilor, Nero a pornit destul de bine. Dar degenerscența incipientă pe care a ținut-o ascunsă atât timp cât s-a aflat sub controlul mamei sale, Agrippina, a dispărut curând după ce a preluat puterea în propriile mâini. Se știa că le spune prietenilor săi că mama sa ar trebui „liniștită”, și chiar așa a făcut, a ucis-o, ca și pe Brittanicus, fiul legitim al lui Claudius. Acesta nu l-a repudiat niciodată pe băiat, chiar dacă paternitatea a fost pusă la îndoială, mai ales după ce Claudius i-a ucis mama pentru infidelitățile ei.

— Spre deosebire de Claudius cu gusturile sale oarecum austere, Nero s-a înclinat către opulența decadentei Grecii și a Orientului. Prin aplicarea legii referitoare la trădare a înăbușit orice opoziție și a supus familiile bogate unui fel de șantaj. Dar, în curând în Imperiu s-a dezlănțuit haosul, împotriva sa au avut loc răscoale în Britania – conduse de Regina Boadicea – înăbușite în cele din urmă. Totuși, alte necazuri au venit de pe tărâmurile veșnicei turbulente Parția, iar dezastruoasa înfrângere de la Rhandeia a făcut ca mulți guvernatori de provincii să se răscoale împotriva lui, inclusiv Vindex în Galia și Galba în Spania. Ultimul succes al lui Nero a fost descoperirea și înăbușirea unui complot împotriva sa condus de Gaius Piso, dar în cele din urmă nici măcar Garda Prætoriană nu a mai putut suporta demența și depravarea Împăratului căruia îi juraseră credință și l-au abandonat. Simplul fapt că l-au lăsat fără protecția lor a fost destul ca să pună capăt domniei și a fost forțat să fugă din Roma.

— Nero a căutat un sanctuar, dar nu a găsit nici unul. Toți inamicii săi îl căutau, iar el nu a reușit să-și găsească nici un prieten. În coliba sărăcăcioasă a unui fermier și-a pus capăt zilelor cu propriul său pumnal și, cu ajutorul unui sclav, a murit în mizerie și sărăcie. Ultimul Împărat Julio-Claudian a lăsat Imperiul în rebeliune și război civil.

Negustorul și-a terminat povestirea cu o ușurare evidentă.

Casca a simțit un ușor sentiment de satisfacție la vestea morții lui Nero, apoi l-a lovit un gând și a izbucnit în râs, tare, uimindu-și tovarășul de vâslă.

— Nero a spus că e loc doar pentru un singur nemuritor, iar el deține deja această onoare!

Casca a râs din nou, amar, atrăgând atenția supraveghetorului asupra sa, care i-a aplicat câteva bice pentru a-l face să se concentreze din nou asupra vâslei. Ieșeau în larg. Bătaia ca de cronometru a tobelor îi răsuna în creier precum pulsul în tâmple. S-

a lăsat să intre în ritm, pierzând orice noțiune a timpului până ce alte ordine au fost date vâslașilor, iar velele au fost ridicate pentru că vântul tăcut putea face treaba celor 160 de sclavi de sub punte.

Apoi vâslașii s-au prăbușit peste vâsle, bătrânii controlându-și răsuflarea și lăsând mușchii să se relaxeze, iar noii sclavi adesea vomau datorită efortului imposibil de a trimite o sută de tone să navigheze pe mare doar cu puterea brațelor acestor oameni.

Casca își amintea bine de prima galeră pe care fusese ca sclav. Supraveghetorul de la vâsle era un om mărunt și rău care-și găsea plăcerea în a provoca durere „încărcăturii" sale neajutorate. Pe acea galeră, Casca își mărise colecția de cicatrice de pe spate.

Într-una dintre călătorii i-a sărit inima în gât la auzul unui râs zglobiu familiar, venit de pe puntea superioară. Shiu se afla pe navă! Casca prinse cuvintele omului galben care povestea despre reîntoarcerea sa acasă ca să le împărtășească fraților săi despre minunățiile pe care le-a văzut și despre acel anumit prieten pe care l-a întâlnit și a ținut la el ca la un fiu și care spera că-și va găsi cândva calea spre Kithai…

Kithai… pentru Casca cuvântul semăna cu un vis.

Călătorie bună, bătrâne prieten, se gândi Casca. E mai bine să nu știi unde mă aflu. Dar ai dreptate că lucrurile se repetă. Cândva am să ajung în Kithai, și dacă n-ai să fii acolo, va fi – așa cum spuneai – altul ca tine. Cine știe? Dacă trăiesc destul de mult, poate te voi reîntâlni în forma reîncarnării, pentru că sigur nu te vei întoarce aici decât așa cum ești acum. *Vale*, bătrâne prieten, *vale*…

Shiu a debarcat în Antioch de unde a urmat calea marelui Alexandru până la Indus. Ajuns acolo, era ca și acasă.

Casca se afla pe o biremă în largul Antiumului, când a erupt Vezuviul și a acoperit orașele Herculaneum și Pompeii cu tone de cenușă și lavă. Cenușa a ajuns și pe birema aflată mult în largul mării, transformând-o într-o mizerie de cenușă și pulbere de piatră ponce udă care a acoperit absolut totul, de la porii pielii tuturor, până la mâncarea pe care o înghițeau.

Au intrat în portul Pompei, uimiți să vadă că marea s-a retras lăsând la danele de acostare fundul de nisip liber. Sute de oameni au încercat să se urce pe punte, dar au fost primiți la bord doar cei ce aveau permis eliberat de căpitanul portului. Restul au trebuit să-și încerce norocul cu alte nave care au reușit să ajungă la timp. Unii au reușit. Dar nu toți… Cele două orașe au murit.

Iar Casca a trăit să vadă alți patru împărați trecând în neființă. Din când în când era mutat dintr-un bord în altul al navei pentru ca să nu se cocoșeze de la vâslitul doar pe o singură parte. Căpitanii navelor au răspândit povestea sa, dar majoritatea

nu au crezut-o, crezând-o doar o exagerare. Nimeni nu știa exact de când era înlănțuit la vâsle, pentru că trecuse multă vreme, iar hârtiile au fost pierdute sau distruse. Dar el era un sclav, unul foarte puternic și nimeni nu se sinchisea de el atât timp cât putea servi la vâslele duble.

Frica cea mare din mintea lui Casca era aceeași care-l bântuise în minele din Grecia: să fie îngropat de viu, de data aceasta sub ape. Dacă se scufunda galera cu el înlănțuit la vâslă? Va fi incapabil să se elibereze singur până ce lanțul va rugini și se va rupe.

Dar se putea îneca?

Răspunsul a venit în timpul unei furtuni în larg de Tergeste când nava s-a a fost izbită de stânci și coca i-a fost spartă. Valurile au pătruns înăuntru, măturându-i pe toți și trăgând nava la fund.

Sunetul făcut de lemnul ce se rupea la loviturile stâncilor, semăna cu țipetele de durere ale unei femei – sau al unui cal. Casca s-a trezit sub apă. Lanțurile care-l țineau legat de bancă erau libere pentru că banca fusese smulsă de la locul ei. Apele se închiseseră deasupra lui, iar întunericul l-a copleșit. Ultimul său gând a fost: „Poate că mă pot îneca…”

Dar cunoștința i-a revenit… se afla pe țărm și voma. Gura-i era plină de apă de mare și nisip, lanțurile erau înfășurate în jurul trupului său, iar furtuna încă mai era dezlănțuită. Dar… el era viu pe plajă. Și singur. Fragmente din galera sa erau răspândite peste tot în jur. Casca a tușit greu și toată apa din plămâni a țâșnit afară. S-au golit, apoi au tras cu greu aerul. Barba și părul erau încâlcite, semănând foarte bine cu algele ce-l înconjurau.

S-a ridicat cu greu și a privit spre mare și în lungul plajei. Ploaia îi șfichiuia fața, pentru că furtuna își continua eforturile de a distruge pământul. Ridicându-și lanțurile către cerul furios, a răcnit: „*Na, blestemăție, o iau de la început. Iar se întoarce roata. Ciclul se repetă.*”

Începu să meargă în lungul plajei. Lângă coliba unui pescar s-a oprit și a privit înăuntru. Locul era gol, doar într-un colț erau aruncate câteva țoale ferfenițate. Dar erau cu mult mai bune decât zdrențele jegoase pe care le purta de patru ani fără să le fi putut schimba.

Era pe vremea ultimului an de domnie a lui Domitian când nava lui Casca a naufragiat pe stânci și l-a eliberat din lanțuri, dar timpul avea puțină semnificație pentru el. Anotimpurile se succedau, anii treceau, până ce zilele și decadele se contopeau. Uneori i se părea că timpul însuși era compresat; alteori era exagerat de lung; dar el făcea ceea ce făcuse întotdeauna – trăia după legea sabiei, într-un fel sau altul. Singurul lucru comun era acela că totdeauna era mercenar, soldat, bodyguard

pentru vreun negușător, sau gardă pentru câte un prințișor neînsemnat. Prefera banii negușătorilor, decât favorurile trecătoare și riscante ale prinților.

Ba chiar a petrecut ceva timp în operațiuni piraterești în largul lanțului Insulelor grecești Kikhlades – aproape de locul unde fusese închis în mine.

Dibăcia sa în manevrarea sabiei și forța fantastică îl făceau binevenit, pentru că oriunde ajungea, se părea că belelele îl așteptau – și întotdeauna se confrunta cu ele. Dar întotdeauna mergea mai departe, temându-se că dacă rămâne pe loc prea mult timp cineva își va pune întrebări în legătură cu înfățișarea sa tinerească și va trage concluzii care l-ar putea pune în pericol.

O bucată de timp a fost șeful unui trib din Munții Caucaz. L-a ucis pe fostul șef într-o ceartă referitoare la o turmă de capre. Dar, din nou, chiar dacă stilul de viață de acolo era simplu, bătrânii au început să-l privească cam ciudat pentru că el părea să nu dea nici un semn de îmbătrânire. Iar când cea mai tânără și frumoasă femeie din trib i-a oferit tot ce-și putea dori inima lui, dacă îi dezvăluia și ei secretul tinereții veșnice, atunci a știut că venise timpul să o ia din loc fără nici un rămas bun… și așa a făcut.

Din Poti a navigat cu corabia până la Varna, în Thracia, unde a jefuit tezaurul orașului. N-a fost cine știe ce. Cea mai mare parte a bogăției orașului consta în capre, dar a fost și destul argint cât să-i ajungă o vreme.

Apoi a ajuns la Pela.

Se afla în afara orașului, lenevind și bucurându-se de primăvara grecească, când a ajuns la el mirosul de fum. Printre colinele acestea stâncoase, n-avea ce pădure să ardă… deci era vorba de o casă. Casca și-a legat la spate pachetul cu lucrurile personale și a început să alerge către coloana de fum ce se ridica spiralând. Pe o creastă joasă, s-a întins pe burtă și a analizat situația. Bandiții jefuiseră o casă, și chiar acum doi dintre ei încercau să depărteze picioarele unei femei pe care o țineau culcată pe pământ. Chiar și de la depărtarea la care se afla Casca picioarele arătau bine, dar… Nu e treaba mea, se gândi, începând să se retragă pe nevăzute. Dar se opri să mai arunce o privire către femeie.

„Shiu avea dreptate”, a mormăit Casca către sine. *Sunt un prost idealist. Într-una din zile am să mă aleg cu capul spart pentru că-mi bag nasul acesta mare unde nu-i treaba mea.”*

Și-a lăsat jos pachetul, trase sabia din teacă și a cântărit situația. Erau doi care țineau femeia la pământ, în timp ce al treilea jefuia casa. Eh, s-ar putea să meargă. Casca începu să coboare panta, la început încet, apoi mai repede. Cei doi care nu mai aveau ochi decât pentru fundul femeii nici nu au ridicat ochii – până ce lipăitul

sandalelor s-a auzit chiar lângă ei. Unul s-a ridicat, stânjenit, dar sabia lui Casca l-a decapitat. Fără nici o ezitare s-a întors și a retezat brațul drept al celuilalt care tocmai încerca să-și pună haina pe el. Cel ce jefuia casa a aruncat o privire la ce se întâmpla și a rupt-o la fugă la deal, încercând să mărească cât mai mult distanța dintre el și nebunul nou venit.

Femeia, Neda, nu a fost nerecunoscătoare. Soțul ei fusese ucis de bandiți. Iar Casca era un bărbat atrăgător, dacă-l preferai pe unul mai solid și mai necizelat. Nera a știut cum să-l îmblânzească, iar Casca a rămas să muncească la fermă. Nopțile stând lângă femeia sa era bine, pentru prima dată în viața sa simțindu-se mulțumit. Ferma a prosperat și în curând au cumpărat patru parcele de pământ învecinate. Au angajat zece foști sclavi eliberați care să lucreze pentru ei. Au fost ani buni. Casca a descoperit dragostea. Neda era prima femeie pe care a iubit-o cu adevărat, nu doar a folosit-o Mai mult, pentru prima oară a aflat ce este puterea dragostei unei femei, pentru că Neda îl iubea la fel de mult pe cât o iubea el pe ea. Viața era idilică. Nu numai că avea parte de plăcerea trupului ei minunat, dar simțea un fior doar privind-o mergând. Își legăna șoldurile la fiecare pas așa cum numai ea putea. Dintr-o grămadă de o sută de femei o putea recunoaște instantaneu din spate doar după această mișcare. Dar orice idilă are un sfârșit.

A venit vremea când a văzut-o privindu-l ciudat. În părul ei începuseră să apară șuvițe argintii, dar nu și în al lui. Când l-a întrebat cum face ca să nu încărunțească, el a știut că se întrezărea sfârșitul primului și singurului cămin avut vreodată.

Veni, deci, noaptea când s-a culcat cu ea pentru ultima oară și au făcut dragoste cu blândețea cu care n-ar fi putut înainte de a o fi cunoscut pe ea. I-a dovedit cât de mult o iubea, apoi a rămas culcat în întuneric, ascultându-i răsuflarea, în timp ce-și odihnea capul pe pieptul lui. Își imagina ochii ei negri închiși, zâmbetul abia mijit pe buze, somnul adânc al femeii care se știa iubită cu toată intensitatea sufletului unui bărbat. Părul lung, mătăsos, castaniu, mirosea a soare și câmpii, proaspăt și curat. Casca s-a aplecat și a sărutat-o ușor, temător că s-ar putea trezi. Coborî ușor din pat, ieși din casă și traversă câmpul până la casa unde unul dintre ajutoare trăia cu femeia sa. L-a trezit și i-a dat o scrisoare pentru Neda, apoi s-a îndreptat spre est. Pleca de lângă singura femeie pe care a iubit-o vreodată. Unde se ducea? Se zvonea că va fi iar război cu Parția. Chipul i se întunecă. Roata s-a mai rotit o dată.

A doua zi, ajutorul său i-a dat scrisoarea lui Neda.

Femeie. Toate au un sfârșit. Așa cum am venit la tine coborând de pe coline, așa trebuie să-mi continui călătoria. Știi că totul este pe numele tău, și proprietatea și banii. Am luat doar foarte puțini, cât să-mi ajungă pentru călătoria mea. Dar sunt predestinat, și nu pot să scap de

soarta mea. Un mare și înțelept prieten de-al meu mi-a spus odată că el crede că totul e ca un cerc mare. Tot ce-a fost, va fi din nou, iar când cineva moare, va renaște în viitor. Dacă are dreptate, și dacă zeii sunt îngăduitori, poate că atunci când cercul se va roti destul, ne vom reîntâlni. Te iubesc acum și te voi iubi o mie de ani de acum înainte.

Eu sunt

Casca

Legiunea a primit serviciile cuiva atât de antrenat în lupte fără să pună întrebări. Pe când fusese în Grecia, Casca și-a procurat acte de identitate noi, așa că nu a avut nici o problemă. A fost imediat încorporat.

Faptul că el nu avea nevoie de antrenament – sau măcar de foarte puțin – a fost binevenit, iar Casca s-a pregătit o vreme în legiunile Romei. Măcar aici cunoștea rutina și cum să se descurce cu majoritatea problemelor ce puteau apărea.

S-a înrolat în Sidon. De acolo, după un stagiu de revenire, a fost trimis la Damasc, în armata generalului Avidius Cassius. Astfel s-a întors în legiunile Romei, sub vulturii acesteia. Marcus Aurelius era împărat și se împlineau 150 de ani de când evreul a fost crucificat în Ierusalim. Casca a rămas uimit când și-a văzut reflexia în oglinda de alamă când s-a bărbierit.

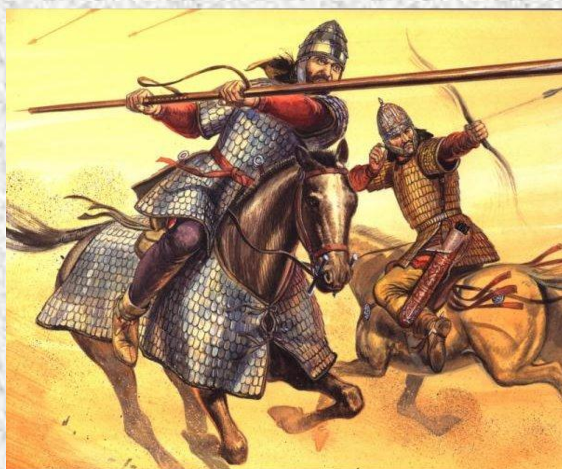
Ei, bătrâne, nu arăți nici măcar cu o zi mai bătrân de 140 de ani. Le-am supraviețuit tuturor. Chiar și Ierusalimul a fost distrus și templul evreilor dărâmat, dar eu încă mai sunt. Împărații Romei erau țărână. Câți au domnit și au murit de la nașterea mea? Ia să vedem: Augustus, Tiberius, Caligula, Claudius, viermele de Nero, Galba, Otho, Vitellus, Vespasian, care a pornit războiul cu evreii, apoi fiul său Titus care i-a terminat și i-a împrăștiat prin lume, Domitian, Nerva, Traian (un împărat adevărat!), Antonius Pius, Marcus Aurelius împreună cu Lucius Verus. Dar acum Lucius era mort și mai era doar Aurelius – 18 împărați au venit și au plecat, dar eu sunt tot aici, același. Cel puțin așa cred, că sunt același. Cum aș putea ști dacă m-am schimbat? Și, până la urmă, cui îi pasă?

24

Casca era în garda comandantului. Avidius Cassius privea în depărtările deșertului, cu o intensă concentrare pe chipu-i dur. Părea o copie vie a bustului de piatră care i s-ar fi putut face în cazul în care această campanie se va încheia cu o

victorie, iar Imperiul va ajunge în mâna sa. Așa gândesc generalii, nu-i așa? Cu ce se aleg – ei personal – în urma unei bătălii? Pe toți zeii! Oare chiar există o diferență reală între un general și un simplu legionar? Pentru un soldat de rând, violul și jaful? Pentru un general, lauri și onoruri… și bogăție? Pe Hades, nu. Sigur că se gândește la ce-i iese – dar n-ar putea generalul și să planifice bătălia? Sau – ca în acest caz – să planifice întreaga campanie? Cum este să fii general? La ce se gândește un general? Un gând îi dădea târcoale: Evreul a spus că voi rămâne ceea ce sunt. Adică voi fi întotdeauna doar un legionar de rând și niciodată un general? Dar oare vreau eu să fiu general? Aș ști eu ce dracu e de făcut dacă aș fi general? Dacă aș fi eu Avidius Cassius, la ce m-aș gândi acum? Se uită la chipul împietrit al bastardului, dar nu putu citi nimic în trăsăturile-i ca de marmură. Pe zeii infernului, asta e treaba lui. A mea e să fac ce mi se va ordona.

Avidius Cassius se gândea într-adevăr la campanie, iar mintea sa era un mozaic complicat de istorie, fapte, posibilități, probleme și planuri. Dincolo de deșert se afla Parția, inamicul pe care voia să-l cucerească – unul care nu se va lăsa învins ușor. Parțienii erau descendenți direcți ai marelui Imperiu Persan pe care Xerxes l-a condus cu atâta măreție. Apoi, când generalii marelui Alexandru i-au împărțit imperiul între ei, Ptolomeu a luat Egiptul, iar Seleucizii au luat Persia. Prin urmare, parțienii combinau în armata lor ceea ce era mai bun în lumea greacă și persană. Timp de sute de ani s-au ținut departe de vulturii Romei. De multe ori armatele romane au invadat – și chiar au distrus Ctesiphon, dar precum phœnixul din legendele lor, Parția reînvia iar. Și iar. Doar germanii îi egalau pe parțieni în ceea ce privește multitudinea de probleme pe care le creau Romei.

Detalii despre organizarea militară a Parției treceau prin mintea lui Avidius… o cavalerie grea formidabilă… *cataphracţii*… ce purtau armuri ca niște solzi și lăncii lungi, *contus*; foloseau tactici de șoc pentru a sparge liniile inamice. Cea mai mare parte dintre ei erau nobili bogați. Grosul cavaleriei parților era formată din arcași călări cu mare abilitate și la călărie și la trasul cu arcul.

Acum, acești arcași… Distruge-i și… Avidius a zâmbit lăuntric.

Această campanie a fost bine planificată. Legiunile Romei s-au adunat la Bostra și Damascus. Erau contingente din Tracia și Africa. Chiar și trei cohorte din Legiunea a X-a erau prezente în această campanie, fiind temporar detașate sub comanda „prætorului Avidius Cassius”. Bine… acum prætor… dar cine știe ce va aduce viitorul?

Acolo era puterea. Cassius nu dorea să repete greşelile făcute când a fost ultima oară când a fost în Parţia şi a împărţit comanda cu un bastard ce şi-a băgat capu-n-cur şi a distrus toată campania. De data aceasta el era singur la comandă – şi asta va fi marea diferenţă.

Ca răspuns la mesajul său de ajutor, contingentele native din Armenia şi-au trimis forţele dincolo de fruntarii şi-i hărţuiau pe parţieni dinspre nord. Chiar acum asediau oraşul Amida în timp ce auxiliarii din Cappadocia şi Galatia, cu ajutorul a câtorva cohorte romane, atacau Europa. Aceasta trebuia să divide forţele Parţiei şi să le atragă în direcţii diferite. Acum era momentul ca el să-şi joace toate cărţile. Îşi va duce legiunile şi auxiliarii nativi într-un marş forţat direct peste acest deşert nesfârşit ce se întindea înaintea lui. Cinci sute de mile în linie dreaptă şi vor ajunge în valea Euphratului. De câteva săptămâni a trimis unităţi în deşert pentru a face depozite ascunse de apă şi hrană. Acum era pregătit. Imediat ce va da comanda de adunare a legiunilor vor mărşălui 30 de mile pe zi dinspre sud, până la nord de Babylon şi vor ataca Ctesiphon din spate, în timp ce grosul armatelor parţiene erau implicate în încercarea de a scoate de sub asediu Amida şi Europa.

Avidius Cassius a dat comanda de adunare a legiunilor şi întreaga armată a pătruns în deşertul nesfârşit. Auxiliarii arabi călăreau pe cămile înfăşuraţi în veşmintele lor largi, cu feţele acoperite de eşarfe pentru a-şi feri de nisip gurile şi nasurile.

Avidius învăţase multe din ultima sa aventură în ţinuturile ostile din Parţia. Era un om ambiţios, suplu, cu trăsături ascuţite. La fel îi era şi mintea. Înţelegea că soldaţii săi trebuiau să fie în cea mai bună formă posibilă dacă voiau să aibă şanse de succes după traversarea deşertului. De aceea toate armurile au fost luate şi puse în căruţe şi în samare pe spatele animalelor. Soldaţilor li s-au dat mantii nu cu mult diferite de veştmintele arabilor. Numai soldaţii care aveau misiunea de a fi în avangardă şi celor de pe flancurile coloanelor erau în armuri – iar aceştia erau schimbaţi de câteva ori pe zi. Au intrat în deşert, iar scorpionii şi şerpii erau zdrobiţi sub tălpile a 20.000 de romani şi aliaţii lor. Avidius a făcut o planificare bună. Milele rămâneau în urmă şi doar puţini dintre cei aflaţi sub comanda sa au fost pierduţi datorită soarelui şi setei. Doar 1.600 vor muri în cele 20 de zile de marş.

Casca s-a cufundat în rutina familiară a marşului. La fel ca ceilalţi, a încercat să ignore omniprezenta forţă a soarelui care lovea ca un ciocan din înălţimile cerului. Armata mărşăluia cu capetele plecate, concentrându-se pe punerea unui picior în faţa celuilalt, ca şi cum asta ar fi fost singura lor misiune pe pământ. Fiecare ştia că separarea de coloană însemna moartea. De ei depindea să nu cedeze fizic şi psihic şi să nu rupă ritmul impus de Avidius. Cei slabi au fost lăsaţi în urmă şi doar puţini dintre ei au reuşit să mai revină. Ceilalţi au fost fie ucişi, fie vânduţi ca sclavi de

bandele de bandiți și *gunoieri* care-i urmăreau pe romani precum hienele după resturi de mâncare. Dar, după o săptămână, până și ei au renunțat să-i mai urmeze. Deșertul… Era prea mult.

Câțiva civili se atașaseră singuri de tabăra legionarilor așa cum se obișnuia din timpuri imemoriale. Mulți erau favoriți ai ofițerilor care i-au adus cu ei pentru propriul confort și plăcere. În cea de a patra zi de marș, Avidius a ordonat adunarea tuturor acestora când a văzut cât de mult consumau din prețioasa sa apă și provizii. Și pentru că nici unul nu ar fi supraviețuit cele patru zile necesare întoarcerii la ultimul avanpost, fie murind singuri, fie suferind oribila moarte sau sclavie din partea bandelor de gunoieri care urmăreau armata, Avidius a considerat ordinul său de a-i ucide ca fiind un semn de favoare din partea sa. Iar morții nici nu puteau divulga nimic despre planurile despre care ar fi putut să fi aflat ceva întâmplător.

Armata a continuat să mărșăluiască, târându-și picioarele și cu gurile uscate. Dar chiar înainte ca acest calvar să devină insuportabil, au ajuns la unul dintre depozitele ascunse, cu apă și grâne. Nu era destul cât să-i satisfacă, dar suficient cât să le susțină viața. Ceea ce a și făcut.

În timpul marșului nesfârșit Casca a stat iar de vorbă de unul singur cu universul și cu sine însuși, mintea sa încercând să dea oarece sens existenței sale. Ce spusese Shiu? Că viața este un mare cerc, și ceea ce a fost va fi din nou, că nimic nu este distrus, doar schimbat. *Legiunea. M-am reîntors iar, dar nimic nu era schimbat din anii când am luptat ultima oară pentru Roma. Totul este la fel. Discuțiile, dorințele, temerile… Anii s-au schimbat, dar nu și omul… și nici eu. Mă simt la fel ca atunci când eram în Legiunea a VII-a în Germania. Chiar și îndatoririle sunt la fel. Eh, la dracu. Dacă tot sunt condamnat să trăiesc, ar fi de crezut că nu-mi va fi atât de foame și sete. Știu că eu nu mă îmbolnăvesc ca ceilalți când situația se-mpute și lipsește hrana și apa. Dar simt toată setea ca și ei… și foamea. Chiar acum aș putea mânca și-un cur de hienă.*

Zilele treceau. Ținutul s-a schimbat într-o suprarealistică întindere plină de bolovani. În cele din urmă, cei din vârful coloanei au trimis vorbă de-a lungul coloanei de 30 de mile de soldați în marș: „*Euphratul! Am ajuns în vale. Se vede râul.*”

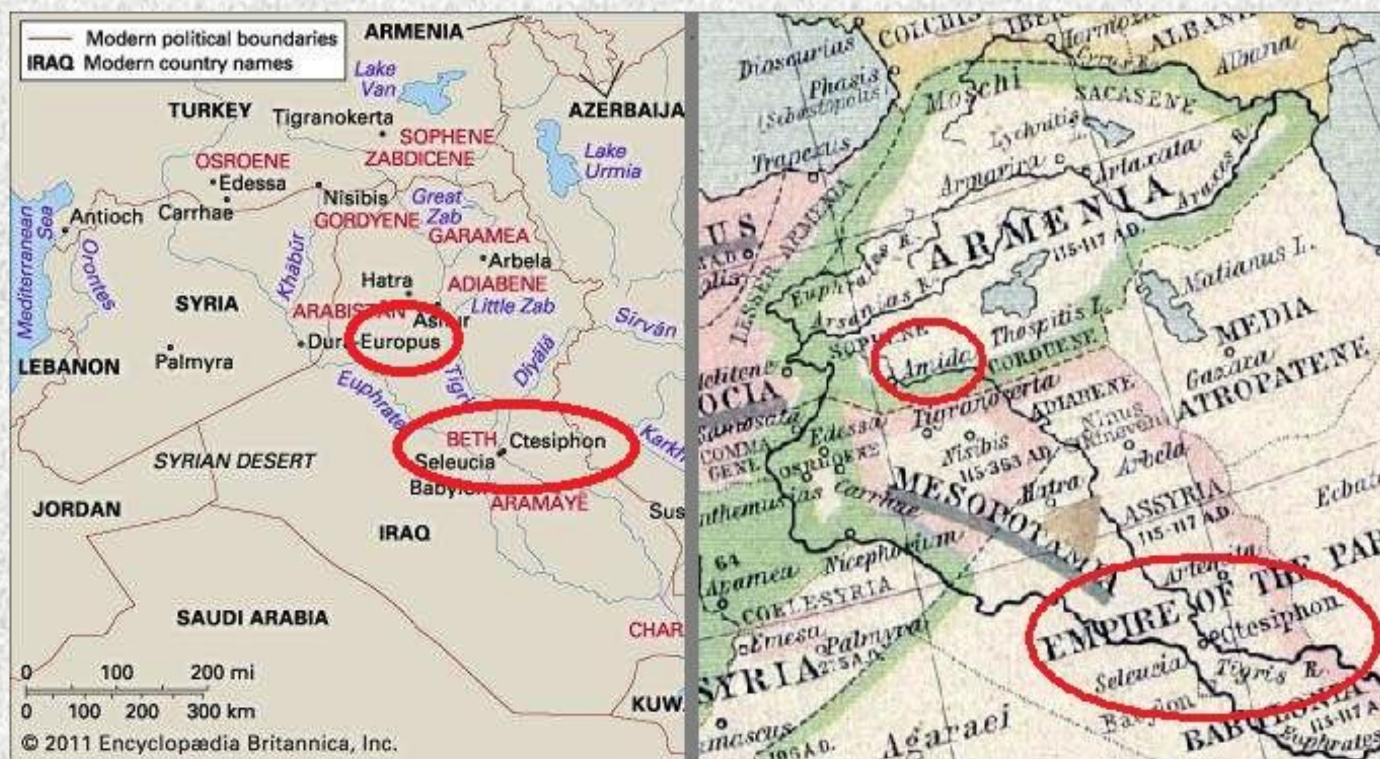
Dorința de a alerga către apele râului i-a copleșit pe mulți dintre soldați, dar au fost respinși cu forța la ordinul lui Avidius. Acesta nu a permis nici o manifestare de panică sau dezordine. Forțându-și soldații să refacă formația, linie cu linie, rând cu rând, a mărșăluit cu ei către râul Euphrat. Acolo au intrat în apele aluvionare care au hrănit primele imperii de pe Pământ. Casca, la fel ca ceilalți, a băut pe săturate, umplându-și burta până i s-a părut că va exploda sau va vomita. N-a pățit nici una nici alta. După ce s-au săturat de băut, Avidius Cassius a ordonat așezarea taberei și

trimiterea în împrejurimi a iscoadelor și a celor însărcinați cu procurarea de provizii. Din acest moment cu toții vor purta armurile și vor urma regulile și regulamentele obișnuite în situații de bătălie.

Ctesiphon se afla la 50 de mile depărtare. Două zile de marș și-și vor atinge obiectivul. Dar mai întâi, o zi de odihnă…

Legiunile au refăcut formațiile. Cercetașii au fost trimiși înainte pentru a stopa orice avertisment legat de înaintarea lor. Toți sătenii și alte persoane din cale au fost adunați în locuri păzite pentru a preveni informarea capitalei despre apropierea *vulturilor* și a aliaților lor.

Era uimitor cât de mult a contat o zi de odihnă. În această zi, romanii s-au refăcut, ba chiar arătau la fel de formidabili ca atunci când defilau pe Câmpul lui Marte, în Roma.

Cei de la aprovizionare s-au întors, mânând vite și oi înaintea lor. Carele au fost trimise să golească satele de rezervele lor de grâne. Armata romană se va hrăni cu roadele pământului pe care-l străbate, iar dacă în calea ei îi va face să moară de foame pe cei pe care îi întâlnea, eh… asta-i treaba… așa a fost întotdeauna. Mănâncă sau vei fi mâncat. Avidius și-a trimis contingentele arabe să năvălească cu viteză înaintea forțelor principale ale armatei. Aceștia au izolat orașul regilor greci, Seleucia. Arabii i-ai ținut pe locuitori înăuntrul zidurilor, și nici un mesager nu a ajuns la Ctesiphon. La doar câteva ceasuri dincolo de Tigru, luminile marelui templu închinat lui Zeus luceau în înserare, focurile de pe altarul său simbolizând eternitatea. Cavaleria ușoară a arabilor și-a îndeplinit admirabil misiunea. Infanteria, mai înceată, a înaintat,

escortată de cavaleria grea. În acea noapte legiunile s-au odihnit la doar o aruncătură de ochi de Ctesiphon și s-a pregătit pentru traversarea râului. Au confiscat toate bărcile și plutele, și înainte de ivirea zorilor au stabilit un cap de pod pe celălalt mal și au început transbordarea. Una după alta, precum niște ciudate albinuțe acvatice, micile bărci și plute pe burdufuri de piele ale pescarilor localnici serveau Roma, transportând soldați. Caii și celelalte animale vii erau mânate să înoate singure prin ape.

Ar fi fost un miracol ca forțele romane să poată ajunge la zidurile orașului Ctesiphon fără a fi observate, dar datorită bunelor planuri ale lui Avidius au ajuns până la distanța de atac. Orașul s-a confruntat cu romanii înainte ca să poată veni vreun ajutor de pe îndepărtatele câmpuri de bătălie din Europa și Amida. Acolo parții erau implicați în lupte sângeroase cu vecinii lor armeni, romani și capadocieni. Chiar când Avidius se apropia de Ctesiphon, parțienii înfrânți se retrăgeau de pe câmpul de bătălie din jurul orașului Europa, care a căzut în mâinile romanilor. Parțienii au obținut victorii zdrobitoare împotriva armenilor care nu au beneficiat de suportul trupelor romane să le întărească liniile și să le servească drept model. Armenii s-au retras panicați în interiorul frontierelor lor, urmăriți de cavaleria grea a Imperiului Parțian. Dar chiar și această înfrângere a aliaților săi, a servit scopurilor lui Avidius Cassius. Toate aceste acțiuni au ținut ocupate forțele armate ale Parției. Când va veni vremea să se întoarcă în capitala lor… va fi prea târziu. Chiar dacă veneau mai repede decât era de așteptat, ar fi fost extenuați și scoși din formă de marșurile lungi și de bătăliile susținute. Avidius era încrezător în victoria sa.

Casca privea cu ochi detașați pregătirile pentru bătălia ce urma. Totuși, treptat, un simțământ ciudat de supărător a început să-l cuprindă. Parcă el era un altul care privea scenariul vieții sale repetate la nesfârșit. Chiar și cele mai simple și obișnuite lucruri, aveau o tentă ciudată, ireală. *Pilum*ul de pe umăr și coșul din împletitură plin cu sulițe ușoare, pentru aruncat – chiar și vârfurile mici din oțel și bățul de bambus – păreau ușor ireale… ca și cum privea un vis repetitiv care se relua iar și iar. Se întreba dacă nu cumva înnebunește.

Armata s-a apropiat de oraș și l-a înconjurat. Avidius Cassius a trimis acest mesaj bătrânilor orașului:

Salut, cetățeni din Ctesiphon.

Sunt Avidius Cassius, prætor și consul al Romei. Vă fac această ofertă și nimic mai mult.

Trimiteți-vă oamenii să lupte și vom rezolva aceasta ca niște oameni ai războiului. Armatele voastre care luptau în nord, la Europa și Amida, au fost distruse. Altfel cum aș fi putut ajunge fără piedici până sub zidurile voastre? Predați orașul, sau trimiteți-vă oamenii

afară, să lupte. Dacă sunteți de acord să vă predați, pun chezaș cuvântul meu și onoarea Romei că nimeni din orașul vostru nu va avea de suferit și nici nu va fi vândut ca sclav. Nu vor fi violuri și jafuri. Dar dacă refuzați, vă jur tot pe onoarea mea că tot ce este viu în oraș va fi ucis, chiar și animalele și viermii. Voi șterge orașul vostru de pe fața pământului, iar locul îl voi acoperi cu sare, pentru ca nimic să nu mai poată trăi vreodată aici.

Aceasta este spusa și onoarea mea.

Predați-vă, sau veniți să luptați. Aveți răgaz să răspundeți până la prima rază a zorilor.

După aceea veți muri cu toții.

Sunt
AVIDIUS CASSIUS
Comandant
al Forțelor Romei din Parția

În acea noapte legiunea a săpat în jurul porților de intrare/ieșire din oraș. Casca stătea supraveghind zidurile, și întrebându-se ce va aduce ziua următoare. Se va preda orașul? Sau va lupta? Cea mai mare parte a cavaleriei parțiene se afla departe, pe câmpurile de bătălie din Europa și Amida, dar mai erau gardienii orașului și mulți veterani care au rămas aici. Orașul trebuie să fi adăpostit cel puțin 30.000 de oameni. Eh, o sa aflăm mâine dimineață… Casca a mâncat un terci de orz, cu apă din Tigru. Apoi s-a înfășurat în mantie, a căutat un loc mai moale pe pământ și s-a ghemuit, după ce a mutat niște pietre care-l deranjau. A dormit precum orice soldat din lumea aceasta. Noaptea trecea, iar gărzile romane patrulau pe perimetrul taberei. Câte unul ofta ușor cu gândul la femeia de acasă și-și dorea ca aceasta să-l aștepte cât el se afla departe… vechea poveste repetată la nesfârșit. Casca dormea ușor. Orice sunet neobișnuit era suficient ca să-l facă să deschidă imediat ochii pentru a arunca o privire prin jur. Apoi, la fel de repede, ochii i se închideau și continua să doarmă.

Instinctele se pierd greu și, cu mult înaintea zorilor, Casca s-a ridicat și și-a pregătit echipamentul și pe sine însuși, lustruind armura și ascuțind sabia. Sunetele de răzuire răsunau în întuneric, îngânate ca niște ecouri de mulți alții care făceau același lucru.

Armata lui Avidius era plină de veterani care-și făcuseră meseria din Spania până în Numidia și mai departe. Singurul lucru observat de Casca ca fiind diferit față de legiunile lui Augustus, în care servise demult, era că acum erau înrolați mult mai mulți oameni originari din ținuturile barbare – germani și sarmați, chiar celți cu ochi albaștri din micile insule numite Britannia.

Dând din cap, Casca se întreba ce s-a ales de valoarea romanilor dacă acum aveau o nevoie crescândă de a aduce barbari în rândurile armatei. Idioții de politicieni nu-și dădeau seama că, de fapt, antrenau soldați și asigurau comandanți

pentru cei cu care vor trebui să se lupte cândva? Adevărat, nu toți acești străini se vor întoarce acasă, dar câțiva o vor face, și când vor fi din nou împreună cu triburile lor îi vor învăța pe ai lor maniera romană de luptă – iar când se va întâmpla asta zilele Romei vor fi numărate. Când ordinea și disciplina care au stat la baza măreției Romei vor deveni obișnuință și pentru barbarii din nord, aceștia se vor năpusti și se vor *hrăni* din cadavrul națiunii decadente și corupte care de mult nu mai merită să stăpânească. Gândindu-se la templele ruinate și la alte relicve din orașe uitate prin care trecuse în drumul său către Cenchrea cu atât de mulți ani în urmă, s-a întrebat din nou dacă va trăi cât să vadă Roma în ruine.

Când s-a dus la râu să-și spele fața, i-a auzit pe soldați vorbind. La trecerea pe lângă unul dintre grupuri, un soldat l-a întrebat pe Casca, întinzându-i un burduf din piele de capră plin cu vin: „*Kamerade, willst due eine trink haben mit uns?*” A făcut semn de nu cu capul, și s-a întors la compania sa, dar a mormăit pe neauzite: *S-ar putea să nu mai dureze mult*. Când limba Legiunii este germana, cât va mai putea rezista Roma?

Zorii au răsărit deasupra câmpiilor Persiei. Aici au mărșăluit cândva cuceritorii ale căror armate sunt acum praf și pulbere. Acest ținut a cunoscut amenințarea *phalanx*urilor grecești ale lui Alexandru în drumul lor către supunerea întregii lumi la picioarele tânărului macedonean. Acum, moștenitorii imperiului său, Roma și Parția, se confruntau din nou. La prima rază de lumină, forțele Parției au ieșit pe marea poartă și și-au format liniile de apărare cu fața către romani. Rând după rând, își aliniau sulițele și înfricoșătoarele arcuri laminate ale căror săgeți puteau străpunge cele mai groase armuri. Apoi au așteptat cu chipuri calme și hotărâte. Erau conștienți de alegerea făcută: victorie sau moarte. În interiorul orașului focurile altarului au fost aprinse și preoții ofereau sacrificii zeilor lor. Nici măcar Baal Amon nu a fost uitat. Și-a primit și el măsura de sânge. Marile tobe au început să bată, iar câinii din oraș și-au înălțat urletele în acea premoniție pe care o au animalele la apropierea violenței. Parția înfrunta Roma.

Avidius nu era un novice. Planificase totul până la cel din urmă detaliu. Și-a dispus infanteria pe patru rânduri în adâncime, iar cavaleria în flancul stâng al parților pentru a-i împiedica să rupă formația către spațiul larg unde aveau loc să manevreze.

Generalul part i s-a adresat lui Avidius:

— Romanule! Mă auzi? – latina sa era împovărată cu un pronunțat accent grecesc. Ascultă-mă, romanule! Am acceptat condițiile voastre. Nu avem dreptul să predăm orașul fără a ne bate pentru el, dar am văzut și armata ta, care nu e cu mult mai mare decât a noastră. Ca răspuns la ultimatumul tău, ți-l dau pe al meu. Lăsați jos armele și părăsiți țara noastră; astfel veți fi cruțați. Duceți-vă de unde ați venit, și veți rămâne în viață. Rămâneți, și veți muri. Și noi suntem războinici, ca și voi.

Singurul favor pe care ți-l cer este ca ceea ce se va întâmpla astăzi să fie cu onoare. Noi suntem aici. Romanule, care este răspunsul vostru?

Parțienii au deschis rândurile. Legendarii arcași au înaintat, cu arcurile pe jumătate încordate, gată să fie ridicate și să lanseze mortalele săgeți cu vârfuri ca de cange în inimile vechilor lor inamici.

Avidius a dat o comandă scurtă și legiunea a format *testudo*, manevra numită după carapacea unei broaște țestoase pentru că scuturile legionarilor erau plasate deasupra capetelor, în partea din față și pe laturi, formând o pavăză solidă în jurul purtătorilor lor.

În acest timp, parțienii au lansat săgețile. Unele și-au croit cale către fețele, gâturile, burțile romanilor și a aliaților lor, dar nu destule. Pentru că-i mai înfruntase pe parțieni și altădată, Avidius se pregătise pentru acest fel de atac folosind bucăți de piele tăbăcită cu care a acoperit scuturile *testudo*. Asta pentru a stopa uimitoarea putere de penetrare a arcurilor parțiene. După ce legionarii au format *carapacea*, și-au deschis o clipă rândurile, iar în spatele lor era arma secretă a lui Avidius. O sută de baliste cu tragere rapidă fuseseră asamblate în acea noapte. Ele fuseseră cărate în mare secret pe spinarea unor cămile și măgari pe tot drumul de la Antioch unde fuseseră făcute în secret, și transportate astfel până la forțele sale chiar înainte de a pleca din Bostra și Damasc.

Balistele reprezentau un mare avantaj – la fel ca arcurile parțiene. Echipajele lor au tensionat cu vinciurile parâmele făcute din păr din coama cailor, ce vor lansa grelele săgeți să zboare cu suficientă forță cât să străpungă doi, trei oameni odată. Prima lansare a omorât peste 500 de parțieni, mulți dintre ei fiind arcași de neînlocuit. Înainte ca parțienii să poată riposta la această surpriză tactică, cavaleria ușoară a contingentului arab le-a atacat flancul stâng sub propriul nor de săgeți, urmat de o năprasnică șarjă a cavaleriei grele romane. Aceasta a forțat flancul parțian să colapseze în retragere. Avidius, folosind ceea ce el numea principiul pârghiei, a aplicat cea mai mare presiune pe un flanc care a dat înapoi creând aglomerație și făcând dificil orice fel de control coeziv din partea parțienilor. Pas cu pas romanii i-au forțat pe parțieni către un loc aflat între zidurile Ctesiphonului și bancurile de nisip ale Tigrului.

Formația specială pe patru rânduri pe care Avidius o ordonase și-a dovedit acum valoarea. Un om din linie era bun pentru doar un sfert de ceas de luptă constantă înainte de a fi extenuat. Formația pe patru rânduri a anticipat aceasta. Când un rând obosea, centurionul aflat la comandă urmărea atent situația pentru momentul potrivit să semnalizeze schimbarea liniilor. Precum mișcare din mână a unui magician, când trompetele răsunau, al doilea rând pășea înainte și lua locul în linie, lăsându-i pe cei pe care-i înlocuiau să meargă în spate și să devină al patrulea

rând. Continuul flux de oameni odihniți era prea mult chiar și pentru valoroșii parțieni, iar efectele presiunii începeau să se arate asupra lor.

Când a început lupta Casca se afla în al doilea rând. Căuta să se țină deoparte. *La naiba, n-am să mă implic. Am să fac doar ceea ce trebuie ca să rezist. Nu am să mă implic emoțional*… Dar rândurile din spate au început să bată în scuturi, în același ritm cu tobele, latul săbiilor răsunând precum bătaia ca de ciocan a pulsului în creierul lui Casca. *Nu! N-am să o fac*… Dar chiar când spunea *Nu!*, gladiusul său s-a ridicat ca mânat de o voință proprie, și, precum un copil care plânge, Casca lăsă să-i scape un strigăt primar și începu să-și lovească scutul din ce în ce mai tare, dorind să se afle în primul rând în confruntarea cu zidul viu din fața sa. Atunci, centurionul aflat la comanda *manipul*ului său a dat ordinul, și, precum un animal, Casca s-a năpustit în intervalul lăsat liber, cu sabia lucind în lumina dimineții.

Au luptat și au luptat. Pământul a devenit alunecos datorită sângelui și cadavrelor miilor de oameni morți. Mulți s-au înecat, cu gura plină de sângele adunat în bălți în care au avut ghinionul să cadă cu fața și nu s-au mai putut ridica din cauza oamenilor înnebuniți care-i călcau în picioare căutându-și un sprijin mai bun pe sol.

Iar Casca plângea.

În timp ce lupta și ucidea pe față îi curgeau lacrimi. Chipul său îi îngrozea pe cei care se confruntau cu acest roman nebun care plângea. Când rândul său a primit comanda de retragere, a refuzat. Inconștient la ordinul primit, a rămas în prima linie, lovind și tăind. Din când în când, loviturile îl atingeau, găurindu-i armura și tăind hălci de carne din trupul său. Apoi a simțit o arsură în coapsa stângă. Coborându-și privirea, a văzut lemnul unei săgeți ieșind din carne. Cu un urlet de mânie, a tras-o afară. Vârful metalic cu vârf de cange a rămas înăuntru, dar legătura din tendoane ce legau vârful de lemn a cedat și a ieșit din carne odată cu lemnul smuls al săgeții. Un nobil parțian, impresionant în strălucitoarea sa purpură tyriană, îi dădea la o parte pe unii dintre compatrioții săi pentru a ajunge la acest roman nebun. Casca l-a văzut când a ajuns aproape și cu o mână a stors viața din trupul nobilului, în timp ce cu scutul din cealaltă zdrobea creierul unui arcaș parțian rănit. Și-a recuperat sabia și a continuat să hăcuie.

Măcelul a continuat toată ziua. Doar epuizarea la forțat pe Casca să oprească masacrul personal. Rămase în urmă, în timp ce Romanii i-au forțat pe parțieni să dea înapoi. Până la râu și zidurile orașului.

Casca stătea și plângea, având în minte un vârtej de imagini pe care nu le putea înțelege. Bătălia era aproape terminată. Ridicându-se, porni poticnindu-se peste câmpul de bătălie, călcând peste trupurile celor morți sau aflați pe moarte. Continuând să plângă, striga tare, dar nimeni nu-i dădea atenție. Într-o formă sau alta, nebunia nu era deloc neobișnuită într-o bătălie.

Toate astea sunt din cauza mea? striga către cerul ce rămânea tăcut. *Asta sunt condamnat să repet iar și iar, fără de sfârșit? Oare asta sunt eu cu adevărat, o bestie bună doar să-i masacrez pe cei asemenea mie?*

Dar, din cerul ce se întuneca la apropierea furtunii, nu veni nici un răspuns.

Ultimii parțieni erau morți sau înlănțuiți.

Vaietul femeilor din oraș era o mărturie cumplită pentru devastarea de din afara zidurilor. Nobilul Avidius Cassius le promisese că vor fi crutațe și nu vor fi vândute ca sclave dacă bărbații lor vor ieși din cetate. Măcar ele și copii lor vor fi cruțați. Dar bărbații lor erau morți.

Vârful de săgeată din piciorul lui Casca ardea precum acidul, în timp ce bântuia fără țintă îndepărtându-se de câmpul de bătălie. Gemea și se poticnea orbit de lacrimi.

S-a terminat.

Deocamdată, cel puțin, s-a terminat…

25

Un plafon jos de nori întunecați, tumultoși, acopereau câmpiile Parției. Din ei țâșneau fulgerele precum niște lănci strălucitoare ce străpungeau pământul de dedesubt. Apele Tigrului le reflectau în culori ruginii.

Sânge, se gândea Casca. *Moarte*.

S-a urcat obosit în vârful unei movile unde s-a așezat pe o stivă de chirpici și a privit peste câmpii. Acoperișul unei case dezvăluia faptul că movila pe care stătea acoperea ruinele unei construcții ridicate în negura antichității. Spre sud-est se întindea anticul Babylon, abandonat, uitat în toate aceste secole, și călcat de pașii a doar câtiva păstori. Eternitate… Casca își privi mâinile. Erau acoperite cu sânge închegat, uscat și aproape negru. Vârful de săgeată din coapsă îi provoca o durere surdă. Și-a ridicat fața, rânjind către cer. Norii de furtună erau niște armăsari cumulus uriași galopând undeva spre infinitul necunoscut. Pentru că se îngrămădiseră unul într-altul, întunericul s-a adâncit. În lumina pâlpâitoare și umbrele ce anticipau întunericul, vedea o scenă care putea fi doar rodul unei minți torturate.

Jos, pe câmpii, erau 45.000 de oameni ce formau o caricatură obscenă a umanității, ținându-se unul pe altul în poziții contorsionate date de moarte. Sulițe rupte, echipament împrăștiat pe pământ cât de departe putea vedea Casca. Pentru ce? Privi către cauză, acest mare oraș. Ctesiphon nu mai exista. Flăcările orașului incendiat înălțau *degete* uleioase, negre către cerul furtunos. Țipetele locuitorilor amestecat cu vuietul flăcărilor. Ctesiphon era trecut prin sabie și foc, iar locuitorii rămași erau făcuți sclavi – după ce soldații își vor fi satisfăcut mai întâi plăcerile,

pentru că nu era violul dreptul cuceritorului? Și cărui alt scop serveau femeile decât acela de a servi bărbaților? Cele prea bătrâne erau trecute prin sabie. Copii erau încărcați în căruțe pentru lunga călătorie către piețele de sclavi din Siria unde vor fi vânduți la licitație.

Comandantul part, înconjurat de morții săi, a căzut pe câmp, cu gura plină de țărână. Nobilul a murit în convulsii, mușcându-și rănile și pământul ca un câine turbat. În acele clipe, soția sa favorită își depărta picioarele lăsând o grupă de legionari să-și satisfacă plăcerile cu ea în speranța că ea și copii ei vor fi cruțați. Fii regelui fuseseră deja uciși cu sabia – chiar și bebelușii. Cea mai bună cale de a curma o linie regească de a se reface și a provoca probleme mai târziu era de a o extermina în întregime, iar romanii erau oameni practici.

Patru mii de războinici supraviețuitori au fost înlănțuiți împreună și se îndreptau spre orizont, cu plânsul femeilor lor încă răsunându-le în urechi. Ctesiphon ardea. Vulturii romani erau triumfători. Doar un mic detașament a rămas în urmă pentru a curăța urmele operațiunii și ca să ocupe pentru o vreme capitala. Ce a mai rămas din Ctesiphon va servi ca bază înaintată și cartier general. Grosul armatei mărșăluia deja pentru gloria generalului său.

În timp ce orașul ardea, altă flacără se aprinsese în mintea cuceritorului său. Încălzit de plăcerea victoriei, Avidius Cassius s-a gândit la menirea sa de senator și lider al Romei. A reflectat la adevărata valoare a onoarei romane; gândul i-a venit ca ceva normal: *Ave Avidius, Imperator!* Scânteia s-a aprins în mintea s-a… *Imperator!*

În mintea lui Casca nu era nici o scânteie. Și-a întors privirea la cei 45.000 de oameni care acopereau câmpul de bătălie. Alte bătălii, alți morți. Câte priveliști ca aceasta a văzut în viața sa? La câte va mai putea rezista? Oameni morți…corpurile acopereau pământul cât putea vedea ochiul de departe. Caii… țipau ca femeile în aerul furtunii, până ce unul dintre membrii detașamentului de curățire va avea bunăvoința de a le tăia gâtul, unul câte unul, lăsând ca sângele lor să se amestece cu cel al omului care i-a fost stăpân și să hrănească împreună țărâna flămândă de sub ei.

Soldații *gunoieri*… Romanii umblau pe câmp, jefuind cadavrele inamicului învins. Parția nu mai exista. Uciderea răniților era ultimul act al acestui scenariu îngrozitor. 45.000 de oameni… cu ochii larg holbați… acuzând zeii că i-au părăsit… gurile negre ca niște găuri din care ieșeau strigăte mute… mâini împietrite ca niște gheare ce încercau să înșface paradisul… sau săpând pământul nisipos ca și cum căutau puțin confort. Moarte. Moarte. Moarte!

Moarte… moarte… oricine putea ucide, oricine putea fi ucis – toți în afară de mine! Gândul a explodat în mintea lui Casca.

Destul!

Scoțându-și armura zdrobită și însângerată de pe piept, și-a ridicat glasul către cerul tunător de deasupra. Amintirea unei alte zile și a altei furtuni l-a copleșit… Cât trecuse de atunci? Două sute de ani? Picături mari de ploaie cădeau pe pământ. Din depărtări se rostogoleau tunetele.

Lacrimile lăsau urme pe chipul lui Casca, iar anii de chin și-au croit drum din gâtul său izbucnind într-un urlet sfâșietor. Și-a scos din teacă gladiusul cu lama tocită și ciobită de măcelul acelei zile și a răcnit:

— Yeshua! Iisus! Evreule! Zeu sau demon!

Propria voce părea a fi unul dintre tunete. S-a ridicat în picioare și cu sabia înălțată către ceruri, a strigat:

— În numele compasiunii, lasă-mă să mor! Ce ți-am făcut acum mulți ani în Ierusalim e un nimic pe lângă ce mi-ai făcut tu mie. Am fost pedepsit de o mie de ori mai mult. Tu ești cel fără milă sau compasiune. Dragostea pe care credincioșii tăi o predică este o minciună. Ești mult mai crud decât mine sau decât oricare alt om. Tu ai murit – lasă-mă și pe mine să mor!

Cu un urlet final, Casca a întors sabia cu vârful spre pieptul său. Mușchii s-au întărit și cu toată forța sa a împlântat lama lungă de două picioare direct prin inimă… jumătate din lungime ieșindu-i prin spate. Lama soldatului aproape că a tăiat inima-i în două bucăți, în piept. Durerea l-a copleșit.

Chemase moartea să-l ia, ca să-i dea pace, și, pe când simțea că forța i se scurgea, secându-l de viață, un sentiment de recunoștință și-a făcut loc în gândurile sale. *Moarte* – a șoptit cu buzele pline de sânge. *Fii binevenită… bineve*…

Sabia i s-a mișcat în mână.

NU!

NU! l-a cuprins panica. NU!

Lama era forțată să iasă din trupul și inima sa.

NU! a strigat.

În liniște, încet, irezistibil, lama a fost forțată să iasă din trup. S-a luptat așa cum nu o mai făcuse niciodată să o țină înfiptă în el, dar pierdea această *bătălie*.

Își *pierdea* moartea.

Acum, lama era ieșită aproape complet. Putea să-și simtă inima zdrențuită cum începe să bată singură.

Casca s-a ridicat, cu fața către cerul tunător, din care ploaia curgea peste el ca un torent. Suspinând în durere a strigat:

— Lasă-mă să mor! Blestemat să fii, lasă-mă să mor! Cât va mai trebui să îndur?

Un șoc rece i-a lovit mintea. Vocea evreului venea dintre tunete și i-a lovit conștiința cu cuvintele:

— …până ce ne vom întâlni din nou.

26

Goldman și-a deschis ochii, iar ceața dintre vis și realitate a dispărut. Nu era nici un dubiu asupra locului în care se afla; *click*ul aerului condiționat și vuietul acestuia îi era suficient de familiar, încât să-și dea seama că era așezat pe un scaun tare – mobilier guvernamental – într-o cameră de spital din Nha Trang, Vietnam. Iar hainele sale erau ude de sudoare, deși un curent rece venea spre el.

Și mai era un alt detaliu, mai important, că ceva nu era în regulă.

Patul de spital era gol. Casey – Casca – dispăruse…

Pe Goldman l-a cuprins o revărsare rece de frică.

Mintea încă îi mai era plină cu imaginile, sunetele și mirosul acelei ultime mari bătălii de pe câmpiile parțiene. Sau era doar mirosul de sânge ce venea de la morga spitalului, aflată chiar alături? Erau, desigur, căi raționale pentru a explica halucinațiile. *La urma urmei sunt doctor, pot să-mi stăpânesc panica*. Fără grabă, a făcut un control vizual al încăperii. Nu se schimbase nimic, cu excepția faptului că Casey nu se mai afla în pat. Și, după locul unde era plasat scaunul său, nimeni nu ar fi putut aduce o targă înăuntru cu care să ia rănitul în timp ce el dormea. Privi patul. Să nu fi fost niciodată culcat acolo cineva? Nu. Se vedea urma pe care numai un trup o putea lăsa, iar învelitoarea era dată deoparte ca și cum Casey pur și simplu s-a ridicat singur și a părăsit încăperea.

Goldman se aplecă peste pat și și-a trecut ușor degetele peste suprafața acestuia. A simțit o urmă de căldură. Privi din nou ușa. Închisă. Simțindu-se nițel ridicol, se aplecă, uitându-se sub pat. Putea vedea întreg spațiul până la zid. Nimic. Cercetă atent întreaga încăpere. Era cu totul singur.

Ciudat. Teribil de ciudat.

Pocni din degetele mâinii drepte. A putut auzi foarte bine zgomotul sec. Își ridică mâna în dreptul luminii. Nu. Toate simțurile îi funcționau normal.

Și totuși…

A deschis ușa și a ieșit pe hol, poticnindu-se, trupul său funcționând ca și cum întreaga energie se scursese din el. Membrele îi atârnau letargic în timp ce străbătea holul către camera colonelului Landries. Se simțea amețit de parcă ar fi fost beat – dar nu-și amintea să fi băut ceva. După ce a trecut de sala de mese, s-a deschis o ușă exterioară și a observat că veneau zorile. Își verifică ceasul : 0430. Realitate. În sala de mese, bucătarii își certau ajutoarele vietnameze. Normal. Familiar.

Ciocăni la ușa lui Landries.

— Acum ce dracu mai e? s-a auzit din interior un mormăit somnoros.

Goldman a ciocănit din nou.

— Bine, bine! Nu mai face zgomot. Vin!

Landries a deschis ușa. Purta doar bermudele, iar părul cărunt de pe piept îi era asudat.

— Goldman? văzu ceva în ochii acestuia. E vorba de Casey, nu-i așa? E mort?

— Mort? izbucni Goldman în râs. Mort? Casey mort? Nu, doctore, e singurul lucru care nu este.

Continuă să râdă aproape isteric.

Acum se aflau în cabinetul lui Landries, cu ușa încuiată, și cu o sticlă aproape goală de whiskey Jack Daniels pe birou. Amândoi oamenii uitaseră de trecerea timpului.

— Asta e tot, a concluzionat Goldman. Patul este gol, iar el a dispărut. Nu-mi prea dau seama dacă nu cumva mă simt ușurat că a plecat.

Landries rotea paharul între degetele sale subțiri, de artist. Tăcerea persista în încăpere. În sfârșit, Landries a luat sticla, a împărțit ceea ce mai rămăsese din licoare în cele două pahare, apoi a aruncat sticla goală în coșul de hârtii. Gestul avea un fel de rutină… ca și cum întreaga chestiune ar fi fost aranjată.

Landries sorbi din pahar, lăsând arsura dulce a whiskeyul de Tenessee să-i încălzească stomacul.

— Poate că ai dreptate, Goldie.

Era pentru prima oară când i se adresa astfel.

— Poate că e mai bine. Deci… Noi o să-l declarăm AWOL în raportul spitalului către Poliția Militară și să sperăm că așa se va termina totul. Am eu presimțirea că PM nu-l va găsi. Cât despre documente, amândoi știm cât de des sunt pierdute sau distruse fișele medicale în zonele de război. Eu am pățit-o de multe ori în trecut. Așa că n-aș fi surprins dacă același lucru s-a întâmplat și cu documentele lui Casey. Toate, inclusiv dosarul 201. Nu, Goldie, n-aș fi deloc surprins dacă asta s-a întâmplat. Dar tu?

Goldman a dat aprobator din cap.

— Acum… despre întreaga poveste, a continuat colonelul. Ce am văzut noi și ce și-a spus el – asta e altă problemă.

Rămase tăcut vreme îndelungată.

— Ai vreo sugestie?

— Nu.

— Atunci să spunem doar că nu e treaba noastră și să o lăsăm așa.

— De acord.

— Totuși…

Un zâmbet ușor malițios începu să se formeze în colțul gurii lui Landries.

— Data viitoare când capelanul se va mai băga singur în seamă, cred că îi voi pune câteva întrebări interesante.

27

În Peninsula Sinai, un camion de producție americană, semișenilat, huruia peste dunele de nisip și s-a oprit într-un *wadi* la baza unui aflorimient de roci. Șoferul a virat autovehiculul, prin blocarea unei șenile. Rotirea a fost foarte strânsă, în cercuri mici, ceea ce i-a bucurat foarte mult pe tinerii soldați israelieni ce și-au manifestat zgomotos admirația pentru această manevră demnă de un *hot-rodder*. Fețele lor bronzate străluceau de bucuria victoriei și a succesului. Pe laterala camionului, Steaua lui David era perfect vizibilă.

Singurul soldat care nu era exuberant și nici măcar nu râdea, era liderul *squad*ului, dar tinerii israeliți îl considerau *de-al lor*. Se considerau chiar norocoși că au un asemenea lider. Poate că uneori era prea aspru și serios, dar cu toții erau de acord că avea un instinct straniu de a face exact ceea ce trebuia la momentul potrivit. Acest instinct le salvase fundurile de multe ori în această ultimă confruntare cu egiptenii și blindatele lor de fabricație rusească. Și totuși, nu știau nimic despre liderul *squad*ului lor. Era unul dintre aceia care veniseră de nicăieri ca să-i ajute pe israelieni în lupta lor împotriva arabilor; iar Israelul nu i-a pus nici o întrebare.

Soldații israelieni au debarcat rapid și s-au răspândit pentru a cerceta cu atenție zona și terenul înconjurător. Operatorul radio și-a activat echipamentul și era gata să transmită sau să recepționeze. Misiunea *squad*ului era importantă; la 20 de mile spre vest, în flancul lor drept, forțele egiptene se retrăgeau în confuzie și panică după succesul inițial; echipajul șenilatei trebuia să stea cu ochii pe egipteni și să raporteze poziția acestora la Comandamentul central. Împreună cu alte unități similare cu a lor, trebuiau să-l mențină pe egipteni canalizați într-o zonă cât mai îngustă. Asta făcea ca Aviația Militară Israeliană (*Zroa HaAvir VeHahalal*) să-i poată distruge mai ușor. Misiunea secundară a *squad*ului era să aibă grijă de luptătorii inamici rătăciți după trecerea efectivelor principale egiptene. Trebuiau fie să-i ucidă, fie să-i adune și să-i mâne înapoi în cuptorul de nisip și pietre arse de soare, care era Sinaiul.

Până când *squad*ul s-a convins că zona era securizată, s-a lăsat seara. Șoferul semișenilatei, un flăcău de vreo 20 de ani, zâmbitor și cu părul cârlionțat, și-a dat jos de pe umăr pistolul automat UZI de 9 mm și s-a ghemuit pe jos. A luat o mână de nisip pe care l-a lăsat să curgă printre degetele răsfirate. Îl privi pe liderul *squad*ului și spuse – cu un puternic accent de Brooklyn:

— Adică pe-aici nu-i nimic altceva decât rahatul ăsta? – scutură și ultimele fire de nisip. N-are nici un haz, dom'le. Mi-aș fi dorit al dracului să nu mă las convins de pălăvrăgeala lu' ăl bătrân despre întoarcerea în Israel. Acum n-aș fi fost aici încercând să arunc în aer o gașcă de ăștia cu *perdeluțe* pe cap.

Făcu o pauză, lingându-și buzele uscate.

— Aș fi vrut să avem mai multă apă. S-ar putea să rămânem fără dacă o mai frecăm mult pe aici.

Liderul *squad*ului s-a întors spre el. Chipul său era la fel de aspru precum aceste antice dune. Și-a orientat trupul pătrățos către nord, a așteptat o clipă ca și cum se gândea la ceva ce tânărul șofer nu putea ști, apoi a arătat în depărtare.

— Acolo era un izvor la baza a două coline aflate la doi *click* de aici. Nu seacă niciodată. Probabil că merită să verificăm mai târziu.

Când și-a dat jos casca, cicatricea albă de la baza părului a contrastat cu bronzul accentuat al feței. Cicatricea subțire ce se lungea în jos pe lângă ochiul drept până la colțul gurii, era aproape invizibilă, fiind disimulată în rânjetul strâmb.

Tânărul șofer impertinent s-a uitat la el.

— Adevărat? Ai mai fost vreodată pe aici?

Înainte să poată răspunde Casey, Isaac, fiu de *rabbi*, i-a chemat la rugăciunea de seară. La urma urmei, era *Sabbath*ul.

Casey îi privea pe tinerii luptători rugându-se Dumnezeului lor în lumina serii, soarele trimițând săgeți roșii peste Sinai. A ascultat iarăși sunetele anticei litanii evreiești scoase de acești tineri: „*E scris în Lege: Căci Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi înfricoşat*... și după aceea este scris*: care face dreptate*[1]…"

Casey stătea nemișcat, lăsând să-l învăluie teribila izolare a acestor cuvinte. A răspuns la întrebarea evreului din Brooklyn cu o voce care era doar o șoaptă pe care el singur a auzit-o:

— Da. Am fost pe aici, ca soldat, cu mult timp în urmă. Cu foarte mult timp în urmă…

SFÂRȘIT

[1] Citat din Deuteronomul 10:17, 18.

STEVE BERRY

EVADAREA DIN BALCANI

O aventură a Cassiopeei Vitt

POVESTIRE DIN SERIA

COTTON MALONE

STEVE BERRY

EVADAREA DIN BALCANI

O aventură a Cassiopeei Vitt

Titlul original: *The Balkan Escape, 2010*
Traducerea: Ştefi Todo

Cassiopeia Vitt nu era sigură dacă o vor omorî acum sau mai târziu. Dar o vor omorî, de asta era sigură.

Sau cel puțin vor încerca.

Ceea ce însemna că trebuia să facă ceva, dar opțiunile îi erau limitate. Mâinile îi erau legate la spate cu fire de nailon, picioarele îi erau legate cu lanțuri de peretele de stâncă, înconjurând-o ca un cocon întunecat. Era în adâncul munților Rila, la mai mult de două sute de kilometri la sud de capitala Bulgariei, Sofia, singură. Mai rău, nimeni nu ştia unde este, iar văile adânci, vârfurile ascuțite şi morenele glaciare erau printre cele mai izolate din Balcani.

Ajunsese ieri, găsind tabăra la baza unui versant împădurit.

Un sunet constant, slab, care se auzea din unul din corturi şi două cabluri negre răsucindu-se prin pădure, semnalau prezența unui generator. Era gata să urmeze traseul lor şi să intre în peşteră, când un bărbat a apărut la intrare. Era scund, cu umeri largi, bronzat şi cu o mustață subțire. Purta o salopetă albastră acoperită de funingine, cu pete de transpirație la ambele subsuori. Surpriza i-a inundat fața când a observat vizitatorul, dar a dispărut repede.

I-a spus ceva în bulgară. Limbile slave nu făceau parte dintre punctele ei tari, aşa că a încercat în engleză.

— Eram în sat şi am auzit despre tabăra voastră. M-am gândit că aş putea arunca o privire.

El avea în mână un târnăcop şi o lopată pe care le-a pus deoparte.

— Mi-e teamă că nu e prea mult, dar arheologii sapă după oase.

Engleza era curată şi clară, doar cu o urmă de accent rusesc.

— E fascinant, a spus ea, dar se gândea la cum persoana din oraş care a îndrumat-o pe acest drum, i-a spus că bărbații se identificau singuri ca vânători de pietre.

— E frig şi murdar acolo înăuntru şi nu sunt multe oase.

S-a aşezat şi şi-a odihnit picioarele.

— Mai bine aici afară în aer curat.

A scos un pachet de ţigări dintr-un buzunar şi i-a oferit şi ei una. Ea a refuzat şi el şi-a aprins una pentru el cu o brichetă. Bărbatul a spus că se numeşte Petar Varga.

— De cât timp eşti aici? a întrebat ea.

— Prea mult. Cred că e o idee proastă. Peştera e goală, nu?

Şi-a savurat ţigara.

— O universitate a sponsorizat săpăturile?

El s-a ridicat.

— Mai multe. Dar ăsta e un proiect mic. Explorator. Doar pentru a vedea ce va da pământul.

— Întotdeauna am fost fascinată de arheologie, a spus ea. Crezi că pot vedea săpăturile?

Şi-a ridicat capul şi s-a încruntat.

— Cam puţin spaţiu acolo.

Ea a zâmbit.

— Nu mi-e teamă.

A aruncat ţigara pe pământ.

— De ce nu? Vino, o să-ţi arăt locul.

* * *

— Ridică-te, i-au spus.

Au venit după ea.

Doi bărbaţi cu arme.

A fost dezlegată şi dusă înapoi în acelaşi tunel pe care i-l arătase Varga ieri. Îngust la început, dar după cincisprezece metri în munte se deschidea pe o lăţime de doi metri. Becuri slabe dizolvau întunericul din loc în loc, dezvăluind pereţi ascuţiţi şi pe jos un amestec de nisip şi pietriş. Tunelul avea ramificaţii care duceau la mai multe spărturi întunecate. Nivelul s-a schimbat de două ori şi a crescut constant. Aerul a devenit mai dens şi fetid, ca într-o pivniţă inundată după o furtună.

În faţă, pasajul se termina în aceeaşi cameră dreptunghiulară pe care o văzuse ieri, lungă de aproape douăzeci de metri, cu un tavan jos de roci zimţate, învăluit de o nuanţă albăstruie de la aburii becurilor halogene. La capătul îndepărtat era ceva ce părea un altar – o placă dreptunghiulară de piatră înnegrită susţinută de stâlpi rotunzi, toată structura ridicată de o platformă tăiată în roca podelei.

În spatele altarului, erau fresce pictate pe zid.

O scenă de vânătoare în care un mistreţ era atacat de un vânător pe cal şi un bărbat gol învârtea un topor cu două tăişuri. Ştia că toporul cu două tăişuri reprezenta puterea regală, în timp ce bărbatul gol îl reprezenta pe Zamolxis, zeul trac solar. Opera de artă l-a făcut ieri să greşească pe Varga,

când el a identificat-o ca fiind romană. Greşeala ei a apărut când nu s-a retras rapid.

Un alt bărbat o aştepta lângă altar.

Era înalt, cu umeri lați, cu talie îngustă şi şolduri potrivite. Un nas mic cu o uşoară umflătură se vedea pe fața lui rotundă, iar şuvițele negre de păr îi atingeau vârful urechilor. Purta jenşi şi o cămaşă cu mânecă lungă.

— Sunt Lev Sokolov, i-a spus el, în engleza lui simțindu-se un uşor accent rusesc. Mi s-a spus să te interoghez.

— Cine?

— Ruşii. Ei au controlul aici.

— Ultima dată când am verificat, Bulgaria era o națiune independentă.

El a ridicat din umeri.

— Poate. Dar ruşii au controlul aici.

— Ce e aşa special în locul ăsta?

— Tu de ce eşti aici?

Nu putea spune că Henrik Thorvaldsen a rugat-o să verifice locul. Prietenul ei danez, fascinat de tot ce era pierdut şi de douăzeci de ori mai bogat decât putea ea spera să fie vreodată, o trimisese pe urmele unei posibile locații a unui mormânt tracic nedescoperit.

Ceea ce era o raritate.

Tracii erau un popor nomad căruia-i plăcea războiul, care s-a stabilit în centrul Balcanilor cu aproximativ 5.000 de ani în urmă. Prima dată au fost menționați în *Iliada*, ca aliați ai troienilor împotriva grecilor, iar Herodot nota cinic că *îşi vindeau copii şi îşi lăsau nevestele să aibă relații cu orice bărbat le-ar fi plăcut*. Cu două milenii şi jumătate în urmă, au dominat munții din nordul Greciei şi ceea ce mai târziu a devenit sudul Bulgariei. Cuceriți în cele din urmă de Alexandru cel Mare, apoi recuceriți de romani, au fost în final asimilați de slavi în secolul al VI-lea. Nu au avut un limbaj scris şi nu au lăsat nicio urmă a existenței lor, cu excepția mormintelor pline de comori fabuloase de aur şi argint. Cele mai multe au fost descoperite mai departe în nord, în centrul Bulgariei, în ceea ce fusese numit Valea Regilor Traci. Dar Thorvaldsen a pomenit de un amplasament mai obscur, spre sud. Un loc care fusese odată o parte vitală a Traciei vechi, a cărui locuitori au dat numele muntelui Rila – însemnând „bine udat”. El spera că locul se va dovedi a fi neatins. Din nefericire, alții îl găsiseră înainte.

Iar ei nu căutau comoara.

— Sunt în concediu şi nu am văzut niciodată partea asta din Bulgaria, i-a spus ea lui Sokolov.

— Domnişoară Vitt, eşti o persoană importantă. Deții o companie de mai multe miliarde de dolari, moştenită de la tatăl tău. Deții o proprietate mare în sudul Franței. O femeie ca tine, o persoană cu posibilități uriaşe, nu-şi face concediul în munții ăştia.

I-au luat paşaportul ieri după ce au răpit-o şi în mod clar cineva a fost foarte ocupat.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea. Mă ții pentru răscumpărare?

— Doar te întreb de ce eşti aici?

A văzut ceva în ochii lui Sokolov, o rugăminte blândă ca ea să răspundă sincer. Se întreba dacă ceilalți doi bărbați, care stăteau în capătul îndepărtat al camerei, înțelegeau conversația.

— Ăsta e un mormânt tracic, a spus ea, alegând adevărul.

— Mă întreb cine l-a construit, a spus Sokolov. Cât e de vechi?

— Probabil între secolele cinci şi trei înainte de Cristos.

— L-am găsit din întâmplare. O demolare în alt tunel a deschis un puț aici.

Era gol. Fără artefacte.

— Era gol?

El a aprobat din cap.

— Camera arată exact ca acum cinci zile când am intrat în ea.

Cel puțin exista. Thorvaldsen ar fi încântat.

Bineînțeles, ca să-i poată spune trebuia să evadeze.

Dar bănuiala ei s-a dovedit corectă. S-a gândit la ea toată noaptea, cât a fost legată de zid. Bulgaria era bogată în mangan, cărbune, cupru, plumb, zinc şi aur. Bărbații ăia ar putea fi geologi. Dar dacă erau o simplă echipă de cercetare, de ce o răpiseră? De ce aveau arme?

O singură explicație avea sens.

Un alt minereu se găsea în aceşti munți, unul pe care fosta Uniune Sovietică în exploatase.

— Cât de mare e depozitul de uraniu pe care l-ați găsit? a întrebat ea.

Ochii lui Sokolov au trădat faptul că ea ghicise corect.

— Destul ca să ştiu că nu vei mai vedea lumina zilei.

*

Amenințarea lui Sokolov nu suna ca fiind periculoasă. Era mai mult ca o informare, una prin care îi spunea clar că are probleme, dar nu neapărat din partea lui. S-a mişcat către unul din bărbații înarmați şi a lătrat ceva în rusă. Omul a găsit un cuțit şi a tăiat legăturile de nailon care îi țineau mâinile la spate.

S-a masat ca să alunge durerea.

— Apreciez. Erau strânse.

— Bărbații ăştia nu pot fi prostiți, a spus el. Au o treabă şi o vor face. Trebuie să ştiu de ce eşti aici.

Se întreba dacă misiunea lui Sokolov era să o facă să se simtă confortabil, vulnerabilă şi să-i câştige încrederea. Era ceva care o atrăgea la el, nu avea

aroganța obişnuită pe care ruşii păreau să o afişeze. Mai rezervat. Plăcut. S-a avertizat singură să aibă grijă şi să nu spună mai mult decât ar trebui.

Ca să câştige timp a studiat bolta.

Regii traci şi nobilimea erau îngropați în temple sub pământ numite *heroons*. De obicei ori cu mai multe camere şi dreptunghiulare, ori cu o singură cameră şi circulare, cu tavan boltit, erau folosite ca locuri în care se făceau ceremonii ritualice pentru a-l onora pe decedat cu daruri funerare. Până aproape în secolul al XX-lea întreaga cultură a fost practic necunoscută şi când Thorvaldsen i-a oferit şansa, a fost încântată de perspectiva de a vizita unul dintre sanctuarele lor uitate.

Dar acest mormânt a fost în mod clar jefuit. Nu era nimic de găsit acolo.

Şi era timpul ca ea să plece.

A numărat trei tunele care ieşeau de acolo. Unul era cel care ducea înapoi afară. Două duceau mai adânc în munte. A măsurat în minte distanța dintre ea şi cea mai apropiată ieşire. Cam cincisprezece paşi. În linie dreaptă. Nimic în drum.

Ea a admirat din nou frescele şi s-a minunat de lipsa evidentă a influenței greceşti. Tracii se bucurau de o cultură bogată şi, dacă nu ar fi fost dezbinați, s-ar fi putut transforma într-o civilizație de durată. Din nefericire, când au fost elenizați, bărbile, tatuajele, pelerinele, cizmele şi pălăriile care îi distinseseră au dispărut atât din viața cât şi din arta lor. Imaginile de aici erau dinainte de acea influență, arătându-i aşa cum au fost la origini, nu cu ochi albaştri şi părul roşu cum îi descrise incorect un observator, ci cu părul negru şi trăsături mai comune cu cele ale europenilor.

— Îmi vei spune de ce eşti aici? a întrebat Sokolov din nou.

— Te rog să ne spui, s-a auzit o voce nouă. Vreau să ştiu răspunsul la întrebarea asta.

*

Petar Varga a intrat în cameră.

Azi era îmbrăcat în haine mai stilate, salopeta murdară dispăruse. S-a apropiat de locul unde stăteau ea şi Sokolov, fiecare pas scârțâind pe pietrişul de sub tălpile lui, atitudinea fiind de conducător.

— Poți să uiți, a spus ea.

Brațul lui Varga a zvâcnit în spate şi dosul mâinii i-a zdrobit fața. Lovitura a surprins-o, dar şi-a recăpătat echilibrul şi era pe cale să atace când Varga a scos un pistol.

— Eşti dur dacă ai un pistol, a spus ea. Cum eşti într-o bătaie?

El a râs.

— Nu aşa bun. Îmi place să am avantajul că tu nu ştii ce fac.

Şi-a frecat obrazul şi maxilarul dureros. El va regreta că a făcut asta. Doar o oportunitate, era tot ce avea ea nevoie.

— Sper că noaptea trecută ți-a arătat că nu putem fi ignorați, a spus Varga. De ce eşti aici?

Ea s-a hotărât să se joace cu el, din moment ce nu conta cu adevărat ce spune.

— Am venit să te găsesc pe tine.

Fața lui Varga s-a strâmbat.

— Pentru cine?

Ea s-a întors şi s-a apropiat de altar unde erau împrăştiate nişte pietre de mari dimensiuni. Camera era mare pentru un mormânt trac. Nişte cercetări făcute cu câteva zile înainte au arătat că, de obicei, mormintele dreptunghiulare aveau trei camere separate, fiecare bogat ornamentat cu coloane, frize şi cariatide. Totuşi, acesta avea doar fresce.

Ceea ce era ciudat.

Se întreba dacă celelalte două ieşiri duceau la alte camere sau tuneluri. Imposibil de ştiut sigur. Cabluri electrice duceau în întunericul fiecăreia. Din păcate, nu putea să iasă pe drumul despre care ştia că duce la aer curat, pentru că doi bărbați înarmați îl păzeau, câte unul pe fiecare parte.

A ridicat una din pietre şi i-a testat greutatea.

Destul de grea.

— Ce faci? a întrebat Varga. Arunci cu piatra în mine?

A mai aruncat o privire împrejur şi şi-a fixat ținta.

— Asta ar fi prostesc. Dar…

A rostogolit piatra către lumini.

A lovit în centrul acestora, becurile erupând într-o frenezie de scântei alb-albăstrui. Camera s-a cufundat în întuneric, iar ea s-a lăsat jos în spatele altarului. Folosind lumina slabă de la becurile celor trei ieşiri ca jaloane, şi-a schimbat poziția, alergând cei cincisprezece paşi prin întuneric spre ieşire. Nu avea idee unde duce, dar oriunde era mai bine decât aici.

Bărbații strigau unul la altul în Rusă.

Ea şi-a continuat drumul şi a sperat că nu se va izbi într-un răpitor sau în perete.

A găsit tunelul şi s-a afundat mai departe în el.

Din spatele ei s-au auzit două împuşcături.

Aici era şi mai întuneric, becurile fiind mai puține şi mai depărtate. Şi-a încetinit ritmul. Cizmele i se afundau în pietriş şi îşi ținea un braț întins, bâjbâind prin aerul din față.

A ajuns într-un loc unde tunelul o lua spre dreapta. O lumină a apărut în spatele ei, în timp ce se întorcea. Lanternele erau îndreptate spre ea. A continuat să meargă, cu un braț în față, celălalt pe peretele tunelului.

Într-un moment mergea pe pământ ferm, în următorul cădea.

Stomacul i-a urcat în gât.

Câteva secunde a fost în imponderabilitate.

Apoi s-a izbit de pământul tare şi şi-a pierdut cunoştința.

*

A deschis ochii, dar un val de apă a forțat-o să-i închidă. Lichidul rece îi izbea fața cu forța unei cascade. S-a forțat să se ridice de pe podeaua de piatră, ştergându-şi ochii uzi cu mâneca. Întunericul o învăluia, cu excepția unei găuri în tavan, la zece metri deasupra. Vederea îi era încețoşată dar, încet, a început să-i vadă pe Verga şi Sokolov, amândoi ținând câte o lanternă, uitându-se la ea prin deschizătură.

— Cred că apa ar putea ajuta, a strigat Varga.

Picioarele îi erau rănite şi spatele o durea, dar nimic nu părea rupt. Părul şi hainele erau ude şi frigul începea să-şi facă drum spre pielea ei.

— Bine că ai găsit tu gaura, a spus Varga. M-ai scutit pe mine de efortul de a te aduce aici. Nu se poate spune că nu sunt un om corect.

A aruncat lanterna pe care ea a prins-o.

— Cel puțin nu vei sta în întuneric. Cât va ține bateria.

Apoi Varga a dispărut, aparent plecând de acolo.

A rămas doar fața lui Sokolov.

— Mergi la stânga, a şoptit el.

Apoi a dispărut şi el.

*

Lumina de deasupra a dispărut şi întunericul a înconjurat-o.

A aprins lanterna şi a mers spre dreapta, ignorând intenționat instrucțiunea dată de Sokolov.

Pereții erau complet uscați şi drumul din față cotea. După colț a văzut ceva pe jos, o lumină roşie care pulsa ritmic, ca un mic proiector. Când s-a apropiat, la lumina lanternei a văzut un ceas digital ataşat la un mănunchi gros de fire roz.

Numerele scădeau.

Recunoaşterea a fost instantanee.

O bombă.

Ceasul arăta 15 secunde.

14. 13. 12

A alergat în direcția opusă, sărind în față exact când dispozitivul a explodat.

Impactul a zguduit muntele şi a aruncat stânci care au umplut rapid tunelul din spatele ei. În timp ce plafonul se prăbuşea, ea s-a ridicat în picioare şi a mers mai departe, deschiderea pe care o umpluseră Varga şi Sokolov cu câteva momente înainte fiind dispărută.

A fugit spre alt colț.

Pereții tunelului din spatele ei cădeau, pietrele lovind alte pietre, praful ridicându-se într-o furtună densă, aerul fiind rapid înlocuit cu un văl sufocant. S-a uitat în față şi a văzut că tunelul se termina la zece metri mai încolo. Mai rău, o altă lumină roşie pulsa la baza unei baricade de stânci. A alergat în față şi lumina a revelat un alt ceas digital ataşat la alt mănunchi de explozibili, acesta arătând treizeci de secunde.

Mergi la stânga?

Asta era ideea de ajutor a lui Sokolov?

Prima explozie a umplut tunelul din spatele ei, blocând orice scăpare în acea direcție şi o bombă stătea la picioarele ei, având mai puțin de douăzeci de secunde până să explodeze.

S-a întors rapid la colț şi a aprins lumina. Primul tunel se dezmembra singur. Un zgomot puternic a străbătut aerul în timp ce o bucată de pământ de mărimea unui Mercedes a căzut şi s-a dezintegrat în bolovani.

Şi-a protejat ochii, apoi a privit printr-un văl de praf.

Mintea ei continua să numere. Probabil mai puțin de zece secunde. A plimbat lumina lanternei spre stânga, apoi spre dreapta şi a văzut o despicătură formându-se în peretele rămas, care se transforma rapid într-o gaură largă.

A luat o decizie şi a sărit.

O altă explozie a făcut muntele să vibreze.

Întregul tunel a dispărut în spatele ei, dar căderea stâncilor peste stânci a fost oprită de o barieră de moloz, închizând gaura care exista doar cu câteva clipe înainte.

Vuietul a continuat încă un minut, apoi a dispărut.

Întunericul absolut a devorat-o.

*

A expirat şi a încercat lanterna.

Încă funcționa.

Şi-a examinat închisoarea. Camera nu era suficient de înaltă ca să poată sta în picioare, avea poate un metru şi jumătate, tavanul şi podeaua luând-o în sus. Spre disperarea ei, era prinsă într-o cutie lungă, îngustă, sigilată la ambele capete. Hainele ei umede erau acoperite de praf, ca şi fața şi părul.

Şi-a curățat buzele cu o răsuflare.

A rotit lanterna şi şi-a alungat din minte orice gând negativ. Praful suspendat strălucea în lumină ca nişte steluțe. A prins un val de aer în care a putut respira.

Şi a observat ceva.

A întins mâna şi a trecut-o uşor prin raza de lumină.

Nu, nu era imaginația ei.

Particulele se mişcau – încet, aproape imperceptibil, dar cu siguranță o luau spre dreapta.

S-a târât în față pe burtă.

Podeaua urca spre tavan. La capătul camerei, podeaua a cedat şi, la câțiva centimetri mai jos în întuneric a văzut o deschizătură, cam de un metru lungime şi cam de trei ori mai înaltă. Pietrele umpleau spațiul, dar nu erau îngrămădite. Şi-a lăsat corpul jos şi a privit prin deschizătură. Era întuneric dincolo şi părea un spațiu îngust, dar suficient de mare încât ea să încapă.

Mai multă mişcare în aer a încurajat-o.

A încercat să deplaseze molozul. Stâncile erau stivuite larg, dar se țineau bine. S-a învârtit ca să-şi poată întinde picioarele şi a lovit cu talpa cizmelor în stânci.

Trei lovituri puternice şi stâncile au cedat.

Şi-a curățat o potecă şi a văzut că spațiul era accesibil. Ce a încurajat-o şi mai mult a fost că aerul era mai proaspăt. Era mândră de ea că a rămas calmă. Oricum, spațiile închise n-au fost niciodată slăbiciunea ei. Înălțimile, în special în avioane şi elicoptere, o deranjau. Avea o regulă. Dacă nu putea alerga în ele, nu zbura în ele. Din păcate, din ce în ce mai des, regula a fost încălcată. Problemele şi-au găsit o cale s-o urmărească. Una după alta. Ziua de azi era un exemplu perfect.

S-a târât înainte pe coate şi s-a strecurat într-un spațiu şi mai mic. Raza de lumină a dezvăluit un alt spațiu dreptunghiular, mai mic de un metru pătrat, care se oprea la câțiva metri în față. Pe jos, la capătul îndepărtat, a observat o altă deschidere.

Şi-a continuat drumul pe coate şi a privit în jos după o picătură care mergea în unghi, ca pe un jgheab de la spălătoria de rufe, pe care şi-l amintea din copilărie. Apoi poteca părea să urce din nou şi a observat că praful pluteşte în direcția aceea.

Ar putea să treacă peste ridicătură?

Să se blocheze acolo nu suna plăcut.

S-a dus înainte spre locul unde stânca se înclina în spate. Spațiul părea suficient de larg încât să se răsucească şi a poziționat lumina lanternei în jos, văzând o podea de piatră la depărtare de aproximativ doi metri, acoperită de licheni.

Libertate?

S-a răsucit peste ridicătură şi şi-a strecurat întâi capul, cu mâinile întinse înainte pe margine.

Corpul s-a eliberat.

S-a ridicat în picioare în ceea ce părea un tunel – spațios, lung, extinzându-se în ambele direcții – şi şi-a scuturat praful de pe haine.

A respirat adânc de câteva ori.

O lumină a apărut în dreapta ei şi a crescut în intensitate. În strălucirea din jur l-a văzut pe Lev Sokolov.

Şi-a pregătit pumnul.

Dar l-a eliberat când în mâna rusului a apărut o armă.

*

— Nu eu sunt duşmanul, a spus Sokolov.

— Mergi la stânga? Asta mi-ai spus să fac.

El a aprobat din cap.

— Bombă la dreapta.

— Bombă şi la stânga.

Pe fața lui s-a văzut surpriza.

— Am crezut că-i doar una. Îmi pare rău.

A vrut să-l lovească, dar exista problema pistolului, aşa că a optat pentru:

— Ce faci aici?

— Am venit pentru tine. Speram că ai reuşit să ajungi până aici. Suntem la douăzeci de metri sub camera în care am vorbit înainte. Muntele ăsta e un mare labirint.

— Unde-ți sunt tovarăşii?

A arătat în spatele ei.

— Varga şi ceilalți doi. M-am pierdut de ei. Dar nu vei trece niciodată de ei. Sunt undeva acolo, în spatele meu. Nu e o idee bună să mergi în acea direcție.

I-a dat arma.

— Nu sunt unul dintre ei. Sunt om de ştiință. Îi urăsc pe sovietici. Îi urăsc pe ruşi.

A înşfăcat arma, i-a verificat magazia şi – satisfăcută că e încărcată – şi-a fixat degetul pe trăgaci.

— *Eşti* rus, a spus ea, țintindu-l cu arma.

— Urăsc țara şi tot ce reprezintă. Vreau să plec.

— Găseşte o ambasadă.

A trecut pe lângă el.

Sokolov a prins-o de braț.

— Nu mă duc înapoi în Rusia.

În lumina lanternei a văzut disperarea din ochii lui. Era serios.

— Atunci pleacă. Războiul Rece s-a terminat.

— Nu pentru mine. Ruşii mă vor face să rămân.

Ea nu putea face nimic.

— Nu-i problema mea.

— Te salvez, a spus el, ca şi cum ea îi era datoare.

L-a privit direct în ochi.

— Cum ai de gând să mă salvezi?

— Pot să-ți arăt.

Ceea ce îi va oferi timp să se gândească şi să ia o decizie înțeleaptă.

Mai mult, ea ținea arma.

— Bine. Arată-mi.

*

S-a uitat la scena spectaculoasă.

Au părăsit tunelul şi stăteau la baza unui con inversat de stânci stivuite. Pâlnia se înălța cam cincizeci de metri până la o deschizătură neregulată prin care se vedea cerul devastat de vânt.

O ploaie cețoasă se scurgea în jos.

Marginile locului erau pătate cu negru din cauza muşchilor şi lichenilor. O piscină neregulată se formase pe podeaua de sub deschizătura de sus, apa fiind roşie ca sângele. O mie de picături de ploaie îi perturbau suprafața.

S-a apropiat şi a verificat apa.

Caldă. Roşie probabil de la fier.

S-a uitat în sus spre cer.

— Ce n-aş da pentru o frânghie, nişte crampoane şi un piolet.

S-a dat înapoi, lăsând stâncile să blocheze ploaia şi şi-a verificat ceasul. 8:20 dimineața. Era uimitor că mai funcționa. A văzut mai mulți nori care se rostogoleau pe deasupra, conduşi de aerul care putea fi doar auzit.

— Spărtura este aici de milioane de ani, a spus Sokolov. Formată când s-au format munții.

— Care-i povestea ta?

— Sunt geolog. Cercetarea petrolieră e specializarea mea, dar ruşilor nu le pasă. Au nevoie de un expert în minerale. Ai dreptate. Vor uraniu. Am venit ca să confirm descoperirea.

Situația era infinit mai bună decât cu câteva minute în urmă, dar încă era întemnițată. Ar fi trebuit să fie acasă în Franța, lucrând la castelul ei. Piatră cu piatră, recrea pereții folosind aceleaşi unelte şi materiale ca acum 700 de ani. Arhitectura medievală era pasiunea ei. Şi, aşa cum remarcase mai devreme Sokolov, îşi putea permite să-şi realizeze pasiunea. Totuşi, ea era în sudul Bulgariei, prinsă în interiorul unui munte cu un bărbat despre care nu putea decide dacă-i e prieten sau duşman.

— Acolo, a spus Sokolov, arătând cu mâna.

A stat în spate, cu arma pregătită şi l-a urmat spre latura îndepărtată, unde podeaua de piatră era prăbuşită la cinci metri. Fasciculul lanternei a dezvăluit o fațadă cioplită, blocuri de piatră ridicându-se pe două laturi şi îmbinându-se deasupra, conectate prin articulații bine definite.

— O poartă, a murmurat ea.

— Pentru asta ai venit tu.

Ştia că tracii îşi încadrau întotdeauna intrarea în morminte în moduri elaborate.

— Am găsit-o acum două zile, a spus Sokolov. Aici este mormântul adevărat. Celălalt e un fel de antecameră.

— Nu le-ai spus celorlalţi despre asta?

El a dat din cap.

— Niciun cuvânt.

— De ce?

— Du-te şi vezi.

— Ce-ar fi să mergem amândoi? a întrebat ea.

El a coborât primul, folosind bolovanii ca trepte improvizate. Ea l-a urmat, cu degetul pe trăgaci, pregătită să reacţioneze în orice moment. Ăsta era planul lui? S-o ademenească acolo jos. Ceilalţi aşteptau înăuntru? Dacă da, de ce i-a dat o armă încărcată?

La bază a examinat poarta mai de aproape.

— Se extinde pe încă un nivel, i-a spus el. Sub locul pe care stăm, în munte. Probabil creat de scurgerea lavei acum mult timp. Nu e neobişnuit. Creează peşteri.

Ea a studiat poarta în timp ce el vorbea. În mod sigur făcută de om. Molozul era grămezi în faţa porţii. Rămăşiţele unei uşi de marmură distrusă.

— Eu am făcut asta, a spus Sokolov. Am vrut să văd ce e înăuntru.

A studiat bucăţile şi şi-a dat seama că uşa în sine fusese o operă de artă.

— Ai fost înăuntru?

— De două ori.

Ea a făcut semn cu lanterna şi el a dispărut în întuneric. Ea l-a urmat, întâmpinată de un val de aer umed, stătut. Intra destulă lumină cât să vadă o cameră circulară cu un diametru cam de douăzeci de metri. A îndreptat repede lanterna spre capătul îndepărtat şi a descoperit pereţii de calcar, căptuşiţi încă din loc în loc cu lambriuri vechi. A înclinat lumina în sus şi a expus arhitectura tracă în formă de stup la care se aştepta, cu tavanul boltit. Bolta camerei centrale conţinea imaginea unui călăreţ care primea o coroană de la o zeiţă, culorile maronii ale frescelor fiind încă vibrante. Statui înalte de piatră în relief – femei – înconjurau bolta. Părţi din pereţi se prăbuşiseră, dărâmăturile fiind împrăştiate pe jos. A îndreptat fasciculul spre podea şi a observat că era aşternută cu resturi. O strălucire ici şi acolo a avertizat-o că nu erau nesemnificative.

Obiecte din aur, argint, bronz şi argilă erau împrăştiate printre pietre.

— Cutremurele fac stricăciuni, a spus el. Dar mormântul este remarcabil.

Avea dreptate. Poate că era sanctuarul trac cel mai complet şi intact găsit vreodată.

În centru era aşezat sicriul, confecţionat din piatră, ca altarul din camera de mai devreme. Aşezate deasupra erau rămăşiţele unui schelet, oasele fiind aranjate în mod anatomic aşa cum erau când au fost eliberate din

strânsoarea oaselor şi a muşchilor. Craniul era mare şi avea o gaură uriaşă în partea dreaptă.

— A murit din cauza rănii de la cap, a spus Sokolov încet.

A strâns mai tare pistolul în timp ce-şi făceau drum spre rămăşițe. S-a dat trei paşi înapoi, punând distanță între ei, destulă cât să poată vedea exact ce face el.

Bucăți de haine erau împrăştiate printre oase – poate, s-a gândit ea, robe de înmormântare, de mult făcute praf. O bandă de aur înconjura oasele gâtului. Broşe de aur, cercei şi armuri pentru picioare stăteau pe o parte. O brățară de aur cu nervuri şi modele înconjura una din încheieturi. Erau rămase părți şi bucăți dintr-o centură de piele, inserată cu fir de aur. Un pumnal de aur, cu modele, ascuțit şi lucios stătea aproape de mâna dreaptă. Rămăşițele unor pantofi înfrumusețați cu dungi de aur erau aşezați în partea opusă a craniului.

— E o persoană importantă, a spus Sokolov.

Ea a fost de acord. Doar căpeteniile trace posedau o asemenea bogăție.

Şi-a ținut un ochi pe rus şi a studiat restul camerei. Umbre întunecate semnalau mai multe obiecte. Lumina lanternei a făcut o brazdă în întuneric. La capătul îndepărtat, în dreapta intrării, stătea un car de război din lemn placat cu bronz, cele patru roți având diametrul mai mare de un metru. Uimitor, lemnul pietrificat a supraviețuit. S-a apropiat şi a observat ornamentația bogată. Citise despre carele de război, văzuse imagini, părți şi bucăți ici şi acolo. Dar nimic întreg. Aceasta era o descoperire arheologică majoră. Lângă car se găseau obiecte de lemn şi piele care păreau să fie harnaşamentul. Ştia că undeva în apropiere ar trebui să fie oasele cailor, trimişi cu stăpânul lor în lumea de dincolo.

— Am soția în China, a spus Sokolov. Ne-am întâlnit când am fost acolo anul trecut. Vreau să fiu cu ea.

Tonul lui sugera că vorbea serios. Dacă era adevărat, ea îi invidia convingerea şi se întreba dacă va întâlni vreodată pe cineva pentru care să rişte totul.

— Ruşii nu mă lasă să plec. Lucrez în producția de petrol şi ştiu prea multe secrete.

— Şi de ce eşti aici? a întrebat ea. Nu e vorba de petrol.

— Asta-i întrebarea mea pentru tine, la care n-ai răspuns niciodată.

— Am venit pentru mormântul ăsta. Nimic mai mult.

A văzut că o credea.

— Ruşii nu mai au mulți experți în geologie. Trebuia să vină un coleg, dar s-a îmbolnăvit. Mi-au spus că vor fi câteva zile în Bulgaria, iar tovarăşul Varga mă va supraveghea. El este securitatea rusă. E gardianul meu. Nu e cineva care poate fi ignorat.

Ea încă îşi mai dorea acea oportunitate cu Varga.

— M-am hotărât să plec, a spus Sokolov. Când ai apărut tu am ştiut că acum e momentul.

Dar ea a spus:

— Amândoi suntem prinşi în cursă.

A arătat împrejur cu arma.

— Bineînțeles, avem o comoară fabuloasă.

Lângă car erau înşirate căni, amfore şi flacoane fin modelate, toate poleite şi imprimate cu mai multe scene mitologice.

Ea a dat din cap. Descoperirea era nepreţuită.

Thorvaldsen i-a spus că, dacă se găsea ceva, el va finanța săpăturile pentru a studia locul. Asta admira la prietenul ei, felul în care gândea exact ca ea. Istoria era mult mai importantă decât bogăția.

— Dacă aş ajunge în Grecia, a spus Sokolov. Aş pleca în China.

Ştia că granița era la mai puțin de cincizeci de kilometri spre sud.

— Varga nu vrea să plec.

Ea a aruncat o privire pe lângă carul de luptă spre o placă de piatră unde se aflau mai multe brățări, podoabe şi ornamente. La baza ei era sprijinită o armură de corp împodobită, a observat ea, cu mai multe zeițe. O sabie cu mânerul încrustat cu aur era lângă ea. Deşi tracii au fost războinici feroce şi mari crescători de cai, au excelat şi ca aurari.

Iar acest mormânt era dovada clară a acestui fapt.

A păşit în spate spre mormânt.

— Vreau să fiu cu soția mea, a spus el. Varga ştie că am fugit. Mă caută.

Un detaliu pe care l-a omis mai devreme.

— Am încredere în tine, a spus el. Ai pistolul meu.

— Tovarăşe Sokolov, a strigat o voce de afară.

Varga.

*

Ea s-a uitat la Sokolov.

— Mă crezi atât de prost? a întrebat vocea fără chip. Am ştiut că ai vrut să o ajuți ieri. Ochii tăi, tovarăşe. Ei te-au trădat. Mi s-a spus să te urmăresc cu atenție.

Privirea ei a cercetat mormântul. O sigură ieşire.

Fusese sarcina lui Sokolov să o aducă aici?

— Eşti un bărbat important, a strigat Varga. Dar nu-mi pasă. Nici superiorilor tăi. Mi-au spus să mă descurc aşa cum vreau eu cu orice problemă pe care o creezi.

Ceva a căzut cu zgomot la pământ chiar lângă poartă.

A privit într-acolo.

Alt mănunchi de explozivi de plastic, cu alt ceas pe care secundele mergeau înapoi.

40 de secunde.

39.

38.

Tocmai i se răspunsese la întrebarea despre loialitatea lui Sokolov.

Rusul a ignorat bomba şi a alergat spre un morman de pietre.

— Ajută-mă, a spus el în timp ce a început să facă drum prin grămadă.

Ea l-a ajutat imediat.

În timp ce lucrau a văzut o deschidere arcuită apărând în peretele circular, probabil de un metru înălțime. Strâmtă, dar destul cât să te strecori prin ea. Acum ştia de ce a adus-o aici.

A aruncat o privire în spate.

23 de secunde.

22.

— Du-te, a spus el. Repede.

În patru labe, ținând încă strâns arma şi lanterna, a intrat repede în tunel, cu Sokolov urmând-o.

— Am descoperit tunelul ăsta când am fost înăuntru, a spus Sokolov în timp ce înaintau. A ieşit la iveală când am provocat explozia. L-am ascuns. E calea mea de scăpare.

Mintea ei încă număra.

Mai puțin de 10 secunde.

Fasciculul lanternei ei a scos la iveală capătul tunelului, la cinci metri în față, iar ea şi-a mărit pasul, ieşind la iveală şi curățând-i calea lui Sokolov, care a înaintat cu o săritură exact când şocul de la explozie a împrăştiat praful şi pietrişul din spațiul prin care se târau.

Ea şi-a lăsat fața în jos, şi-a acoperit capul cu mâinile, a închis ochii.

Suflul exploziei s-a potolit. Resturile s-au aşezat.

Ea şi-a ridicat capul, aşa cum a făcut şi Sokolov.

— Unde suntem? a întrebat ea.

El s-a ridicat.

— Un loc bun.

Tonul lui se schimbase. Mai exuberant.

— Vino.

L-a urmat printr-un tunel în linie dreaptă. Două curbe şi după cincizeci de metri au ieşit într-o ploaie uşoară.

— Aici e capătul îndepărtat al muntelui, a spus el. Departe de tabără.

Era bucuroasă că ieşise de acolo.

— Acum ruşii mă cred mort, a spus el. Pot pleca şi nu-i va păsa nimănui.

— Credeam că eşti important pentru ei.

— Ăsta-i adevărul despre ruşi. Nimic nu e *cu adevărat* important. Această credință îi va distruge într-o zi.

— Întotdeauna eşti aşa deprimat?

El a dat din cap.

— Nu mai sunt. Sunt liber. Am ştiut că eşti o femeie capabilă de când te-am văzut prima dată. Sunt bucuros că nu m-ai împuşcat acolo.

— De unde ştii că m-am gândit la asta?

— Nu e greu de ghicit. Dar eşti un om bun. Nu apeşi pe trăgaci decât dacă e necesar.

— De unde ai ştiut asta?

A arătat spre fața ei.

— E acolo. Mi-am jucat şansa cu tine. Mai bine decât să am încredere în ruşi.

Ea a zâmbit.

— Presupun că e un compliment?

I-a răspuns cu o uşoară înclinare a capului.

— Cu mult respect.

Acest bărbat îi salvase viața. Îi era datoare.

— Mulțumesc, a spus ea. Pentru tot.

El a arătat spre ce credea ea că e vestul.

— Satul nu e departe. Poți ajunge acolo pe jos şi să găseşti drumul înapoi spre Sofia. Eu mă duc pe aici.

A arătat spre sud.

— Soția mea mă aşteaptă.

— Pare că o iubeşti foarte mult.

— Aşa e. E însărcinată. Copilul meu. Sper că va fi un fiu.

I-a întins mâna, pe care ea i-a strâns-o.

— Păcat de mormânt, a spus el. Probabil e distrus.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu neapărat. A fost acolo de mult timp. Ne vom întoarce şi vom săpa.

El a aprobat din cap.

— La revedere. Ai grijă.

S-a uitat cum el se îndrepta spre un pâlc gros de copaci. Nu-l putea lăsa să plece aşa.

— Tovarăşe Sokolov.

S-a oprit şi s-a întors.

— Pot să te scot din țară, a spus ea. Vei avea nevoie de nişte bani. Pot să fac totul mai uşor.

El a refuzat din cap.

— Să mă îndepărtez de bărbații din interiorul muntelui. E singurul ajutor de care am nevoie de la tine. Sunt bine. Amândoi am obținut ce am vrut.

Asta au făcut.

— Şi tu să ai grijă, i-a spus ea.

El a zâmbit.

— Cine ştie? Poate într-o zi îmi vei întoarce favoarea.

Poate, s-a gândit ea.

Nota autorului

Bulgaria m-a interesat întotdeauna. E o ţară fascinantă ascunsă lângă Marea Neagră, adânc în Balcani. Am vizitat-o în 2007 şi am hotărât că într-o zi va apărea într-o poveste. Deşi îşi face debutul într-o povestire, în mod sigur locurile vor reveni într-un viitor roman.

Tracii sunt uluitori. Cultura a existat, aşa cum a fost descrisă în povestire. Au crescut, au prosperat, apoi au fost absorbiţi de cuceritori. Din păcate, tracii nu au avut nicio scriere şi au lăsat numai mormintele ca amintiri ale existenţei lor. Câteva sute de morminte au fost localizate, multe conţinând o gamă largă de obiecte din aur şi argint. Valea Regilor Traci, în centrul Bulgariei, există şi merită o vizită. Acest mormânt, în sudul munţilor Rila, este născocirea mea. Dar este descris cu exactitate, aşa cum e şi geografia din jur.

Această este o poveste care precede o alta.

Când Lev Sokolov pleacă grăbit după ce Cassiopeia Vitt îi mulţumeşte pentru că i-a salvat viaţa, face un comentariu final care este profetic.

Cinci ani mai târziu se vor reîntâlni.

Povestea este spusă în *Mormântul Împăratului*.

SFÂRŞIT

JOHN P. McAFEE

COMANDO

prin ploaia tristă

JOHN P McAFEE

COMANDO
PRIN PLOAIA TRISTĂ

Traducere de Constantin Dumitru-Palcus

SLOW WALK ÎN A SAD RAIN

Dedicat lui Rick Boyer scriitor, profesor, prieten.

Tuturor absolvenţilor Institutului Militar din New Mexico, care şi-au efectuat serviciul militar în Vietnam, şi tuturor veteranilor, vii sau decedaţi, care au tras ponoasele.

NOTA AUTORULUI

Eu sunt profesor. Şi sunt profesor pentru că odată, cu mulţi ani în urmă, am întâlnit în Laos un băieţel şi pe bunicul său. La vremea aceea, întâlnirea nu a părut importantă, dar, la fel ca şi Războiul din Vietnam, a devenit atât de importantă pentru mine încât trebuia să vă povestesc. Totodată, aceasta este şi povestea voastră.

Ficţiunea a fost descrisă ca fiind un adevăr şi jumătate. Aşa sunt şi paginile care urmează. Am fost martor la cele mai multe dintre aceste întâmplări. Celelalte mi-au fost povestite de soldaţi bătrâni, care discută despre astfel de lucruri la o partidă de poker. La o bere sau atunci când sunt singuri şi-şi închipuie că nimeni nu-i ascultă. Toate acestea sunt secrete, plămădite în focul fierbinte al bătăliilor, lipite de suflet asemenea unei medalii şi lustruite de-a lungul anilor – neîncetând să pâlpâie, neîncetând să doară.

Nu am fost un bun ofiţer. La douăzeci şi doi de ani, nici n-ar fi trebuit să fiu ofiţer, mai ales în Forţele Speciale. Dar i-am ascultat şi am învăţat de la subofiţerii experimentaţi, sergenţii de grad E-7 şi E-8, care au constituit coloana vertebrală a Beretelor Verzi. Pentru că i-am ascultat, ei mi-au arătat cum să supravieţuiesc.

Aşa încât, acum îi învăţ pe alţii ceea ce, la rândul meu, am învăţat cândva, într-o jungfă foarte verde, la un milion de mile depărtare de vestul Texasului.

Se spune că războiul îi vatămă pe bărbaţi.
Să nu credeţi.

Dacă privind la albul florilor de sânger
Îmbobocind primăvara-n munţi
El se gândeşte la proiectilele trasoare
Cu fosfor calibrând moartea;
Dacă zumzetul paşnic al albinelor
Îi aminteşte de gloanţele ricoşând de sârma
Ghimpată; dacă trandafirul explorat
De albină îi pare o rană sângerândă –
Ce-i cu asta?
Zăbranicul nopţii le va învălui pe toate
Şi va găsi albina în adăpostul ei.
Dar bărbatul –
Doarme pe apucate,
Pierdut în lupta de foc
Dintre soare şi lună,
Rătăcit printre petalele-tranşee
Strigă după ajutor,
Tremurând sub mângâierea
Neajutorată a soţiei.
Se spune că războiul îi vatămă pe bărbaţi;
Să nu credeţi.

EPISODUL I

Nu privi în spatele cortinei!

În faţa ta şi la capătul unui drum de lut galben, plin de praf, se află o poartă mare din sârmă ghimpată. De la poartă până la un stâlp mare de telegraf este întinsă o sârmă care menţine în echilibru poarta grea. Imediat sub locul în care sârma este legată de stâlp, se găseste o placardă. Pe ea scrie: NORMAL ESTE UN PROGRAM LA MAŞINA DE SPĂLAT.

De poartă este atârnată o talangă. Dacă o faci să sune, din buncărul de mitralieră aflat chiar în faţa ta şi de partea cealaltă a porţii, cineva va privi cu prudentă pe deasupra sacilor de cânepă umpluţi cu nisip şi va întreba: „te cauţi aici?”. Acel cineva este Glas Domol. El pune mereu astfel de întrebări.

Nu zăngăni cutiile de bere de pe ambele părţi ale porţii-alea care atârnă de sârma subţire. Şi ele vor produce zgomot. Sunt umplute cu pietre şi dacă le zgâlţâi, Glas Domol te va împuşca şi astfel nu vei mai putea să-i răspunzi la întrebări.

Vezi hoitul ăla de elefant de colo, în păienjenişul de sârmă? A zăngănit cutiile de bere şi a încasat-o. Singurul care-i poate suporta mirosul este sergentul Thompson, specialist 7. El desfăşoară un experiment în cavitatea piciorului stâng al elefantului. Noi nu vrem să ştim despre ce este vorba. Uneori, când Thompson apasă pe un buton din apropierea porţii, un spasm scutură piciorul, speriind de moarte pe oricine se întâmplă să treacă pe-acolo. El a desenat deja pe hârtie un plan de racordare a unui furtun pneumatic la trompă, pe care intenţionează s-o umple cu aer, astfel încât trompa să poată face semne de bun venit şi de rămas bun celor ce vizitează sau părăsesc tabăra noastră. Proiectele de acest gen au darul de a-l menţine sănătos la minte pe sergentul Thompson, spec. 7.

Acum, că ai sunat din talangă, eu îţi voi deschide poarta. Trebuie să fiu cu băgare de seamă căci, fiind foarte întuneric, au fost amplasate dispozitivele „anti-prost". Sunt şeful acestei tabere şi trebuie să aprob orice intrare sau ieşire. Îmi cer scuze dacă uniforma de camuflaj în culorile verde şi negru sperie. Am faţa vopsită în culori asortate echipamentului; s-ar putea ca şi asta să te sperie. Cei puţin, eu aşa trag nădejde întrucât mi-e al dracului de frică de străini.

Bun venit în Oraşul de Smarald. Vino după mine în acest singuratic turn de lemn şi priveşte cu telescopul Starlight. El transformă totul în verde. La baza turnului, spre dreapta, se află amplasamentul mortierului, un loc magic. Dacă învârtesc manivela telefonului de aici, din turn, sergentul Shotgun, locţiitorul meu, va ridica receptorul de acolo, din şanţ, şi-mi va asigura iluminarea, H&I, sau „foc de impresionare". În astfel de momente, totul devine de un verde şi mai strălucitor. Poţi să-ţi dai seama cât de aproape este inamicul după numărul de „gradaţii", sau de încărcături explozive, pe care Shotgun le lasă în coada proiectilelor de mortier. Chestia devine -realmente interesantă când le scoate pe toate în afară de una. Când procedează astfel, proiectilul nu ajunge prea departe, ceea ce e bine întrucât nici inamicul nu se află prea departe.

Îl urmăresc pe Shotgun cum înjură şi scoate pacheţelele de pulbere din proiectil, pe care-l vâră apoi pe ţeavă. În clipa în care obuzele explodează la contactul cu solul, privesc prin telescop şi văd trupele atacatoare transformându-se în nişte creaturi fantastice, care zboară şi ţipă asemenea unor maimuţe înaripate. Când se întâmplă una ca asta, zâmbesc şi ţip, la rândul meu.

Lui Shotgun îi place chestia asta.

Amplasamentul mortierului are forma unei găuri de cheie. Şanţul de acces este o tranşee lungă, căptuşită cu saci de nisip. Gaura de cheie este însuşi amplasamentul mortierului, având în mijlocul său tunul montat pe postament. Obuzele se află într-un mic adăpost din apropierea amplasamentului şi exact sub acest turn. Uneori, când

privesc prin telescop, văd un iepure uitându-se la ceasul de mână şi dispărând în vizuina aceea în formă de gaură de cheie.

Trebuie să fiu tare obosit ca să se întâmple aşa ceva.

Shotgun zice că dacă vreun obuz inamic loveşte tunul, va exploda înainte să atingă proiectilele mortierului.

Asta e ceva liniştitor.

Ca să nu mă mai gândesc la posibilitatea ca vreun proiectil să demonstreze că Shotgun are dreptate, cercetez împrejurimile cu ajutorul Starlight-ului. Este un telescop construit de una dintre companiile americane pentru ca noi să putem vedea pe timp de noapte. Dar nu de asta îl folosesc. Îl folosesc ca să-mi menţin moralul, deoarece mă aflu atât de departe de Texas.

Îmi place să privesc dincolo de tabăra noastră, spre sătucul Thanh Tri, situat cam la două sute de paşi spre sud. Îmi aminteşte de oraşul din filmul *Shane,* cu acoperişurile sale de tablă, cu trotuarele de lemn şi oceanul de noroi din mijlocul străzii principale extrem de înguste. Pe vremuri, aşezarea era alcătuită din colibe cu acoperişuri din frunze. Le-am incendiat cu mult timp în urmă.

Privesc în cele cinci-sase case înşirate de-a lungul străzii şi-mi par liniştite. Pe podelele de lut, focuri firave luminează intrările, ici-colo câte un sătean aşezat pe vine, savurându-şi o ultimă ţigară înainte de a se pregăti pentru culcare. Îmi închipui că sătenii sunt nişte creaturi neînsemnate.

De-a lungul satului şi paralel cu latura vestică a taberei noastre, curge râul Vam Co Tay, un afluent mărunt al atotputernicului Mekong. Este autostrada sătenilor către piaţă. Ei călătoresc cu bărcile în aval în timpul fluxului, îşi fac treburile, trag câte un pui de somn în perioada refluxului şi se întorc odată cu următorul flux. Totodată, râul este singura noastră cale de evadare.

Dacă avem noroc, inamicul va ataca în timpul fluxului.

Dacă avem noroc…

Acolo unde afluentul se varsă în Mekong, se află Moc Hoa, un oraş riveran cu aproape o mie de locuitori. Aici îşi are reşedinţa cartierul general al tuturor taberelor A, aşa cum este şi a noastră, împrăştiate pe tot întinsul deltei netede şi mlăştinoase a Vietnamului de Sud. Noi îi spunem cartierului general de la Moc Hoa echipa B. Noi suntem o echipă A, ei sunt o echipă B.

Pentru a se ajunge la aceste denumiri, a fost nevoie de multă minte.

Echipa A este condusă de un căpitan.

Asta sunt eu.

Echipa B este condusă de un colonel.

Asta e periculos.

Dacă vrei să înţelegi cam ce înseamnă delta, du-te la cea mai apropiată mlaştină şi stai

acolo.

Până când îţi putrezesc ciorapii.

Iar chiloţii îţi atârnă la perineu în zdrenţe murdare de noroi.

În deltă se cultivă orez.

De foarte bună calitate.

La patruzeci de mile sud de Moc Hoa şi de Mekong, se află Can Thao, cel mai mare oraş al deltei şi capitala antică a acestei provincii. Totodată, este punctul de debarcare pentru toţi militarii Forţelor Speciale repartizaţi în Compania D, Grupa a Cincea a Forţelor Speciale, aeropurtată.

Echipa A, echipa B şi compania D.

Nu vă întrebaţi unde a dispărut litera *c*. Compania D este c-ul.

Logică militară.

Acesta este locul unde uraganul deghizat într-un vechi avion transportor de trupe C-130 a debarcat toţi tinerii pe care i-a înhăţat în drumul său distrugător de-a latul Americii. Şi eu m-am numărat printre acei tineri.

Aici, sus, avem la dispoziţie noaptea întreagă. Şezi pe canistra aia veche de benzină şi-am să-ţi povestesc cum te simţi când sosesti în tara asta.

Avionul plonja cu repeziciune şi bătrânul sergent zâmbi neliniştit. Ne-am prins cu mâinile de scaune şi am închis ochii. Era prima noastră lecţie: ascunde-ţi teama în spatele zâmbetului.

Dedesubt, în întuneric, oglinda Mării Chinei de Sud reflecta cerut înstelat. Deasupra aripilor, aceleaşi stele sclipeau la fel de strălucitor. Acolo, în clipa aceea, ne aflam aproape de rai. Unii dintre noi eram tineri elevi, abia ieşiţi de pe băncile şcolii; alţii erau tineri cocoşi, adunaţi de pe străzi; şi toţi ne ţineam de scaune cu mâinile încleştate. Căci aici ne aflam la fel de aproape de iad.

La stânga avionului se întindea Can Tho, aşteptând sosirea următoarei armate care să se lupte cu ea însăşi. Pe şoselele din Can Tho circulau automobile Honda şi câte un Citroen rătăcit; iar pe marginea drumurilor se plimbau toţi acei oameni pe care nu i-am cunoscut şi nu i-am înţeles niciodată.

În faţa avionului nostru se află Vinh Eong. Dar este un oraş mic şi tot ce-mi amintesc despre el este o serbare dată într-o noapte în cinstea nu ştiu cărei oficialităţi vietnameze şi felul cum lampioanele de hârtie concurau cu stelele reflectate în apa marelui afluent al Mekongului, râul Hau Giang, care leagă Can Thao de Vinh Long. A fost unul din puţinele momente de frumuseţe trăite de mine în Vietnam şi de aceea îmi amintesc de Vinh Long.

Spre dreapta se întindeau lanurile de orez. Mlaştinile şi câteva păduri. În lanurile de orez se află bivoli indieni, ceaţă, insecte şi întuneric; lipitori, soare fierbinte şi ţărani tăcuţi. Ici şi colo, se văd colibe cu acoperişuri din frunze de palmier, câte un pustnic

nebun, vizuini de vulpi, râuri mici, adânci şi fără nume, un nămol vâscos şi lipicios, şi moarte.

Altfel, nimic important.

Dacă-mi aduc aminte de ceva, este vorba de mirosul râului Hau Giang, vărul cel mare al Mekongului. Este mirosul pe care-l au toate marile râuri: de peşte, petrol, mâncare, resturi, sânge animal, cadavre cu mâinile legate la spate, excremente umane, bere şi vin, noroi de pe platourile cambodgiene şi trunchiuri contorsionate de copaci de pe munţii înalţi din depărtare.

Hau Giang mirosea a toate aceste lucruri.

Avea mirosul mizeriei produse de fiinţele umane.

Niciuna din miazmele existente în întreaga lume nu lipsea de acolo.

Mirosuri de viaţă şi de moarte, de acasă, de iubiri uitate, de ură renăscută şi de lume vibrantă, neambalată şi căreia nu i s-a făcut niciun fel de reclamă.

Avionul nostru era doar unul din multele aparate de zbor care se debarasau de aglomeraţia umană, iar noi păşeam în gol, bătăile de inimă fiindu-ne accentuate de elicopterele zburând la joasă altitudine.

Avioanele acelea erau pline de oameni curajoşi care aveau să aterizeze de-a lungul afluentului Mekongului: semeţi deasupra micilor sampane[1], aroganţi deasupra micilor debarcadere, mândri şi cu firi complicate.

Dar, din când în când, vin momente… care dăinuie în memorie la fel de uscate şi de cenuşii precum un lan de orez secat, pe malul secularului şi vesnic-tânărului Hau Giang. Aceste momente vorbesc despre vitejie, forţă, fericire, tristete şi despre cum ar fi trebuit să rămână în avion bărbaţii cei tineri, în loc să sfârşească pierduţi într-o călătorie stranie, magică şi înfiorătoare.

Colorează acele momente în cafeniu.

Asemenea sampanului care ne-a adus pe toţi – Glas Domol, sergent spec. 7 Thompson şi eu – la tabăra 134 a Forţelor Speciale, situată la douăzeci de mile mai sus de Moc Hoa şi la mai puţin de o milă de Cambodgia.

Eram aşteptaţi de către Shotgun. Nimeni nu ştia de cât timp se afla în Vietnam sau de câtă vreme ne aştepta la tabăra A. El avea să ne arate cum să supravieţuim.

Cortina se ridică

În opinia oamenilor de ştiinţă, triunghiul este singura formă din natură care nu apare

---

[1] Sampan – navă orientală construită din lemn şi prevăzută cu 1–3 arbori, vele din fibre de bambus. Au lungimea de 5–10 m şi lăţimea de 1,5–4 m. *(n. Trad.)*

în mod natural. Prin urmare, noi nu locuiam în interiorul unui triunghi.

Locuiam în interiorul a trei triunghiuri.

Primul triunghi era un sfert de milă de sârmă ghimpată. Al doilea triunghi era situat în interiorul triunghiului de sârmă şi consta din trei movile uriaşe de pământ, înalte de trei metri şi lungi de o sută douăzeci de metri. Fuseseră denumite de către francezi *bermes.* Din aer arăta asemenea unei cârtiţe uriaşe, înnebunite, care nu fusese în stare să se hotărască încotro să se îndrepte. La fiecare din colţurile bermelor erau amplasate cuiburi de mitralieră îndreptate spre exterior, cercetând împrejmuirea de sârmă, în căutarea cârtiţelor gigantice şi a altor chestii mult mai rele.

În mijlocul triunghiurilor de sârmă şi de pământ se afla un triunghi alcătuit din Conexe vechi umplute cu nisip. Un Conex este un conteiner metalic folosit de serviciile militare americane pentru a transporta provizii la bazele părăsite din lumea întreagă. Întrucât nu dispuneam de nicio pistă de aterizare, cu siguranţă eram categorisiţi drept părăsiţi. Conexele noastre aveau o mulţime de cavităţi în ele, căci fuseseră aruncate pe uşa din spate a avioanelor care treceau repede şi la joasă altitudine. Chiar dacă am fi avut o pistă, avioanele tot nu s-ar fi oprit. Shotgun spunea că erau nişte laşi căcăcioşi. Noi le invidiam laşitatea. Ne întărea credinţa că pe lumea asta mai avea cineva bun simţ.

Cineva care nu ţinuse seama de stricăciunile pe care le poate provoca rachetă B-40 lansată de la mică distanţă, ordonase amenajarea unei piste de decolare în exteriorul triunghiului de sârmă. Carcasele contorsionate şi ruginite ale avioanelor vorbeau elocvent despre lipsa de interes care dusese la moartea proiectului respectivei piste. Să aterizezi cu avionul în preajma taberei noastre împrejmuite de trăgători de elită era ca o încercare de sinucidere într-un cosciug fabricat de stat şi era limpede că multe asemenea tentative fuseseră încununate de succes.

Dacă pista de decolare ar fi fost funcţională, poate că am fi fost tentaţi să decolăm de „acasă".

„Casa" noastră se afla în centrul triunghiului alcătuit din Conexele umplute cu nisip, jumătate deasupra, jumătate sub pământ. Era o baracă de lemn lungă, dreptunghiulară, cu un acoperiş de tablă acoperit cu saci de nisip ca să absoarbă neprevăzutele ploi de oţel provenite de la rachetele şi obuzele inamice, o caracteristică neobişnuită a climei de deasupra triunghiurilor.

Diferenţa dintre o ploaie obişnuită şi o ploaie de oţel este că una răpăie pe acoperiş.

Cealaltă îţi face inima să răpăie.

Lemnul barăcii căpătase de multă vreme o culoare brun-prăfuită, potrivindu-se exact cu culoarea sacilor de nisip.

Cinci trepte înguste duceau la uşa frontală, asamblată din părţi componente metalice. Pe partea interioară a fiecărui fragment, sergentul spec. 7 Thompson instalase încărcături C-4, cu capsule de detonare, care puteau face uşa să explodeze spre exterior, în bucăţi

mari de oţel. Dacă venea cineva şi apăsa butonul soneriei, noi detonam explozibilul şi uşa exploda în afară, desfăcându-se în fragmente şi transformând în părţi componente orice corp aflat în faţa ei.

Nu aveam prea mulţi musafiri.

Nu era o casă obişnuită.

În mijlocul buncărului nostru se aflau alte cinci trepte care coborau în sala de comunicaţii. Unul dintre noi se afla în permanenţă acolo jos, conectat prin intermediul căştilor la un cordon ombilical electronic care era în acelaşi timp salvarea şi distragerea noastră. În afară de staţia radio, în sala de comunicaţii se mai găseau fişete pentru dosare, arme, instrucţiuni de lucra, arme, un birou, alte arme şi grenade-termit[2] deasupra tuturor obiectelor. Scopul grenadelor-termit era să incendieze şi să facă să explodeze totul, inclusiv pe noi, în cazul în care cealaltă echipă câştiga. Nu ne-am folosit de ele – nu încă.

O tradiţie de familie.

Familia Addams.

Membrii tribului Hoa Haos, mercenarii noştri, făceau parte din familie. Îi ţineam pe triunghiul exterior, în calitate de primă linie defensivă. Băştinaşii Hoa Haos şi familiile lor se adăposteau în buncăre de ciment acoperite ae stratul gros de pământ al bermelor, scrutând în fiecare noapte împrejmuirea de sârmă prin fantele pentru arme. Numele lor se pronunţă astfel: *ua-haW*. Semnul de întrebare sugerează semnificaţia corectă.

Îi ţinem pe mercenarii noştri acolo pentru că, la nevoie, ei ar încetini orice atac inamic cu propriile lor trupuri, permiţându-ne astfel să câştigăm timp.

Îi lăsăm să stea împreună cu familiile lor pentru că luptă cu mai multă dăruire ştiind că şi copiii lor s-ar putea s-o mierlească alături de ei. Femeile şi copiii ne făceau, şi ei, să câştigăm timp.

Noi încurajam reuniunile de familie.

Ne adăposteam în interiorul triunghiului nostru şi supravegheam buncărele de ciment pentru eventualitatea în care unii dintre acei mercenari se gândeau să joace în folosul celeilalte echipe.

Mercenarii aveau astfel de ciudăţenii.

Tribul Hoa Haos era o sectă budistă militantă alcătuită din vietnamezi şi cambodgieni care nutreau credinţa că cea mai bună cale de a se apropia de Buddha era să moară în luptă.

Asta se potrivea de minune cu filosofia noastră.

De aceea îi angajam şi îi antrenam.

Motivul pentru care îi supravegheam era faptul că principiul lor religios nu stipula cu

[2] termit – amestec de aluminiu cu un oxid al unui alt metal care dezvoltă, prin ardere, o mare cantitate de căldură. (*n. Trad.)*

cine trebuiau să se lupte ca să se apropie de Buddha. Cealaltă echipă avea un lot de titulari şi un lot de rezervă. Echipa de titulari era NVA[3], trupe de elită care în perioada Vietminh[4]-ului au învăţat să lupte împotriva francezilor. Împotriva noastră, ei îşi puneau la punct cele învăţate cu prilejul acelor lecţii. Rezervele erau viet-cong-ii, VE, comuniştii sud-vietnamezi care luptau pentru unirea celor două ţări. Ei se aşteptau la posturi-grase după aceea, pentru ajutorul dat titularilor. Nu au mai jucat baseball profesionist înainte. E o competiţie pe viaţă şi pe moarte.

Dacă obuzele ar fi avut ochi, ar fi observat luminiţele galbene strălucind în noapte în mijlocul sârmei ghimpate. Luminile veneau de la vopseaua fosforescentă de pe minele Claymore.

Minele Claymore aveau formă de pană, ca nişte felii de tort, şi trebuia să îndrepţi capătul mai lat în direcţia în care vroiai să explodeze. Erau mine anti-infanterie cu detonare electronică. Adică nişte gloanţe gigantice. Care puteau să facă chisăliţă mai multe fiinţe umane dintr-odată.

Fără mişto!

Ele stăteau montate pe trepiede, în mijlocul păienjenişului de sârmă, cu faţa spre exterior. La origine, fuseseră vopsite cu o culoare militară, cenusiu-închis sau verde-închis, în funcţie de firma care a obţinut contractul de fabricare.

Schimbarea numărul unu: echipa adversă le-a întors cu faţa spre noi şi ne-a atacat pe o noapte întunecată, fără lună.

Este dificil să vezi verdele-închis sau cenuşiul-închis pe o noapte întunecată, fără lună. Este dificil să vezi orice într-o noapte întunecată, lipsită de lună. Aşa încât, la producerea atacului, cei aflaţi pe berme au declanşat minele răsucite şi s-au omorât cu mâna lor. E o problemă aici.

Schimbarea numărul doi: am vopsit spatele minelor Claymore cu vopsea galbenă fosforescentă. Când, în timpul nopţii, galbenul respectiv dispărea, cei dinăuntrul triunghiului ştiau că cei din echipa adversă veneau să-i omoare, aşa încât declanşau minele şi distrugeau pe oricine se afla în preajma sârmei. Problemă rezolvată.

Schimbarea numărul trei: echipa adversă a găsit culoarea potrivită, a cărat-o până la împrejmuirea de sârmă şi a vopsit capătul nevopsit al fiecărei mine cu vopsea galbenă fosforescentă, astfel încât întreaga mină avea o culoare galbenă-strălucitoare. După care, adversarii au întors din nou minele şi au atacat. Cei de pe bermă se uită la culoare şi declanşează minele, crezând că acestea rămăseseră în poziţia iniţială, omorându-se, din nou, singuri. Problemă.

---

[3] North Vietnamese Arrny – Armata Nord-Vietnameză *(n. Trad.)*

[4] Frontul de Independentă al Vietnamului, formaţiune politică vietnameză formată în 1941 prin unirea partidului comunist indoehinez cu elementele naţionaliste *(n. Trad.)*

Schimbarea numărul patru: cei rămaşi încă vii în interiorul triunghiurilor au vopsit minele Claymore noi pe ambele laturi şi le-au proţăpit printre sârme, dar asta numai după ce au inversat plăcile astfel încât ceea ce fusese înainte faţa devenise de fapt spatele, iar ce fusese spatele devenise de fapt faţa.

Cealaltă echipă, traversând târâş sârmele, a văzut că minele fuseseră deja întoarse şi a atacat, cei dinăuntrul triunghiurilor au detonat minele şi, din nou, au omorât pe toţi cei aflaţi printre sârme. Din nou, o problemă rezolvată.

Schimbarea numărul cinci: întrucât războiul s-a prelungit atât de mult, ambele părţi au uitat cum trebuiau orientate de fapt minele. Noi recruţi veneau să constituie efectivul echipei, astfel că nimeni nu mai folosea minele Claymore de teamă să nu rănească pe cine nu trebuia. Acestea rămăseseră pe loc, ca nişte crabi ceramici fosforescenţi, încremeniţi în poziţie de atac. Pentru cei care cercetau împrejurimile cu privirea, ascunşi în buncăre, strălucirea lor pe stârvul elefantului era o privelişte liniştitoare.

Acum, eu îmi dau seama la ce vă gândiţi: stârvurile de elefant nu sunt cei mai buni reflectori de lumină. Şi aveţi dreptate. Un alt incovenient este acela că miros urât vreme îndelungată. Vecinii noştri, blânzii băştinaşi din tribul Thanh Tri, ne pisau la cap în mod constant în legătură cu asta, subliniindu-şi din când în când dezgustul cu focuri de armă şi explozibile-capcană.

Ai zice că nu mai mirosiseră până atunci un elefant mort. Nici nu era la fel de rău-mirositor precum cele treisprezece cadavre pe care le-am lăsat să zacă între sârme în timpul sezonului secetos. La dracu, puteai să le simţi mirosul dintr-un elicopter care zbura la şase sute de metri. Şi atunci sătenii nu s-au plâns. E adevărat, s-au jelit copios deoarece unele dintre cadavre le fuseseră rude.

Dar nu s-au plâns.

Nici nu s-au apropiat de sârme ca să şi le ia.

Sârmele erau îndeajuns de rezistente ca să susţină mult mai multe cadavre.

Marfa americană.

Eram noi de vină că vântul sufla dinspre Cambodgia, prin tabăra noastră şi înspre satul lor? Şi apoi, în ce capitole din manualele militare FM 31–32 şi FM 31–32A ale Forţelor Speciale se vorbeşte despre elefanţii surprinşi în împrejmuirile de sârmă?

Eu personal cred că sătenii erau furioşi pentru că apariţia ca din neant a celor din NVA însoţiţi de un elefant mascul însemna că elefantul lor, o femelă, ar fi avut şansa să rămână însărcinată. Ei aveau nevoie de un elefant nou, iar noi le-am stricat socotelile. Bătrâna femelă a tribului Thanh Tri ar fi simţit mirosul tânărului mascul din Cambodgia şi i-ar fi trâmbiţat felurite dulcegării la care el ar fi răspuns în fiece noapte cu murmure liniştite de îndrăgostit. Elefanţii îndrăgostiţi nu recunosc graniţele naţionale.

Sunteţi derutaţi? Daţi-mi yoie să mă întorc în timp şi s-o iau de la începutul problemei elefanţilor. În orice caz, de atunci a început să ne părăsească norocul.

În noaptea de Crăciun a lui '69, urmăream cu privirea camionul imens oprindu-se undeva în Cambodgia, aşa cum făceam mereu, lămpile de semnalizare din spate aprinzandu-se în momentul frânării. Am auzit cum este trântit oblonul de la spate şi cum gem suspensiile camionului în timp ce buldozerul „fabricat" în lumea a treia cobora de pe platformă. Lămpile de semnalizare roşii ale camionului au fost singurele lumini de Crăciun de care am avut parte.

În fiecare noapte priveam luminile acelea în vreme ce nord-vietnamezii continuau să-şi depoziteze proviziile necesare pentru următoarea lor ofensivă.

Care, de regulă, era împotriva noastră.

— Ce mai e de data asta? – a întrebat Glas Domol care nu rostea decât întrebări. Altfel, nu vorbea deloc.

Odată, l-am întrebat: „De ce pui întrebări tot timpul?"

Iar el mi-a răspuns: „Cum altfel aş putea să înţeleg ceva din toate astea?"

Noi îi toleram întrebările pentru că era sanitarul nostru, întrebările sale – „Unde eşti rănit?" sau „Te ajută asta?" – erau atunci utile.

Glas Domol era un tip înalt, slăbănog şi stângaci, genul de om care a jucat vârtos baschet în clasa a opta, apoi a părăsit colegiul în penultimul an şi a început să lucreze la schimburi. Războiul l-a scăpat de muncă, dar trebuia totuşi să se hrănească. Aşa încât a intrat în cadrul Forţelor Speciale unde a fost învăţat cum să bandajeze rănile şi să crească căţeluşi. De atunci a început să pună întrebări.

— De ce trebuie să cresc câinele ăsta?

Iar cei de la Şcoala de sanitari îi spuneau într-una:

— Ai să vezi tu.

Şi a văzut. În ultima săptămână de pregătire sanitară de la Fort Sam Houston, i-au luat câinele crescut de el. L-au împuşcat în stomac şi i-au spus că dacă vroia să obţină diploma, trebuia să-l salveze.

L-a salvat.

— Şi ce-o să se întâmple acum cu câinele meu? – a întrebat el.

— Păi. N-o să ai nevoie de el acolo unde-ai să te duci. I-au răspuns şi, fără să mai stea pe gânduri, i-au ucis câinele salvat.

De atunci, Glas Domol a pus o mulţime de întrebări.

În noaptea aceea, de pază pe bermă împreună cu Glas Domol era sergentul spec. 7 Thompson. Atât că acesta nu era cu adevărat un specialist şapte. Specialist de clasa a şaptea era o noţiune inexistentă. Majoritatea specialiştilor erau de clasa patru, poate unu sau doi să fi fost de clasa cinci. Aşa că spec. 7 Thompson nu era cu adevărat un specialist clasa şapte.

Veţi înţelege asta mai târziu

Dacă era ceva cu adevărat, atunci era înfricoşător. Sigur l-aţi mai întâlnit: este

adolescentul cu faţa plină de coşuri care va invită în camera lui de la etaj ca să vă arate cum şi-a conectat uşa de şaizeci de mii de volţi ca să-şi ucidă părinţii; sau puştiul care şi-a montat în farul cursierei un dispozitiv care să arunce creioane ascuţite în oricine ar fi atât de prost încât să încerce să i-o fure. Spec. 7 Thompson rămânea treaz până noaptea târziu, argumentând în favoarea tehnologiei armamentului cu unde acustice, atunci când nimeni nu se mai afla în încăpere.

— Dac-aş fi avut suficient cablu coaxial, aş fi montat o comandă de la distanţă acolo, să vedem ce se întâmplă, a spus spec. 7 Thompson, emiţând obişnuitele sale cloncănituri pe care le scotea când se simţea frustrat.

— Termină cu zgomotele alea tâmpite.

Acesta fiind Shotgun.

Motiv pentru care am devenit tăcuţi, întrebându-ne pentru ce avea nevoie NVA de un elefant şi de ce să fi ordonat nu ştiu care cretin ca elefantul să fie adus cu camionul de la nord. Gândul că şi cealaltă echipă avea ofiţeri superiori la fel cu ai noştri nu era deloc liniştitor.

Era înspăimântător.

Ne petreceam timpul fie plictisiţi, fie înspăimântaţi. Nu exista cale de mijloc. În perioadele de plictiseală, noi respectam ordinele scrise de birocraţi raţionali, care lucrau un număr raţional de ore şi completau ordine raţionale, de genul:

„Liniştea trebuie menţinută în fiecare noapte, între orele 7:00 p.m. Şi 5:00 a.m., cu scopul de a menţine liniştea.”

„Nu uitaţi procedura-radio corectă. Inamicul ascultă în permanentă. Nu folosiţi staţiile radio când inamicul este pe aproape. Folosiţi-le numai în caz de necesitate.”

„Următoarele sate au fost pacificate. Vă rugăm să vă cazaţi în respectivele sate, pentru a vă asigura că sunt pacificate. Raportaţi de îndată dacă informaţia este inexactă.”

Astfel de ordine erau date din motive de securitate.

Sentimentul de securitate nu era recunoscut în tabăra noastră.

La două nopţi după apariţia elefantului nord-vietnamez, cele două pachiderme au străpuns sistemul nostru de securitate, întrucât elefanţii nu ştiu să citească, nu erau preveniţi în privinţa ordinelor noastre. Animalele au hotărât să se întâlnească undeva în afara satului şi în interiorul triunghiului de sârmă care împrejmuia tabăra.

Dacă vrei să te simţi inadecvat ca mascul, nu ai decât să te uiţi cum se regulează doi elefanţi.

Este ca şi cum ai expune un manual de sexologie pe un avizier.

Este ca şi cum ai vârî o bâtă de baseball într-un hârdău.

Coţăiala lor a început să ne distrugă împrejmuirea din sârmă, de care era nevoie pentru alte străpungeri ale sistemului de securitate. Între orele 7:00 p.m. şi 5: a.m. aveau loc o mulţime de astfel de străpungeri. Elefanţii nu erau singurii care nu tolerau ordinele,

oricât de raţionale.

Stăteam şi ne tot uitam până când Shotgun a hotărât că văzuse destul.

— Ajunge, a spus el. Mi-a luat o grămadă de timp să instalez sârma aia.

Drept pentru care s-a dus până dincolo de bermă. Cum a reuşit să nu se împiedice de sârmă sau să nu se taie, nu ştiu. S-a apropiat de spatele elefantului mascul, care călărea femela, a tras cuiul unei grenade, l-a apucat de coadă, s-a săltat sprijinindu-se de piciorul animalului şi i-a vârât grenada în găoază.

Dinspre elefant s-a auzit un puternic geamăt de plăcere.

Asta s-a întâmplat înainte ca grenada să explodeze.

Elefantul a murit cu un zâmbet. Femela a mai călcat în picioare ceva sârmă şi vreo două colibe din sat. Noi am primit din partea proprietarilor elefantului focuri de armă. De asemenea, am mai primit şi focuri de mortier.

Nimănui nu-i place să fie trezit din somn de *Uvertura 1812* interpretată fără muzică.

Am lăsat elefantul ca pe un avertisment la adresa celorlalţi elefanţi. Aşa trebuie să procedezi cu cadavrele. Să le priveşti cum devin galben-incandescente datorită minelor Claymore, noapte după noapte.

Obuzele de mortier? Proveneau dintr-o regiune a Cambodgiei numită Ciocul Papagalului. Fusese denumită astfel întrucât, pe hartă, o porţiune din Cambodgia se proiecta abrupt în Vietnam. Pentru unii dintre colonei, proiecţia semăna cu un cioc de papagal. Pentru oricare altcineva, semăna cu o puţă mare. Totuşi, neputând să denumească zona respectivă Marea Puţă în cadrul şedinţelor de stat-major, i-au spus Ciocul Papagalului.

Din ciocul Papagalului se prelingea izvorul râului Vam Co Tay. Din avion arăta ca o sfoară ce lega cele două ţări. Cursul apei se diviza chiar înainte de a ajunge la tabăra noastră. Din avion arăta ca un laţ.

În 1969, totul în sat era neschimbat faţă de cum fusese în 1939; obuzele de mortier continuau să vină dinspre Cambodgia; sătenii mergeau la piaţă în capitala provinciei, Moc Hoa, odată cu fluxul şi aşteptau până la următorul flux pentru a se întoarce acasă: orezul era plantat şi recoltat la fel ca întotdeauna. Singurul lucru diferit erau cele trei triunghiuri aflate la nord de sat.

Triunghiurile erau Tabăra A 134.

Sătenii ştiau că dacă aveau să ignore îndeajuns de mult timp triunghiurile, acestea aveau să dispară.

Aveau dreptate.

Shotgun

Shotgun ajusta din nou fitilele grenadelor. În felul ăsta se străduia să se facă util, chiar şi atunci când noi nu ţineam neapărat ca el să fie util. Desigur, nimeni nu era atât de tare încât să-i spună lui Shotgun să lase lucrurile în plata Domnului.

Problema era că nu ştiai cât de mult ajustase fitilele. Şi iată-te, vârât în rahat până-la gât, într-o situaţie în care singura scăpare ar fi două grenade plasate strategic – sau, mă rog, „lobate” la repezeală – şi, odată ce ai fi tras cuiul, să nu mai ai timp să hotărăşti încotro trebuie să ajungă grenadele, fiindcă veni vorba de loburi.

Unul dintre şiretlicurile folosite de noi era să aruncăm grenadele fără să tragem cuiul. La început, cei din echipa adversă râdeau de greşeala noastră de ageamii. Pe urmă, ridicau grenadele şi trăgeau cuiele ca să arunce mingiuţele explozive înapoi, în terenul nostru.

Buum!

Este dificil să arunci mingea fără braţe.

Nu se poate.

Dar curând şi-au dat seama de propria greşeală şi au început să tragă cuiele doar pe jumătate, lăsând grenadele pe pământ. Unul dintre nenumăratele ordine emise pentru noi de către birocraţii raţionali ne cerea „să nu lăsăm în urmă nimic care să poată fi folosit de duşman”. Aşa încât trebuia să ne adunăm propriile grenade, iar cuiele se desfăceau şi cădeau, ceea ce ne strica ziua.

Dar nu numai despre aruncarea grenadelor este vorba aici. Este vorba despre Shotgun.

— Shotgun, dacă scurtezi prea mult fitilele alea, atunci nu vei mai avea suficient timp să tragi Cuiul, să adopţi poziţia aruncătorului de grenade şi să arunci grenada.

Poziţia aruncătorului de grenade, aşa cum se învaţă la Fort Benning, este următoarea: luptătorul pune genunghiuf stâng pe sol, piciorul drept întins în spatele corpului, pentru sprijin, braţul drept îndoit şi grenada în mână. Bineînţeles, nimeni nu aruncă în felul ăsta grenada, dacă e întreg la minte.

Shotgun a chicotit la mica mea glumă:

— Păi, nici ei n-or să aibă, a replicat el, strângând la pieptul său masiv, precum o cloşcă ouăle, micile mingi de oţel, cu ochii strălucind de viziunea *Congilor* rămaşi fără braţe.

Întrucât întotdeauna se apuca să ajusteze grenadele în mijlocul amplasamentului mortierului de patru-şi-doi, înconjurat de tone de explozibil, aveam grijă să scurtez cât mai mult conversaţia.

El dormea în respectivul amplasament cu braţul petrecut pe după ţeava tunului, de parc-ar fi ţinut de gât un câine bătrân. În calitate de căpitan al taberei, mi se reamintea de către superiorii mei faptul că Shotgun avea un comportament bizar – ori de câte ori îşi

aduceau aminte să ne inspecteze tabăra. Bombardarea zilnică a perimetrului nostru reducea la minimum numărul inspecţiilor.

Eu le atrăgeam atenţia rarilor inspectori, în timp ce alergam către buncăre spre a evita schijele şuierătoare de şrapnele comuniste, că, deşi bizar, faptul că Shotgun dormea cu mortierul, dădea prilejul sus-numitului mortier să reacţioneze cu repeziciune, potolind astfel acele schije şuierătoare de şrapnel. Adăpostiţi în buncăre, inspectorii cădeau de acord în privinţa competenţei lui Shotgun, dar de îndată ce se vedeau în siguranţă la cartierul general, uitau. Prin urmare, comportamentul său bizar a avut drept consecinţe patru stele de argint şi două audieri pentru Secţiunea Opt: deranjament mental.

Dar Shotgun nu era nebun. La naiba, puteai să stai lângă el, să-i dai încetişor la o parte puşca[5] şi să bei cu el o bere la orice oră. El stătea acolo cu lada de bere vietnameză, tu cu paharul tău, şi asculta cu atenţie orice aveai de spus. Problema era că după ce Shotgun bea câteva beri, tu trebuia să-ţi susţii partea de conversaţie, care era de fapt singura parte. Dacă slabeai cât de puţin ritmul, mâna lui rătăcea încet în direcţia puştii. Dat fiind că eram tineri cu toţii, viteza noastră de reacţie ne oferea un răgaz suficient să ne dăm seama când conversaţia lâncezea.

Clubul militar era un bordel-bar-spălătorie pe care-l construisem în Can Tho, cel mai mare oraş din deltă, pentru suplimentarea soldei mizerabile. Precum nişte cowboys, ne duceam la Can Tho numai în Weekenduri, ca să bem câte ceva şi să colectăm profiturile.

Nu era ceva neobişnuit ca militari de toate soiurile să ne viziteze clubul. Aveam mese de joc, whisky acceptabil furat sau achiziţionat de pe la feluritele cluburi ofiţereşti din Can Tho, precum şi un bucătar filipinez care se pricepea la frigărui. Din nefericire, în materie de carne, gustul lui se îndrepta spre şobolani, nu către porci. În schimb, nu aveam probleme cu rozătoarele în clubul nostru iar cheltuielile cu carnea erau minime. Oamenii de afaceri vietnamezi din împrejurimi profitau şi ei de situaţie, căci îi aduceau bucătarului şobolani când era aglomeraţie de clienţi, eradicând în felul acesta un potenţial pericol pentru sănătate. Cel puţin, aşa suna citarea pe ordinul de zi. (Am fost recompensaţi cu o citare prin ordin de zi pentru faptul că ne aflam la conducerea acestui proiect.)

„Pentru creşterea moralului membrilor de origine indigenă ai trupelor noastre şi eliminarea unui pericol potenţial pentru sănătate prin instruirea afaceriştilor locali în capturarea şi eradicarea problemei acute a rozătoarelor, prin prezenta, tabăra A nr. 134 a Forţelor Speciale este elogiată pentru o treabă bine făcută."

Noi nu mâncam acolo.

Clienţii noştri mâncau.

Pentru construirea clubului, ne-am folosit de fondurile pentru războiul psihologic.

[5] Shotgun = puşcă

Aceste fonduri ne fuseseră repartizate pentru creşterea moralului. Moralul mercenarilor noştri crescuse pentru că i-am plătit ca să construiască clădirea. Moralul nostru a crescut pentru că astfel ne-am suplimentat solda şi am făcut rost de băutură pe gratis. Am denumit proiectul MPIC, sau Misiunea Publică pentru Întreprinderea Capitalistă. Am trimis fotografii cu muncitorii noştri în timpul lucrului la ziarul armatei, *Stars and Stripes*, dar au refuzat să le publice. Se pare că John Wayne nu se ocupă cu distileriile de gin.

Odată, pe când ne aflam la club, un militar ne-aeropurtat, din cei porecliţi, de regulă, „picior-ţeapăn”, s-a aşezat la masa noastră. Evident, trebuie că-şi băuse minţile de a făcut una ca asta, dar oricum curajul lui ne-a impresionat. În bar, conversaţia a încetat.

Pe urmă, individul a zbârcit-o.

— De ce îţi tremură mâinile? – l-a întrebat el pe Shotgun.

Noi am încremenit cu toţii.

— Îmi tremură mâinile? – a întrebat Shotgun pe toţi cei aflaţi la masă.

— La naiba, nici pomeneală, Shotgun, am spus eu zâmbind şi aplecându-mă în faţă în timp ce-mi desfăceam chinga pistolului „Chicom”. I-am dat numele ăsta pentru că provenea de la un ofiţer chinez comunist mort, care fusese atât de prost încât să încerce să-i ajute pe nord-vietnamezi. M-am întrebat dacă pistoalele pe care ceilalţi le luau de la ofiţerii americani morţi erau denumite „Amcap”, de la „american capitalist”.

Mâna lui Shotgun se îndrepta către puşcă.

— Mâinile îţi sunt un pic nesigure, Shotgun, i-am spus eu, dar în mod cert nu-ţi tremură.

— Atunci de ce mi s-a udat pieptul cămăşii? – întrebă Shotgun aparent îngrijorat, pipăindu-şi uniforma.

— Hei, băieţi, nu vi se pare că-i cam zăpuşeală aici? – întrebă Glas Domol. Nu-i aşa c-am transpirat cu toţii din plin?, adăugă el turnându-şi la repezeală nişte bere peste uniformă.

Am urmat exemplul lui Glas Domol.

În acel moment, Shotgun îşi pironise privirea pe uniformele noastre şi s-a relaxat, cu grimasa aceea deprimată şi subţire pe care o folosea drept zâmbet. În ziua aceea, viteza noastră de reacţie a atins un punct culminant.

L-am pocnit pe soldat cam în acelaşi moment cu Glas Domol, astfel încât era greu de spus cine-l lăsase lat. Amândoi i-am salvat viaţa.

— Picior nenorocit, am spus eu, împingându-l cu piciorul sub masa învecinată.

Shotgun a aruncat o privire spre corpul întins cu faţa la podea şi gura i s-a subţiat şi mai mult. Criza trecuse.

Nu aveam prea multe necazuri la Clubul militar. Am lăsat doar să se ştie că aceea era cârciuma lui Shotgun şi totul a mers ca pe roate. Am fost surprinşi de rapiditatea cu care vietnamezii şi-au dat seama cum să scoată profituri de pe urma micii noastre

demonstraţii de spirit întreprinzător capitalist. Astfel, circulau o mulţime de tricouri cu inscripţia I-AM SUPRAVIEŢUIT LUI SHOTGUN. Erau nişte oameni inteligenţi. Nu era vina lor că trăiau în Vietnam.

Până când, la un moment dat, Colonelul Black întocmai ca şi elefanţii – a trebuit să-şi facă apariţia şi să ne strice toată mustăria. El era colonelul echipei B din Vloc Hoa. În permanenţă transmitea ordine echipei A din subordine. Judecând după ordinele sale, am tras concluzia că era nebun.

Nu arăta ca un nebun. Era înalt şi chipeş, cu părul des şi cu un aer care te trimitea cu gândul la Princeton. Uitasem că Princeton fusese universitatea care concepuse bomba atomică.

El avea un vis. La drept vorbind, ceea ce ne-a descris era un coşmar: o unitate mobilă cu mortierul de patru-şi-doi. Întrucât placa de postament a tunului de 4,2 inch cântăreşte tot atât cât doamna cea grasă de la operă, înţelegeţi îngrijorarea noastră în privinţa termenului „mobilă". Adăugaţi ţeava, dispozitivul de ochire, obuzele şi încărcăturile explozibile şi veţi obţine o problemă cu adevărat complicată. Evident, asupra acestui lucru i s-a atras atenţia colonelului atunci când ne-a sugerat această idee, la club.

Întrucât ne datora zece miare de la zaruri, noi am crezut că glumea, încercând să ne înduplece să-l lăsăm basma curată. În afară de Shotgun, toţi ceilalţi râdeam de ne prăpădeam. În momentele acelea, Shotgun era ocupat cu a doua ladă de bere.

Colonelul Black a spus că va trimite odată cu noi pe mercenarii Hoa Haos antrenaţi tot de noi, pentru protecţie. Credinţa Hoa Haos spunea, vă aduceţi aminte, că singura cale de a ajunge aproape de Buddha era să moară în luptă.

Erau şi alte căi, credeţi-mă.

Întrebaţi-l pe Shotgun.

— Bărbaţi… (Colonelul Black îşi începea întotdeauna discursurile în felul acesta. Nu ştiu cui îi era destinată această aducere aminte: lui sau nouă.) Bărbaţi, nu vă fie teamă. Conceptul meu despre unitatea mobilă de puşcaşi va asigura sprijin de la sol prin menţinerea unui foc de acoperire, în vreme ce voi veţi constitui unitatea mobilă de mortiere pentru a asigura foc de acoperire pentru unitatea mobilă de puşcaşi.

O bandă Mobius mobilă.

V-am spus eu că nu era în toate minţile.

Mai târziu, am aflat că fusese supus unor puternice presiuni pentru a face ceva cu noile detectoare individuale concepute de Corporaţia Aviatică Hughes. Acestea au fost aduse într-o zi cu elicopterul într-o cutie inscripţionată „Strict secret – Detectoare individuale". Am depozitat-o laolaltă cu celelalte cutii „strict secrete" şi ne-am străduit în continuare să supravieţuim. Numai că cineva de acolo, din lumea civilizată, vroia să ştie dacă chestiile

funcţionau şi l-a strâns cu şurubul pe colonel. „Şurub”[6] este un termen adeseori folosit relativ la personalul militar.

Amuzaţi de simţul umorului dovedit de colonelul Black, i-am făcut o reducere de o mie de dolari din datoria de la masa de joc, apoi ne-am ridicat. Vroiam să ne întoarcem în tabără înainte de căderea nopţii. Nu aveam permis de circulaţie pe timp de noapte în Vietnam şi la acele ore lucrurile puteau lua o întorsătură cu adevărat neplăcută. Puteţi să-i spuneţi lupta pentru zonele de influenţă.

În tot cazul, am apreciat ca pe o performantă felul cum colonelul Black, explicitându-şi ideea, îşi menţinea o mină serioasă în timp ce noi treceam încolonaţi pe lângă el, în drum spre jeep-urile de afară. Până când am băgat de seamă că Shotgun nu se urnise din loc. Nu era ceva neobişnuit. După două lăzi de bere vietnameză, uneori nu se urnea din loc zile de-a rândul, dar ne simţeam stânjeniţi pentru Shotgun, rămas în faţa colonelului.

În timp ce încercam, cu mişcări şovăielnice, să-l prindem de subsuoară ca să-l ridicăm, Shotgun vorbi:

— Hai să facem misiunea asta. M-am plictisit.

Ne-am aşezat din nou.

Colonelul şi-a descris, în linii generale, planul.

Unitatea mobilă 4,2

Partea I

— Ăştia-s căcaţi de câine! exclamă spec. 7 Thompson.

Acum, eu ştiu la ce vă gândiţi – nu există specialişti 7 în armată – şi aveţi dreptate. Dar Thompson şi-a atribuit singur câte o înaintare în grad la fiecare patru luni, ca o modalitate de a marca trecerea timpului şi de aducere aminte. Şi-a desenat micile trese întoarse sub insigna de specialist de pe mânecă şi pe urmă, când uita de cât timp se afla în Vietnam, n-avea decât să se uite la mânecă, să numere tresele şi să se liniştească.

Sărbătoream cu toţii promovările cvadrilunare cu un grătar mare – cotletul de elefant avea cel mai mare succes – şi toastând în sănătatea lui Thompson care-şi mai desena o tresă pe uniformă. Viaţa era frumoasă.

Iar ăia erau căcati de câine. Am verificat din nou cutia, ca să mă asigur că o primisem pe cea care trebuia. „Strict secret – Detectoare individuale”. O primisem. În astfel de clipe, deveneam agitat. Eram întotdeauna agitat când trebuia să iau decizii de comandă în preajma lui Shotgun. Din fericire pentru mine, el se afla în amplasament, discutând cu mortierul, explicându-i iminenta plecare.

[6] Joc de cuvinte intraductibil bazat pe sensul de slang al cuvântului *screw* (şurub): act sexual, *(n. Trad.)*

Am adoptat cea mai adecvată mină de comandant:

— Băieţi, astea sunt nişte detectoare.

S-au relaxat cu toţii şi l-au ajutat pe Thompson să apuce de sacul de plastic plin cu căcati de câine, începând să-i scoată din ladă.

— De ce sunt aşa de grei căcaţii ăştia de câine? – se interesă Thompson.

Cu un efort considerabil, am reuşit să scoatem sacul de plastic din conteiner. În mod natural, sacul a plesnit, răspândindu-şi conţinutul. Detectoarele erau acoperite cu un strat gros de cauciuc de culoarea rahatului. În centru, se vedea o bucăţică metalică. Altfel, fiecare rahat individual îmi amintea de borâtura din plastic pe care o cumpăram în copilărie de la magazinele de jucării. Era grozav să plasezi una din chestiile astea pe scaunul pe care tocmai urma să se aşeze cineva.

Pe fundul cutiei se afla un manual de utilizare şi o instalaţie de monitorizare. În carte scria că stratul de cauciuc fusese conceput de California Specialty Products, Inc. Spec. 7 a remarcat că şi *dildo*-ul lui fusese fabricat de aceeaşi companie. Mare şmecherie!

Monitorul era prevăzut cu un cablu de alimentare care trebuia introdus în priză. Întrucât electricitatea era inexistentă la Thanh Tri, am fost puţin îngrijoraţi dacă dispozitivul avea să funcţioneze sau nu. Dar Thompson, excitat de noua lui jucărie, ne-a liniştit.

A ieşit din buncăr, a traversat zona dintre triunghiuri şi a înhăţat cablul de conectare al televizorului la generator, aparţinând dublurilor noastre sud-vietnameze care, teoretic, ar fi trebuit să imite fiecare acţiune întreprinsă de noi în timpul luptei. Nu i-am văzut niciodată. Au sosit într-o noapte cu elicopterul, s-au ascuns în bârlog şi nici c-au mai ieşit afară.

Cineva de la Departamentul de Stat hotărâse că fiecare echipă A trebuie să aibă câte un echivalent sud-vietnamez care să imite fiecare component şi fiecare acţiune a respectivei echipe A. În tot cazul, de îndată ce au văzut ce fel de misiuni îndeplinea echipa noastră, sud-vietnamezii s-au ascuns în bârlogul lor şi n-au mai ieşit de acolo decât în zilele de salariu, când trebuiau să-i plătească pe prietenii noştri Hoa Haos cu banii pe care îi aduceam săptămânal din amonte. Motivul pentru care aduceam banii din amonte era acela că prima dată când le-am rugat pe dublurile noatre vietnameze să-i aducă, au luat-o în aval şi nu s-au mai întors.

Ne întrebam ce mai făceau ei în buncărul lor atunci când nu priveau la televizor. De ce televizor? Agenţia pentru Dezvoltare Internă a Statelor Unite le-a pus la dispoziţie un generator electric şi un televizor pentru… pentru… pentru dezvoltare, presupun.

Thompson s-a întors cu cablul, mici scântei izbucnind de la capătul smuls din apropierea buncărului şi, cu o improvizaţie simplă, a ataşat o priză în care a introdus fişa monitorului. Imediat, a început să funcţioneze. Ăsta-i motivul pentru care Thompson merita să fie un spec. 7.

Era sarcina lui Glas Domol să atragă atenţia asupra problemelor.

— Măi băieţi, voi aţi mai văzut în ultima vreme aşa mulţi câini prin zonă? (Am răspuns, clătinând din cap, că nu.) Ştiţi de ce?

Bineînţeles că ştiam de ce. Unul din felurile de mâncare preferate ale ajutoarelor noastre Hoa Haos era supa de câine. Am aflat asta atunci când le-am dat ciobăneşti germani dresaţi, drept câini de pază pentru berme. Unul singur a supravieţuit şi a rămas cu o ură psihopatică pentru Hoa Haos. Îl ţineam închis până la căderea nopţii, apoi îi dădeam drumul. Câinele menţinea banda Hoa Haos în buncăre. Nu îndrăzneau să iasă. I-am pus numele Pulică, întrucât îşi petrecea zilele lingându-şi organul respectiv.

— Nu credeţi că aceşti căcaţi or să arate ciudat, dat fiind că în Vietnam n-au mai rămas câini, lupi sau vulpi care să se cace în felul ăsta? întrebă Glas Domol, dând bobârnace căcărezelor.

Apoi adăugă cu vocea aceea firavă, liniştită, care ne stârnea la toţi fiori:

— Cine-o să meargă să împrăştie căcaţii pe teren?

Un fapt real este un fapt real. Fără doar şi poate, Glas Domol dăduse glas unui fapt real. Aşadar, detectoarele trebuiau împrăştiate pe tot întinsul ariei noastre de operaţiuni (AO), care era ceva mai mică decât Missouri, întrucât se extindea şi pe teritoriul Cambodgiei. Judecând după numărul căcărezelor de cauciuc care se aflau în saci, aveam îndeajuns de multe ca să acoperim aria. Lucrurile nu stăteau aşa rău.

Şi atunci, din amplasamentul mortierului, s-a auzit vocea lui Shotgun care se certa cu mortierul:

— Cum adică, misiunea asta nu-i o idee bună? Vrei să spui că vom muri cu toţii?

Vocea lui urcă încă o treaptă:

— Eşti un laş nenorocit!

Aşa de rău stăteau lucrurile.

Unitatea mobilă 4,2

Partea a II-a

În timp ce ieşeam din tabără, cărând sacul cu căcăreze, am aruncat o privire înapoi, spre placarda noastră fixată pe stâlpul de telegraf: NORMAL ESTE UN PROGRAM LA MAŞINA DE SPALAT.

Shotgun pusese placarda pe stâlp după ce un jeep plin cu inspectori fusese aruncat în aer, nu de un obuz inamic răzleţ (se întâmplase în plină zi) ci de către unul dintre inspectori. El (inspectorul) îşi agăţase inelul de la cuiul grenadei din dotare de ivărul uşii jeep-ului. Când a coborât, inelul a rămas înţepenit şi astfel cuiul a ieşit din grenadă. Am

înțeles că-i vorba de un accident întrucât individul a strigat după ajutor. Spec. 7 Thompson a subliniat faptul că inspectorului i-ar fi fost necesare zece secunde ca să-şi scoată grenada de la centură.

Adică, cu cinci secunde prea mult.

Am lăsat jeep-ul ars ca pe un memento de siguranţă. Dacă nu sunt manipulate corespunzător, grenadele pot provoca moartea.

Mă gândeam la motto-ul nostru şi la jeep, în timp ce zburam în cercuri, la o mie de metri altitudine, cu un elicopter de noapte, aruncând excrementele de câine în beznă. Unul din „capetele de gândac" pilota aparatul, iar celălalt ţinea îndreptată spre mine o armă în vreme ce eu îmi vâram mâna în sacul de plastic, apucam ceea ce arăta ca o grămadă de căcaţi de câine şi le aruncam pe uşă afară.

Presupun că erau plini de resentimente: trebuiau să-şi pună viaţa în pericol pentru un sac de căcat.

Îi poreclisem pe piloţi „capete de gândac" deoarece purtau căştile acelea militare ca de fotbal, dotate în interior cu echipament radio astfel încât să poată cere ajutor – sau ca să ţipe, ori să plângă – fără să fie auziţi de pasageri. În plus, armata adăugase un vizor rabatabil, care le acoperea faţa şi le permitea să vadă spre exterior. Împiedicându-i în schimb pe pasageri să vadă spre interior. Arătau ca nişte gândaci uriaşi cu un singur ochi reflectorizant. Când se prăbuşeau la pământ, mulţumită căştilor, capetele le rămâneau întotdeauna intacte. Slabă consolare pentru restul corpului, dar trebuie să recunosc că, în timp ce-mi pipăiam pălăria moale de colonist, îi invidiam pentru faptul că cineva de acasă îi va putea recunoaşte după ce vor fi murit.

Elicopterul de noapte era o altă găselniţă de-a colonelului Black. În calitate de comandant al echipei B, el a dat ordine comandanţilor echipei A. Ordinul cu serviciul de noapte era sută la sută „Black". Prin rotaţie săptămânală, ofiţerii comandanţi ai unei tabere A trebuiau să facă cu rândul pe comandanţii de elicopter, pe timp de noapte. Trebuia să ne rotim pe deasupra ariei noastre de operaţiuni, cu un reflector de aterizare agăţat de burta elicopterului, măturând cu fasciculul luminos terenul ca să putem depista inamicul care, teoretic, urma să încremenească precum un oposum[7] surprins de lumină, în timp ce noi năvăleam asupra lui cu tehnologia noastră superioară.

Lucrurile nu au mers chiar aşa.

Rachetele B-40 lansate asupra elicopterului iluminat ne spuneau întotdeauna unde se afla inamicul. Din nefericire, respectivele rachete nu se opreau la semnalul luminos, ci-şi continuau traiectoria prin învelişul elicopterului şi prin motor. Era interesant de observat faptul că elicopterele, în ciuda capacităţii lor de autorotaţie, pur şi simplu nu planau

[7] Mamifer marsupiul de mărimea unei pisici, care trăieşte în America de Nord *(n. Trad.)*

după ce se opreau motoarele. Acesta era un alt motiv pentru care vizoarele acopereau fețele piloților – nu puteau fi văzuți cum țipau în timp ce cădeau de la trei sute de metri înăuntrul cuștilor masive de metal.

Nu aprindeam luminile prea des.

De regulă, le distrugeam noi înșine înainte de decolare.

Asta a salvat o mulțime de vieți.

Drept represalii, colonelul Black a ordonat să rămânem în aer toată noaptea. Elicopterele nu dispun de rezervoare prea mari de benzină. În niciun caz pentru toată noaptea. Nici măcar pentru o jumătate de noapte. Cel mult, pentru două-trei ore, asta ca un record. Încingeam niște partide strașnice de poker în timp ce elicopterul era realimentat.

Dat fiind că lumina nu a funcționat atât de bine precum sperase colonelul Black, el a mai instalat și un „adulmecător de oameni”, care consta în principal dintr-un furtun lung și negru atârnat în apropierea reflectorului. Trecând printr-o gaură din podea, furtunul se atașa la o mașinărie care scotea un zgomot puternic atunci când furtunul traversa o zonă încărcată cu metan și amoniac. Sau, așa cum s-a exprimat atât de colorat colonelul Black:

— Bărbați, dacă se cacă sau se pișă, ai noștri sunt!

Spec. 7 Thompson a spus:

— E un puțoi mare și negru, zburând pe deasupra Marii Puțe, mânuit de o gașcă de puțoi și adulmecând alte puțe.

Era invidios pentru că nu-i venise lui ideea mai întâi.

Din nenorocire, o mulțime de mamifere se cacă și se pisă. Prin urmare, consecința utilizării mașinăriei a fost că mai multe cirezi de bivoli, șapte capre și trei maimuțe s-au înălțat la ceruri, spre marea fermă de metan. Aceste rezultate au iscat suspiciuni serioase în „capetele de gândac”, de unde și atenția cu care unul din ei mă supraveghea pe când terminam de împrăștiat căcărezele.

Ei m-au dus bucuroși acasă, unde i-am găsit pe băieți adunați în jurul monitorului care emitea o lumină verde stranie, adăugând o nuanță plăcută ambianței buncărului.

— Cum vom ști dacă un detector emite? – întrebă Glas Domol.

Avea dreptate. Și de unde să fi știut? Manualul explica cum se amplasau căcărezele – nu se pomenea de elicoptere – și cum se racordează la rețea mașina de monitorizat. Nu preciza cum se monitorizează mașina de monitorizat numărul 637. A companiei Hughes. Nu preciza ce anume făcea mașina, ci numai faptul că trebuia monitorizată.

Așa încât am monitorizat.

Trei zile.

Privind la un cerc verde.

A fost cea mai grozavă distracție din ultimele luni.

Cu toții am tăcut pariuri despre ce se va întâmpla atunci când inamicul va declanșa un

detector. Eu am spus că maşina ne va da coordonatele exacte, dar puţini au fost de acord cu teoria mea. Majoritatea au adoptat opinia lui Thompson, şi anume că verdele se va schimba într-o nuanţă mai închisă de verde. Din cauza sumelor mari de bani puse la bătaie, niciunul nu mai îndrăznea să plece. Când şi când, careva se ducea să-şi facă un sandvis sau să se uşureze, în timp ce ceilalţi urmăreau cerculeţul verde, făcând comentarii asupra culorii verzi.

Ideea colonelului Black fusese perfecţionată după cum urmează: Noi trebuia să monitorizăm maşinăria – ceea ce şi făceam – pentru ca în momentul în care semnaliza să chemăm elicopterul de noapte şi să suim mortierul de 4,2 inch, placa de postament şi celelalte accesorii, inclusiv noi – Shotgun, Glas Domol şi cu mine – în elicopter. Alături de noi avea să fie unitatea mobilă de puşcaşi. Spec. 7 Thompson urma să asigure schimbul de informaţii între noi şi colonelul Black, aflat în stare de alertă împreună cu unitatea mobilă de mortiere pentru acoperire, un grup de circa douăzeci şi unu de oameni, gata să sară în ajutorul nostru – toate astea pentru nişte căcaţi de câine.

De îndată ce deveneam aeropurtaţi, urma să purcedem către detectorul activat, să ne pogorâm asupra aceluiaşi detector imediat ce înceta să mai fie activat, să amplasăm mortierul şi să tragem în cei care vor fi declanşat sus-pomenitul detector. Dacă aveau să riposteze la tirul nostru, – o împrejurare probabilă într-un război – colonelul Black, împreună cu forţa lui mobilă, urma să cheme de urgentă înapoi elicopterul nostru, să-şi încarce trupa în el şi să vină în salvarea noastră prin nimicirea inamicului, călăuzindu-se după semnalul emis de detectorul activat.

I s-a atras atenţia colonelului că un singur elicopter nu putea transporta douăzeci şi unu de oameni.

Replica lui a fost:

— Vom veni în valuri. Şapte oameni per transport.

Glas Domol a ridicat mâna:

— Aţi auzit vreodată de generalul Custer[8]?

Cu un zâmbet dement, colonelul a răspuns:

— Nu.

Noaptea mobilelor

Până la urmă, n-a fost vorba de diferite nuanţe de verde. În cea de-a patra noapte, nişte punctişoare albe au început subit să danseze în vecinătatea liniei 37 pe scala orizontală şi a liniei 8 pe scala verticală. Aceste linii verticale şi orizontale numerotate coincideau cu aceleaşi linii verticale şi orizontale de pe harta regiunii noastre.

---

[8] George Armstrong. Custer (1X36 1876), ofiţer american ucis într-o bătălie cu indienii la Littic Big Horn (. *Trad.)*

Hărţile noastre denumeau acel loc – punctul în care se intersectau linia orizontală 37 cu linia verticală 8 – Câmpia Trestiilor. Dar Compania Hughes lucra numai cu verticale şi orizontale, nu cu hărţi şi oameni.

Spec. 7 Thompson se retrăsese în camera sa, trântind uşa. Era bosumflat pentru că pierduse cu teoria „diferitelor nuanţe de verde”, dar eu aveam motive mai grave de îngrijorare.

Shotgun.

Mirosul de colonie se făcea simţit încă înainte să ajungă la amplasamentul mortierului. Îmbrăcase cea mai nouă salopetă de junglă, apretată pe deasupra; avea ghetele lustruite şi curelele hamaşamentului întinse. Dumnezeule! Arăta de-a dreptul strac. „Strac” este un cuvânt care nu a fost întrebuinţat niciodată de oamenii normali. E un cuvânt care înseamnă strategic perfect. Aţi înţeles de ce oamenii normali nici n-au auzit de aşa ceva?

În tot cazul, nu cred că Shotgun a arătat vreodată mai bine; ei bine, poate la aniversarea sărbătorită în Thailanda, pe care a stricat-o când l-a împuşcat pe canadianul acela în umăr. Poliţiştii thailandezi se pricep cu adevărat să murdărească o uniformă impecabilă. Dar să nu ne îndepărtăm.

— Haide, Shotgun, s-o luăm din loc, am strigat eu, bâjbâind ameţit de mirosul de colonie.

El şi-a strâns mortierul într-o îmbrăţişare mişcătoare, plină de dragoste.

— Vom merge la o petrecere, iubito.

Era liniştitor să constaţi că puseseră capăt ciondănelii. Ultima oară când s-au certat, el a tras toate obuzele de mortier, încercând să topească ţeava. Presimţeam că urma să avem nevoie de câteva obuze în noaptea aceea, aşa încât am remarcat uşurat că aranjaseră întrucâtva lucrurile.

Cam pe când terminaserăm de cărat cele treizeci de obuze, placa de postament şi ţeava mortierului la platforma de aterizare, am auzit zgomotul înfundat al elicopterului de noapte apropiindu-se.

Shotgun era cuprins de extaz.

Eu aveam o presimţire neagră.

— Unde sunt cei zece membri ai echipei mobile de puşcaşi CIDG alocaţi pentru protecţia noastră? – întrebă Glas Domol, care ni s-a alăturat în ultimul timp întrucât pe ecranul verde apăruseră alte punctişoare şi aşteptase să le treacă poziţia pe harta noastră de teren. Când punctele s-au înmulţit peste măsură, a renunţat pur şi simplu să le mai noteze pe toate şi, auzind zgomotul elicopterului, a ieşit afară ca să ne dea de ştire.

Cum vă spuneam, avem o presimţire realmente neagră.

Din adăpostul echivalenţilor noştri vietnamezi, animaţi de o silă evidentă, şi-au făcut apariţia cinci indivizi, care-i datorau comandantului lor nişte bani pierduţi la o partidă de poker. Era limpede că nu erau prea bucuroşi să ne însoţească, întrucât trăgeau neîncetat

focuri de armă în direcţia adăpostului, fără însă să provoace prea multe stricăciuni dat fiind că adăpostul era acoperit cu saci de nisip. Asta era şi bine şi rău.

Bine, pentru că teama lor de a merge dovedea că nu erau comunişti.

Rău, pentru că astfel iroseau muniţie preţioasă.

Au refuzat să se urce în elicopter. Unul dintre ei şi-a vârât o grenadă sub braţ şi ne-a ameninţat că-şi va arunca braţul în aer dacă-l obligam să meargă.

— La dracu, şi-aşa are să moară, a zis Shotgun, apropiindu-se de nenorocitul speriat de moarte, trăgând cuiul grenadei de la subsuoara, individului şi sărind în elicopter. Tipul a ţipat, a aruncat grenada şi l-a urmat pe Shotgun.

Nu mi-a mai fost dat să văd un elicopter încărcat şi ridicat în văzduh atât de repede.

Singurul motiv pentru care nu-mi place să zbor împreună cu vietnamezi şi americani isterici este faptul că-şi fâţâie prea mult corpurile, încercând să stea cât mai departe de uşile deschise, prin care adeseori pătrundeau gloanţele. Când mă găsesc la mijloc, îmi place ca trupurile să rămână nemişcate. Când mă găsesc la mijloc, îmi place ca trupurile solide şi drăguţe să rămână perfect nemişcate. Nu-mi flace ca trupurile să stea perfect nemişcate, holbându-se înfricoşate la Shotgun. Prea multă atenţie îl face să devină nervos.

Capetele de gândac care conduceau elicopterul nu ne-au lăsat jos la intersecţia orizontalei 37 cu verticala 8 pentru că, în realitate, pe pământ nu sunt desenate linii. Acest adevăr probabil că ne-a salvat vieţile.

Am coborât deci aproape unii de ceilalţi şi unitatea noastră mobilă de puşcaşi s-a desfăşurat rapid şi profesional, cu armele îndreptate împotriva inamicului:

Noi.

Din fericire, artileristul de la uşa elicopterului a reuşit să-i pună pe fugă înspre Câmpia Trestiilor şi departe de amplasamentul mortierului nostru. Shotgun n-a băgat de seamă. Era prea ocupat cu reasamblarea „iubitei” sale.

Lungiţi printre trestiile înalte care dăduseră numele lor câmpiei, am auzit elicopterul înălţându-se. Din nu ştiu care motiv, marele reflector de aterizare era aprins. A apărut ca o stea imensă, iluminând câmpia înconjurătoare. Am putut vedea gurile de foc ale echipei noastre mobile încercând să stingă lumina, ca să nu mai fim văzuţi. I-am imitat. Dar elicopterul a continuat să zboare până când a ajuns deasupra mulţimii de punctişoare de pe ecranul verde. Explozia a fost asurzitoare.

Luminile s-au dus.

Piloţii s-au dus.

Xingloi, Sweet Chariot.[9]

— Şi cum o să ne mai întoarcem noi acum? – a întrebat Glas Domol, uşor îngrijorat.

[9] Aluzie la titlul unui celebru cântec „gospel”: Swing Low, Swcct Chariot.

Cine-o să-i aducă pe colonel şi pe oamenii lui? – a spus el neliniştit. Cum o să mai primim provizii? – a urlat el.

— Spune-i lui Shotgun să nu mai tragă! Poate n-or să-şi dea seama că suntem aici! – am zbierat eu, dar era prea târziu.

Chunkkklck.

Chunkkkkk.

Karrrumph.

Karrrumph.

Crank.

Crank.

Crank, crank, crankcrankcrankcrankcrank.

Primele două sunt zgomotele emise de un mortier de calibru mare atunci când obuzele sale părăsesc solul.

Următoarele două seamănă cu zgomotele produse de obuzele de mortier când lovesc iarăşi solul.

Ultimele zgomote reprezintă un batalion de automate AK-47 sictirite, armele de lux ale trupelor de elită nord-vietnameze.

Dar nu asta era vestea proastă.

Vestea proastă

Thompson. Spec. 7 Thompson. Vă amintiţi? A încetat să mai fie bosumflat şi s-a întors la monitor. Noi intrasem în rahat pân'la gât, iar el ne chema la telefon.

— Prepelicar unu, aici Prepelicar trei.

— Thompson, parola asta e de-acum cinci luni! Întoarce cinci pagini, găseşte data de astăzi şi foloseşte parola care trebuie! (Acesta fiind colonelul Black, care asculta transmisia radio şi se pierdea în fleacuri în timp ce noi eram pe punctul de a fi înghiţiţi de *T.rex*.

— Înţeles. O clipă.

Crankcrankcrankcrankcrank aş fi pus un punct aici dar asta ar fi sugerat că automatele au încetat să mai tragă şi n-a fost aşa.

Atunci când nu-l ai, timpul este o marfa preţioasă.

— Irish Setter unu. Irish Setter unu, aici Irish Setter trei.

— Recepţie.

— Ia spuneţi-mi, cât de aproape sunteţi de detectoarele alea?

— Habar n-am.

— În tot cazul, eu sper să nu fiţi prea aproape. Detectoarele semnalizează că un alt batalion se apropie de ele cu mare viteză.

Asta era vestea proastă.

— Ajutor! Doamne Dumnezeule, ajutor!

Cel care striga era Shotgun.

Eu şi Glas Domol am alergat către mortier. De fapt, ne-am târât către mortier, întrucât trecuse ceva timp de când mica noastră bandă de trupeţi CIDG fusese absorbită sau ucisă de forţele mai numeroase *de acolo* care, conform ultimului raport al detectoarelor, devenea şi mai numeroasă.

„Factor de stres 9” este atunci când un cui de şiţă nu-ţi poate fi vârât în anus nici cu barosul pentru că anusul îţi este prea contractat de frică.

Noi aveam un factor de stres 9.

— Se scufundă, căpitane, şi nu mă-ndur să n-o salvez! N-o lăsaţi să moară în halul ăsta!

Shotgun arăta spre apa care bolborosea în jurul postamentului. Câmpia Trestiilor era un islaz îmbibat cu apă, fără o palmă de teren solid pentru fundul unei doamne grase. Ţeava dispărea din pricina reculului imprimat de lansarea obuzelor pe care Shotgun le introducea în ea. Pe măsură ce ţeava dispărea, obuzele începeau s-o ia în direcţia noastră, căci unghiul se modifica.

Du-te pe drumul trestiilor galbene explozive, haină Vrăjitoare a Nordului.

— Ce facem acum? – Glas Domol.

— Ne cărăm dracului de-aici! – glasul meu.

— Crankcrankcrankcrankcrank. Glasul lor.

— Seter irlandez unu? – glasul lui Thompson, prin radio.

— *Ce e?* – eu, din nou.

— Trei puncte tocmai s-au îndepărtat de grupul cel mare şi se deplasează spre nord. Nu, staţi aşa! Celelalte puncte au pornit în urmărirea lor.

— Uite ce e, tâmpitule, punctele alea trei suntem noi. Încetează să le mai comunici unde suntem! – aş fi vrut să strig aceste vorbe dar am fost nevoit să le rostesc în şoaptă.

— Vă rog să nu înjuraţi în timpul convorbirilor şi să folosiţi parola adecvată, Irish Setter. (Colonelul Black.)

Nu se poate să nu fi văzut până acum Câmpia Trestiilor: este porţiunea aceea din jurul lacului din apropierea casei pe care o evitaţi mereu, fiind prea murdară pentru o eventuală plimbare; aceea cu mâzgă deasupra şi mici insecte înfricoşătoare care mişună pe suprafaţa ei şi-şi depun în acelaşi timp excrementele; regiunea aceea din apropierea plajei unde fojgăie crabii şi diferite chestii mor în nămolul cenuşiu; oricare din zonele umede întâlnite în drum într-o expediţie de cercetaşi, în care noroiul se lipeşte în straturi de trup şi de încălţăminte, trăgându-te în jos în timp ce încerci s-o traversezi; regiunea aceea care miroase ca atunci când cineva s-a băşit într-o ţeavă ataşată la nasul tău. Da, vă aduceţi aminte. Câmpia Trestiilor.

O caracteristică specială a acesteia, una care în mod hotărât mi-a plăcut, era iarba

înaltă, foarte înaltă, cât un stat de om.

Linişte.

Ei sunt aici, scoţând sunetele acelea mici specifice, vânătorii de oameni, sperând să tragă lozul cel mare.

Eşti o prepeliţă.

Eşti o vulpe.

Eşti o căprioară.

Juri că niciodată în viaţă n-ai să mai vânezi.

Sfinte Dumnezeule!

O specie necunoscută de miriapod, sau ceva asemănător, se târăşte lent pe ţeava puştii mele. Nu îndrăznesc să mă mişc. Mă uit cum insecta se târăşte peste cătare, peste mână şi urcă pe mânecă. O simt pe piele. Se târăşte până pe umăr, şovăie şi începe să coboare pe spinare. Se opreşte. Porneşte. Se opreşte din nou. Fiecare picioruş îmi răsuceşte nervii. Ajunge pe şale. Îmi simt capul ud leoarca de transpiraţie şi-mi vine să-l sprijin de puşcă dar nu îndrăznesc să mă mise. Uit de insectă în clipa în care aud paşi mişunând pe lângă mine. Există lucruri mai rele decât o insectă târâtoare. Acum ştiu asta.

Staţia radio AN/PRC-25 se trezeşte la viaţă, speriind de moarte pe toată lumea.

În Câmpia Trestiilor, o staţie radio se aude de la distanţă. Am abandonat-o în grabă, după ce i-am instalat o grenadă-capcană. Lăsăm în spate urme de melc în mâzga cenuşie. Mari urme de melc.

Crankcrankcrank… *buum!*

Şi uite-aşa s-a zis cu statia.

Şi cu unul dintre-ai lor.

Nema radio, nema călătorie.

Ne aşteaptă lungul târâş.

O lecţie de geografie

— Unde-i Idaho?

Este primul lucru rostit de Shotgun de când a rămas fără mortier. De fapt, nici când avea mortierul nu se omora cu vorbitul. Stăteam ascunşi în Câmpia Trestiilor de zile în şir, sperând ca colonelul Black să ne trimită un elicopter. Nu ne-a trimis. Am terminat ultimele raţii LRRP de ieri, când am mâncat hrana deshidratată uscată, Eu am avut nişte rumeguş, cu un gust vag de pizza cu carne condimentată. Puţina apă pe care o avem o folosim pentru băut.

M-am târât până la Shotgun pentru a-i cere să nu se ridice în picioare în timp ce pune întrebări. În Câmpia Trestiilor trebuia respectat un anumit cod de conduită.

— Unde-i Idaho? – repetă el cu o încruntare buimacă.

Îi răspund aproape în şoaptă, astfel că trebuie să se lase pe vine ca să mă audă.

— Cum adică, unde-i Idaho? E în Statele Unite, Shotgun.

Shotgun mă înhaţă de revere şi mă saltă în picioare, – o încălcare grosolană a protocolului ofiţer-subofiţer, – în orice caz, fiorii nervoşi care scutură corpul lui Shotgun mă determină să trec cu vederea acest mărunt incident.

— Ştiu că e-n Statele Unite, căpitane, dar e aproape de Montana sau de New Orleans?

— Păi, mi se pare că de Montana.

— Bun! Deci n-au mutat-o încă.

— De ce e importantă chestia asta tocmai în clipa de faţă, Shotgun?

Începeam să vorbesc precum Glas Domol, care se răsucise pe loc, ca să urineze. Aşa procedezi când te ascunzi sau când participi la o ambuscada. Nu te ridici. Te răsuceşti şi-ţi dai drumul, cu speranţa că te afli la deal.

— Acolo am să mă duc după ce-am să-l omor pe colonelul Black.

Am respirat uşurat. Sperasem ca Shotgun să dea vina pe cine trebuia.

Problema era să-l ajutăm pe Shotgun să se întoarcă pentru a-l ucide pe Black.

Aveam nevoie de o staţie radio în acest scop.

Un glonte în cur nu-i de bun augur.

Uite-o rimă.

Pe hârtie.

Sunt un poet.

Crankcrank…

Moment cu rimă albă.

— Dă-mi arma ta M-16 şi vă scot eu de-aici, zise Shotgun, zâmbind.

Asta nu mă face să fiu încrezător. Mă uit înspre Glas Domol. El saltă din umeri. Halal ajutor.

Noi nu l-am văzut niciodată pe Shotgun cu un M-16. Procedura militară cere ca, înainte de repartizarea unei arme noi, să fie confirmată competenţa. Urmez procedura:

— Cine sunt eu?

Shotgun se zgâieşte la mine printre firele de iarbă.

— Eşti căpitanul meu.

— Şi ăla cine e? – arăt spre Glas Domol.

— Dă-mi un indiciu.

— Pune o mulţime de întrebări.

— A, e simplu. Glas Domol.

Shotgun se întoarce şi priveşte în cealaltă direcţie printre firele de iarbă.

— Dacă tu eşti căpitanul meu, iar el e Glas Domol, atunci el cine-i?

Crankcrankcrankcrank.

Ne întoarcem şi tragem laolaltă, împuşcându-l pe „El Cine-i”, un omuleţ murdar, în salopetă maro, care arată înfricoşat în timp ce se prăbuşeşte. În timp ce alergăm, noi arătăm înfricoşaţi. Excursiile prin Câmpia Trestiilor produc asemenea efecte asupra oamenilor.

Shotgun mormăie ceva în legătură cu un plan în vreme ce mergem în urma lui prin Câmpia Trestiilor, dar nu sunt sigur dacă o să funcţioneze sau nu. Nu ajunge să ne spună în ce constă planul lui, dar iată ce se întâmplă: îl urmăm pe Shotgun până la un râu foarte mare. Nu-l traversăm. Plutim în josul lui. Poate că n-ar trebui s-o numim „plutire”; „măturare” pare a se potrivi mai bine cu răcnetele noastre.

În capitolul dedicat râurilor din Asia de Sud-Est, manualul militar precizează: „La traversarea râurilor din junglă, o regulă empirică stabileşte că râul este tot atât de adânc pe cât este de lat.”

Râul avea o lăţime de un sfert de milă.

N-am reuşit să-i ating fundul.

Nici să înot.

Era preferabil faţă de locul de unde plecasem.

O descoperire medicală

Iată-te.

Ai rămas tot la râu. Ne-am târât pe mal, cu gândul la paraziţii sanguini. Dacă nu eşti medic, aceştia îţi sunt necunoscuţi. Americanii au multe animale de casă – câini, pisici, papagali – dar Orientul este mult mai exotic. Aici găseşti păianjeni mâncători de păsări, şerpişori denumiţi „stai un minut” – la un minut după ce te-au muşcat, eşti mort – şi nişte creaturi mici numite paraziţi sanguini.

Simptomele nu sunt numeroase. Necesitatea de a te căca din două în două secunde vorbeşte destul de elocvent despre paraziţii sanguini. Dacă nu poţi să-ţi dai pantalonii jos îndeajuns de repede, asta înseamnă paraziţi sanguini. Dacă – şi nu mulţi sunt aceia care ajung în faza asta avansată, în cazul paraziţilor sanguini – din anus începe să-ţi curgă un lichid limpede, când te ciupeşte de piele îţi rămâne ridicată ca o moviliţă, iar cei din jur încep să se minuneze de faptul că arăţi ca o prună, înseamnă că mai ai de trăit cam trei zile, fără asistentă medicală.

— Căpitane, arăţi ca o prună.

Shotgun şi Glas Domol stăteau ghemuiţi pe malul râului, cam la douăzeci de paşi de mine, în direcţia dinspre care bătea vântul. Întrucât în acel moment paraziţii şi cu mine repetam micul nostru număr, nu am acordat nicio atenţie comentariului lui Shotgun. Nici a Doua Naştere a Mântuitorului nu ar fi reuşit să-mi smulgă o privire măcar.

— Dacă-ţi ciupeşti pielea, rămâne ridicată? – întrebă Glas Domol, pe un ton detaşat de curiozitate ştiinţifică.

M-am şters cu mâna la fund şi mi-am bălăcit degetele în apa râului, ca să le curăţ. Cu mâna cealaltă, mă ţineam de stomac. Năpădit de un nou val de crampe, m-am gândit la „El Cine-i”, omuleţul pe care-l ucisesem în Câmpia Trestiilor, şi la cât de norocos fusese.

Shotgun a încercat să se apropie de mine, dar duhoarea l-a îndepărtat.

— Ai paraziţi sanguini, constată el. E doar o chestiune de timp până ne îmbolnăvim cu toţii. Ştiai că ăştia călătoresc odată cu globulele albe, până ajung în ficat? Acolo îşi stabilesc reşedinţa. După zece ani, termină de halit ficatul. Oricum asta se întâmplă foarte rar. Majoritatea bolnavilor mor până atunci de deshidratare.

Precizarea a avut darul să mă liniştească.

— Unde suntem? – am gemut eu, simţind atacul unui nou val de crampe.

Shotgun privi în lungul râului.

— Unde suntem n-are importantă; unde ne ducem contează.

Încă o dată, m-am căcat împrăştiat. În acele momente, am început să-i aud pe Beatles cântând „Let It Be”. Eram pe moarte şi mă simţeam bine la gândul că rock and roll-ul fusese adoptat în paradis. Cu siguranţă, Beatles n-aveau ce să caute în iad.

Cu siguranţă?

Glas Domol se ridică şi privi în junii său.

— De unde vine muzica Beatles-ilor?

Mi-am găsit alinarea în faptul că şi Glas Domol auzea acea formaţie celestă. Asta însemna că, oriunde mă îndreptam, el avea să mă însoţească.

Shotgun alergă spre malul râului şi începu să facă semne disperate din mâini, lucru care mie mi se părea fără nicio noimă. Dumnezeu ştia unde să ne găsească.

Poate.

— Sunt „riveranii”! Sunt blestemaţii de la marină! Hei, măi labagiilor, suntem aici!

Vocea lui Shotgun răsună de-a curmezişul râului şi ricoşă de cele două nave de asalt ale marinei. Pe una din ele fuseseră montate două difuzoare foarte mari care reproduceau piesa „Let It Be”[10].

Ne-au făcut-o. Navele s-au întors în direcţia noastră şi au început să tragă cu mitralierele de calibru 0,50. Shotgun şi Glas Domol şi-au ridicat mâinile. Ale mele erau ocupate cu paraziţii sanguini şi buzele mele au rostit o rugăciune.

— Dă Doamne să fie ţintaşi buni şi să mă scoată din nenorocirea asta.

Amin.

[10] (aproximativ) „Lasă-i în pace” *(n. Trad.)*

Nu e Kansas

— *Cine sunteţi?*

Magafoanele de la bordul navei PT[11] zguduiră malul pe care Shotgun şi Glas Domol stăteau în picioare iar eu mă căcam – sau „mă căcasem”?

— Suntem americani, urlă Shotgun, şi încercăm să ajungem în Idaho.

De ce a trebuit să adauge amănuntul ăsta, nu ştiu. Shotgun nu era nebun, însă tipii de pe vas erau. Au tras încă o salvă de proiectile 0,50 pe deasupra capetelor noastre. Câteva crăci de copac groase de vreo douăzeci de centimetri au căzut în jurul meu. Am smuls nişte frunze. Erau mai bune decât degetele. Şi mai moi.

— Nu-i adevărat! Americanii nu arată ca voi.

— Okay, atunci suntem nişte nord-vietnamezi care vor să *chieu hoi.* (Asta înseamnă „să se predea”, în vietnameză.)

Încă o salvă de 0,50. Alte frunze. Sunt cuprins de recunoştinţă.

— Ba nu, nu sunteţi. Nord-vietnamezii nu arată ca voi.

— Şi dacă vă spunem că suntem nişte fiinţe umane? – sugeră Glas Domol.

Încă o salvă de 0,50.

— E posibil. (Contact.) Ce miroase aşa urât?

— Căpitanul. E bolnav.

Tipul din spatele mitralierei strigă.

— Ce vorbeşti, măi Sherlock. Toţi ofiţerii sunt.

Shotgun se uită la mine.

— Nu mai are mult,. Urlă el. Ne luaţi şi pe noi până-acasă?

— Mai întâi, trebuie să vă ardeţi hainele.

— Păi, n-avem aşa ceva. Au putrezit acum câteva zile.

— Şi atunci, ce…

— Noroi închegat.

— O să vă aruncăm o frânghie şi o să vă tragem în urma bărcii până vă spălaţi. Altfel, n-aveam ce discuta.

— Şi cu căpitanul, ce facem? (în fond, Glas Domol n-avea de gând să mă părăsească.)

— Împuşcaţi-l.

— Vă mulţumesc, am reuşit eu să spun înainte de a mă ghemui iarăşi.

Shotgun m-a sprijinit în timp ce apa ne spăla de păcate. Stăteam întins pe spate în curentul de apă al elicei, în vreme ce braţul lui Shotgun mă ţinea deasupra apei. În

[11] PT = /patrol /torpedo – navă motorizată de mare viteză, echipată cu torpile, mitraliere şi încărcături explozibile de adâncime *(n. Trad.)*

răstimpuri, trebuia să-l atenţionez, atunci când braţul i se încleşta în jurul gâtului meu, dar asta se întâmpla numai în momentele în care Shotgun începea să tune împotriva colonelului.

Mai târziu, când ne uscam întinşi pe punte, i-am întrebat ce era cu muzica aceea minunată.

Căpitanul lor le ordonase să navigheze în susul şi în josul râului, transmiţând zi şi noapte muzică Beatles. Sunetul muzicii era menit să dea de ştire inamicului despre sosirea navelor şi să dea răgaz celor din NVA să pună la cale o ambuscadă. Când NVA începea să tragă, cele două nave urmau să rămână pe poziţie – cum ar fi putut să plece, de altfel? – şi să cheme o unitate aeriană mobilă a marinei care să nimicească ambuscada.

Numai că planul nu funcţionase conform previziunilor.

Am încuviinţat din cap, în cunoştinţă de cauză.

— În timpul nopţii avem noi de furcă, ne explica un tânăr marinar cu faţa plină de coşuri în timp ce-şi sonda mai adânc nara, în căutare de ceva greu de definit. Ţăranilor nu le place să fie treziţi la trei dimineaţa de muzica Beatles-ilor. După două-trei nopţi din astea, s-au şucărit. Atunci au început necazurile noastre. Sunt atât de furioşi din cauză că le stricăm somnul, încât trag în noi. Noi raportăm împuşcăturile, căpitanul zice că e o ambuscadă inamică şi astfel satul e distrus.

Tânărul marinar găsi în sfârşit ceea ce căutase şi-l ţinu mândru la vedere, ca să-l poată admira toată lumea. Apoi se încruntă şi zise:

— O să ajungem să-i omorâm pe toţi cei aflaţi pe malul râului, dar căpitanul nu vrea să ne oprim fiindcă avem procentajul de omoruri cel mai ridicat din toată delta.

Shotgun deveni agitat. De fapt, începuse să se „agite" din clipa în care puştiul pomenise de unitatea aeriană „mobilă". Mi-am făcut un „semn" în memorie ca nu cumva să mai pomenesc termenul respectiv în preajma lui Shotgun.

— Şi unde a absolvit căpitanul vostru? – întrebă Glas Domol în vreme ce eu îmi atârnam fundul peste copastie, cu mintea anesteziată de cele aproape trei sute de grame de calmant bogat în opiu, administrate de sanitarul de pe navă. Ceea ce n-a avut darul să-mi oprească diareea, dar m-a făcut să nu-mi mai pese, şi asta era cam acelaşi lucru.

— La Princeton.

Sfincrerul mi s-a contractat brusc. Aveam o presimţire sumbră.

— Căpitane? – întrebă Glas Domol. De ce mergem în amonte, spre Câmpia Trestiilor?

Shotgun şi Glas Domol s-au aşezat lângă mine, pe copastie.

Ordine

„Ordine" este un anotimp pentru „bun simţ".

În amonte, un batalion NVA se afla în aşteptarea navelor marinei, în timp ce siguranţa taberei noastre era în aval.

Folosindu-se de bunul simţ, Shotgun îi explica situaţia comandantului celor două nave, un tânăr sublocotenent din Santa Fe, Sergio Baeza. Se afla tare departe de Munţii Sangre de Cristo[12]. De fiecare dată când Shotgun îi explica de ce trebuia să mergem în aval, tânărul sublocotenent răspundea că el avea ordin să găsească inamicul.

Shotgun dădu din cap aprobativ.

— Inamicul, dom' sub-locotenent, este în aval.

Apoi se aplecă să-i şoptească ceva în ureche ofiţerului.

— Bine, dar este vorba de ofiţerul vostru comandant! – rosti tânărul bărbat, complet buimăcit.

Shotgun încuviinţă iarăşi din cap. Făcea progrese.

— Sergent, eşti nebun! – spuse nătărăul de sublocotenent.

Glas Domol şi cu mine ne-am ascuns în spatele dunetei.

Diplomaţia unui încărcător de gloanţe trase în oţelul navei era o dovadă impresionantă de tact din partea lui Shotgun. O asemenea stăpânire de sine n-a rămas fără efect asupra tânărului ofiţer.

Nava făcu cale întoarsă. Eu am încercat să domolesc lucrurile faţă de ceilalţi membri ai echipajului.

— Marina are capacitate de adaptare: de la pânze la aburi, de la aburi la diesel, din amonte în aval.

În timp ce Glas Domol îi ţinea la respect, eu m-am lungit pe punte şi am început să cânt împreună cu difuzoarele.

Iar la ceas de restrişte,
Ea stă în faţa mea,
Şi-mi spune vorbele-nţelepte,
„Lasă-i în pace."

O egretă albă asiatică a trecut pe deasupra punţii. Nu-mi aminteam să mai fi văzut până atunci vreo pasăre în deltă. Era atât de frumoasă, cu aripile ei mari şi albe întinse şi picioarele aurii în prelungirea corpului. Era plăcut să afli că mai rămăsese ceva în viaţă.

Încă o duşcă de calmant şi egreta zbură în direcţie opusă. De data asta era roşie, cu o coadă galbenă.

— O rachetă B-40! – am auzit pe cineva spunând.

— Vine! – l-am auzit pe Shotgun spunând.

Acestea nu erau nişte denumiri obişnuite pentru o egretă. Am încercat să le spun că

[12] Lanţ muntos situat la sudul statului Colorado şi la nordul statului New Mexico. Santa Fe este capitala statului New Mexico *(n. Trad.)*

greşeau identificând astfel egreta, dar fie m-am bâlbâit, fie m-au ignorat, pur şi simplu. Am rămas întins pe punte, simţind cum îmi ţopăie pe piele tuburile fierbinţi ale cartuşelor de calibru 0,50. Era ceva diferit. Încă o înghiţitură din bătrânul meu calmant.

Sublocotenentul şi Shotgun erau acum prieteni. Nava coti brusc în direcţia ambuscadei iar staţia radio se trezi la viaţă.

The Beatles continuau să cânte.

Avioanele cu reacţie se apropiau huruind dinspre Sud.

Omuleţii trăgeau dinspre nord.

Flăcările portocalii de napalm se revărsau de la vest la est, de-a lungul malurilor râului.

Eu zac la răscruce, golindu-mi maţele.

Acasă

Spec. 7 Thompson nu ne dădea voie să intrăm.

— Haide, Thomson, deschide poarta, am spus eu cu cel mai autoritar ton de comandant posibil. N-a mers.

Îl zăream pe Thomson privind iscoditor pe deasupra jeep-ului ars de lângă poarta principală.

— N-aveţi cum să mai fiţi vii, rosti el. Colonelul Black v-a raportat dispăruţi în acţiune la două săptămâni după ce am pierdut legătura radio cu voi. Şi-apoi, de când aţi trecut la marină? Ce, nu vă mai convenea vechea armă?

Dat fiind că se făcuse noapte, era un mister cum de putuse Thomson să-şi dea seama că eram îmbrăcaţi în uniforme de marină. Probabil că lumina noului elicopter de noapte care a trecut direct pe deasupra capetelor noastre l-a ajutat să ne identifice hainele. Posibil să-i fi fost de ajutor şi faptul că stăteam cu mâinile la ceafa, cu degetele împreunate, sperând să nu fim împuşcaţi de vreun idiot.

Nici Pulică, câinele nostru de pază, nu ne-a recunoscut. Niciodată nu lătrase la americani, numai la străini. Stătea pe picioarele dinapoi, lângă Thompson şi mârâia.

. Ca să-l încurajeze, Thompson îl bătea uşor pe cap. Pulică era un câine cu adevărat mare. Am fi putut să-l anihilăm pe Thompson, dar nu pe Thompson şi Pulică.

Sună ca o firmă de avocaţi britanici, este?

— Care este noua noastră parolă? – strigă Thompson din spatele porţii.

— Păi, trebuie să fie o rasă de câini. Ia să vedem… Când am rămas fără statie, ajunsesem la Irish Setter; deci, mergând mai departe în ordine alfabetică, probabil că am ajuns la litera *I*. E vorba cumva de Labrador?

Îndărătul gardului a urmat un moment de tăcere buimacă. Se auzea zgomot de pagini întoarse la repezeală.

— Aţi ghicit, strigă Thompson. Dar aţi omis „Salvator”.

Shotgun mă lovi uşor cu cotul în umăr.

— De ce a zis colonelul că am ratat acţiunea[13]? El e cel care a ratat acţiunea. (Buzele i s-au subtiat.)

Glas Domol rosti uşor de lângă Shotgun.

— Ori, cum ne-au zis tipii ăia din marină – parcă era un animal?

Shotgun îi aruncă o privire lui Glas Domol.

— Era o pasăre – egretă, sau cam aşa ceva.

— Albatros, am murmurat eu.

— N-are-a face. Marinarii sunt tare superstiţioşi. După faza cu rachetele, au fost bucuroşi să ne aducă acasă.

— Cine a fost jucător la serviciu în Campionatul Mondial de baseball din 1935? (Thompson îşi lua tot mai în serios noul său rol de paznic al taberei.)

Mie începea să mi se facă silă.

— Dar-ar dracii, Thompson. Eu am crescut în vestul Texasului. Pe o rază de trei sute de mile nu găseai destui oameni nici să joci o partidă de cărţi, d-apoi una de baseball. De unde dracu să ştiu eu cine a câştigat campionatul din 1935?

— Asta dovedeşte că nu sunteţi americani! – a urlat Thompson şi a tras o rafală deasupra capetelor noastre, aruncându-ne pe burtă.

Glas Domol mă trăgea de mânecă.

— Nu acum, Glas Domol.

— Dom’ căpitan, cât e ceasul?

— Cât e ceasul – Glas Domol, de ce e chestia asta aşa de importantă chiar acum? Şi oricum, n-am ceas.

— Cât e ceasul, Thompson? – strigă Glas Domol.

— E zece seara. De ce?

— Nu e asta ora la care, de obicei, eram bombardaţi? Karrumph.

Karrumph.

L-am auzit pe Thompson ţipând, „Paştele mă-sii”, apoi l-am văzut sprintând către triunghiul din mijloc, cu Pulică pe urmele sale. Numai că uitase să deschidă poarta.

N-avea importanţă.

Primele două obuze au deschis-o definitiv.

Ce bine e acasă!

Va urma....

---

[13] Joc de cuvinte: *missing în action* – dispăruţi în acţiune şi *to misa the action* – a rata acţiunea.

Chuck GROSSART

AVIATORII

CHUCK GROSSART

AVIATORII

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL 3

6

SS Calypso
Pe curs de inserție la Punctul Zero

Adler a avut dreptate – SS *Calypso* era mult mai mult decât *doar* un vas comercial.

Imediat ce el și Noa au trecut de pragul sasului, au fost conduși repede către punțile inferioare de către un tip în haine civile. Amândoi aveau echipament complet de zbor, lipsit de orice însemn particular – fără nume, fără grad, fără logoul *squadron*ului – și au trebuit să se grăbească pentru a ține pasul cu omul, care se mișca cu un acut simț al urgenței. Adler nu știa prea multe despre Serviciile de Informații, dar a presupus că-l considerau pe pilotul eșuat ca pe unul de al lui, un frate. Iar timpul era scurt.

De la stația de andocare până la lift, nava arăta exact așa cum își imagina Adler că trebuie să arate o navă comercială – absolut *deloc* milităresște. Scule, scrijelituri, murdărie, piese și echipamente disparate lăsate aiurea peste tot prin coridoare: toate astea ar fi înnebunit pur și simplu un CPO. Dar, după ce au ieșit din lift pe puntea de jos, a fost ca și cum ar fi sosit la bordul unei cu totul alte nave.

— Nu cred că ne mai aflăm în Kansas, Toto,[1] spuse Noa încet.

— Toto? Nu pricep!

— Nu contează. Ceva ce obișnuia să spună tatăl meu.

— Aha.

— *Lieutenant* Adler și Mendez? a întrebat un om ce se apropia. Vă rog să mă urmați.

Era înalt, atletic, și chiar dacă nu purta uniformă, se purta de parcă o avea. Nu și-a spus numele, la fel ca și omul care-i condusese la lift.

— Navetele voastre sunt în cala de jos, le-a spus pe când traversau o sală ce părea a rivaliza chiar și cu centrul de fuziune de pe *Bulwark* în ceea ce privește complexitatea echipamentului modern. Erau pupitre de-a lungul pereților, fiecare manevrat de personalul care era mult prea concentrat asupra activității ca să observe prezența celor doi piloți care traversau ultrasecreta lor *budă.*

— Presupun că amândoi cunoașteți specificațiile?

— Da, *sir*, au răspuns ei.

Ambele navete fuseseră modificate pentru operațiuni la mare distanță, dotate cu rezervoare suplimentare pentru reactoare. Amândouă erau ceva mai grele decât cele din flotă, pentru că li se adăugase blindaj pe suprafețele exterioare. Erau concepute *stealth* pentru a evita detecția. Amândouă aveau sistemele normale de comunicații, dar și un canal laser pentru transmisii text, care trebuia să fie metoda preferată pentru comunicare în cadrul acestei misiuni. Odată ajunși în Spațiul Han, tăcerea radio nu trebuia încălcată în nici un caz.

P*anther*a lui Adler își avea încă setul original de armament, dar *Buccaneer*ul lui Noa era neînarmat. În schimb, cala de arme era dotată cu brațe mecanice proiectate să captureze nava spion naufragiată. Nu avea nici scaunul din spate, pentru că locul era menținut deschis pentru pilotul navetei spion… dacă mai era viu când vor ajunge acolo.

Și, desigur, au fost dotate și cu mecanisme de auto-distrugere. O apăsare pe buton, și reactoarele vor exploda instantaneu. Într-o strălucire ca a unui soare, nava va dispare într-o clipită.

— Bine, spuse omul, întrerupând gândurile lui Adler de la transformarea sa într-un nor de particule radioactive.

— Amândoi veți fi lansați de sub navă. Navetele voastre au toate informațiile navigaționale necesare pentru a trece prin punctele de alunecare și să vă întoarceți apoi acasă. AI va avea grijă de aproape totul.

Spre deosebire de alte puncte de alunecare cu care Adler era familiarizat, acestea opt erau complet nemarcate. Dacă sistemele de navigație de pe navetele lor ar fi fost

[1] Kansas &Toto – aluzie la povestirea "*The Wonderful Wizard of Oz*" (Minunatul Vrăjitor din OZ) scrisă de L. Frank Baum.

scoase din funcțiune, întoarcerea acasă ar fi devenit o chestie foarte complicată. Fie că le plăcea, fie că nu. Iar el nu era deloc fericit să-și încredințeze viața unui autopilot AI. Mai era un aspect al acestei misiuni care-l sâcâia încă de când se urcase în *Mule* și a plecat de pe *Bulwark*. Lucrurile s-au mișcat atât de repede, și nu a avut timp să-l lămurească nici când treceau în revistă misiunea cu *Admiral* Kumar și CAG, nici nu a avut șansa să-l discute cu Noa.

Au ajuns la capătul sălii lungi și s-au oprit în fața altui lift. Omul și-a lipit palma de panoul de control, iar ușa s-a deschis. Au mai coborât o punte și au ajuns în „burta” lui *Calypso*, în cala de zbor. Ambele navete erau suspendate în suporturi magnetice deasupra masivelor trape ale calei. Pentru lansare, suporții magnetici coborau navetele prin trapele deschise și le eliberau în întuneric.

Învelișul lor era mult mai întunecat decât la *păsările* normale din flotă, aproape negru. *Buccaneer*ul lui Noa, mult mai mare decât *Panther*a lui Adler, atârna de plafon precum o creatură marină gigantică. Liniile sale grațioase ce se întindeau de la cap la coadă, plus acoperirea abia vizibilă, chiar făceau ca vechiul bombardier să semene cu o creatură venită din adâncurile cele negre. *Panther*a sa era la fel de sinistră, suspendată de cabluri precum o de mult dispărută pasăre de pradă.

— Aveți amândoi timp să executați repede manevrele de pre-zbor, le spuse omul, verificându-și ceasul. Vom ajunge la punctul de inserție peste 20 minute.

Acum era momentul să pună întrebarea.

— *Sir*, i se adresă Adler, am o întrebare.

Voia ca spusele să nu sugereze faptul că l-ar lăsa nervii, dar nu era sigur că reușea.

— Da?

Noa s-a oprit și s-a întors spre cei doi.

— De ce o *Panther*?

— Ce vrei să spui?

— Mie mi se pare că o singură navă – *Buccaneer* – ar ajunge ca să se strecoare acolo și să vă recupereze omul. O escortă înarmată pare să crească șansele de a fi descoperiți.

— Și eu cred la fel, a adăugat Noa. Mă întrebam același lucru. N-am nevoie de o escortă ca să execut extragerea.

Omul îi privi două secunde lungi.

— Ar fi trebuit să vi se spună la informare.

Adler continua să-l privească intens. Nu-i plăcea să fie ținut în necunoștință, mai ales când viața lui – și a lui Noa – erau în pericol.

— Indiferent despre ce e vorba, nu, *sir*. Nu am văzut nimic care să necesite o navetă de vânătoare complet înarmată, mai ales că noi trebuie să evităm cu orice preț contactul cu forțele Han.

— Nu militarii Han ne îngrijorează, *Lieutenant*.

Își trecu degetele prin păr, evident frustrat că un aspect important al misiuii nu a fost dezvăluit celor însărcinați cu executarea ei.

— Zona de spațiu pe care o veți tranzita nu este pustie. Acolo sunt și alte nave… elemente certate cu legea, care nu sunt sub controlul Federației Han. Nici nu vor să fie găsiți de militarii Han.

— Vreți să spuneți *pirați*.

— Dacă vrei să folosești acest cuvânt… da. Pirați.

— Și dacă se întâmplă să dăm peste ei, sunt autorizat să atac?

— Pentru tine ROE[2] este simplu. Ambele voastre navete sunt programate să caute coduri de identificare Han. Militarii Han urmează niște reguli predictibile, una fiind un atașament de-a dreptul fanatic pentru protocoalele de identificare electronică a navelor. Dacă dați peste vreo navă care nu emite aceste coduri ID, mai ales în zona spațiului Han în care veți zbura, atunci trebuie să presupuneți că nu este navă militară Han. Dacă veți considera că reprezintă o amenințare pentru misiune, atunci DA. Ești autorizat să o ataci. Asta ar fi trebuit să vi se spună la informare.

Adler știa că dacă el ar fi fost un *pirat*, atunci cel mai simplu mod de a rămâne în viață ar fi fost acela de a-și procura și folosi codurile ID utilizate de militarii Han.

— Și dacă aceștia au codurile? a întrebat.

— Nu le au.

— Păreți teribil de sigur. *Sir*.

— *Suntem* siguri, *Lieutenant*. Acestea se schimbă după un sistem rotativ, iar navele voastre au încărcate codurile pe următoarele 4 zile.

Își privi din nou ceasul.

Pentru Adler a fost foarte clar că Serviciile de Informații ale Republicii cunoșteau mult mai multe lucruri despre Han decât credeau majoritatea. Spera că acesta era un lucru bun, și că omul știa despre ce vorbește. Oricum, era timpul de plecare.

— Am înțeles, *sir*.

— Sunteți gata să plecați?

— Suntem gata.

— Atunci… executați verificările pre-zbor la *păsările* voastre. Vă lansăm peste… 14 minute și 20 secunde.

* * *

Echipajul din cala de lansare care-l asista era la fel de profesionist ca și *spațialii* cu care era obișnuit el la bordul lui *Bulwark*, ceea ce l-a făcut pe Adler să se întrebe cât de

[2] ROE – Rules Of Engagement – Regulile de angajare/deschidere a focului.

des a lansat navete de luptă modificate acest vas misterios, și câte dintre aceste chipuri anonime prezente în cală erau foști militari.

Adler și-a început secvența pre-zbor, de pornire, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori înainte. Ceea ce l-a surprins – unul dintre nenumăratele lucruri din acea zi – a fost faptul că *Panthera* sa era de o curățenie impecabilă. Părea că tocmai a ieșit de pe banda de montaj. Nu avea nici o zgârietură nicăieri în interiorul cockpitului, iar toate monitoarele erau perfect curate.

— *Shadow 1*, aici Controlul lansării, care-i statusul tău?

El și Noa au hotărât că *'Shadow'* ar fi un nume de cod potrivit după ce și-au văzut navetele pentru prima dată. Noa era comandantul misiunii – *Shadow* 1 – iar Adler era *Shadow* 2.

— Cinci pe cinci, Control, a răspuns Noa. Sunt pe energie internă, toate sistemele sunt pe *verde*. Gata de lansare.

Să zbori cu un *Buccaneer* monoloc fără sisteme de armament putea fi o adevărată provocare, dar Adler știa că Noa era perfect capabilă să se descurce.

Pe monitorul său central a apărut un mesaj – era de la Noa, care testa sistemul de comunicații navă-navă, cu laser de mică putere.

DE LA: SHADOW 1 / CATRE: SHADOW 2 // MESAJ: EȘTI GATA SĂ FACI ISTORIE SCRATCH? / SFÂRȘIT//

El zâmbi dând din cap.

— *Baron*, trimite un mesaj lui *Shadow* 1. Mesaj: Mai *'gata'* de atât nu voi fi niciodată. Hai să dăm drumul la spectacol, Tude. Sfârșit.

— Am transmis, confirm AI.

Era o cale de comunicare greoaie și ineficientă, dar necesară datorită naturii misiunii lor. Adler a verificat instrumentele – dacă naveta sa era gata de zbor. Totul era în ordine.

— *Shadow flight*, Controlul lansării. Nu este nevoie să confirmați viitoarele comunicații. Cala se va depresuriza în 10 secunde. Baftă!

Și asta a fost totul.

După depresurizarea calei, trapele acesteia se vor deschide și *Buccaneer*ul lui Noa va fi prima coborâtă. Îndată ce se va elibera din suporturi și va elibera zona, va urma Adler.

Apoi vor fi independenți.

O baliză cu lumină rotitoare, galbenă, a devenit roșie, semnalizând că depresurizarea este complete. Trapele au alunecat în lături, și suporturile au coborât *Buccaneer*ul lui Noa prin deschizătură. Adler privea prin camera ventrală cum clemele s-au deschis, iar naveta lui Noa a început să manevreze, micile motoare poziționale emițând *pufuri* de gaz. După 10 secunde, *Panthera* sa a fost expulzată din cală, și cu un

clunk, suporții magnetici au eliberat naveta. Apoi a manevrat ușor pentru a se îndepărta de *Calypso* și ca să intre în formație cu Noa.

Imediat ce suporții au fost retractați în interiorul navei, trapele calei s-au închis și SS *Calypso* a început să se miște, menținându-se drept pe curs ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru un observator extern, era doar o navă comercială care-și făcea drum prin cele mai îndepărtate zone ale spațiului Republicii; de fapt era împănată cu personal și echipament destinat efectuării unor misiuni ultrasecrete de care nu afla nimeni.

Adler se întreba dacă va mai revedea vreodată pe vreunul dintre ei… probabil că nu, dar era sigur că nu va mai privi niciodată o navă comercială în același mod.

Autopilotul AI a pornit motorul și a ajustat traiectoria către primul dintre punctele de alunecare clandestine, menținând *Panther*a în formație strânsă cu *Buccaneer*ul lui Noa. Peste trei minute, dacă sistemul navigațional va funcționa conform datelor prestabilite, ar trebui să ajungă la primul punct. După alte două minute, vor ieși pe partea cealaltă.

În Spațiul Han.

***

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: INTRAREA ÎN PUNCTUL ALPHA PESTE 2 MINUTE ȘI 30 SECUNDE / SFÂRȘIT//

— *Baron*, trimite către *Shadow 1*. Mesaj, confirmat. Sfârșit.

— Am transmis, raportă AI.

Zborul „între” – prin straniul, inexplicabilul spațiu ce exista între punctele de alunecare – era o veritabilă experiență, mai ales executat cu o navetă de mici dimensiuni. Trecerea era mai ușoară într-o navă mare, pentru că efectele fizice erau oarecum diminuate, dar într-o navetă de atac, sentimentele de neliniște, iminența morții, erau amplificate. Îți lua ceva timp ca să te obișnuiești.

Pentru o navă care trecea pragul unui punct de alunecare, totul părea să se oprească – nu era lumină, nici culoare, doar o întunecime nesfârșită, goală. Chiar și într-o călătorie prin spațiul normal, cu câmpul de stele ca puncte de referință, mișcarea nu era percepută cu adevărat, ci doar accelerațiile și decelerațiile ’g’. Când se zbura cu viteză constantă, pilotul simțea că nava ar fi staționară în spațiu, atârnând în mijlocul unui glob presărat cu mici puncte luminoase.

Dar într-un punct de alunecare, câmpul de stele era absent, acolo nu era nimic – doar nava – care-i dădea celui dinăuntru sentimentul că *există*. Era o senzație dificil de explicat, înțeleasă doar de cei care făcuseră călătoria.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: CREȘTE EMISIA DE PARTICULE CJ / PUNCTUL DE INTRARE LOCALIZAT / TRANZITUL ÎN 15 SECUNDE / DECLANȘAT SECVENȚA DE ZBOR AUTOMAT / SFÂRȘIT//

— *Baron*, trimite lui *Shadow* 1. Mesaj, am înțeles. Sfârșit.

— Am transmis.

Adler vedea și el valorile afișate de contorul de particule Crabbe-Johnson – numite după fizicianul care a descoperit existența punctelor de alunecare cu mai mult de două secole în urmă – iar intrarea în punct a apărut pe monitorul tactic, exact acolo unde l-a marcat sistemul navigațional de pe *Panther* că trebuie să fie.

Până acum, e bine, se gândi. *Să sperăm că așa va fi și în continuare.*

Zece secunde.

AI a navetei a făcut o ajustare minoră a vitezei pentru a permite o tranziție lină peste prag, a fixat *Panther*a în sistemul de ghidare și a oprit sistemele auxiliare ca ultimă măsură de pregătire pentru tranzit. În timpul *alunecării* nu se executa nici o manevră, nici accelerare, nici decelerare… Odată trecut pragul, călătoria era foarte simplă.

Cinci secunde.

Acum, Adler putea vedea distorsiunea imaginii stelelor în limitele pragului circular.

Trei secunde.

Deja îl putea și simți. O senzație de gâdilitură, ca și cum mii de furnici îi alergau pe piele, o senzație pe care o va avea din nou chiar înainte de a ieși pe partea cealaltă.

A văzut cum *Buccaneer*ul lui Noa dispare într-un vârtej multicolor de particule CJ energizate – era înăuntru.

După o secundă, Adler a avut parte de același vârtej strălucitor de culori, apoi… câmpul de stele a dispărut.

Se afla în tunelul șobolanului.

Misiunea lor începea.

7

Pragul de ieșire, Punctul de Alunecare Delta
Spațiul Han

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: SISTEMELE SUNT ACTIVE ȘI PE VERDE / PASIVELE SUNT DECONECTATE / SFÂRȘIT

— *Baron*, trimite către *Shadow* 1. Mesaj, am înțeles, la mine același status. Cum te simți acolo? Sfârșit.

— Transmis.

A așteptat răspunsul câteva secunde.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: BINE PE CÂT ERA DE AȘTEPTAT / PARCĂ AȘ STA ÎNTR-UN VÂRF DE ȚEAPĂ / DESIGNERII AR FI TREBUIT SĂ SE STRĂDUIASCĂ MAI MULT CU SCAUNELE ASTEA / SFÂRȘIT //

Țeapă? se întrebă Adler, dar sosi un al doilea mesaj.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: VOIAM SĂ SPUN UN GARD ASCUȚIT / PROGRAM IDIOT DE RECUNOAȘTERE A VOCII / SFÂRȘIT //

Treceau prin al patrulea din cele opt puncte de alunecare. Trecuseră zece ore de la începerea misiunii. Cel mai lung timp petrecut de Adler în cockpit unei *Panther*e a fost de opt ore… și fusese mai mult decât destul. Dacă totul mergea conform planificării, întreaga misiune va dura circa 24 ore. Aveau suficient combustibil, hrană și apă ca să le ajungă – cu una sau două zile de rezervă – dar să stea atât timp în cockpitul înghesuit al unei navete de luptă nu era ceva ce să-i facă deosebită plăcere. Știa că Noa avea ceva mai mult loc și-și putea întinde membrele pentru că *Buccaneer*ul avea cockpitul ceva mai larg decât *Panther*a, dar el prefera *cuiele* pe care stătea în locul *gardului* lui Noa.

Tranzitarea prin primele patru puncte de alunecare a fost total lipsită de evenimente. După ce așteptau câteva secunde pentru ca sistemele navelor să se stabilizeze, își deschideau senzorii pasivi – *urechile* costumelor – pentru a asculta și privi în jur, dar din fericire, de fiecare dată spațiul era *curat*. Era dificil de rezistat nevoii năvalnice de a porni radarul pentru a scana rapid sectorul, dar asta ar fi fost precum aprinderea unei lanterne într-o cameră întunecată, dezvăluindu-le poziția oricui ar fi fost pe acolo… fie Han, fie cei pe care gazda fără nume de la bordul lui *Calypso* i-a numit „elemente certate cu legea”.

Conform sistemului său navigațional, la viteza lor curentă mai erau 17 minute până ce vor intra in următoarea gaură de șobolan, Punctul de Alunecare *Echo*. De acolo, ultimele trei tranziții erau relativ scurte. Faptul că știau că se află adânc în spațiul Han era o greutate constantă ce le măcina gândurile; misiunea putea deveni *dură* în orice clipă, iar cavaleria nu va veni de dincolo de colină ca să-i salveze. Erau singuri… și aveau ordin să se autodistrugă pentru a evita să fie capturați.

A rulat un diagnostic al sistemelor de armament… cam a cincizecia oară de la primul tranzit, dar *pe bune*, n-avea nimic altceva mai bun de făcut. Fără a mai spune că

ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă parte de o lansare eșuată datorită proastei funcționări a armamentului.

Precum cele două Raven de mai devreme… azi? Sau a fost ieri?

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: CONTACT PASIV / COORDONATE 001.275.030 / SFÂRȘIT //

La dracu! a izbucnit Adlet, iar inima i-a sărit în gât. Senzorii pasivi ai lui Noa erau mai performanți decât ai lui, așa că nu a fost surprins că ea a detectat prima ceva. S-a uitat în afara cockpitului în direcția generală a contactului ca să vadă dacă poate observa ceva, dar sigur că n-a reușit. Indiferent ce era acolo, se afla în adâncul întunericului – ca și ei – și, dacă nu era vorba de ceva apropiat, mare, încet și luminat ca un pom de crăciun, șansele lui de a-l descoperi pe fondul stelar cu ajutorul vizorului său Mk-1 erau practic zero.

Și-a orientat rețeaua de antene pasive către coordonatele date de Noa căutând semnale.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: IMPULS ENERGETIC CLASIFICAT CA SEMNĂTURĂ ENERGETICĂ A UNUI REACTOR CU FUZIUNE / ȚINTA CIRIPEȘTE CODURI ID HAN / DESEMNAT CA ȚINTĂ BANDIT 0 1 / TĂCERE RADIO / SFÂRȘIT //

Coduri de identificare Han. Indiferent ce o fi fost contactul, nu era un pirat. Erau militari Han.

— Cât e de aproape, Noa? Ce viteză are? Haide, am nevoie de informații! se repezi Adler în timp ce deconecta febril toate sistemele neesențiale, lăsându-le active doar pe cele de suport vital, senzorii pasivi și reactorul. Așa nu vor mai fi decât niște bolovani rătăcitori prin spațiu, dacă scutul reactorului va funcționa așa cum era proiectat. Ambele nave fuseseră concepute pentru a rămâne nedetectabile. Sperau că proiectanții își făcuseră treaba bine, pentru că dacă ei puteau detecta emisia energetică a unui reactor Han, atunci și Han ar fi putut să o observe pe a lor.

Adler calcula mintal, și la foc automat, cât timp le-ar lua să se întoarcă la punctul de alunecare Delta și cât de repede își putea activa sistemele de armament. Totuși, acum era blocat. Treaba lui era să rămână ascuns, cu orice preț. Pentru a-și îndeplini misiunea, recuperarea pilotului eșuat.

Și aducerea lui acasă.

Apoi a detectat și el contactul pasiv. Noa a avut dreptate, nava se afla chiar acolo unde senzorii ei pasivi au arătat că trebuie să fie. Semnătura reactorului nu era mare, așa că probabil era o navă mică… ceea ce însemna și că senzorii ei activi nu puteau

detecta la distanțe prea îndepărtate, ca în cazul navelor combatante mari. Sau s-ar putea să fie o navă cercetaș, proiectată să patruleze prin aceste zone de spațiu ca să-i țină pe pirați sub supraveghere. Și, după cum spusese Noa, *ciripea* una dintre seriile de coduri de identificare Han pe care spionii de la Informații le încărcaseră la bordul navetelor lor.

Computerul său de ochire, chiar dacă funcționa la cele mai de bază rutine, setat la minimum de putere, era capabil să obțină date aproximative despre curs și viteză. Nava le intersecta calea, de la tribord la babord, cu o viteză constantă de 0,005c, la o distanță de 18.000 km. Senzorii pasivi nu puteau asigura informații pentru o ochire precisă, dar erau suficienți pentru a stabili o locație aproximativă, direcția de zbor și viteza estimată, pentru manevre de apropiere și atac, sau, în cazul lor, să stea deoparte, ascunși.

Adler presupunea că, dacă nava Han nu avea o antenă gigantică orientată chiar către ei, era puțin probabil ca inamicul să știe măcar că ei sunt acolo.

Inamicul.

Și-a dat seama că întotdeauna se gândise la Han astfel. Ei au fost *inamicul* acum un secol și erau și acum încă. Și totuși era comic, pentru că știa atât de puține date sigure despre ei. Au fost învățați despre tacticile utilizate de Han pe durata ultimului război – cum își masau navele înainte de bătălie, formațiile de luptă și tacticile pe care le-au folosit, sinuciderile fanatice când se confruntau cu înfrângerea – informații vechi, antice și de demult, dar el nu știa mare lucru despre ei ca oameni. Presupunea că poate e mai bine așa, mai ales dacă războiul urma să reînceapă. Era mai ușor să-i ucizi pe cei pe care nu-i cunoști.

Totuși, se întreba cât de mult *cunoșteau* realmente despre Han. O privire prin nava-spion SS *Calypso* l-a convins că existau probabil o grămadă de informații despre Han care nu au ajuns în mâinile diverșilor guru, mari specialiști ai flotei în armament și tactici, și au rămas blocate la nivelul comunității de Informații, disponibile doar pentru cei cu nivel de autorizație corespunzător. Dacă cei sus-puși erau atât de convinși că un alt război se ivește la orizont, atunci ar fi fost mai bine ca acele surse de informații să se deschidă larg, socotea Adler. Și încă repede.

Adler și-a verificat cronometrul – 12 minute până la momentul planificat să ajungă la Punctul de Alunecare Echo. A făcut mintal câteva calcule rapide și a hotărât că ar putea avea o șansă deosebită. Când o navă intra sau ieșea dintr-un punct de alunecare – inclusiv din cele mici – *flash*-ul emisiei de particule CJ putea fi detectat și de cei mai simpli senzori. Având prin apropiere o navă Han militară, intrarea în punctul de alunecare Echo ar fi fost ceva mai rău decât aprinderea unui blitz orbitor într-o încăpere întunecată. Nu numai că le-ar fi semnalat prezența, dar ar fi dezvăluit și prezența uni punct de alunecare despre care se presupunea că este încă nedescoperit.

Flash-urile CJ erau un risc cunoscut – și acceptat – pentru misiune, redus doar de presupunerea că spațiul pe care-l traversau, mai mult ca sigur, nu va fi patrulat de militarii Han. Dar s-a terminat cu această presupunere, se gândi Adler cu amărăciune. El și cu Noa au fost norocoși că nava Han nu s-a aflat mai aproape când au ieșit ei din punctul Delta și nu a detectat atunci *flash*-ul CJ.

Trebuia să o avertizeze pe Noa că trebuie să-și întârzie intrarea amândoi, cel puțin cu câteva minute. Între timp, nava Han se va îndepărta suficient ca să-și permită riscul. Așteptarea va prelungi misiunea, iar gândul la pilotul aflat dincolo – un camarad, la urma urmei – plutind în derivă, singur, adânc în Spațiul Han, era o motivație mai mult decât suficientă de a acționa cât mai rapid posibil.

— Baron, trimite lui *Shadow 1*. Mesaj: recomand întârzierea cu cinci minute a intrării în Echo. Sfârșit.

— Am transmis.

Adler privi către *Buccaneer*ul lui Noa ca să vadă dacă vreunul dintre jeturile de manevră au fost activate. Au fost, câteva scurte impulsuri de la cele din botul navetei. Adler, a urmat-o, menținându-și *Panther*a în formație. O scurtă verificare a vitezei l-a convins că ajustările lui Noa au adăugat circa 5 minute la timpul lor de tranzit. Perfect.

Și în acea clipă s-a dezlănțuit iadul.

8

Spațiul Han
Între Punctele de Alunecare Delta și Exho

Tot setul de său de senzori pasivi s-au aprins, luminând monitoarele ca un foc de artificii. *Cristoase*, a izbucnit Adler, urmărind cum indicatoarele emisiei de particule CJ indicau creșteri ale acesteia… apoi un vârf. Ceva tocmai a venit prin Punctul de Alunecare Echo.

— *Baron*, trimite lui *Shadow 1*. Mesaj, vezi valorile astea? Sfârșit.

— Am transmis.

Așteptând răspunsul lui Noa, execută și pașii necesari trecerii *Panther*ei sale în *gata de combat*. Poate că un pirat tocmai a trecut prin punctul de alunecare, sau o altă navă militară Han. Indiferent de ce o fi, era pe curs direct către el și Noa, iar proverbialul *flash* tocmai a luminat *camera* lor întunecată încât toți au putut să vadă, inclusiv nava Han aflată în tranziție. Era evident că acest spațiu gol nu era atât de gol pe cât se presupunea că este.

Citi repede răspunsul lui Noa.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: VALORILE RADIAȚIEI CJ DE LA PUNCTUL DE ALUNECARE ECHO INDICĂ SOSIREA UNEI SINGURE BOGEY[3] / ÎNCERCĂM IDENTIFICAREA / ȚINTA NU CIRIPEȘTE CODURI DE IDENTIFICARE HAN / MENȚINEM CURSUL CURENT / TĂCERE RADIO / SFÂRȘIT //

Noa a rămas calmă, menținând strict protocoalele misiunii. Dacă aveau noroc, indiferent ce se îndrepta spre ei va trece pe lângă, iar nava Han nu va reacționa.

Mda, vezi să nu, a mormăit Adler către sine. Fortuna avea prostul obicei de a fi o curvă recalcitrantă tocmai în cele mai nepotrivite momente, iar acesta se contura repede a fi unul dintre acestea. O privire la senzorii activi i-au arătat o decelerare a navei Han, care sigur detectase *flash*-ul emisiei CJ, și acum se întorcea să investigheze.

Pe Adler îl mânca să activeze senzorii activi pentru a obține rapid o soluție de ochire asupra navei Han, dar și indicații clare referitoare la *bogey* aflată în față. Nu-i plăcea să stea inactiv. Conform instrucțiunilor, era nevoie de 15 secunde pentru ca *Panther*a să se trezească din picoteala sa electronică și să fie gata de *dans*. Dar lui îi ajungeau 10 secunde.

Aceleași simțăminte de agitație, teamă, l-au străbătut iarăși, la fel ca atunci când a crezut că intră în luptă reală în timpul micului exercițiu al lui Kumar, dar acum, Adler a putut să le stăpânească mult mai ușor. În timp ce privea traiectoria descrisă de nava Han aflată pe vector de interceptare către nava străină, simțea cum îi crește tensiunea sanguină, fierbințeala vânătorii revărsându-se prin vene. Palmele îi erau transpirate, respira adânc, dar era mult mai concentrat, gândurile fiindu-i învăluite de un ciudat sentiment de panică intensă, dar și de un calm hotărât de care doar un războinic putea avea parte în preajma unei lupte.

Jocul pe viață și pe moarte în care se antrenase era pe cale să înceapă, iar el va participa la joc. Și va învinge.

Sau va sta liniștit și va privi cum nava Han va spulbera în atomi nava necunoscută, iar ei vor trebui să aștepte iarăși ca Han să plece. Abia apoi misiunea lor va putea continua.

Așteptarea era înnebunitoare. Fiecare secundă ticăită părea a fi cât două-trei, în timp ce nava necunoscută – care încă nu era înregistrată de senzorii săi pasivi mai puțin sensibili – se apropia, cu nava Han accelerând către ea.

Mica lor zonă de spațiu începea să se aglomereze.

Pe monitor a apărut un alt mesaj de la Noa.

[3] Bogey – termen-cod: navă neidentificată.

FROM: *SHADOW 1* / CĂTRE: *SHADOW 2* / MESAj: BOGEY IDENTIFICATĂ POZITIV CA FIIND NAVETA CĂUTATĂ DE NOI / REPET BOGEY ESTE SUBIECTUL MISIUNII NOASTRE / STANDBY / SFÂRȘIT //

A clipit și a citit de două ori. Naveta despre care se presupunea a fi blocată de partea cealaltă a încă patru puncte de alunecare era *aici*?

Ambele lor navete erau încărcate cu informații referitoare la caracteristicile și semnătura electronică a navetei spion, și puteau și trimite un cod de identificare către aceasta, semnalând că el și Noa nu erau o amenințare, pentru că încercând să salvezi pe cineva care-și descărca armele în tine pentru că credea că tu ești cel rău… era o chestie tare păcătoasă.

A trimis Noa codul de identificare? Oare ce voia să facă el? „*La dracu*”, a oftat Adler în cască. Voia să rupă tăcerea radio, ducă-se aiureala asta de laser de comunicații de mică putere. Mâinile sale înmănușate au zăbovit peste butoanele care-i puteau aduce naveta la capacitate operațională maximă.

Putea să o facă. Acum, imediat.

Acolo era o navă inamică, care se îndrepta direct către persoana pe care trebuiau să o salveze, altfel spus, către *informațiile* pe care ei trebuiau să le recupereze.

Standby. Așteaptă. Știa că Noa se gândește, încercând să hotărască ce era de făcut. Ea era comandantul misiunii. Liderul.

— Haide, Noa, fie stăm și ne uităm cum se-mpute treaba, fie mă lași să ucid bastardul Han înainte de a ajunge în raza armelor lui, a spus Adler.

Și-a pus degetele pe butoane. Dar a sosit încă un mesaj.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: TRIMIS ȘI PRIMIT COD IDENTIFICARE / EXECUTĂM INTERCEPTARE PASIVĂ ASUPRA BANDIT ZERO UNU / DATALINK ACTIV / LIBER LA ARME / FOLOSEȘTE TUNURILE / SFÂRȘIT //

Bună fată, Noa, se gândi Adler manevrând butoanele, iar *Panthera* a început să *mârâie.* Computerul său de ochire a primit datele de la *Buccaneer*ul lui Noa prin datalink și un icon portocaliu a început să clipească în interiorul vizorului său, împreună cu un triunghi albastru ce marca locația navetei spion. S-a îndepărtat ușor de nava lui Noa, pentru că sistemul său de navigație a stabilit un curs de interceptare ce trebuia să-l aducă sub și în spatele țintei sale. Noa i-a ordonat să o distrugă cu tunurile – fie cele laser, fie *Gatling* – pentru că vroia să evite lansarea oricărei rachete, care le-ar fi dezvăluit poziția unei eventuale alte nave Han ce s-ar fi putut afla în raza de acțiune și ar fi putut detecta lansarea. A înțeles, dar ar fi preferat să folosească *Raven*.

Adler a acționat maneta de gaze și *Panthera* sa a sprintat prin spațiu, presându-l în spătarul scaunului, în timp ce amortizoarele se străduiau să țină pasul cu accelerația

rapidă. A aplicat procedurile respiratorii necesare împotriva creșterii *'g'*. În urechi i-a izbucnit tonul ascuțit al avertizoarelor.

Han a deschis focul. Dar nu asupra sa.

Monitorul său tactic arăta două rachete care se îndepărtau de nava Han, îndreptându-se direct către iconul albastru al locației navetei spion. Acesta a început să manevreze, dar cu mare greutate. Ori naveta spion nu era proiectată pentru manevrabilitate, ori suferise avarii care-i restricționau abilitatea de a scăpa atacului.

Asta e. Game on, își zise. Informatorul urma să fie distrus – odată cu informațiile și cu nava sa – dacă el nu făcea ceva, acum… iar o interceptare pasivă era tehnic imposibilă. A comutat pe căutare activă și detectare radar și a obținut imediat fixări atât pe nava Han, cât și pe cele două rachete lansate. Tocmai voia să apese butonul de comunicații pentru a o informa pe Noa că el lansează atacul, dar ea i-a luat-o înainte.

— *Shadow 2, Shadow 1*, activează și distruge-i pe cei doi *vampiri*!

— *Shadow 2, copy!* Sunt în afara anvelopei *Osprey*, atac cu *Raven*.

Acum era într-o cursă contracronometru pentru distrugerea celor două rachete înainte ca ele să intercepteze nava spion și înainte ca Han să tragă în *el*, pentru că imediat ce va pune radarul pe nava Han, ei vor ști că se află aici. Spera că *Bucaneer*ul neînarmat al lui Noa va rămâne nedetectat până ce acțiunea se va isprăvi.

A desemnat câte o *Raven* pentru fiecare rachetă inamică și și-a deschis cala cu arme. Cele două *Raven* au translatat în poziție de lansare, iar iconurile lor au devenit verzi când au fost preluate de sistemul de ochire al *Panther*ei. A apăsat butonul de lansare.

— *Shadow 2, Fox-1!*

Ambele rachete au plecat în liniște de pe șinele de lansare și au dispărut în întuneric. Radarul său de ochire era bine fixat pe ambele ținte, iar cele două *Raven* aveau o traiectorie stabilă și directă.

— *Baron*, afișează timpul până la interceptare, a cerut Adler văzând că nava Han își schimbă cursul.

Către el.

O numărătoare inversă a apărut în colțul vizorului, iar semnalul de avertizare s-a dezlănțuit din nou, de data aceasta pe un ton ușor diferit. Era localizat și urmărit de radarul navei Han. Știa că tonul se va schimba iar peste câteva secunde, de data aceasta într-un *ciripit* ascuțit ce va însemna că a fost fixat de un radar de ochire.

Dacă nu ar fi lansat asupra celor două rachete, ar fi putut manevra pentru a evita fixarea, dar acum era blocat. Orice schimbare rapidă de vector putea avea ca urmare faptul ca radarul său să piardă fixarea, cele două *Raven* s-ar duce aiurea, iar naveta spion ar fi ca și distrusă.

Numărătoarea inversă contorizată de AI arăta că mai sunt 40 secunde până la interceptare. În alte 15 secunde el se va afla la distanța *Osprey*.

Când *ciripitul* s-a făcut auzit în căștile sale, sistemele de contramăsuri s-au activat automat. Două momeli RCS[4] au fost expulzate din lateralele navetei de luptă, ambele proiectate să simuleze ținte cu o secțiune radar mult mai mare decât a *Panther*ei. Se vor menține în formație aproximativă cu *Panther* până ce vor fi detectate arme pe curs de apropiere și atunci se vor îndepărta pe vectori diferiți și poate că vor atrage după ele și respectivele arme. Aparatura sa de bruiaj a returnat semnalelor radar de ochire cu „zgomote" ecou, care au suprasaturat toate frecvențele, indiferent pe care le-o fi folosit nava Han. Pentru o clipă, *ciripitul* a slăbit în intensitate, apoi a revenit la fel de puternic ca mai înainte. Aparent, sistemul radar de ochire de pe nava Han era destul de puternic ca să penetreze bruiajul lui, ceea ce nu era deloc bine.

Adler și-a văzut cele două *Raven* apropiindu-se de punctele de intercepție. Încă 30 secunde. Cinci secunde până când va fi el la distanța *Osprey*.

Tonul *ciripit* s-a schimbat într-un *țipăt* extrem de ascuțit iar luminile de avertizare de la bord s-au aprins. Vocea electronică, calmă, a AI a anunțat:

— Rachete în curs de apropiere, căutare activată… se apropie rachete, căutare activată…

Le putea vedea pe monitorul său tactic, venind cu mare viteză dinspre nava Han. Două rachete inamice, lansate de această dată asupra sa. Două mici *blip*uri roșii care aveau scrise pe ele numele său.

— Cincisprezece secunde până la impact, a raportat AI.

Cincisprezece secunde până ce va fi un om mort.

Ar putea vira pentru a înfrunta rachetele ce se apropiau, trimițând asupra lor o pereche de *Osprey*. Sau se putea folosi de tunurile laser. Sau de tunul Gatling.

Nu. Concentrează-te asupra informatorului. El este prioritatea, nu eu. Trebuie să opresc rachetele acelea.

Adler lansase câte două *Osprey* asupra rachetelor Han care amenințau naveta spion.

Cele două momeli RCS își consumaseră combustibilul și se arcuiau pe vectori diferiți, încercând să atragă rachetele Han departe de *Panther*. N-avea timp să se uite dacă reușeau sau nu. Nu conta.

Cala sa cu armament s-a deschis și patru *Osprey* au coborât în poziție de lansare. Iconurile lor erau roșii pe vizor. Încă nu erau în raza de acțiune.

A analizat toate informațiile prezentate pe monitorul tactic – locația relativă a navetei spion, nava Han, cele patru rachete amenințătoare și secundele rămase – și s-a hotărât.

Nu era suficient timp. Dacă nu putea rupe contactul cu locatorul rachetelor, era terminat. Pentru prima oară, Adler a deconectat siguranțele inerțiale, ignorând

[4] RCS - Radar Cross Sections – momeli anti-radar: oferă o secțiune virtuală mai mare decât a țintei reale, deci atrage racheta autoghidată prin radar.

avertismentul imediat al AI. Trebuia să rupă contactul de fixare cu rachetele, iar singura cale de a o face era să permită *Panther*ei sale să manevreze într-un mod pe care trupul său nu-l putea face. Accelerația '*g*' mult mărită îl putea ucide, dar era singura opțiune pe care o avea.

Haide, haide…

Verde! Gata de lansare!

— *Shadow 2, Fox 2!*

A apăsat butonul de lansare și a așteptat până ce a văzut *flash*-urile trecând dincolo de botul navetei, apoi a tras tare de manșă spre înapoi, strigând împotriva forțelor G. A simțit cum costumul se umflă violent, presându-i extremitățile cu gigantice mâini de fier, iar câmpul vizual i s-a îngustat. Durerea a fost insuportabilă, pentru că trupul a trebuit să îndure o greutate de zeci de ori mai mare decât cea normal – apoi i s-a rupt filmul.

Nu a văzut cum celălalt icon de pe monitorul său tactic a fulgerat pe lângă el și s-a îndreptat către naveta spion.

9

Spațiul Han
Între Punctele de Alunecare Delta și Echo

Semnalul de avertisment continua să fie activ.

După ce i-a revenit cunoștința, lui Adler i-au trebuit câteva secunde pentru a scăpa de confuzie și ca să-și repună în ordine gândurile. Era în luptă. Și era încă în viață.

O privire scurtă asupra monitorului tactic i-a dezvăluit faptul că cele două rachete Han ațintite asupra navetei spion erau distruse – fie că *Raven*ele sale au reușit singure, fie cele patru *Osprey* pe care le-a lansat și-au făcut treaba. Dar lupta era departe de a fi terminată. Nava Han îl ataca din nou, decelerând și virând strâns pentru a reduce distanța. Părea să considere că *Panther*a sa înarmată era o amenințare mai mare decât ținta care abia se mișca și care ieșise pe neașteptate dintr-un punct de alunecare necunoscut.

Adler se afla pe un vector ce-l ducea departe de nava Han, pentru că AI a centrat comenzile și a oprit propulsia imediat ce a constatat că el este inconștient. A înhățat manșa, crispându-se – îl durea. Ceva din interiorul său nu era în regulă. A reconectat siguranțele inerțiale și s-a forțat să țină manșa, strângând din dinți de durere. Și, pentru prima oară, a avut pe monitor o imagine clară a navei Han – *era* un fel de navă de patrulare, mai mică decât una a Republicii pentru atacul rapid, dar cam de patru ori

mai mare decât *Buccaneer*ul lui Noa. Configurația de bază semăna cu vechiul design Han din ultimul război – deci nu se schimbaseră multe.

A virat către nava Han, cu maneta de gaze la maxim. Chingile-i apăsau pe coastele ce păreau a fi rupte, împiedicându-l să respire. Durerea era intensă, dar temporară, pentru că *Panther* a încetinit până la imobilitate, apoi a revenit când a fost împins înapoi în scaun.

Luptă cu durerea, luptă cu ea. Nu ești mort. Încă ai șansa să ieși viu din situația asta.

Toți puteau.

Noa.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*, a mormăit în microfonul măștii

Nici un răspuns. Nici nu putea vedea *Buccaneer*ul ei pe monitorul tactic. Un sunet foarte ascuțit i-a întrerupt gândurile – Han lansa din nou.

— Rachete pe curs de apropiere, căutare activă... Rachete pe curs de apropiere, căutare activă...

Ca și mai înainte, două momeli RCS au fost ejectate automat din lateralele *Panther*ei, pentru a încerca să prezinte o țintă mai ademenitoare pentru rachetele inamice. Adler a virat cu o smucitură spre tribord, apoi spre babord, schimbând sălbatic direcția în încercarea de a rupe contactul și de a împiedica fixarea sa. Dar nava Han continua să se apropie. Adler a surâs agonic în timp ce studia cifrele de pe monitorul tactic. Viteza bastardului era prea mare.

— *Baron*, soluție laser pentru rachetele ce se apropie.

— În lucru, a răspuns AI. Gata.

De data asta le-a putut vedea, două mici puncte de lumină venind spre el. S-a uitat la statusul laserului, așteptând ca iconurile să devină verzi. Când s-a întâmplat asta, a apăsat butonul.

Un zumzet puternic a invadat interiorul *Panther*ei când razele invizibile au fost proiectate în spațiu, *luminând* ambele rachete cu înalta energie a luminii concentrate. Exploziile au fost aproape instantanee.

— Am *ras* doi vampiri! a strigat.

A virat din nou cu 180^0 și a desemnat două *Osprey* pentru nava Han, care năvălea din spate, depășindu-l. Rachetele au coborât în poziție, iar iconurile lor au devenit verzi.

Han a încercat să vireze, dar inerția era prea mare pentru a o învinge. Adler a zărit un *flash* neclar trecând pe la unsprezecele său – mult prea repede pentru ca ochii săi să vadă clar ce a fost – și a apăsat butonul de lansare.

Rachetele *Osprey* au plecat în spațiu, direct către nava Han.

De data aceasta, Adler a văzut cu claritate rezultatul acțiunii sale mortale. Două *flash*-uri strălucitoare au marcat impactul rachetelor, apoi, în spațiul din fața sa, a erupt un mic soare când reactorul navei Han a fost spulberat.

Totuși, nu a fost timp să se bucure de victorie, pentru că explozia reactorului Han tocmai a anunțat în întregul sector că o bătălie este în desfășurare. Dacă mai era vreun Han prin apropiere, vor veni aici în curând.

Trebuiau să recupereze naveta spion, să extragă informațiile și să o șteargă dracului de aici.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*, nu mai avem nimic în coadă. Copy?

Și iarăși… nimic.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*… răspunde.

Tăcere.

— *Baron*, statusul lui *Shadow 1*?

— *Shadow 1* este non-operațional, l-a informat AI.

Stomacul i s-a strâns și a simțit că-i vine să vomite. „Non-operațional" era limbajul AI pentru ceva ce el nu era pregătit să accepte.

— CEEE?? Cum dra… *Baron*, afișează înregistrarea situației tactice de după momentul deconectării siguranței inerțiale.

— În lucru, a replicat AI. Gata.

— Execu…

O izbucnire de zgomot static.

Adler a apăsat instantaneu pe butonul de comunicații.

— *Shadow1*, aici *Shadow 2*, mă recepționezi?

Nici un răspuns.

— *Shadow 1*, mă recepționezi?

— *Shadow 2*…

Scurtul moment de speranță s-a dezumflat. Nu era ea. Nu era vocea ei.

— …e nevoie de extracție…repede…

Era informatorul. El trebuie să fie.

— Stația care apelează, aici *Shadow 2*, repetă.

Răspunsul nu a mai venit, dar Adler auzise tot ce avea nevoie să audă.

— *Baron*, ia un curs direct către naveta spion, viteză maxim posibilă. Apropiere pentru rendez-vous. Execută imediat. Preia manșa.

Și a lăsat AI să se ocupe de zbor în intervalul de timp următor.

— Execut. Am preluat manșa.

Se afla la șase minute depărtare de naveta spion, care acum plutea inertă în derivă. Datele afișate de aparatura sa arătau că accelerarea era zero, iar puterea era la nivel minimal. O fi ajuns naveta asta ca prin minune până aici, dar în nici un caz nu va zbura mai departe.

Adler s-a încrâncenat pregătindu-se pentru ceea ce era obligat să facă imediat. În minte i-a răsunat vocea lui CAG: „*…viața informatorului este sacrificabilă…misiunea ta este să extragi informațiile, cu orice preț.*"

„Cu orice preț” își spuse cu amărăciune. *Dar când prețul este prea mare?*

Brusc nu a mai vrut să urmărească înregistrarea de pe monitorul tactic… dar știa că trebuie. Trebuia să fie sigur.

— *Baron*, redă situația tactică de după momentul deconectării siguranței inerțiale. Execută.

Lui Adler nu i-a trebuit mult timp ca să vadă ce a făcut Noa Mendez.

* * *

Noa a urmărit desfășurarea luptei, blestemând faptul că *Buccaneer*ul ei era neînarmat. Doar o torpilă – una singură – ar fi suficientă să-l spulbere pe Han și să-i dea timp lui Adler să distrugă rachetele.

Adler nu se afla într-o poziție bună – radarul său ghida cele două *Raven* și trebuia să stea *pe țintă* pentru ca ele să realizeze impactul, dar Han era gata să tragă. Dacă o făcea, Adler nu mai avea nici o șansă. *Raven*ele sale nu-și vor mai termina atacul, iar el va fi spulberat în atomi.

A început să-și readucă *Buccaneer*ul la viață înainte de a-și contura în minte un plan clar de acțiune. Bătrâna navetă de bombardament și atac s-a trezit din somn, iar ea i-a activat maneta de accelerație.

Nu era înarmată, dar putea face altceva.

A ajustat cursul către naveta spion, calculând viteza, distanța și rata de apropiere. Trebuia să ajungă aproape, nu avea altă cale.

Noa se gândi să-și anunțe intențiile, dar pentru ca Adler să aibă măcar o șansă de reușită, el trebuia să rămână concentrat. Ar mai fi vrut să-i spună și alte câteva lucruri, dar nu va mai avea nici o ocazie.

Respira cu greutate datorită forței ‘*g*’, pentru că *Buccaneer* accelera la maximum, temperaturile MPE[5] din exhaustor apropiindu-se tot mai mult de linia roșie. *Am să topesc tinicheaua dacă trebuie*.

Informatorul – informațiile pe care le deținea – *trebuiau* să supraviețuiască.

De la bunicii ei auzise povești despre ultimul război, despre cum un oraș întreg a fost ras de pe suprafața planetei în colonia Nala de către un atac al forțelor Han. Despre cum mulți dintre cei din propria sa familie – strămoșii ei – au murit, chiar dacă nici unul dintre ei nu a fost militar. Toți au fost civili, prinși într-un război sângeros care a secerat milioane și milioane de vieți nevinovate. Dacă gestul ce-l va face ea astăzi va preveni să se întâmple din nou ceva asemănător, atunci va fi meritat din plin.

L-a auzit pe Adler anunțând lansarea *Fox 2*… și i-a urat *noroc* pe tăcute.

[5] MPE - *maximum permissible exposure* – cea mai mare cantitate de energie a unei surse care este considerată *sigură* (nu provoacă încă avarii).

Dacă unul își sacrifică viața pentru a salva altele, multe, este cea mai nobilă cale de a muri, nu-i așa? Din ziua când și-a pus *aripile* în piept și a început antrenamentele pe *Buccaneer*, s-a întrebat dacă îi va veni sfârșitul în timpul desfășurării unui atac, datorită focului inamic, și va înceta instantaneu să mai existe odată cu explozia reactorului cu fuziune, în timp ce torpila lansată de ea își va spulbera ținta – o moarte de erou – dar nu-i era menit să i se întâmple așa.

Și-a înclinat *Buccaneer*ul spre babord, prezentând cea mai mare secțiune radar posibilă către rachetele ce se apropiau.

Va fi la limită.

— După mine, *putas*[6], spuse ea pe când trecea prin fața navetei spion, chiar prin conul de căutare al rachetelor Han.

S-a făcut. Chestiile astea fie se vor lua după ea, fie…

În urechi i-a răsunat un ton ascuțit. O fixare. Pe ea.

Zâmbi la vederea celor afișate pe monitorul tactic, știind că poate, doar *poate*, chiar face istorie în acest loc întunecat și nefamiliar, aflat atât de departe de casă.

Noa "Tude" Mendez a închis ochii când prima rachetă Han și-a lovit ținta.

* * *

Adler s-a străduit să-și controleze valul de emoții care-i strângeau pieptul.

— *Baron*, încetează redarea.

Ea a zburat chiar prin fața rachetelor Han în ultima clipă posibilă și acestea s-au luat după ea în loc să lovească naveta spion. S-a sacrificat pentru ca misiunea să aibă o șansă să reușească.

Și pentru ea, el se va asigura că așa va fi.

Naveta spion se afla acum drept înainte, iar AI de pe *Panther* acționa jeturile de corecție a traiectoriei pentru a aduce cele două nave una lângă alta.

— *Baron*, sincronizează mișcarea relativă și du-ne la 20 m de navetă. Executarea.

În timp ce privea din cockpit la nava întunecată, în formă de pană, se gândea: *„Indiferent ce informații ai, amice, ar fi a' dracului de bine să merite."*

Nava în sine era de un tip pe care nu-l mai văzuse, deși liniile generale erau asemănătoare *Panther*ei sale. Avea învelișul negru, dar oarecum reflectiv, pentru că stelele se vedeau pe suprafața sa. Chiar de atât de aproape, nava tot era greu de văzut cu ochiul liber. Dacă ar fi trebuit să-și imagineze cum arată o navetă spion, această imagine ar fi ales-o. Avea și urme clare de avarii căpătate în luptă. Arsuri de la loviturile laser, găuri neregulate în înveliș provocate de *proiectile* de energie. Da, era clar că a fost descoperită.

— *Shadow 2…te văd…*, a comunicat informatorul.

[6] Putas – târfe (l. spaniolă).

Avea vocea slăbită și respira cu greutate.

— Nu te pot duce acasă, a precizat Adler, vrând să scape de greutatea urâțeniei acestui adevăr.

*Buccaneer*ul lui Noa cu cel de al doilea său loc, fusese singura șansă de supraviețuire pentru acest om. Naveta de luptă a lui Adler avea zero spațiu pentru o a doua persoană, și nici nu avea nici o posibilitate de a remorca naveta avariată.

— Dacă nu-ți poți face naveta să funcționeze…

— Negativ, *Shadow 2*… e terminată. Ca și mine. Sistemul de susținere a vieții… a cedat. Nu avem… mult timp…

Adler nu a răspuns, pentru că orice ar fi putut spune… acum nu mai conta. Tipul știa că este terminat.

— Pregătește-te să… primești transmisia de date, *Shadow 2*.

— *Copy*. Sunt pregătit.

Se uită la monitorul pe care începuse să se deruleze șirurile de date.

— Sosesc chiar acum.

— *Copy, Shadow 2*… trebuie să duci informațiile la Flotă. …mare forță de atac… Han… lansată de la Kolmanth… acum două zile… către punctele de alunecare…

O, Doamne! Deci asta era. Han chiar pregăteau un alt război.

— Cât de mare e forța de atac?

— Primești acum toate… datele. Ordine de luptă, tipurile de navă, vectori-curs planificați, interceptări de comunicații… radioul meu cu rază mare este avariat… n-am cum să transmit avertismentul…

TRANSFERUL DE DATE COMPLET a apărut pe interiorul vizorului său.

— Am primit informațiile, i-a transmis Adler. Transferul este complet.

— Pleacă. Întoarce-te la Flotă…

— Dar cu…

— Am să mă autodistrug când vei fi… la… distanță sigură… măcar sistemul acesta mai… funcționează…

Și iar Adler nu a știut ce să spună. Se întreba dacă ar fi fost la fel de calm – știind ce urma să se întâmple – dacă ar fi fost în locul tipului. Pilotul eșuat, aflat la doar vreo 15 metri de el, știa riscurile atunci când a semnat pentru înrolare, la fel ca oricare altul. Știa că se putea sfârși în acest mod. Și-a acceptat soarta.

Dar Adler nu-l va părăsi pur și simplu… nu fără a afla ceva mai multe.

— Cum te numești? l-a întrebat.

— Nu contează… trebuie să pleci…

— Contează… pentru mine. À propos, numele ei era Noa Mendez. *Shadow 1*, pilotul care te-a salvat de rachetele acelea. *Lieutenant* Noa Marie Mendez, nume de cod Tude. Era din Dallas, Texas. Eu sunt *Lieutenant* Blake Adler, din Storm Lake, Iowa. Am numele de cod Scratch.

Și a rămas în așteptare.

— Jonas Wong… din… Philly…

— N-am să te uit, Jonas Wong. Rămâi cu Dumnezeu!

Apoi a acționat motoarele de manevră și s-a îndepărtat.

— Dumnezeu să te păzească și pe tine, prietene… și mulțumesc.

Adler a virat cu 180^0.

— *Baron*, activează sistemul navigațional prin Punctele de Alunecare, la cea mai mare viteză de intrare posibilă.

— Gata.

— Activează. Preia manșa.

— Am preluat manșa, confirmă AI.

Panther a accelerat și s-a îndepărtat, silueta navetei informatorului – nu, a lui Jonas Wong – dispărând repede în întunecimea spațiului pe care Adler îl privea în ecranul retrovizor.

Pe când *Panther* zbura spre intrarea în Punctul de Alunecare Delta, un soare în miniatură a erupt în spatele său.

Adler privea globul de gaz supraîncălzit și-și repeta în minte: *„Te voi ține minte, Jonas Wong. La fel și pe tine, Noa Mendez.”*

Într-un *flash* de particule CJ, Adler a intrat în Punctul de Alunecare Delta.

Se afla pe drumul spre acasă.

10

RSS *Bulwark*, CVA-23
În AOR a Flotei a III-a

VADM Kumar privea prin marea fereastră panoramică din *ready room*, întrebându-se ce se întâmpla acolo departe, dincolo de stele, de partea cealaltă a opt Puncte de Alunecare nemarcate.

Dacă misiunea s-a desfășurat conform planului, *Lieutenant*ii Adler și Mendez ar trebui să se afle chiar acum în Sistemul Kolmanth. Aproximativ peste 12-14 ore ar trebui să afle dacă au avut succes sau nu. Acum se îndreptau spre primul Punct de Alunecare… deși ordinele ei prevedeau să *aștepte* un alt rendezvous cu SS *Calypso*, dar nimic nu o va putea să fie prezentă acolo când cei doi piloți ai ei vor reveni înapoi în Spațiul Republicii. Ducă-se… ordinele.

Un *beep* scurt a anunțat prezența unui vizitator la ușă.

— Intră!

Captain Ito a intrat, iar ușa s-a închis automat în spatele său.

— *Admiral*, avem un semnal. Este Scratch Adler.

Un milion de diferite posibilități i s-au învârtejit prin minte, nici una bună. Dacă ei se întorceau deja, atunci ceva a mers prost. Dar apoi, a conștientizat cuvintele folosite de Ito; el nu a spus *ei*.

— Doar el?

— Doar el.

— OK, a oftat. Avem locația?

— Da, doamnă. Este la primul Punct de Alunecare, așteptând să fie recuperat. La viteza curentă, ajungem acolo peste trei ore.

— Să reducem timpul la o oră, Zeke. Hai să ne luăm băiatul!

— Mai e ceva, *Admiral*, a adăugat Ito. Trebuie să vedeți asta.

Și i-a înmânat o hârtie cu un mesaj codat. Două fraze, fiecare cu alt înțeles. Prima frază însemna că are informațiile – *Au reușit!* – a doua a făcut-o pe Kumar să simtă un fior rece. Două cuvinte simple pe care orice ofițer din Flota a III-a le avea gravate în minte.

MARTE RĂSARE

Era un avertisment de război.

Puse foaia de hârtie pe birou.

— ALARMĂ! Tot echipajul la posturile de luptă.

11

RSS *Bulwark*, CVA-23
În AOR a Flotei a III-a
Lângă sediul *Squadron*ului de atac 34 (VA-34)

Avea ordin să nu discute nimic cu nimeni despre misiune. În nici o situație nu trebuia să relateze *nimănui* ce s-a întâmplat acolo, între Punctele de Alunecare Delta și Exho. Pentru toți ceilalți de pe navă, în afara ofițerilor superiori, nu s-a întâmplat nimic.

Dar Noa nu mai era.

Poate că nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat – cum s-a sacrificat singură, eroic – dar nici nu era nevoie să vorbească.

Stătea afară în fața ușii *Squadron*ului VA-34, privind fix la simbolul acestuia expus pe ușă, un craniu zâmbăreț suprapus pe un diamant albastru, ce ținea în mâna scheletică o țigară lungă, cu filtru. Aici era „casa” de la bordul navei pentru *Blue Blasters*, *Squadron*ul ATKRON[7] VA-34, din care făcuse parte *Buccaneer*ul lui Noa A-107E.

Adler ținea într-o mână o sticlă de scotch, iar în cealaltă două pahare. A ciocănit la ușă, strâmbându-se de durerea leziunilor produse de efectele *'g'*, bătaia răsunând în lungul coridorului. Un *lieutenant* în costum de zbor a deschis ușa și l-a privit de sus până jos. Adler purta uniforma de gală, cu mănuși și sabie.

— Pot… pot să te ajut cu ceva? a întrebat *lieutenant*ul, care părea să creadă că are de-a face cu un bețiv.

— Îl caut pe Oz. Brian Oswalt.

— OK, spuse tânărul încet, continuând să se întrebe ce dracu se-ntâmpla. Hei, Oz! strigat peste umăr, ai un vizitator!

Când *lieutenant* a întors din nou capul spre Adler, zâmbetul i-a dispărut instantaneu și a luat poziție de *drepți*.

— Atențiune! *Admiral* pe punte!

Toți din încăpere s-au ridicat în picioare.

Adler s-a întors și el, și a văzut-o pe VADM Kumar aflată în spatele său.

— Mi-am imaginat că ai să vii aici.

Privi sticla din mâna lui și un zâmbet abia vizibil i-a apărut pe buze. Știa exact ce făcea el.

— Sper că nu te superi, Scratch, dar am să particip și eu.

Adler a dat din cap și au intrat amândoi pe tărâmul *squadron*ului *Blaster*. Adler l-a zărit pe *Lieutenant* Brian Oswalt – Oz – stând lângă o masă din centrul sălii. Acesta îl privea în timp ce se apropia de masă, apoi puse sticla și paharele pe tăblie. Când a deschis sticla, unul dintre veteranii *squadron*ului – care știa exact ce se întâmpla – s-a dus la bar și a luat o tavă cu pahare, după care le-a pasat rapid fiecăruia dintre cei prezenți.

Adler le-a umplut paharele unul câte unul, apoi pe al lui Oz, al *Admiral*ului, și pe al său. În tot acest timp nimeni nu a scos o vorbă… tot ce se putea auzi era zgomotul de fond făcut de navă, interminabilul zumzăit de pe o navă de luptă ce călătorea prin întunecimea spațiului îndreptându-se spre pericol.

[7] ATKRON - Attack Squadron

Adler a pus pe masă un singur pahar gol, lângă craniul cu diamant albastru și țigareta dintre dinții îngălbeniți. Zvonistica susținea că ar fi rămășițele unui vechi pilot *Blue Blaster* ucis în ultimul război.

Adler și-a ridicat paharul și toți au făcut la fel. S-a uitat în ochii fiecăruia, apoi și-a pus mâna pe umărul lui Oz. Ceea ce urma să facă era înrădăcinat în tradiție, un obicei care fusese repetat de mult prea multe ori în trecut… și care, din nefericire, va fi repetat de multe ori în viitorul apropiat.

Noa Mendez a fost prima dintre piloții căzuți la datorie, dar nu va fi ultima.

Adler a vorbit tare, deslușit, pentru ca toți să audă, luptând cu suspinele ce amenințau să-i înăbușe glasul.

— Sunt *Lieutenant* Brian Adler din *Squadron*ul de vânătoare-bombardament Unsprezece, mândru membru al celui mai bun *squadron* de vânătoare din Flotă, înfricoșătorul *Red Rippers*.

Toți ceilalți au strigat *„Șezi blând!”* dar fără nici o urmă de veselie în vocile lor, doar o formalitate spusă cu amărăciune. Toți știau că Noa era moartă, dar nu știau cum a murit. Și probabil că nu vor ști niciodată.

— Astăzi, a continuat Adler, am venit aici ca să spun tare un nume care nu va fi uitat niciodată.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz, dar nici nu a băgat-o în seamă.

— Noa Marie Mendez, nume de cod Tude, un camarad *Blue Blaster* și un *călăreț* de *Buccaneer* al dracului de bun. Să nu uitați numele ei. Ea a făcut istorie!

Și-a ridicat paharul și a toastat numele ei de cod.

— Pentru Tude!

— Pentru Tude! au repetat cu toții.

Toți ca unul, și-au golit paharele. Adler l-a întors cu gura în jos și l-a trântit pe masă. Unul câte unul, fiecare a făcut la fel, sunetul paharelor lovind masa semănând cu rafala unui tun automat.

Apoi, tăcerea a învăluit încăperea.

Adler a strâns umărul lui Oz, apoi a luat paharul gol. Încet l-a întors și pe acesta cu susul în jos.

N-am să te uit niciodată, Noa Mendez, spuse în sinea sa. *Și am să te răzbun*.

Lieutenant Blake ‘Scratch’ Adler a ieșit din sala *squadron*ului *Blue Blasters* fără să privească înapoi.

SFÂRȘIT

Edgar Rice Burroughs

GERONIMO
ȘI
DIAVOLUL SÂNGEROS

EDGAR RICE BURROUGHS

GERONIMO ŞI DIAVOLUL SÂNGEROS

Traducere de ST. GHERASE
dupa volumul APACHE DEVIL-1933

EPISODUL IV

CAP. X
Două mii de dolari pe capul lui

De-a lungul munţilor abrupţi ai Sonorei, rămăşiţele bandei lui Geronimo fugeau de justiţia albilor. Nu aveau decât un gând: să scape. Puţină apă şi hrană le mai dădea din când în când curaj. Mergeau de şaisprezece ore, aproape fără să se odihnească. Shoz-Dijiji, în genunchi, mânca o bucată de vânat uscat la soare. Mânca vădit, fără poftă. Carnea nu era, desigur, ca de obicei; prea sărată şi intrase aproape în descompunere.

În timp ce mânca, un războinic se-ndreptă către el. Era Gian-nah-tah.

— Numai apa otrăvită a Feţelor palide a vorbit în gura lui Gian-nah-tah, spuse acesta. L-a făcut să spună cuvinte, pe care acesta nu le-ar fi rostit niciodată.

— Shoz-Dijiji ştie, răspunse celălalt. Albii pun spirite rele în apa de foc, pentru a face ceartă între oameni. Dar, să nu mai vorbim despre asta. Între noi nu mai e nimic, Gian-nah-tah.

Shoz-Dijiji întinse apoi o bucată de carne prietenului său, care se aşeză lângă el.

— Crezi că albii ne vor urmări?

Shoz-Dijiji dădu din cap.

— Nu ştiu. Am oferit sacrificii Vântului şi Nopţii şi l-am rugat pe Usen, ca să dea gânduri bune Feţelor palide.

— Nantas-des-la-par-en a spus că ne va urmări timp de cincizeci de ani, dacă va trebui, să ne omoare pe toţi

Shoz-Dijiji începu să râdă.

— Mofturi. Vorbe goale. Noi ne batem cu Feţele palide de trei sute de ani şi încă nu ne-au omorât pe toţi. Mai e încă mult până ca ultimul Shis-Indays să piară.

— Nu ştiu, zise Gian-nah-tah în noaptea în care ne-am aşezat lângă tabăra lui Nantas-des-la-par-en, spiritul tatălui meu mi-a vorbit în somn şi mi-a spus că mă aşteaptă de mult şi că se va întoarce să mă ia. L-am întrebat când, dar m-am trezit – şi asta la alungat. Cine ştie, poate vine chiar mâine.

— Nu vorbi aşa, Gian-nah-tah. Eram trei sute treizeci şi patru când am plecat din San-Carlos, sunt cel puțin paisprezece luni de-atunci. Astăzi, suntem treizeci şi opt. Ceilalți sunt morți, sau prizonierii Fețelor palide. Nu trebuie să ne gândim la morți. Gian-nah-tah şi Shoz-Dijiji trebuie să trăiască unul pentru altul. Usen nu ne poate lua totul.

— Usen a uitat de Apaşi, spuse trist Gian-nah-tah.

Fugarii se odihniră o lună într-un munte înalt. Într-o zi, un cercetaş al lui Geronimo, îi semnală că trei companii de cavalerie americană îşi fac lagărul spre nord.

— Ei vorbesc mereu de pace, zise bătrânul, şi nu ne lasă o clipă liniştiți.

Spuse apoi lui Shoz-Dijiji:

— Du-te la Fețele palide şi încearcă să vorbeşti cu unul din cercetaşi lor.

Ia-l cu tine pe Gian-nah-tah. Caută să afli cât mai multe, fără să spui nimica.

Se pierdură în noapte. O tânăra fată îi privi şi suspină. Apoi, murmură rugăciuni, pentru că, într-o zi, va fi mama războinicului al cărui tată va fi Gian-nah-tah.

În patru ore făcură distanța pe care cavaleria trebui s-o împlinească a doua zi. Era linişte în bivuacul soldaților. Tabăra cercetaşilor apaşi era foarte aproape. Sentinelele îi zăriră.

— Cine sunteți? fură întrebați.

— Suntem Bedoncoşi şi vă aducem un mesaj de la Geronimo. El nu vrea război. Care sunt intențiile Fețelor palide?

— Au ordin să pună mâna pe Geronimo şi pe banda lui. Mexicanii îi ajuta; ei au chemat Fețele palide aici să vă prindă.

— Ne-o vor plăti, mârâi Shoz-Dijiji.

Cercetaşul indian din slujba albilor povesti apoi că s-au pus prețuri pe capetele Be-don-co-he-şilor, câte cincizeci dolari bucata. Pe-al lui Geronimo, două mii.

— Aşa, Nantas-des-la-par-en va plăti cincizeci de dolari pentru capul meu?

— Nantas-des-la-par-en nu mai e şeful – Fețelor palide. Au pus un altul în locul lui, Miles. Asta a pus preț pe capetele voastre şi a trimis mulți soldați după voi. Nu veți putea face nimic contra lor.

— Dacă vă place să fiți sclavii lor, aflați un lucru: eu iubesc pacea şi mai mult, libertatea. Dacă sunteți oameni, îi veți părăsi pe albi pentru a veni cu Geronimo.

— Du-te şi spune asta fraților noştri care ne-au trădat.

— Vino, zise Shoz-Dijiji şi amândoi se-ntoarseră în tabăra lui Geronimo.

Bătrânul şef ascultă atent cele ce-i aduseră cei doi războinici.

— Cinzeci dolari pentru capul unui războinic, două mii pe capul lui

Geronimo! Ne consideră animale şi ar vrea ca noi să-i tratăm ca oameni. Ne vor bate, pentru că Usen ne-a lăsat. Vor să ne curețe de pe fața pământului, de aceea ne provoacă la luptă, de aceea pun capetele noastre la preț.

Bătrânul începu să cheme numele lui Usen, rugându-se cu revoltă şi pasiune. Un războinic se apropie în fugă.

— Soldații! Cercetaşii lor s-au luat după Shoz-Dijiji şi Gian-nah-tah. E un loc unde-i putem aştepta şi opri, spuse vestitorul.

Geronimo chemă patru războinici.

— Luați femeile şi copiii. Duceți-i la bradul ars, urmând pârâul. Cei care vor supraviețui luptei, vă vor urma.

Salva celor optsprezece sălbateci doborî un cercetaş. Aveau indienii noştri de toate: arme şi muniții de la albi, inteligență de la natură, curaj şi viclenie; aveau de toate, doar în număr mare nu erau.

Nu pierdură nici un om. La căderea nopții, se strecurară printre stânci. Opriseră cavaleria duşmanului. Trebuiau acum să găsească femeile în noul lor lagăr.

Goana după ei nu încetă însă. Lawton sosi într-o bună zi cu o companie de veterani de elită. Miles şi Lawton ar fi putut să-i urmărească mult şi bine, dacă Apaşii ar fi rămas strâns uniți. În ziua în care începură să fie urmăriți de acei care cunoşteau drumurile şi potecile lor, trebuiră să se împrăştie. Uciseră caii, pentru ca să aibă hrană. Nu mai rămăsese viu decât Nejeuni. Geronimo ținu un sfat, într-o seară, după o luptă.

— Fețele palide şi Mexicanii ne înconjoară din toate părțile. Numai dacă izbutim să trecem printre ei să ajungem în țara lui Chihuahua, le putem scăpa. Pentru ca să-i înşelăm, să ne împărțim. Vor fugi mult după noi şi vor obosi astfel. Mai ne-a rămas un cal; ne va ajunge până mâine, când vom fi în Chihuahua.

Se făcu tăcere. Toată lumea ştia că Shoz-Dijiji oprise de mai multe ori să i se taie armăsarul.

— Nejeuni e mai mult decât un cal. E prietenul meu. Nu voi îngădui nimănui să-mi mănânce prietenul, spuse într-o zi lui Geronimo.

Indienii priviră împrejur. Shoz-Dijiji nu-era acolo. Departe de acolo, un războinic cu fața pictată îşi opri calul la marginea taberei duşmane, dezlegându-l de frâu:

— Adio, Nejeuni, Fețele palide te vor omorî poate, dar nu te vor mânca.

— Unde e Shoz-Dijiji? întrebă Geronimo.

— Iată-l, zise o voce ieşind din umbră şi şeful Be-don-co-he-şilor înainta la lumina slabe a focului.

Toți războinicii, în frunte Geronimo îi înțeleseră pe Shoz-Dijiji. Foamea nu omoară un Apaş.

CAP. XI
Un erou

Se credea că fugarii sunt înconjurați. Nu rămânea decât să fie atacați. Doi cercetaşi plecaseră în recunoaştere spre câmpul Apaşilor. Ofițerii se lăudau că l-au prins pe Geronimo în capcană. De data asta nu va mai putea scăpa. Vorbeau acum despre pur-sângele care venise până la ei în timpul nopții.

— Cunosc calul, zise locotenentul King. Indianul, proprietarul lui, mi-a salvat odată viața. Ar fi bine, domnule comandant, să ducem armăsarul în Arizona. Oricare fermier ar fi fericit să-l îngrijească.

Doi Apaşi cu bandă roşie se apropiară de comandant.

— Ei! L-ați aflat pe Geronimo?

— A plecat, zise unul.

— Dar, unde dracu ar fi putut pleca?

— Poate că pe aici, şi arătă cu degetul canionul din spatele lor.

— Şi cum a putut să treacă?

— Eu nu ştiu, răspunse Apaşul. El a plecat, pe aici!

— De unde şti?

— Am mers după urme.

Şeful se întoarse spre ofițeri.

— Auziți? Iarăşi ne-a scăpat printre degete, diavolul ăsta bătrân. Luați-o repede după el. Nu-l atacați până nu venim şi noi. Vedeți să nu vă scape.

Doi cercetaşi conduceau mica trupă a lui Geronimo pe drumul care trebuia să-i ducă în Chihuahua. Cu toții ştiau prea bine că scăparea lor e în fugă.

După cercetaşi veneau femeile şi copiii. Războinicii mergeau în spatele lor; Gian-nah-tah şi alți trei trebuiau să vestească inamicul, dacă acesta ajungea să fie văzut. Odată ajunşi în vârful muntelui nu se mai puteau aştepta la urmărirea cavaleriei duşmane.

Comandantul dădu ordin ca fugarii să fie ajunşi înainte ca aceştia să ajungă pe terasele muntelui. Gian-nah-tah făcu semn. În câteva minute, femeile şi copiii vor fi la adăpost, printre blocurile de stâncă, de unde mii de călăreți nu-i vor putea scoate. Apărură doi cercetaşi. Gian-nah-tah se-ntoarse şi trase asupra primului. În spatele lui, Gian-nah-tah văzu ofițerii de Cavalerie.

— Repede, chemă el un tovarăş, du-te la Geronimo. Şi spune-i să se grăbească. Gian-nah-tah poate ține piept, până ce ei vor ajunge la stânci!

Îngheunchie, ochi şi doborî un cal. Toată cavaleria se îndreptă spre el. Un glonț îi atinse umărul. Trăgea necontenit, dar nu putea să oprească avalanşa. Un alt glonț îi trecu pieptul. Într-o secundă, caii îi vor trece peste trup. Dar – trebuia totuşi să-i oprească, sau ai lui erau pierduți. Luă puşca, o acoperi cu pătura lui roşie şi o puse în nasul cailor. Doi căzuseră, alții, în sperietură se ridicară în două picioare nechezând, prăvălindu-se unul altul. Se născu o învălmăşeală de nedescris. Gian-nah-tah agita înainte pătura roşia şi câştiga

astfel încă puțin timp. Un alt glonț trecu prin el. Slăbit de pierderea sângelui şi de durere, nu se mai putea ținea. Îngenunchiat, încerca să țină drumul a cincizeci de călăreți. Al patrulea glonț îi găuri plămânul. Gian-nah-tah scuipa sânge.

Un ofițer reuşi în cele din urmă să-şi strângă oamenii.

— Sergent, ordona căpitanul. Omoară-l pe acest om! Nu-l scăpa.

Gian-nah-tah, în genunchi, vedea şi auzea totul. Totul îi era acum indiferent. Bine că îi întârziase şi că ai lui, erau salvați!

Sergentul se opri şi ochi. Gian-nah-tah se prăbuşi înainte. Glonțul îi nimeri capul.

— Usen şi-a adus aminte de poporul lui, murmură el.

Puțin mai târziu, căpitanul Cullis salută cadavrul indianului erou.

Geronimo se aşeza chiar în acea seară în statul Chihuahua. Nimeni nu îndrăznea să vorbească de Gian-nah-tah. Nu-l văzuseră murind, însă îl ştiau mort. Numai el lipsea. O tânără Indiană suspina încet în noapte.

A doua zi, Geronimo luă cu el şase oameni şi patru femei. Plecară spre Nord, pe lângă Statele Unite. Shoz-Dijiji era cu ei. Din când în când, se resfirau în grupe de câte doi, pentru a putea vâna, întâlnindu-se într-un loc fixat dinainte. Astfel, Geronimo şi tovarăşii lui trecură țara Chihuahua.

Meseria de cioplitor era periculoasă în Sonora, de la trecerea lui Geronimo. Luis Mariel, fiul lui Pedro Mariel, veni să-şi caute de lucru în Chihuahua. N-avea niciodată gust pentru meseria tatălui său. În Chihuahua, putea el în sfârşit, în tovărăşia celor trei *vaqueros,* să-şi realizeze ambițiile lui. Deocamdată, departe de aventuri, păzea o turmă pe pantele joase ale Sierrei Madre.

Toți patru erau tineri şi omorau timpul cu snoave, răsucind țigări. Luis apărea celorlalți trei ca un erou; luptase cu Apaşii. Le vorbea despre Diavolul sângeros, lăudându-se că e un vechi prieten al familiei lui.

Nu departe de aici, ochi pătrunzători îi urmăreau, socotindu-le turma şi caii. Apaşul vedea înaintea lui caii care îi lipseau, lui şi prietenilor lui. Aici era de mâncare şi ei aveau mare nevoie. Îşi potrivi puşca şi trase. Un *vaqueros* scoase un strigăt şi căzu din şea. Ceilalți scoaseră pistoalele. Shoz-Dijiji trase din nou: un alt *vaquero*s căzu. Ceilalți doi observară locul de unde se ridica fumul armai lui şi traseră. Shoz-Dijiji îşi părăsi poziția. Admira curajul, văzându-i îndepărtându-se spre locul pe care îl părăsise. Înnodă o pânză albă de vârful puştii, pe care *o* agita din adăpostul pe care şi-l găsise.

Luis Mariel privea cu uimire. Ce voia sa însemne asta? O voce îl chema pe nume.

— Cine e acolo? întrebă Luis, gata să fugă în galop

— Un prieten. Nu-ți vom face nici un rău, dacă arunci revolverul în pământ. Dacă nu, tragem.

Luis crezu ca are de-a face cu mai mulți oameni. Gândindu-se că e vorba de bandiți care au venit să-i fure turma, îşi aruncă revolverul. Se prea putea să-l

ia în banda lor; care e băiatul dornic de aventuri, care să nu fi dorit a fi brigand, sau pirat?

Shoz-Dijiji apăru.

— Madonă sfântă, ocroteşte-mă!

Apaşul fu lângă el dintr-o săritură.

— Diavolul sângeros, strigă Luis.

— El însuşi, zise Shoz-Dijiji, luând de jos revolverul lui Luis. Nu-ți voi face nici un rău, dar vei face ce-ți voi spune. Sunt singur.

— Ce trebuie sa fac?

— Ia caii şi ajută-mi să duc turma până la tabăra mea.

— Dar, nu-mi vei face nici un rău?

— Fă numai ce ți-am spus. Nimeni nu se va atinge de tine.

Luis strânse turma, apoi se-ndreptară încet spre Nord, după ce Shoz-Dijiji strânse armele şi munițiile lui Luis şi ale tovarăşilor lui. Împingeau turma înaintea lui, neîncetând a supraveghea orizontul. Luis Mariel, plin de groază şi de entuziasm totodată, arunca mereu priviri noului tovarăş. Să meargă cu Diavolul sângeros – ah! – ce aventură.

După amiaza trecu. Turma înainta ca greu. Norii anunțau o noapte neagră. Luis Mariel prinsese însă curaj. Vor mai avea câtva timp ca să scape.

Trupe fuseseră trimise în Chihuahua în urmărirea fugarilor. Locotenentul King plecase în recunoaştere cu patru oameni. I se păru că descoperise urme proaspete care duceau spre Nord. Dar – dacă ploaia şi furtuna vor veni, orice posibilitate de urmărire va îi ştearsă. Nici o minut nu era de pierdut. Noaptea venea. Norii se amestecau cu cerul, de-a valma. Dinspre Sud apăru turma, în capul căreia se găseau cei doi oamenii, Unul din ei zări soldații. Aruncă o privire la cer: furtuna trebuia să izbucnească. Râpa în care se afla turma putea să fie inundată, iar toți soldații se aflau de cealaltă parte. Văzând toate astea, Shoz-Dijiji împinse vitele în direcția duşmanului, deoarece, noaptea odată căzută, ploaia se va aşterne, fiind astfel în siguranță că vor trece fără a fi văzuți.

Luis Mariel vedea plin de curaj apropierea furtunii. Zig-zagul unui trăsnet tăie norii, care, se revărsară într-o masă puternica de apă. Ploua cu găleata.

Locotenentul King se bălăcea împreună cu oamenii lui într-o apă înaltă de treizeci centimetri. Torentul îl împiedica să vadă ceva mai departe de zece paşi. Încercă să-şi adune oamenii din noroi. Deasupra, lângă, şi-naintea lui nu era decât apă. Deodată, din deal, pământul se prăvăli, ca şi cum întreg dealul ar fi căzut în apă. Drumul îi fu tăiat. King se opri tocmai la marginea scurgerii amenințătoare de pământ şi apă: încercase în treacăt moartea. Un pas mai mult şi torentul de noroi l-ar fi înghițit.

Cu mare greutate, Shoz-Dijiji reuşi să pună pe drum bun turma înnebunită de furtună. Apaşul căută totuşi să vadă ce face tovarăşul său. Luis încerca să scape, dând pinteni calului în mijlocul furtunii.

După o oră, furtuna trecu. Luna strălucea pe cerul neted. Înaintea turmei, Shoz-Dijiji văzu o formă întunecată, în fața căreia, vitele nu voiau să-nainteze,

Apaşul recunoscu un om pe jos. Crezu mai întâi că poate fi Luis. Dar văzu apoi că e un soldat. Scoase revolverul, şi era gata, înaintând, să tragă în duşman. Soldatul îl salută în spaniolă; vocea nu-i era necunoscuta lui Shoz-Dijiji.

— Sus mâinile, King, sau te onor.

Locotenentul ridică mânile. Nu văzu c-are de a face cu un indian.

— Cine eşti? întrebă el.

— Întoarce-te, porunci Shoz-Dijiji.

King ascultă şi Apaşul îl dezarmă.

— Shoz-Dijiji! strigă el. Şi faci război. Asta nu înseamnă nimic bun pentru mine, nu-i aşa, Shoz-Dijiji?

— Shoz-Dijiji nu e pe drumul războiului. El a devenit un indian cumsecade, care se ocupă de vite.

King nu răspunse zâmbetului ironic care întovărăşi cuvintele.

— Poate că ți-ar place să te ocupi de vite cu Shoz-Dijiji, spuse Apaşul.

— Nu pot să aleg acum, răspunse ofițerul.

— Ia calul acesta. Îmi vei ajuta să conduc turma noastră. Înțelegi?

— Prea bine, zise King, surâzând.

Cei doi oameni conduseră încet turma până în zori. Ajunseră la o păşune bine închisă în munte. Iarba era frumoasă. Vitele obosite găsiră şi apă. Shoz-Dijiji îl duse pe King cu el până la înălțimea unei coline care domina valea. Apaşul cercetă întinderea cu grijă, timp de jumătate de oră, cu binoclul de campanie al lui King. Indianul zări departe o pată mică neagră, şi îl recunoscu pe Luis. Mai departe, călare, desigur, soldații lui King. Shoz-Dijiji nu pomeni nimic ofițerului. Socoti cât timp le-ar trebui soldaților, dacă Luis i-ar pune pe urmele turmei, să ajungă până la el.

— Vino, zise el lui King şi coborâră în dosul unei stânci unde nu puteau fi văzuți, nici chiar din păşunea unde erau vitele. Băură apă de la un izvor care țâşnea acolo.

Shoz-Dijiji oferi o bucată da carne uscată lui King, dar ofițerul spuse că nu-i e foame. Prânzul odată terminat, Shoz-Dijiji îi legă mâinile de un țăruş.

— Acum, dormi, zise el.

Se-ntinse lângă el şi căzu repede într-un somn adânc. King nu întârzie să adoarmă şi el. Când se trezi, indianul îi desfăcea mâinile.

— Şi acum, la drum cu vitele noastre.

O zi şi o noapte împinseră vitele, prin munți. Nu-i urmărea nimeni. De pe o colină, Shoz-Dijiji nu vedea decât un nouraş de praf, în depărtare, paralel cu lanțul munților, la mare distanță de urma lor

În zori ajunseră într-o vale unde era apă destulă, şi păşune buna. Shoz-Dijiji se opri:

— Aici se află tabăra lui Geronimo. Dacă te duci într-acolo, vei fi omorât. Poate că mi-ai ceda mai bine partea din turma ta?

— Cei vrei să spui? întrebă King

— Shoz-Dijiji ți-o cumpără, răspunse Apaşul îți dă în schimb… un cal şi

viața. Vrei să vinzi?

— Nu te-nțeleg, Shoz-Dijiji, spuse King, uluit. Îmi dai voie să mă salvez. Şi ştii bina că te voi urmări din nou. Sunt oare din cauza Wichitei Billings toate acestea?

— Shoz-Dijiji nu ştie vorbi englez, bombăni indianul. Acum, du-te!

Îi arătă drumul pe care au venit.

King îşi întoarse calul.

— La revedere, Shoz-Dijiji, poate că ți-o voi întoarce într-o zi.

— Aşteaptă, zise indianul, şi îi întinse revolverul…

Îl urmări apoi din ochi, până ce acesta dispăru la o cotitură.

Departe de aici, Luis Mariel mergea cu soldații. Nu-i pusese pe urma prietenului său, Diavolul sângeros.

CAP. XII
„Shoz-Dijiji ştie"

Luis Mariel rămase cu soldații, căutând a le fi folositor. În cele din urmă, reuşi să le placă. Era împreună cu ei de cinci zile, când, locotenentul King, jumătate mort de foame, ajunse la tabără călare pe un cal obosit ca şi el. Luis recunoscu calul care aparținuse unuia din *vaqueros-ii* omorâți de Diavolul sângeros.

— Eşti singurul alb, observă comandantul Callis, care ai scăpat viu din mânile Diavolului sângeros. Nu înțeleg. Ce poți să ne povesteşti?

— Nimic, domnule căpitan, răspunse King, care, se întrebă totuşi cum ar putea împăca obligațiile sale de ofițer cu cele ale recunoştinței. Ştia foarte bine că pe capul lui Shoz-Dijiji e pus un preț mare. King se hotărî să-i acorde lui Shoz-Dijiji beneficiul îndoielii.

Cum se credea ca fugarii se-ndreptau spre Statele Unite, fură trimise trupe de-a lungul frontierei, iar Luis Mariel le urmă, în dorința unor noi aventuri, ca ordonanța a locotenentului King.

King, care prinsese prietenie pentru tânărul Luis, îl învăță puțin englezeşte şi-l trimise într-o zi cu Nejeuni la ferma lui Billings. Îi dădu un bilet, în care cerea să se aibă grijă de cal până la întoarcerea lui.

În Noul-Mexic, Geronimo şi Shoz-Dijiji, după ce trebui să părăsească turma – strâmtorile şi drumurile fiind păzite de soldați – întovărăşiți de cinci războinici şi de patru femei, se-ndreptau spre lanțul munților care se oprea la izvoarele calde. Sufereau adesea de lipsa apei. Două zile nu băură nimic; caii crăpau aproape de sete. Izvoarele erau bine păzite. Ajunseră totuşi la un loc pe care nimeni dintre albi nu putea să-l bănuiască. Apa era ascunsă; trebuia numai să spargi stânca şi pământul. Acolo, nu riscau să fie descoperiți de soldați, în timp ce unii săpau, alții observau din vârful muntelui. După ce băură, îşi umplură burdufurile. Găurile făcute, le astupară cu nisip, şi pământ…

Geronimo trimetea mereu cercetători, în fruntea cărora se găsea deseori Shoz-Dijiji. Într-o zi, el ajunse aproape până-n inima San Carlos-ului. Ştia prea bine ce primejdie îl paşte, luând asemenea drumuri. Avea însă inima de om şi voința de Apaş. Pe drumul acesta fusese odată cu „ea”. Se va apropia de ferma ei. O va vedea, fără ca ea să-i simtă prezența. Şeful Be-don-co-he-şilor visa şi uitase unde se află. Dragostea, suferința, amintirile, îl amețeau. Drumul pe care-l alesese cobora panta muntelui. Căldura îi strângea gâtul. Nu se auzea decât zgomotul copitelor calului lui Shoz-Dijiji şi acela al altui călăreț care venea dinspre partea cealaltă. Caii mergeau fără ca stăpânii lor să-i fi auzit pe câte-şi doi. Întâmplarea! În momentul în care Shoz-Dijiji ajunse la o cotitură, se găsi nas în nas cu un alt călăreț. Nici unul nu vru să-şi arate uimirea. Shoz-Dijiji vorbi primul.

— Eşti singur?

— Da.

— De ca pleci singur atunci când Apaşii sunt în război? întrebă el sever.

— Apaşii sunt prietenii mei. Nu-mi vor face nici un rău.

— Numai unii din Bendoncoşi îți sunt prieteni; dar sunt alții care nu-ți sunt. Cu Geronimo sunt Cho-kon-ensi şi Nednişi, răspunse Shoz-Dijiji.

Wichita Billings zâmbi.

— Nu eşti în locul lor aici, Shoz-Dijiji?

— Tânără fată albă, ai vrăjitorii puternice, dar cea mai mare putere e să nu te pui în primejdie.

— Ei bine, pentru a-ți spune adevărul, Shoz-Dijiji, ştiam că ai tăi sunt la mare depărtare de aici.

— Când Shis-Indayşi sunt în război, ei sunt ca Dumnezeul vostru – ei sunt aici, acolo şi pretutindeni.

— Ce faci pe-aici? Ai vrea să vii… la fermă, Shoz-Dijiji? întrebă ea, şovăind. Ai venit să mă vezi?

În vocea ei era bucurie.

— Shoz-Dijiji era în recunoaştere. Acum el se-ntoarce la tabăra lui Geronimo.

— Ți-a interzis să mă vezi, insistă fata.

— Nu. Tatăl tău nu iubeşte pe Shoz-Dijiji şi el ar omorî indieni. Atunci, totul va merge rău.

— Tatălui meu îi pare rău că ți-a vorbit aşa cum ți-a vorbit, Shoz-Dijiji. Vino la fermă. El însuşi ți-o va spune. Era furios pentru că îl iubea pe Mason şi ştii bine – l-a găsit pe acesta scalpat de ai tăi.

— Dar Shoz-Dijiji ştie că nu un Apaş l-a omorât pe Mason.

— Cine l-a ucis, atunci? Era scalpat…

— Apaşii îşi scalpează rareori duşmanii. Da, ştiu cine l-a ucis şi cum. Mason a fost furat la Țarcul porcilor şi jurase să-l prindă pe Cheetim. Îl pândi într-o zi – dar Cheetim plăti un om care să-l urmărească pe Mason şi să-l omoare în cele din urmă. Asta-i tot.

— Acum, vino!

Îi făcu un semn şi trecu lângă ea. Se-ndreptară, unul lângă altul – călare, către Billings Ranch.

Păstrară câtva timp tăcere. Apaşul veghea, iar fata era tristă. Wichita Billings ştia că Shoz-Dijiji o iubeşte; se simţea şi ea atrasă de el, aşa cum nu fusese de nici un bărbat; dar nu-şi dădea seama că asta-i dragoste. Crescută într-o atmosferă specială, într-o şcoală care o învăţase că rasa ei e superioară tuturor celorlalte, ea nu putea crede că poate iubi un indian. Încerca să se convingă că are pentru el un sentiment străin, pe care trebuia să-l distrugă.

Shoz-Dijiji suferea şi el. Avea şi el ura lui de rasă. În plus, orgoliul lui fusese rănit adânc, atunci când tânăra fată scăpă îmbrăţişărilor lui.

Tăcură şi meditară în sine, până când Wichita rupse liniştea, aducându-şi aminte de Nejeuni.

— Shoz-Dijiji, ce-ai făcut cu calul tău? Unde e el?

— Nu ştiu. Muream de foame. Ne mâncaserăm toţi caii, afara de Nejeuni Eram în Sonora. Soldaţii voştri de-o parte, Mexicanii de alta. L-am dus pe Nejeuni într-o noapte până aproape de lagărul albilor. De-atunci nu l-am mai văzut.

— Dacă ţi-aş spune că Nejeuni trăieşte şi ca ştiu unde e, ce-ai spune?

— Aş spune că Usen mi s-a arătat prieten, făcând din tine o prietenă bună. Unde e calul, spune?

— La ferma noastră, în ultimul şopron.

— La ferma voastră? Cum ajuns Nejeuni acolo?

— Locotenentul King mi l-a trimes.

— King nu mi-a spus nimic.

— L-ai văzut?

— Da, în Chihuahua.

— I-ai vorbit!

— Da.

— Dar eraţi în război. Cum ai putut să-i vorbeşti? Eraţi amândoi singuri? Şi nu l-ai omorât?

— Nu. Shoz-Dijiji nu omoară pe cine iubeşti.

— Oh! Shoz-Dijiji, strigă tânăra fată, nici nu şti cât sunt de fericită că ai făcut asta; dar te înşeli gândind că îl iubesc pe King.

— Atunci, îl voi ucide, la prima întâlnire.

— Oh, nu! Să nu faci asta.

— De ce nu? El e în război contra mea. Mă va omorî, dacă se iveşte prilejul. Dacă nu-l iubeşti, îl omor.

— Dar, e un prieten. E şi prietenul tău, Shoz-Dijiji. Îmi promiţi că nu-l vei ucide?

— Shoz-Dijiji îţi promite că va căuta să nu-l ucidă. Dar, poate, într-o luptă, Shoz-Dijiji va trebui să-l omoare.

— Oh! Shoz-Dijiji, de ce nu opriţi războiul acesta? E fără folos,

— Nu putem face altfel. Albii ne socotesc duşmani, ne acuză de orice. Spun că torturăm victimele, dar ei ne torturează inimile. Rănile corpului se vindecă,

ale inimii niciodată.

Soarele proiectă umbrele lor uriaşe. Căldura înăbuşitoare făcea loc răcoarei serii.

— Am ajuns aproape, spuse fata. Aş vrea să vorbeşti cu tatăl meu. El vă va ajuta poate.

— Nu, zise Shoz-Dijiji. Poporul lui e în luptă cu al meu. Inima lui nu are prietenie pentru Apaşi. Mai bine nu vin.

— Dar, trebuia să-l iei pe Nejeuni, insistă Wichita.

— Mi-ai spus unde e. Îl voi căuta.

Tăcerea căzu din nou între ei. Locuința lui Billings nu era încă vizibilă, dar era aproape.

— Adio, zise Shoz-Dijiji. Nu ne vom mai vedea poate niciodată.

— Oh! Shoz-Dijiji, strigă Wichita, nu vreau ca să pleci.

— Shoz-Dijiji nu ar pleca, răspunse el, dar poporul tău i-a alungat din țara lui.

— Trebuie să nu mă urăşti, Shoz-Dijiji

— Nu, nu te urăsc – te iubesc, spuse el simplu.

— Să nu spui asta, Shoz-Dijiji, răspunse ea cu un aer trist.

— Dacă Shoz-Dijiji era un alb, l-ai fi ascultat, zise el.

Ea tăcea.

— Spune-mi, întrebă el, nu-i adevărat?

— Oh! Dumnezeule! Nu ştiu, nu mai ştiu, strigă ea.

— Shoz-Dijiji ştie, răspunse Apaşul. Adio!

Îşi întoarse calul şi plecă. Soarele se culca, atunci când Wichita ajunse acasă. Luke Jensen veni să-şi caute calul.

— Unde e tata? întrebă ea.

— E plecat. Se va-ntoarce îndată.

— Luke! îl întrebă ea deodată. Îți sunt aşa de nesuferiți indienii?

— Ştiți bine că nu. Fără un Apaş, aş fi mort. Dar, de ce mă întrebați?

— Se poate că avem prieteni printre indieni. Dacă ai omorî vreunul, s-ar putea ca ceilalți să se-ntoarcă împotriva noastră.

Luke o privi uluit.

Wichita se-ndreptă spre casă.

— Nu ştiu ce i-a venit; ar fi bine să se-ngrijească.

Era ora zece când se-ntoarse la fermă.

— Nu s-a întors tatăl dv.? întrebă Luke.

— Nu. Unde crezi că poate fi?

— Nu ştiu. Dar sunt indieni pe-aici. Aproape că m-am ciocnit de unul. Închipuiți-vă că era Shoz-Dijiji! Nu părea că vrea sa se ascundă de mine. Şi el m-a recunoscut. N-ați ştiut că se afla pe-aici?

— De unde să ştiu? întrebă Wichita. E de mirare că tovarăşul tău n-a tras. Cei mai mulți cowboy trag înainte şi pe urmă se întreabă de ce au făcut-o. Bună seara, Luke!

— Buna seara, domnişoară, răspunse Jensen.

CAP. XIII
Din nou Sonora

Wichita Billings îşi aşteptă tatăl până-n zori. Pentru prima oară se simțea neliniştită şi nu ştia pentru ce. Cunoştea stăpânirea de sine a tatălui ei, în caz de pericol. De zece ori era gata să trezească servitorii pentru a-i trimite în căutarea tatălui ei; mândria şi frica de ridicol o împiedicau. Dimineața, se-ndreptă totuşi spre casa cowboylor. Bătu.

— Tatăl meu nu s-a întors încă, strigă ea. Pregătiți-vă repede. Trebuie să plecăm în căutarea lui.

Luke Jensen, fiind cel mai tânăr şi ultimul, ieşi iute pentru a strânge caii.

— Sunteți neliniştită, domnişoară? întrebă el, punând şeaua pe calul tinerei fete.

— Poate că i s-a întâmplat ceva, răspunse ea.

Smooth Kreff, omul de încredere al tatălui ei, veni la ea.

— De ce nu ne-ați trezit azi noapte?

— Nu ar fi servit la mare lucru, în plină noapte.

— Ați fi fost însă mai liniştită…

Oamenii erau cu toții de față şi aşteptau. Luke Jensen apăru şi el îndată cu ceilalți cai. Se făcu tăcere. Wichita privea calul pe care-l ținea de frâu Luke Jensen. Era „Zgâriatul”, calul favorit al tatălui ei. Erau mulți cu toții. Kreff se duse spre Luke, care, aplecându-se pe cal, îi spuse încet câteva cuvinte. Wichita se apropie de ei.

— Unde l-ai găsit pe Zgâriatul? Unde e tatăl meu?

— Calul tatălui dv. era înspre apus; toți ceilalți se strânseseră lângă el.

— Şi nu l-ai văzut pe tata?

— Plecăm cu toții în căutarea lui, zise Kreff.

Wichita plecă.

— Îl iau pe „pătatul”, zise ea.

Doi oameni înşeuară calul fetei. Luke Jensen se ținea, pe cât putea, departe de ea. Când Wichita se urcă în şea, Kreff se apropie.

— În locul dv., eu nu m-aş duce. Va fi foarte obositor.

— Sunt tot atât de rezistentă ca d-ta, zise calm Wichita.

— Ne vom lupta poate. N-aş vrea să vi se întâmple ceva.

Tânăra fata zâmbi, în semn de mulțumire tacită.

Luke îi conduse în galop, până ce se-ndreptară spre apus. Trecură şanțurile şi îngrădirile zidite şi acolo, în spatele unui dâmb, îl găsiră pe Billings – acolo unde îl găsise Luke. Wichita îngenunche lângă el şi-i atinse mâinile şi fața. Nu plângea. Îşi închipuise totul atunci când Luke Jensen l-a adus pe Zgâriatul. Când Kreff şi Luke şi-au vorbit în şoaptă, era de acum sigură de întâmplarea tragică.

Oamenii ridicară încet cadavrul lui Jefferson Billings şi îl puseră pe calul lui. Înjurau şi blestemau, ca şi cum fata nu ar fi fost acolo. Billings fusese

împuşcat pe la spate şi scalpat. Cortegiul defila încet până acasă.
— N-a putut măcar să se apare, murmură unul. Atins tocmai între umeri…
— Sălbateci blestemați…
— Am întâlnit ieri seară un indian pe-aici, zise Luke.
— Da ce dracu n-ai spus-o mai devreme? întrebă Kreff.
— I-am spus domnişoarei Wichita; dar nu poate fi el, care a făcut asta. E un prieten al ei. N-ar fi putut face un rău tatălui ei.
— Cina era?
— Shoz-Dijiji, care m-a scăpat odată, atunci când eram rănit şi aproape pierdut.
— Tu nu-i cunoşti pe indieni, strigă Kreff. Dar pur sângele pe care King l-a adus din Chihuahua? Nu mai era aici, azi dimineață! Totul se explica. Era a lui Shoz-Dijiji. Acesta a dat peste şeful nostru, tocmai când venise să-l ia.
— S-au mai certat ei, ultima oară când a venit sălbatecul, adaogă un altul.
Acasă, după ce-l puseră pe Billings în patul său, Kreff împărtăşi Wichitei bănuielile lui.
— Nu cred, zise tânăra fată. L-am întâlnit ieri în munți şi m-a însoțit, pentru că, mi-a spus el, mai sunt şi alți indieni în împrejurimi şi e periculos să umblu singură. El e, desigur, un alt fel de indian. Nu pot crede că l-a ucis pe tata.
Rămase singură în cameră, după ce Kreff, plecând, o asigură în fel şi chip, că nu trebuie să aibă grijă de nimic. Privi peretele din fața ei. Un calendar şi o gravură într-o ramă fără valoare. Nu le vedea. Avea în fața ochilor silueta înalta şi suplă a unui bărbat bronzat, un sălbatec aproape gol. Era călare şi o privea în ochi.
— Shoz-Dijiji nu omoară pe cine iubeşte.
Scoase un oftat prelung.
— Oh! Shoz-Dijiji, cum ai putut?
Deodată, se ridica, cu buzele strânse şi ochii arzând de mânie.
— Oh! Doamne! strigă ea. Mi-ai dat dragostea; am risipit-o pentru un indian, am dat-o unui duşman al poporului meu. M-ai pedepsit, Dumnezeule! Am fost oarbă, dar mi-ai deschis ochii.
Ieşi în tindă, lua o bucată da fier şi lovi triunghiul de fier atârnat acolo. Toți oamenii care o auziseră se adunară acolo.
— Tatăl meu e mort, începu ea. A fost împuşcat pe la spate, fără a se fi putut apăra. Nimeni nu l-a văzut pe asasin, dar ştim cu toții cine e. Nu trebuie să mai stăm la îndoiala – şeful Be-don-co-he-şilor, Shoz-Dijiji, Ursul negru. Chiar dacă îmi voi pierde totul, viața şi averea, vreau viața omului care l-a ucis pe tatăl meu. Dau o mie de dolari aceluia care mi-l aduce pe Shoz-Dijiji mort!
Odată, din nou în ea în cameră, se aruncă pe un divan, înecându-şi plânsul în suspine.

Shoz-Dijiji, călare pe Nejeuni, sosi la tabăra Apaşilor.

— Pretutindeni sunt soldați. Cred că s-au chemat trupe şi din Mexic, pentru a ne urmări aici. Indienii pe care i-am întâlnit ne sfătuiesc să ne-ntoarcem. Vom fi repede descoperiți. Suntem prea puțini, într-o luptă cu Fețele palide, nu vom avea nici o şansa aici. Să ne-ntoarcem în Mexic.

— Şi vom putea pedepsi Mexicanii, pentru că au chemat Fețele palide să ne ucidă în țara lor, adaogă Geronimo. Cred că ai dreptate. Soldații nu vor găsi aici decât cenuşă şi resturile unui sat părăsit.

Şi aşa fu. Au fost găsite în urma lor trei cadavre de vaqueroşi, lângă urma unei cizme de Apaş. Cenuşă şi distrugere. Fugarii se-ndreptau spre Casa Grande. Ei uitau şi nici nu voiau să bage în seamă ce dezlănțuia furia albilor. De la un capăt la altul al țării, Geronimo şi expedițiile lui sângeroase, umplură prima pagină a tuturor ziarelor. Apaşii aşteptau acuma să se răzbune pe Mexicani. Geronimo, Diavolul sângeros şi ceilalți tovarăşi se ascunseră la Gosoda, loc lângă drumul pe care veneau şi se duceau convoaiele de negustori, prin defileu. Drumul căpătă faimă. Apaşii omorau negustorii, îi jefuiau bine, distrugând restul.

Geronimo conduse apoi banda în Sierra de Atunez, unde regăsiră rămăşițele tribului lor. Geronimo luă la cunoştință că soldații Statelor Unite şi-au sporit activitatea. Era descurajat.

— Ce vom face? Toată lumea e contra noastră.

— Trebuie să continuăm lupta, până la ultimul om, spuse Shoz-Dijiji.

— Tu eşti tânăr. Când eram ca tine, nu visam decât războaie. Dar, e prea mult. Voi face pace cu ei, dacă voi putea.

— Şi eu cred că trebuie să încheiem pace, zise Nichita, dacă, bineînțeles, ne făgăduiesc că nu ne vor ucide.

— Promisiunile Fețelor Palide nu valorează nimic, spuse alt războinic.

În trei luni dădură mai multe lupte. Fețele palide nu-i putură prinde, nici omorî. În Iulie 1886, trupa lui Geronimo număra douăzeci şi cinci de războinici, câteva femei şi doi copii. Aveau carne sărată şi nouăsprezece cai; acestea erau toate rezervele pentru campania viitoare, contra unui duşman puternic şi înstărit.

Era linişte în tabără. Femeile dregeau cizmele, iar bărbații fumau, sau dormeau. Resturile unei națiuni odată puternice nu mai aveau speranțe.

Pe neaşteptate, un foc de armă, apoi strigăte războinice. Fugarii, de abia îşi prinseră armele şi cercetaşi lui Lawton, ducând cadavrele a trei oameni de-ai lor, îi siliră pe Apaşi să-şi lase proviziile şi cei nouăsprezece cai. Nu le mai rămânea acum, decât armele şi curajul. După ce trecură departe, peste stânci, până într-un loc de neajuns, Shoz-Dijiji coborî spre câmp.

— Unde te duci? întrebă Geronimo.

— Albii mi l-au luat pe Nejeuni. Shoz-Dijiji se duce să-l ia înapoi.

— Bine; te urmez, zise bătrânul aruncând o privire unui tovarăş; alții se alipiră de el.

Fără a părăsi muntele, urmăreau compania lui Lawton, putând astfel să-şi vadă caii. La câteva mile de duşman, lângă o câmpie, Geronimo îi spuse ceva

lui Shoz-Dijiji, care făcu un semn de aprobare. Cuvântul de ordine trecu de la om la om şi în aceiaşi clipă, Shoz-Dijiji se adânci în stânga muntelui, în timp ce un războinic continuă să urmărească urma soldaţilor. Shoz-Dijiji îşi aduse oamenii la înălţimea unei coline, unde se opriră cu toţii. Aşteptau sosirea soldaţilor care trebuiau să ajungă în mijlocul câmpiei care se afla sub ei. Fură imediat văzuţi. În fruntea lor era căpitanul Lawton, însoţit de locotenentul Gatewood. Cercetaşii şi soldaţii îi urmau în dezordine, deoarece ştiau că indienii lui Geronimo erau departe, în spatele lor. În urma coloanei, Shoz-Dijiji îl văzu pe locotenentul King. Coloana trecu prin câmpie. Apoi, un pur-sânge venea la pas; cu urechile ciulite, privea împrejur. După el, nouăsprezece cai şi trei soldaţi prăfuiţi şi copleşiţi de căldură.

Shoz-Dijiji se ridică fără zgomot, ceilalţi războinici îl imitară. Primul soldat care îi văzu scoase o înjurătură. Ajutat de ceilalţi doi, încercă să împingă caii în câmpie, înainte ca indienii să-i poată înconjura. Diavolul sângeros fluieră lung, pur-sângele se opri, apoi o luă spre el. Aruncându-se pe spatele armăsarului, Shoz-Dijiji reuşi să strângă caii speriaţi. Cei trei soldaţi trăgeau neîntrerupt. Unul căzu, ceilalţi doi fugiră. Apaşii nu aveau timp să-i urmărească. Goniră caii înainte şi în momentul în care ajunseră în munţi, Lawton şi compania lui sosiră prea târziu.

CAP. XIV
Canyonul scheletelor

Cauza lor părea disperată, chiar celor mai războinici dintre ei. Singur, Shoz-Dijiji, care nu mai avea de ce să trăiască – aşa gândea el – se înverşuna să creadă în război. În cale din urmă, Geronimo trimise un mesager comandantului unui corp de Mexicani care erau aşezaţi aproape de ei. Mexicanii cerură în răspunsul lor ca, numai Geronimo, să părăsească Mexicul. Bătrânul şef promise că va părăsi ţara şi că nu va mai lupta nicăieri.

— Unde te vei duce? îl întrebă Shoz-Dijiji. Feţele palida nu te vor lăsa să intri în Arizona, nici în Noul Mexic.

— Fiecare Apaş are dreptul să aleagă pentru el însuşi, zise Nachita.

— Îl voi trimită pe fratele meu, Calul Alb, pentru a aranja o întrevedere cu şefii albilor.

A doua zi după plecarea acestuia, două femei în căutare de hrană fură fugărite. Un cercetaş al lui Geronimo veni să anunţe că doi soldaţi erau aici, cu un mesaj. Apărură îndată Kayta şi Kochoen, ambii purtând panglica roşie a cercetaşilor guvernământului.

— Am adus cu locotenentul Gatewood un mesaj al generalului Miles, noul şef al albilor, spuse Kayta. Trebuie să ştiţi că oamenii lui Lawton nu sunt departe. Dacă vă predaţi nu veţi fi ucişi; dar veţi fi duşi undeva, la Răsărit cu familiile voastre.

— Geronimo vrea să vorbească lui Gatewood, zise bătrânul şef, nimănui

altcuiva. Gatewood nu minte pe Apaşi. Du-te!

La 4 Septembrie 1886, Geronimo şi Nachita se duseră la Canyonul Scheletelor, în Arizona. Shoz-Dijiji nu se duse la întâlnirea pe care Gatewood o hotărâse, între Geronimo şi generalul Miles. Rămase trist în tabără, unde Geronimo îl găsi la întoarcere

— Văd sfârşitul Apaşilor în ochii tăi, Geronimo.

— Da, răspunse bătrânul şef, e sfârşitul. Şeful alb mi-a spus după ce mi-a strâns mâna: „Preşedintele Statelor Unite a auzit de luptele voastre cu albii şi mi-a spus să vă comunic că, dacă ne înțelegem, nu va mai fi nevoie de război. Geronimo, dacă vrei, va fi bine”. Aşa am legat jurământul să nu ne mai facem rău. Cred că nu ne vom mai bate, încheie Geronimo.

— Şi ai crezut acestei Fețe palide? Ce ți-a mai spus el?

— Mi-a spus că guvernământul ne va lua sub protecția lui; Ne va face case; ni se va da mult pământ, cai şi unelte folositoare. Mi-a spus că voi trăi cu familia mea, cu tribul meu, pe care-l voi găsi în cinci zile, dacă accept tratatul. I-am răspuns ca toți ofițerii albi au vorbit aşa. A şters cu mâna fața pământului, spunând: „Totul e şters; începe o viața noua”. Discuția a fost tradusa din engleză în spaniolă, apoi în apaşă. Poate că tălmacii s-au înşelat. Nu ştiu.

— Şi unde vor să te trimită? întrebă Shoz-Dijiji.

— La Fort Marion, într-o țară pe care-o numesc Florida.

Shoz-Dijiji puse mâna, pe umărul tatălui său.

— Ştiu că nu te voi mai vedea niciodată. Când vei depune armele te vor omorî, aşa cum l-au omorât pe Mangas Colorado. Niciodată nu e prea târziu. Mai avem arme, muniții şi cai; în Sonora sunt locuri unde Fațete palide nu ne vor prinde niciodată.

Geronimo dădu din cap.

— Nu, fiul meu, e cu neputință. Geronimo trebuie să respecte tratatul.

Shoz-Dijiji se-ndepărtă trist. Se cățără în vârful stâncilor care dominau tabăra. Petrecu noaptea, adresând rugăciuni lui Usen. În zori, se-ntoarse şi-l căută pe Nejeuni, pe care-l aduse în tabără. Apoi se aşeză pe pământ şi îşi aşternu pe față culorile de război ale Diavolului sângeros. Pe cap, îşi puse coiful de piele; în jurul gâtului, un colier de argint şi pietre prețioase. De urechi, îşi prinse cerceii mici de argint şi îşi trase cizmele de război. După ce-şi încercui mijlocul cu o centură plină de cartuşe, prinse de ea două pistoale şi un cuțit mare. Mai luă o puşcă, un arc şi săgeți. Sări pe Nejeuni şi se duse să-l găsească pe Geronimo.

— Tată, voi pleca singur pe drumul războiului. Viața mea întreagă va fi închinată luptei cu Fețele palide. Am spus!

— Aşteaptă, spuse Geronimo. Înainte de a te lega de un asemenea jurământ, ascultă-mă: Tu ai fost totdeauna un fiu pentru mine. Te-am iubit ca pe fiul meu, ai fost mândria mea şi pentru că te iubesc îți voi spune ceva. Vei vedea că nu ai nevoie să-ți risipeşti viața în luptă cu Fețele palide. Shoz-Dijiji, tu nu eşti Apaş. Tu nu eşti un Bedoncos. Eşti o Față palidă.

— Tu eşti tatăl meu, zise Shoz-Dijiji, dar asta nu-ți dă dreptul să spui ca Shoz-Dijiji e o Față palidă. Ştii bine ce i s-a întâmplat lui Juh.

— Juh cunoştea adevărul, zise bătrânul Geronimo. A fost cu mine când l-am omorât pe tatăl şi pe mama ta în trecătoarea Stein; Juh te-a scos din căruță şi te-ar fi ucis, dacă Geronimo n-ar fi fost acolo.

— Minți, răcni Shoz-Dijiji.

— Te-a mințit Geronimo vreodată?

— Cochise a jurat în fața focului sfatului că am fost un Apaş ca el.

— Cochise n-a mințit. Tu ai inima unui Apaş, dar în vinele tale curge sângele tatălui tău, care era alb. Douăzeci de toamne au trecut de când l-am ucis; nu ți-am spus nimic, pentru că te iubeam şi că erai fiul meu, ca şi cum ai fost născut din carnea mea. Acum însă, a venit momentul să ți-o spun.

Shoz-Dijiji rămase pa gânduri.

— O Față palidă! Un alb! strigă el cu dispreț. Mai bine aş fi socotit câine! tremură el de scârbă.

— Fiul meu, zise Geronimo. Sunt Apaşi buni şi răi, cum sunt albi buni şi rai. Cu timpul, rana ta, se va închide. Du-te şi trăieşte cu poporul tău. Într-o zi vei mulțumi lui Geronimo.

— Niciodată, strigă Ursul negru. Adio, Geronimo. Ai fost un tată bun pentru Shoz-Dijiji. Acum, Shoz-Dijiji nu mai are tată, nici mamă. El nu mai ține de nici un popor. Rămâne un şef războinic pe drumul războiului, ultimul Apaş adevărat.

Îşi ridică în două picioare calul, apoi se-ntoarse spre Geronimo.

— Adio, zise el, Shoz-Dijiji, ultimul din Apaşi, pleacă pe drumul războiului.

Geronimo privi cu ochii umezi cum ultimul războinic al unei rase stinse se îndepărta pe drumul Sonorei.

CAP. XV
Ultimul răzvrătit

Geronimo capitulase! După trei sute de ani, năvălitorii din țara Apaşilor putură să doarmă în pace. Toți rebelii erau prizonieri în Florida. Duşi de pe platourile uscate şi calde ale țării natale în regiuni joase, umede şi nesănătoase, Apaşii se-mpuținară şi muriră. În acest timp, în Sonora, în ascunzişurile de nepătruns ale Marilor Munți, Shoz-Dijiji şi Nejeuni îşi împărțeau prada. Nimeni nu-i vedea şi timp, de luni de zile, ei nu vedeau pe nimeni. Shoz-Dijiji îşi lepădase masca de războinic; rămase un simplu vânător şi dacă, din întâmplare, întâlnea oameni, nu încerca dorința de a-i ucide. Shoz-Dijiji nu se-mpăcase cu ideea că e o Față palidă şi se simțea legat de legămintele lui, deoarece era ultimul Apaş. Îşi făgăduise să nu mai ucidă, numai atunci când va trebui să se apere. Voia să rămână numai departe de albi.

Îi revedea pe ai săi: Geronimo, lângă foc, Gian-nah-tah cu Is-ka-nay şi alții,

pe care îi vedea copii, apoi crescând, bărbaţi şi femei. Cei mai mulţi erau morţi, alţii, plini de amărăciune şi durere, plecaseră în captivitate.

Apoi, în gândurile lui Shoz-Dijiji apărea o tânără fată călare. Shoz-Dijiji o lua în braţe, dar ea se feri, lovindu-l. El vedea în ochii ei privirea care se aruncă şarpelui. Asta-l făcea foarte nenorocit. Se întreba dacă ea ar măi avea aceeaşi privire pentru el, dacă ar şti că e o Faţă palidă, ca ea. A fi alb! Usen! Ce făcuse el, ca să merite asta?

Cu toate astea, gândea el, era un alb. Asta era fapt cert încerca să se convingă că, după toate socotelile, nu era o dezonoare să fii un alb. Wichita Billings era o albă şi el nu o preţuia mai puţin pentru aceasta. Locotenentul King era un alb, căpitanul Crawford şi locotenentul Gatawood, asemenea, erau albi. Îi cunoştea doar ca pe oameni de inimă. Şi el, care a fost totdeauna mândru ca un Apaş! El a fost un mare războinic la Apaşi! La albi, n-ar însemna nimic. Şi va trebui să poarte hainele lor îngrozitoare şi va trebui să locuiască în casele lor înăbuşitoare. Se simţea bolnav, credea că va muri; avea nostalgia ţării sale, a Arizonei.

— Mă voi putea întoarce să mor în munţii mari, gândea el. Gândul acesta-l făcea fericit.

Locotenentul Samuel Adams King stătea sub un arbore de bumbac, înaintea fermei Billings. Lângă el, Wichita părea foarte ocupată cu lucrul ei.

— E linişte pe-aici, nu-i aşa? Sunt, cred, şapte ani de când au fost trimişi Apaşii în Florida.

— Îmi vine să cred că ştergi pistolul acesta cu dragoste, pentru că îţi aduce amante de timpurile bune din trecut, zise King râzând.

— Ce vrei să spui? întrebă fata. Mai sunt şi astăzi destule lichele – nu toţi indienii erau golani.

— Fără îndoială. De altfel, nu-mi vine să cred că indienii au comis jumătate din crimele de care au fost acuzaţi. Ştii, Chita, nu-mi pot închipui că un Apaş să-l îi ucis pe tatăl d-tale.

Discuţia ajunse, fatal, la Shoz-Dijiji.

— Să dea Dumnezeu să fi murit, zise tânăra fată.

King – ridică trist capul. Simţea amărăciunea fetei: iubise pe acest om, pe care astăzi îl acuză. El nu-i spuse niciodată că Shoz-Dijiji şi Diavolul sângeros nu erau decât unul, asta l-ar fi făcut şi mai vinovat în ochii Wichitei. Locotenentul King se gândea la Shoz-Dijiji ca la un prieten. În al doilea rând, el ştia că Wichita Billings încercase mai mult decât o prietenie pentru Apaş, iar King nu era un om care să întrebuinţeze astfel de mijloace pentru a rivaliza cu cineva.

Wichita curăţă revolverul. Locotenentul nu părăsea cu ochii profilul ei regulat.

— Merge bine ferma? întrebă el…

— Nu aşa da bine ca pe vremea lui tata, răspunse tânăra fată.

— Poate că nu eşti mulţumită de Smooth?

— Îşi cunoaşte destul de bine meseria, dar nu obține totul de la oameni. Nu ştie cum să se poarte eu ei. Oamenii adevărați sunt rari, fără îndoială.

— De ce nu vinzi ferma? Asta nu-i o viață pentru o fată tânără.

— Nu ştiu singură ce să fac, Ad. Toată viața mea e aici. Nu cunosc o alta. De plecat, îmi vine foarte greu.

— Oh! Chita, asta nu-i tot ce-ți trebuie. Ți-ar trebui un tron, sclavi mulți şi o curte întreagă, care să te servească.

Ea începu să râdă din toată inima,

— Nu glumesc, Chita, insistă King. Vino cu mine. Schimbă-ți viața. În locul unui tron, n-am decât inima mea să ți-o ofer; totul ce-mi aparține va fi al tău.

— Ad, e desigur un lucru frumos, dar…

— Atunci, de ce nu? întrebă el, apropiindu-se de ea. Ne vom putea căsători la post şi aş obține cu siguranță o permisie.

— Dacă va trebui să mă mărit cu un bărbat care-mi va da o viață mai rea decât aceea pe care o părăsesc, voi şti că-l iubesc; nu voi şovăi o clipă. Dar dacă te voi lua de bărbat, Ad, va fi poate din pricina vieții pe care mi-o oferi, viață care-mi pare un paradis. Ad, mai aşteaptă puțin.

— Nu te gândeşti la un altul, Chita?

— Oh, nu! şi violența exclamației îl surprinse pe ofițer.

— Voi aştepta atunci, dacă va trebui. Dacă te pot ajuta într-un fel oarecare, Chita, spune-mi, te rog. Şi când vei ajunge să descoperi că mă iubeşti, anunță-mă, încheie King. Ştii bine, că pentru mine. Chita, eşti întotdeauna o perfecțiune

— Să mergem, deci. Trebuie să pleci, King. Ce se va gândi despre d-ta? Vrei să ajungi la Curtea Marțială? La drum, locotenente King!

— Da, domnule comandant, zise el, bătând din pinteni. Apoi prinse mâna fetei şi o sărută.

Wichita îl privi îndepărtându-se semeț, drept, milităros, şi suspină – suspină, deoarece nu-l iubea. Ştia prea bine că nu-l va iubi niciodată. Ochii şi gura i se înăspriră la gândul pe care-l risipi – pentru un sălbatec, pentru un asasin – şi obrajii i se înroşiră de ruşine.

Fu întreruptă în mijlocul acestor reflexii de vocea lui Luke Jensen.

— Vă aduceți aminte, domnişoară, de vitele care păşteau lângă râpa cu cedri?

— Da, ce e?

— Jumătate din ele au dispărut. Desigur că nu au plecat singure.

— Sigur că nu. Tu, ce crezi, Luke?

— Dacă Apaşii nu ar fi fost izgoniți, m-aş fi gândit la ei.

— Kansas mi-a spus că o altă turmă a dispărut lângă Micul Mesa. Crezi că e vorba de un furt? Smooth, ce părere are?

— El spune că şi-au schimbat numai locul.

CAP. XVI
Valetul de pică

Luis Mariel, urmând exemplul „Americanilor”, frecventă cabaretul lui Dirty Cheetim.

— Ce-nvârteşti, ştrengarule? îl întrebă Cheetim. Cauți ceva?

— Da.

— Ai cal, nu-i aşa?

— Da, Senor.

— Vino cu mine.

Şi Cheetim îl trase în altă cameră. Luis văzu înăuntru un individ cu părul încâlcit, ocupat cu băutura.

— Iată băiatul care-ți trebuie, zise Cheetim bărbatului cu chica zburlită. Nimeni nu-l cunoaşte, nici el nu cunoaşte pe nimeni.

— Ştie americana?

— Da, Senor. Înțeleg şi vorbesc destul de bine.

— Poți să-ți ți gura? Dacă nu, zise străinul, trecând un deget înaintea gâtului – gest cu totul semnificativ – înțelegi, nu-i aşa?

— Ce trebuie să fac? întreba Luis.

— Vei păzi o turmă mică. Dacă vei fi întrebat ceva în americană, nu înțelegi. De altfel, tu nu ştii nimic de turmă, numai că un domn bătrân te-a luat să le păzeşti.

— Da, Senor.

— Vei avea treizeci şi cinci de dolari pe lună, în plus hrana. Douăzeci şi cinci pentru paza turmei, iar restul pentru tăcere. Îți convine?

— Desigur, Senor.

Străinul îl duse pe Luis spre Nord. Ajunseră în sfârşit la o turmă de aproape cincizeci de capete, care păştea în linişte într-o păşune bunicică.

— Vitele nu-ți vor da mult de lucru. Câteodată însă iau obiceiul s-o ia spre Apus. E acolo un țarc, unde le vei închide noaptea; ziua le ții aici.

Scoase din buzunar o carte de joc, valetul de pică – şi-o rupse-n două. Îi dădu o jumătate lui Luis.

— Dacă vine cineva la tine cu cealaltă jumătate, îi predai vitele. Ai înțeles?

— Da, Senor.

— Între timp, ți se vor aduce alte vite. Nu vei întreba oamenii nimic. Le vei lua în păstrare, fără a scoate o vorbă. Ai înțeles?

— Da, Senor.

— Atunci, e-n regulă. Laşi vitele să pască până-n asfințit, le vei închide şi vei veni să te culci la Țarcul porcilor, în hambar. Acolo ți se va da să mănânci. La revedere, ştrengarule.

— Adios, Senor.

Privind cum se depărtează omul cu pârul încâlcit, vârî în buzunarul cămăşii jumătatea valetului de pică; apoi, se puse să cerceteze vitele. Se uită la

semnele lor şi văzând că sunt mai multe feluri, gândi că Cheetim şi omul cu părul încâlcit, strângeau, fără îndoială, vite, pentru a le vinde sau expedia. Un amănunt îi atrase însă atenția. Un sfert din animale purtau semnele „F. B.” pe coapsa stângă şi o crestătură la urechea dreaptă, Celelalte, purtau diferite semne, pe care le cunoştea mai mult sau mai puțin.

Semnul „F. B.” era bine cunoscut. În partea aceasta a Arizonei. Odată, Luis încercase să găsească de lucru la Senor Billings, care fusese omorât, desigur de Apaşi; dar nu reuşise.

El nu furase niciodată pe socoteala lui; nu putea însă înțelege cum adunaseră stăpânii lui atâtea vite.

Lui Shoz-Dijiji îi revenea bucuria de odinioară, trecând frontiera Arizonei. Contempla peisajele familiare care îi erau atât de dragi, sorbind aerul ozonat şi mirosul de brazi şi cedri. Ursul Negru îşi regăsise aproape fericirea. Era însă în el o forță care-l conducea. Dragostea îl îndrepta spre femeia pe care o dorea. Se hotărâse să se lepede de rasa Apaşilor; el, care altădată nu avea pentru albi decât dispreț. În Arizona, Shoz-Dijiji observă, că Nejeuni îl stingherea. Un cal ca Nejeuni poate fi repede remarcat. Dar, Shoz-Dijiji nu se putea decide să părăsească un prieten ca Nejeuni, ultimul prieten care-l mai lega de trecut. Când ajunseră pe un platou bine cunoscut, Luke Jensen trecea lanțul munților, la răsărit de ferma Billings. El urca o râpă urmată de coline joase. De pe creştetul uneia, un şef Apaş îl privea; lângă el, calul îi aştepta ordinele.

Shoz-Dijiji avea o memorie bună; îl recunoscu repede pe Luke Jensen.

— Ohe! Aici! strigă Shoz-Dijiji, fără a se arăta.

Luke se opri, privi în jur şi duse automat mâna la revolver.

— Nu trage! E un prieten.

— Cum pot să ştiu? Nu te vad, răspunse Jensen.

— Te am în vârful puştii mele, anunță Shoz-Dijiji. Nu trag. Sunt Shoz-Dijiji.

— Oh! strigă Luke, gândindu-se imediat la cele o mie de dolari oferite premiu pe capul Apaşului.

— Coboară, zise indianul, îmi amintesc de tine.

Shoz-Dijiji vorbi ceva lui Nejeuni. Coborâră apoi colina.

— Te credeam mort, zise Luke.

— Shoz-Dijiji a fost mult timp în Sonora.

— Pe drumul războiului? întrebă cowboyul.

— Geronimo a făcut pace cu Mexicanii şi cu generalul Miles. Shoz-Dijiji respectă tratatul.

— De ce te-ai întors, Shoz-Dijiji?

— Vin s-o văd pe Wichita Billings. Poate să găsesc de lucru pe-aici.

Luke avu imediat certitudinea că acest om nu poate fi asasinul lui Jefferson Billings.

— Cred că ea îmi va da de lucru, dar Shoz-Dijiji nu e sigur că tatăl ei vrea. El nu iubeşte pe Shoz-Dijiji.

— Dar, nu şti că el a murit? întrebă Luke.
— Mort? Nu, Shoz-Dijiji nu a ştiut nimic. Shoz-Dijiji a rămas mult timp în Sonora. Cum a murit bătrânul?
— Ucis, lângă păşune; a fost găsit, scalpat, adăogă Luke.
— Vrei să spui că a fost ucis de Apaşi?
— Nimeni nu ştie nimic, dar e foarte posibil.
— Când s-a întâmplat asta?
— Ştii, atunci când ai venit după calul tău. L-au găsit a doua zi dimineața.
Shoz-Dijiji rămase pe gânduri.
— Vrei să spui... se crede că Shoz-Dijiji l-a ucis pe Billings? Oare, Chita crede şi ea?
— Ascultă, Shoz-Dijiji, zise încet Jensen. Tu mi-ai făcut odată un mare bine. Nu-l voi uita niciodată. Eu, desigur, n-am crezut niciodată că tu l-ai îi putut omorî pe şef, dar ceilalți...
— Şi Chita? întrebă Shoz-Dijiji.
— Nu pot spune da, nu pot spune nu. Ba a promis însă o mie de dolari aceluia care te va aduce.
Shoz-Dijiji nu clipi, cu toate că aceste cuvinte nimiciră ultima lui speranță de fericire.
— Atunci, vei avea o mie de dolari dacă mă omori.
— Da
— Ei! Atunci, ca măi aştepți? De ce n-o faci?
Jensen ridică umerii.
— Desigur, din acelaşi motiv pentru care tu n-ai făcut-o atunci când ai putut. În sângele nostru, probabil, curge sânge de albi.
— La revedere, zise brusc Shoz-Dijiji. Mă duc.
— Spune, înainte de a pleca, e adevărat că tu l-ai ucis pe Billings?
Shoz-Dijiji îl privi drept în ochi.
— Dacă Wichita Billings dă o mie de dolari pentru ca Shoz-Dijiji să fie ucis, atunci, ea trebuie să ştie că Shoz-Dijiji i-a omorât tatăl. La revedere. O iau înainte, pe cărare. Dacă-ți trebuiesc o mie de dolari, e treaba ta. Înțelegi?
Îl luă pe Nejeuni de căpăstru şi se-ndepărtă. Luke, uluit, îl urmări din ochi, până ce dispăru în spatele unei înălțimi.
Nici o clipă, Jensen nu gândi că s-ar putea servi de revolverul său.
Întorcându-se la fermă, o văzu pe Wichita care vorbea cu Kansas. Luke ar fi vrut să n-o întâlnească în seara asta. Simțea că nu se va putea reține să nu povestească întâlnirea lui şi-i era teamă că, luându-se cunoştință, să nu se organizeze o expediție prin împrejurimi, pentru ca Apaşul să fie găsit.
Dar, Wichita îl observă şi-l chemă. Kansas pleca tocmai în acea clipă.
— Vino cu mine la birou, Luke. Vreau să-ți vorbesc. Kansas mi-a spus că au dispărut din nou vite. Ai observat poate ceva, azi?
Dacă văzuse ceva astăzi? Ce întrebare!
— N-aş putea spune da, nici nu, şi privi fix pământul, foarte încurcat.
Wichita, care-l cunoştea bine, începu a avea bănuieli.

— Ascultă, Luke. Mi se fură turme întregi. Nu ştiu în cine să mă-ncred. Smooth, Kansas, Matt şi cu tine, pe toţi. V-am privit întotdeauna ca oameni de încredere. Dacă nu mă pot bizui pe voi, în cine oare să am încredere? Luke, tu îmi ascunzi ceva. Dacă nu-mi vorbeşti, eşti îndată liber să pleci.

— Ştiu, domnişoară, zise Luke, scormonind pământul cu vârful cizmei; da, am văzut din nou azi dimineaţă, spuse el, deodată.

— Pe cine?

— Un Apaş. Pe Shoz-Dijiji.

Ochii Wichitei se măriră fără măsură.

— L-ai ucis? murmură ea într-o suflare. L-ai omorât, pentru a avea recompensa?

— Nu, domnişoară. Ascultaţi. Puteţi să mă alungaţi oricând. Nu voi putea niciodată ucide un om care mi-a salvat viaţa. Dacă l-a ucis pe tatăl dv., e altceva, şi, de fapt, eu n-am crezut niciodată acest lucru.

În indignarea lui aprinsă, Luke Jensen nu putu să bage de seamă în ce măsură se liniştise Wichita, auzind că nu l-a omorât pe Shoz-Dijiji.

— I-ai vorbit de omor?

— Da.

— Ce-a spus, cu adevărat?

— N-a spus da, nici nu.

— Ce-a spus, cu adevărat?

— A spus că dacă dv. oferiţi o mie de dolari pentru capul lui, precis că sunteţi foarte sigură că el e asasinul.

— De unde a ştiut?

— Eu i-am spus.

— Eşti sigur, Luke, că nu el l-a ucis pe tata?

— Absolut sigur. Nu-l cred vinovat.

— Ne-am putut înşela, Luke. Voi suprima recompensa; nu vreau să risc a mă înşela. Toată viaţa mea, în inima mea, îl voi acuza că l-a ucis pa tata. Dacă-l mai vezi, spune-i că recompensa a fost suprimată. Mai spune-i însă că, dacă-l voi vedea într-o zi, îl voi ucide, deoarece cred că el este ucigaşul tatei. Trimite-mi-l pe Smooth.

Inima Wichitei era plină de tristeţe, de părere de rău şi de ruşine, la gândul că încercase o dragoste pentru acest sălbatec. Avea îndoieli, cu toate acestea. Îl omorâse el într-adevăr pe tatăl ei?

Sosirea lui Kreff îi tăie seria gândurilor.

— Înainte de toate, Kreff, trebuie să anunţi că nu mai dau o mie de dolari pentru capul Apaşului.

— De ce? întrebă familiar Kreff.

— E treaba mea, zise fata, pe un ton care nu mai admitea replică.

— Apoi, mai e vorba de furt…

— Cine ţi-a vorbit de furt?

— Luke a văzut că lipsesc vite.

— Oh! Băiatul ăsta e caraghios. Vitele şi-au schimbat numai locul. El e prea

leneş să le caute.

— Kansas a observat acelaşi lucru la Nord, lângă Micul Mesa, insistă ea. Despre Luke, nu voi afirma nimic. El nu e de mult timp aici. Dar, despre Kansas pot spune că nu vorbeşte la-ntâmplare.

Wichita aruncă omului o privire, încruntând sprâncenele. Vocea ei devenise protectoare, curioasă

— Ei bine, zise ea, tu şi ceilalţi, sunteţi aici pentru a mă ajuta, Smooth!

— Da, dar suntem oameni plătiţi... nu e acelaşi lucru. Dv., trebuie să vă măritaţi cu un om cumsecade, care să se ocupe de turmele dv., adăogă el.

— Cu cine, de exemplu?

— Cu mine.

— E o declaraţie pe care mi-o faci. Smooth?

— Da. Dv., ce spuneţi? Noi doi vom putea conduce bine afacerile. Nu veţi mai avea neplăceri.

— Dar, eu nu te iubesc, Smooth.

— Ce importanţă are? Sunt atâtea femei care se mărită cu bărbaţi pe care nu-i iubesc. Dragostea vine mai târziu.

— Dar nici tu nu mă iubeşti.

— Ba da, Chita. Totdeauna v-am iubit.

— În orice caz, te-ai ferit s-o arăţi, observă ea.

— N-am avut niciodată ocazia, până astăzi. Dv. aveţi mult simţ practic. Nu vă puteţi mărita decât cu un om de meserie. Odată, veţi ajunge să mă iubiţi. Nu sunt respingător, iar dv. veţi fi bine tratată.

Pe Wichita o podidi râsul. Kreff nu sesiză atitudinea fetei.

— Vă veţi gândi, nu-i aşa, domnişoară Chita? întrebă el, scoţând nişte hârtii din buzunar.

— Pierzi ceva, Smooth, spuse ea, privind spre pământ.

Privi şi el. Era jumătatea unei cărţi de joc – jumătatea unui valet de pică.

CAP. XVII
Cheetim

La Ţarcul Porcului erau mulţi clienţi. Femeile se grăbeau de la masă la masă, dând de băut. Afacerile mergeau bine. În camera alăturată, doi oameni vorbeau în şoaptă.

Pe masă, în faţa lor, o sticlă, pahare şi un valet de pică rupt în două. Erau Cheetim şi Kreff.

— Oare, băiatul ăsta îşi închipuie că va putea sa păzească încă mult timp vitele, fără a fi observat, sau prins? observă Kreff.

— I-am spus să vină să te vadă, zise Cheetim.

Kreff îi întinse jumătatea valetului de pică.

— Ia-o. Tu îl vezi mai des decât mine. Nu-l mai putem ţine mult timp. Puştiul a prins ochi.

Cheetim umplu paharul tovarăşului său.

— Aşa e! zise el, golindu-şi paharul. M-am gândit la ceva. Iată, despre ce e vorba. Dacă n-ar exista fata, ar fi ceva de făcut cu turma. Agentul guvernământului ar cumpăra vitele, fără să-ntrebe de unde provin.

— Şi ce-ai vrea să fac? întrebă Kreff. S-o omor?

— Trebuie să m-ajuți s-o prind. Dacă voi reuşi s-o țin aici câteva zile, va fi foarte mulțumită să se mărite cu mine.

— Ocupă-te singur de afacerile tale, Dirty, şi lasă-le pe ale mele.

— Ce vrei să spui?

— Dacă e unul din noi doi care trebuie s-o aibă, acela voi fi eu. Iată ce vreau să spun.

Vocea lui era hotărâtă şi urâcioasă.

— Ah, drace! Nu ştiam că te gândeşti la ea.

— Ei bine! Iată că şti acuma şi să nu cauți să încapi pe mâna mea.

Arizona în plină nămiază: căldură înăbuşitoare, somnolență şi tăcere.

Shoz-Dijiji pândea. De când aflase că pe capul lui se pusese o mie de dolari, era mai prudent. Îl recunoscu îndată pe Luis Mariel – apoi se puse să cerceteze turma.

Fu surprins de feluritele semne ale animalelor. Le cunoştea pe toate; nimic nu scapă unui Apaş obişnuit cu vitele. Văzu că cele mai multe aparțin Wichitei Billings.

— Mai ştia că acest cowboy nu era de la ferma ei, deoarece acolo nu se foloseau Mexicani.

Cu mult înainte ca Luis Mariel să-şi fi putut da seama, Shoz-Dijiji văzu că mai mulți călăreți se apropiau. El nu se mişcă, deoarece, dacă nu schimbau direcția, aceştia vor trece fără să-l vadă.

Apărură patru oameni. Shoz-Dijiji îi recunoscu imediat. Erau doi Navajos, un metis, iar al patrulea era un alb, Agentul guvernământului. Degetele i se întinseră pe armă. Luis, auzind paşii cailor, se ridică. Oamenii merseră drept spre el, iar Agentul îi vorbi. Shoz-Dijiji îl văzu pe Agent scoțând din buzunar un capăt de hârtie, pe care i-l întinse lui Luis. Luis, la rândul lui, scoase un alt capăt de hârtie, pe care-l compară cu acela care-i fu dat. Shoz-Dijiji nu-şi prea putu da bine seama despre ce e vorba, dar de departe, se putea totuşi spune că sunt două jumătăți ale unei cărți de joc.

Luis ajută oamenilor să strângă turma, iar după ce împinse vitele în spre Agentul guvernământului, dădu pinteni calului, îndreptându-se spre Țarcul porcilor.

Shoz-Dijiji pricepuse că a fost martorul unui târg necinstit; faptul nu l-ar fi emoționat câtuşi de puțin, dacă n-ar fi ştiut că e vorba de animalele furate Wichitei Billings.

Pentru că o iubea, trebuia să descopere un mijloc să-i aducă la cunoştință ce a descoperit se gândi, desigur, la Luke Jensen. Se întoarse la locul unde îl mai întâlnise.

Luis Mariel aduse lui Cheetim cele două jumătăți ale valetului de pică.
— Bravo, băiete, zise Cheetim. E tocmai ce aşteptam de la tine. Acum, am de lucru pentru tine; cincizeci de dolari de câştigat.
— Despre ce e vorba?
— N-ai de unde să ştii. Tot ce trebuie să afli e că, vor fi trase, fără îndoială câteva gloanțe. Nu vei avea de făcut decât ce-ți voi spune eu. Dacă ți-e frică, mă lipsesc de tine.
— Nu mi-e frică, Senor, răspunse Luis, căruia cincizeci de dolari îi apărură ca o avere.
— Foarte bine. Ştii unde se află Ferma Billings?
— Da, Senor.
— Te vei duce acolo, să-i duci o vorbă lui Smooth Kreff.
— Asta-i tot?
— Nu. După ce-i vei vorbi, vei da câteva târcoale prin împrejur, pentru a vedea ce se întâmplă. E acolo o tânără fată. Când voi sosi, va trebui să ştiu unde se află şi câți oameni au rămas la fermă. Voi avea cu mine patru, sau cinci oameni. Apoi, îți voi spune ce ai de făcut.
— Şi când se va trage? întrebă Luis.
— Oh! Poate că nici nu se va trage. Ți-am spus asta numai pentru a te preveni. Îți voi scrie scrisoarea. Dacă vei goni bine, vei ajunge înainte de răsăritul soarelui. Trebuie să fii acolo înainte ca oamenii să se fi dus la lucru. Ai înțeles?
Dirty Cheetim începu să scrie. Luis, el însuşi un profan, observă stângăcia acestuia. În sfârşit, Cheetim îi întinse tânărului, o foaie murdară de hârtie, îndoită şi făcută mototol.
— Dacă Kreff te întreabă ce e cu turma, îi vei spune că ducându-te azi dimineață la țarc, ai găsit barierele trase iar vitele plecate. Altceva nu-i vei sufla. Bagă de seamă! adăogă Cheetim, lovindu-şi încet revolverul, în semn de amenințare.
— Am înțeles, zise Luis.
Nu-l iubea deloc pe Cheetim, dar cincizeci de dolari erau cincizeci de dolari..

Când Luis Mariel îşi opri calul în curtea fermei Billings, la o milă două depărtare, Shoz-Dijiji îl văzu venind şi se întrebă ce caută tânărul aici. Apaşul se instalase pe colină înainte de venirea zorilor. La primele raze de lumină, îşi îndreptă binoclul spre curtea fermei. Voia să-l vadă pe Luke Jensen cât mai devreme posibil.
Luis se duse la locuința oamenilor, care erau sculați şi dădu scrisoarea lui Kreff, în care recunoscu îndată omul cu părul încâlcit, care l-a dus la turmă şi i-a dat cartea de joc ruptă. Kreff, recunoscu şi el pe tânărul Mexican. Descifră cu greu biletul.
„Prietene Kreff, citi el, oameni au furat turma. Adu pe toți oamenii să prindem hoții, aşa se va crede că alții au furat vitele. Nu avea încredere în

Mexican. Nu-l lua. Cu prietenie, Dirty”.

— Drace? răcni Kreff.

— Ce te-a apucat? întrebă Kansas.

— Dirty Cheetim spune că a văzut o bandă, ducând o turmă din vitele noastre, Luke! Du-te repede după cai. Vom urmări blestemații de bandiți.

— Hm! Cred că Dirty trebuie fie supărat că n-a fost el primul care să treacă, spuse Kansas batjocoritor.

Luke se grăbi să-şi bage poalele cămăşii în pantaloni şi se duse spre ogradă; Smooth fugi apoi până la casă, unde se opri sub fereastra Wichitei, strigând-o.

Tânăra fată, – învelită, într-o pătură, apăru, la fereastră:

— Ce e, Smooth?

— Ați avut dreptate când ați spus că e vorba de hoți. Cheetim mi-a trimis vorbă că a văzut o bandă care o ştergea cu una din turmele noastre. Trimit toți oamenii după ei. Nu ne vor scăpa!

— Bine! strigă Wichita. Vin şi eu.

— Nu, veți face mai bine dacă rămâneți. Ne va fi greu să lucrăm, luându-vă cu noi.

— Poate că ai dreptate. Oh! De ce nu m-am născut băiat?

Shoz-Dijiji, când îl văzu pe Luke apropiindu-se de el, simți că Usen nu l-a uitat cu totul. Coborî colina, în aşa fel, că Luke se pomeni la un moment dat, față în față cu Apaşul, lângă păşune.

— Ei, strigă el surprins. Dar ce faci tu aici?

— Vreau să te duci să spui ceva Wichitei. Agentul guvernământului a cumpărat vitele care i-au fost furate. Am văzut asta ieri. Îi vei spune?

— Mulțumesc, Shoz-Dijiji. De altfel, chiar acum plecăm după vite. Când o voi vedea, îi voi comunica totul.

— Dar să nu-i vorbeşti ca din partea mea.

— Bine. Acum, trebuie să mă grăbesc. Oamenii aşteaptă caii. La revedere, Shoz-Dijiji.

— Adios, răspunse Shoz-Dijiji întorcându-se înspre colină, în timp ce Luke Jensen ducea caii de la păşune.

Un lucru îl neliniştea. Îl văzuse pe Luis Mariel păzind turma furată şi acum, Luis Mariel venea la fermă să dea ştiri despre aceeaşi turmă. Ce însemna oare asta?

Apaşul văzu cu binoclul cum cowboyii părăseau ferma. Toată lumea plecase, afară de Luis Mariel. De ce rămăsese el în urmă? O mai văzu apoi pe Wichita vorbind cu Luis, intrând pe urmă în casa. Luis se plimba împrejur.

Shoz-Dijiji îşi lua arcul şi săgețile, plecând în căutarea prânzului. Puțin mai târziu, lângă Nejeuni, caută un loc ascuns şi îşi pregăti hrana.

Îndată ce Luis Mariel părăsi Țarcul porcului, Cheetim plecă şi el, cu alți patru, iar când Kreff plecă în zori împreună cu personalul fermei Billings, cei cinci oameni erau acolo, privindu-i de la înălțimea unei coline.

— Avem destul timp, zise Cheetim, să aşteptăm până ce aceştia vor fi departe de fermă. Toți patru, veți căuta să puneți mâna pe fată. Vă veți duce la ea să-i cereți de lucru. Tânărul cowboy va fi acolo şi vă va spune dacă mai e cineva acolo. Nu va fi greu. Jes se va arunca asupra ei, pentru a o împiedica să-şi ia puşca. Fata lui Billings ştie să țintească, fără să-i tremure mâna.

Kreff şi oamenii lui ştiau că trebuiau să meargă departe şi pe drumuri grele, aşa că nu se prea grăbea, scutindu-şi totodată caii de oboseala. Se întrebă mai întâi de ce n-a plecat Cheetim în căutarea turmei, cu oamenii lui. Da, era un lucru destul de curios. Şi dacă nu se încredea în micul Mexican, de ce i-a dat biletul? Kreff n-avusese niciodată mare încredere în Cheetim, dar acum avea bănuieli.

Îşi aduse deodată aminte că Wichita a rămas singură la fermă, în tovărăşia bucătarului chinez, şi a Mexicanului. Cu cât se gândea mai mult, îl cuprindeau mai multe bănuieli. Îl chemă pe Luke.

— Băiete, l-am lăsat pe Mexicanul ala la fermă. Cred că n-am făcut bine. Du-te şi vezi ce-i pe acolo.

Luke fu aproape hotărât să renunțe la aventură; dădu însă pinteni calului, îndreptându-se spre fermă.

Ieşind din birou, după ce luase dejunul, Wichita văzu trei oameni călare intrând în curte. Îl văzu şi pe tânărul Mexican ducându-se să le vorbească, dar nu putu s-audă ce le spunea. De altfel, părea că nici nu-i cunoaşte.

Oamenii veniră apoi până în dreptul ei şi unul dintre dânşii scoțându-şi pălăria, descălecă şi se apropie de ea, cerând să-l vadă pe stăpân.

— Eu sunt stăpânul, zise ea.

— Căutăm de lucru, zise străinul.

Ceilalți veniră şi ei mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să asculte ce spunea ea. Primul se repezi asupra fetei, prinzându-i mâinile, în timp ce ceilalți descălecară şi-i puseseră pumnalele în spate.

După ce o ridicară pentru a o pune pe un cal, chinezul ieşi din bucătărie; unul din oameni îi arătă însă revolverul. Bietul servitor fu redus la tăcere.

Cheetim nu pierdea de la înălțimea colinei pe care se afla nimic din ceea ce se petrecea în curte. Era plin de bucurie că totul merge bine.

Dar ce era zgomotul acesta? Întinse urechea spre răsărit şi îşi dădu seama că provine de la bătaia copitelor unui cal în galop.

În curtea fermei, oamenii discutau. Cheetim se întrebă de ce oamenii nu pleacă. Nu putea decât să dezaprobe această întârziere, ascultând zgomotul calului care se apropia.

— De ce să încălecăm doi pe un cal întrebă acela care trebuia s-o ducă pe Wichita. Mai avem timp şi e încă un cal în grajd.

— Dirty a spus să nu pierdem nici un minut, spuse un altul.

Wichita auzind numele, înțelese totul. Era groaznic, înfiorător de clar. Omul acesta a urmărit-o ani de zile. De două ori a încercat s-o i-a cu forța De data

aceasta, pare că va reuşi. Cine-i va veni în ajutor? Tatăl ei nu mai era aici, servitorii plecaseră, nu ştia pentru cât timp. Nimeni. Numai o minune îi va trimite ajutorul.

Omul care cerea un alt cal pentru Wichita, insista mereu:

— Asta nu ne va lua mai mult de două minute. Dacă vom fi urmăriți, vom putea merge mai iute.

— La dracu’, strigă un altul, să terminăm şi să luăm un cal. Spune-i lui Luis să pună şeaua pe calul ăsta.

Luis se grăbi să se execute. În acest timp, Cheetim, înnebunea de furie, văzând cum întârzie oamenii lui şi auzind calul apropiindu-se dinspre răsărit.

De cealaltă parte, Shoz-Dijiji, după ce-l strunise pe Nejeuni, voia numai să plece, undeva departe. Cu binoclul său o văzu pe Wichita. Rana lui veche se redeschise. Trist şi singuratec, şeful Be-don-co-he-şilor se îndreptă spre tabăra de odinioară populată numai cu primitivi.

Luke Jensen venea spre fermă. Cheetim, ascuns după o stâncă, îl luă la ochi şi trase, Luke auzi şuieratul glonțului lângă ureche. Anunțat astfel de pericol, se feri şi trase două focuri la-ntâmplare, în spre colină. Intră apoi repede, gonind în zig-zag, în curtea fermei. Cheetim trase din nou, fără rezultat însă. În imposibilitate de a trage, fără a o atinge pe Wichita, Jensen o luă spre un hangar, unde se putea ascunde bine şi de unde putea trage în voie.

Cei cinci oameni se îndreptară spre poartă, târând după ei şi calul Wichitei. Trei din ei continuară să tragă asupra lui Luke Jensen; în momentul în care acesta ajunse la hangar, Wichita îl văzu căzând; era atins. Bandiții trecură de poartă, împreună cu Wichita.

CAP. XVIII
Diavolul sângeros

Murmură un cuvânt lui Nejeuni la ureche şi calul, dintr-o săritură, luă o direcție noua.

După plecarea lui Luke, bănuielile lui Kreff se-ntăriră din ce în ce mai mult. Gândea că, dacă ele sunt întemeiate, un om nu va ajunge. Dacă ar fi trimis mai mulți! Dacă, cel puțin, s-ar fi dus şi el! Se opri adresându-se tovarăşilor:

— După câte-am gândit, prieteni, Cheetim vrea să ne facă bucata. El a vrut, mi se pare, să ne îndepărteze numai de fermă. A mai încercat el de două ori să pună mâna pe Wichita. Eu, mă-ntorc la fermă îl iau pe Jack şi pe Sam. Tu, Kansas, îi ai pe Charlie şi Matt, ca să-ncerci să-i prinzi pe hoți. Dacă vei putea lua ajutoare pe drum, cu atât mai bine. La revedere!

Cheetim îşi ajunse complicii tocmai când aceştia intrau în munți, cu Wichita. Nu mai putea de bucurie.

— Băieți, ați făcut treabă bună, le strigă el.

Se apropie de Wichita şi rânji:

— Spune-mi, dragă, aşa că nu vei mai face mutre? Am hotărât cum e mai bine. Vom petrece luna noastră de miere în munți, apoi vom coborî la palatul meu, unde ne vom căsători.

Wichita îi întoarse spatele cu dezgust, fără a spune nimic. Luis Mariel privea totul înaintea lui, cu un aer preocupat. Nu s-ar fi aşteptat să joace un asemenea rol în afacerea asta.

— Spuneți, băieți, nu-i aşa că ar fi bine să tragem o duşca? Mi se pare că merităm cu toții. În sănătatea miresei! strigă Cheetim, după ce fiecare îşi luase locul şi paharul.

Râseră cu toții, punându-se pe băut, afară de Luis, care nu avea din ce să bea.

— Ține, puştiule, îi zise Cheetim, întinzându-i cupa lui de metal. Bea şi tu o înghițitură!

— Nu, mulțumesc, nu mi-e sete, răspunse Mexicanul.

Intrară adânc în munți. Wichita bănuia unde o duc. Era acolo o cocioabă, o dărăpănătură, pe care o zidise demult un căutător de aur, departe în munți. Apaşii îl alungaseră pe căutător, iar casa rămase părăsită.

Wichita nu mai avea nici o speranță. Luke, chiar dacă nu a fost rănit grav, sau Chung, bucătarul, ar fi putut chema cel mai apropiat vecin; dar, acesta locuia foarte departe de ferma Billings. Admițând că au putut găsi oameni pentru a-i veni în ajutor, acestora le-ar fi trebuit mult timp pentru a descoperi vizuina lui Cheetim.

Cheetim şi complicii lui erau ocupați cu băutura şi mâncarea. Arătau a fi tare mulțumiți. Luis se apropie de Wichita.

— Sunt foarte mâhnit, Senorita, bâigui el. Nu ştiam ce voiau ei să facă. Vă voi ajuta, dacă se va putea. Poate că, atunci când vor fi beți, vă voi putea ajuta să fugiți..

— Mulțumesc, răspunse tânăra fată şi îl privi mai atent.

Fața băiatului îi părea cunoscută.

— Te-am mai văzut, dar unde?

— Eu am adus calul locotenentului King la fermă, anul trecut, răspunse Luis.

— Ah, da. Îmi aduc aminte acuma. Tu ai adus din Mexic calul lui Shoz-Dijiji.

— Calul lui Shoz-Dijiji? Era calul lui Shoz-Dijiji? Îl cunoaşteți pe Shoz-Dijiji, Senorita?

— Da, îl cunosc, şi tu?

— Dacă îl cunosc! Chiar prea bine. El l-a salvat pe tata şi pe mine, de două ori chiar, atunci când ar fi putut să ne ucidă.

Conversația fu întreruptă de Cheetim, care vestea în spatele Wichitei.

— Iată-ne ajunşi, scumpo! Dar nu vom rămâne mult timp aici. Mâine dimineața pornim într-un loc, unde nici Dumnezeu, nu ne va putea găsi. Nu ne vom putea lăuda că vom avea acum o masă de nuntă. La restaurantul meu va fi însă altfel. Vei avea o nuntă cumsecade.

Wichita nu-i răspunse.

— Poate că ai putea lăsa mutrele astea cu mine, porumbițo. Voi fi drăguț cu tine, dacă şi tu vei fi la fel. Nu voi înghiți însă mult timp fasoanele tale.

— Cheetim, spuse tânăra fată, ascultă. Eşti pe jumătate beat, totuşi vei putea înțelege. Mai bine îmbrățişez un monstru, decât pe tine. Dacă te apropii de mine, mă omor.

— Dacă vrei să faci pe proasta, e treaba ta, bombăni Cheetim. Asta nu mă va împiedica însă să fac ce vreau. Dar, mai avem noi timp să ne certăm. Hei, băieți, mai dați-mi puțin whisky şi puțină sfoară. N-aş vrea ca porumbița să zboare.

Îi legară bine mâinile şi picioarele. Cheetim bea de zor. Voia să capete curajul necesar, pentru ca să poată ajunge să-şi domine moraliceşte prizoniera. Pe cât bea mai mult, devenea mai lăudăros, şi mai gălăgios. Wichita putu astfel să asculte amănuntele crimelor pe care le făptuise.

— Dirty, tu eşti un tip, nu glumă, spuse unul din complicii lui, în semn de admirație.

— N-am pretenții că sunt grozav. Dar, iată numai cum l-am păcălit pe Smooth, trimițându-l la dracu, şi şterpelindu-i fata.

Cu toții izbucniră în râs.

— Şi ar face mai bine să rămână deoparte, chiar dacă nu-i convine. Şi bătrânul Billings a pățit-o. M-a alungat odată de la fermă. Credea, desigur, că mi-e frica de el. Aşteptam numai ocazia. Am aşteptat mult, dar mi-a căzut în mână, până la urmă.

— Nu l-ai prins tu! îndrăzni unul din complici să i-o întoarcă. Bătrânul a fost omorât de Indieni.

— Tu crezi asta? Iată ce se numeşte pricepere: eu l-am ucis pe Billings, eu l-am scalpat şi….

Aşa băut cum era, îşi dădu totuşi seama că a vorbit prea mult. Avu o căutătură urâtă.

— Băieți, am spus asta între noi. Dacă cineva are chef să-l urmeze pe Billings, n-are decât să-şi deschidă plicul, înțeles?

De-alături, Wichita nu pierdea nici un cuvânt din vorbirea lui Cheetim: Fu cuprinsă de ruşine şi de o mare părere de rău la gândul învinuirii pe care-o făcuse prietenului Apaş şi se condamna singură că nu-şi ascultase inima.

Îl auzi din nou pe Cheetim.

— Băieți, aveți grijă de bucătărie. Eu mă duc sa fac o vizită nevestei mele. Să nu vină nimeni să ne deranjeze! Ați înțeles?

Puțin timp de la întâmplarea care avu loc în curtea fermei, un cal putea fi văzut gonind spre locul de unde venea zgomotul împuşcăturilor. Călărețul

mâna animalul de zor.

Chung, în genunchi, lângă Luke, avu un strigăt de surpriză văzându-l pe Apaş. Într-o clipă, Shoz-Dijiji fu lângă el, îngenunchind în fața lui Luke.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Chita?

Luke ridică ochii.

— Oh, tu eşti, Shoz-Dijiji. O bandă de ticăloşi au luat-o cu ei, spre Sud. Nu mi-e tare rău, nu mă pot ține însă pe cal. Du-te tu!

Apaşul îşi scoase repede hainele. Nu-i mai rămaseră decât cizmele şi cureaua care-i ținea armele.

— O voi aduce înapoi, strigă el, pornind în galop.

Tocmai când trecu poarta, Kreff, Jake şi Sam ajunseră la fermă.

— Sălbatecul care l-a ucis pe stăpân, strigă Sam care era în frunte şi înainte de a fi terminat, se puse să tragă, Jake trase şi el. Indianul dispăru în munți scoțând un urlet de triumf. Redevenise un adevărat Apaş, în goană după Fețele palide. Era pe drumul războiului.

— Proştilor, strigă Luke, încercând să se ridice. Trageți în omul care a fugit în căutarea banditilor care au răpit-o pe Chita.

— Chita, răpită! strigă Kreff. Am avut dreptate; Cheetim e.

— Nu l-am văzut pe Cheetim. În orice caz, luați-o spre Sud. Dacă-l vedeți pe Apaş, lăsați-l. E cel mai bun prieten ai Wichitei.

Între timp, Shoz-Dijiji o luă spre munți. Sălbatecul trăia acum din nou în el. Diavolul sângeros ținea frâul lui Nejeuni cu pasiunea luptătorului de odinioară. Era la începutul unei mari bătălii.

Luis Mariel, într-un colț, holbă ochii la noul venit. Un războinic cu fața vopsită apăruse în odaie. Ceilalți încercară să ridice revolverele.

— Diavolul sângeros! strigă Luis.

— Culcă-te, îi spuse Shoz-Dijiji în spaniolă. Începuse sa tragă. Un om căzu.

Din cealaltă cameră, Cheetim şi Wichita auziră strigătul lui Luis. Cheetim intrase tocmai şi închise uşa după el. Se apropia de Wichita în momentul când auzi numele aceluia care fusese spaima a trei state. La prima împuşcătură, Cheetim sări pe fereastră. Alte împuşcături urmară. Patru oameni erau întinşi morți în camera din fața, când Shoz-Dijiji se precipită în cealaltă, tocmai la timp, ca să-l vadă pe Cheetim cum încalecă un cal din spatele casei. Îl recunoscu imediat; apoi se-ntoarse spre tânăra fată.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Nu. Oh! Shoz-Dijiji, ce bine că ai venit!

Apaşul îl chemă pe Luis.

— Tu ştii ce a făcut Diavolul sângeros duşmanilor lui? Mă cunoşti, nu? Vei însoți pe această fată până la ea acasă. Dacă nu ajunge teafără, ai de-a face cu mine. Ai înțeles?

Se duse la fereastră.

— Ce vrei să faci? strigă Wichita.

— Să omor ultimul meu alb, zise Shoz-Dijiji, sărind.

— Stai, stai! Shoz-Dijiji!

Şeful Be-don-co-he-şilor, şeful tuturor Apaşilor, plecase însă. Tânăra fată eliberată de Luis fugi la fereastră şi îl urmări din ochi, până ce dispăru. Apoi, avu o tresărire.

— Diavolul sângeros! strigă ea.

Vocea ei tremură.

— Mi-ai spus că mă vei ajuta, nu-i aşa? se adresă ea Mexicanului. Îți aduci aminte?

— Da, Senorita.

— Atunci, caută şi fugi după Diavolul sângeros şi spune-i că eu vreau ca să se întoarcă. Dar, cum te cheamă?

— Luis, Luis Mariel, Senorita.

— Hai, grăbeşte-te.

Luis aruncă o privire în cealaltă cameră.

— Santa Maria, dar nu pot să vă las aici singură, noaptea, cu morții ăştia, Senorita. Nu, nu pot.

— Dar, nu mi-e frică, Luis.

— Stați! Ce e?

— Vine cineva. E poate el...

— Sunt mai mulți. Îi aud vorbind.

— Poate că sunt prieteni de-ai lui Cheetim.

Luis dădu un revolver fetei. Nu se mai auzea tropăitul cailor. O voce rupse tăcerea.

— Chita, se auzi.

— Sunt prietenii mei.

Şi fata fugi înaintea casei.

— Aici, Smooth. Totul e bine!

Nu era destul de întuneric, pentru ca Luis să nu fi putut recunoaşte oamenii. Erau Kreff, Sam şi Jake.

— Ăsta era cu ei, strigă Kreff, recunoscându-l pe Luis. E blestematul de Mexican care mi-a adus scrisoarea lui Cheetim. Sărind de pe cal, fugi spre Luis. Acesta ținea însă revolverul întins.

— Opreşte-te, îi strigă el, gata să tragă.

— Lăsați-l în pace! N-avem nimic cu băiatul ăsta, strigă Chita.

Kreff şi Luis băgară revolverele în toc. Ceilalți doi îi imitară.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kreff. V-a făcut cineva vreun rău?

— Nu, nu. Îți voi povesti mai târziu. Ia-ți calul, Luis, şi fă ce-ți spun. Eu mă-ntorc la fermă şi voi aştepta acolo.

Kreff, foarte mirat, ascultă instrucțiunile pe care Wichita le dădu băiatului.

— Unde se duce? întrebă el. Pe cine aşteptați?

— Pe Shoz-Dijiji, răspunse ea.

CAP. XIX
Ultima urmărire

În noapte, un Apaş, gonea în urma unui duşman. Avea înainte viaţa, pentru a-şi prinde prada. Shoz-Dijiji întrebuinţa prudenţa şi pasul de lup. În cele din urmă, îl va avea, desigur.

Ce vedea el, acolo, înaintea lui? Pe drum, o formă se desprindea din umbră, fără a se preciza. Un cal zăcea în drum, gemând. Trăia. Încercă să se scoale, recăzu însă la pământ. Shoz-Dijiji îi observă şeaua şi ascultă ascunzându-se. Nu mai auzi altceva. Se apropie de cal. Animalul avea un picior rupt Shoz-Dijiji îi puse capăt suferinţei cu o lovitura de cuţit în gât. Cheetim galopase prea repede printre stânci.

Shoz-Dijiji părăsi apoi pe Nejeuni şi urmări semnele neprecise ale paşilor. Urma ducea spre coasta muntelui. Toată noaptea fu în căutare. În zori, constată că nu era departe de acela pe care-l căuta. Nisipul se surpa în urme proaspete. Cheetim nu avea decât câteva minute înainte. Shoz-Dijiji nu se grăbi deloc. Dimpotrivă, prudent, mergea mai încet ca înainte. Se oprea pe înălţimi, pentru a putea cerceta locurile. Ştia că Cheetim e obosit; semnale paşilor lui arătau că e epuizat. Sfârşitul era aproape.

Shoz-Dijiji era pe marginea unei coline. Înainte de a ajunge sus, se opri şi scoase o batistă roşie pe care o legă de capătul puştii; apoi ridică vârful ţevii după creştetul colinei. Un foc de armă răsună de cealaltă parte a povârnişului. Puţin mai departe se aflau desişuri. Shoz-Dijiji se urcă până sus şi strecurându-se prin ramuri, putu să vadă fără a fi văzut.

La o sută de metri de el, pe o altă înălţime, Cheetim întins în spatele unui bolovan, se credea bine apărat. Shoz-Dijiji îl ochi cu grijă, nu la cap, ci la umăr, deoarece Shoz-Dijiji, ştia ce vroia. Apăsă trăgaciul şi chiar în momentul în care se auzi detunătura, Cheetim se răsturna într-o mişcare convulsivă. Shoz-Dijiji îl găsi viu, însă cu cunoştinţa pierdută. Îl dezarmă, apoi aşteptă cu răbdarea unui Apaş. Puţin mai târziu, Cheetim deschise ochii, pentru a vedea aplecată peste el fata vopsită a Diavolului sângeros. Tremură şi închise ochii, dar Shoz-Dijiji ştia că omul îşi recăpătase cunoştinţa. Fără nici un cuvânt, indianul îl prinse de păr. Omul deschise ochii. Văzu în mâinile Indianului un cuţit şi scoase un strigat de groază.

— Pentru numele lui Dumnezeu, sa nu faci asta: urlă el. Îţi voi da whisky, bani, tot ce vrei, dar lasă-mă să plec.

Shoz-Dijiji nu răspunse. Lama ascuţită însă intră în carne. Cheetim striga, se zbătea. Cu o îndemânare uimitoare – adevărată operă de indian – Shoz-Dijiji învârti cuţitul într-o mişcare circulară. Cheetim leşină. Fusese scalpat.

Shoz-Dijiji aştepta cinci minute, zece minute, un sfert de oră. Cheetim, părea că prinde cunoştinţă. Shoz-Dijiji aştepta mereu. Albul îşi veni în cele din urmă cu totul în fire. Începu să plângă – să-şi plângă soarta. Shoz-Dijiji se aplecă asupra lui.

— Ce vrei să mai faci? urlă victima.

Indianul, drept răspuns, scoase din pungă câteva curele de piele; făcu fiecăreia un nod, apoi le prinse pe rând, trecându-le peste încheieturile mâinilor, de nişte ţăruşi pe care îi tăia din tufişuri. Astfel, Cheetim era legat, întins pe spate, cu mâinile şi picioarele întinse.

Shoz-Dijiji se îndepărtă pe drumul pe care venise. Nu se mai întoarse să privească. Dacă ar fi privit în urmă, ar fi văzut un vultur zburând în rotocoale deasupra ultimei victime a Diavolului sângeros.

Acolo unde îl lăsase pe Nejeuni, îl găsi pe Luis Mariel care-l aştepta.

— Am ştiut că vei veni să-ți iei calul, zise Luis.

— De ce-ai venit după mine?

— Senorita m-a trimes.

— Pentru ce?

— A vrut ca să-ți spun să te duci la ea.

Era noapte când, cu Luis Mariel, Shoz-Dijiji intră la ferma Billings. Wichita îl aştepta afară, sub un arbore.

SFÂRŞIT